

A man and a woman in 18th-century attire are embracing in a grand room. The man is wearing a dark coat and a blue patterned waistcoat, and the woman is wearing a long purple dress. They are standing in front of a large mirror and a chandelier. The room has ornate furniture and a large window with green curtains.

*Farmecul lui
înșelător*

Candace
CAMP

COLECȚIA
Tubiri
de poveste



SERIA „NEOBIȘNUIȚII MORELAND“

Lilah Holcutt nu-l place de la început pe Constantine Moreland. Poate că este chipeș, dar este frivol, nechibzuit, impulsiv și, cel mai rău, flirtează. Acum, că fratele geamăn al lui Con s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a lui Lilah, aceasta îl vede pe Con mult mai des decât și-ar dori. Iar când surorile lui Con sunt răpite în mod inexplicabil, curiozitatea și încăpățânarea o copleșesc pe Lilah, care se trezește antrenată în ancheta lui Con.

Deși Con știe că Lilah îl urăște, își dorește doar ca ea să nu fie atât de devastator de frumoasă, ca el să nu fie atât de atras de ea. Mai ales că lucrează îndeaproape pentru a rezolva răpirea surorilor lui, o aventură care îi duce la casa ciudată din copilărie a lui Lilah, Barrow House, care se află deasupra unui mormânt străvechi și are un labirint bizar în grădină.

Cu cât Con și Lilah descoperă mai multe, cu atât sunt mai convingeți că răspunsurile se află îngropate adânc în Barrow House – răspunsuri la un mister mai întunecat decât și-ar fi putut da seama vreodată oricare dintre ei.

Candace Camp a scris peste 60 de romane, bestsellere *New York Times* și *USA Today*. Printre premiile obținute se numără *Romantic Times Lifetime Achievement Award* sau *Affaire de Couer Silver Pen Award*.



voxa
audiobooks

Tradiție din 1989



www.litera.ro

ISBN 978-606-33-9580-2



9 786063 395802

His Wicked Charm
Candace Camp
Copyright © 2018 Candace Camp
Toate drepturile rezervate



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Farmecul lui înșelător
Candace Camp
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Laura Runțanu
Corector: Dorina Lipan, Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAMP, CANDACE

Farmecul lui înșelător / Candace Camp
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9580-2

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

CANDACE CAMP

*Farmecul
lui înșelător*

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Prolog



1892

Se deschise ușa. Camera din spatele acesteia zăcea în întuneric, luminată doar de o rază de lună. Nu exista nici un motiv de teamă, totuși o teroare fără nume și fără chip îi îngheța lui Con venele. Cu toate acestea, pași înăuntru. Frica deveni și mai greu de suportat.

Pereții camerei erau curbați, debusolanți și peste tot pe unde privea vedea ceasuri – în picioare, atârinate, împrăștiate pe mese și suporturi, aliniate în dulapuri. Limbile de alamă îi făcură cu ochiul, captând lumina slabă. Con pași mai departe înăuntru, cu inima bătându-i cu putere, și se opri la o masă îngustă. Rândurile de scaune erau căptușite cu catifea închisă la culoare și nu aveau ceasuri, ci busole, cu acele îndreptate la unison către ferestre. Întorcându-se acum, văzu că busolele stăteau în dulapuri și atârnavă pe pereți printre ceasuri.

Ajunsesse prea târziu. Știa acest lucru cu o certitudine care îi blocase gâtul: va eșua. Încercă să alerge spre fereastră, dar nu se mișcă din loc. Acele busolelor începură să se rotească. Alergând, gâfâind, întinse mâna, știind că nu va ajunge niciodată la timp. Cineva țipă.

Ochii lui Con se deschiseră, iar el se ridică în pat. Plămânii se străduiau să tragă aer în piept, inima îi bătea cu putere. Își încordă mușchii, cu pumnii strânși atât de tare, încât unghiile îi răneau palmele. Sudoarea se răcise pe pielea lui.

Era un vis.

Privi în jur. Se afla în propriul pat, în propria cameră. Era doar un vis.

Prin ușa deschisă către sufrageria alăturată, îl putea vedea pe Wellie, cocoțat în cușcă, care îl privea pe Con cu niște ochi negri, strălucitori. Acel țipăt trebuie să fi fost cârâitul papagalului.

Pasărea se mută de pe un picior pe altul și cârâi:

- Wellie. Băiat bun.

- Da. Băiat bun.

Vocea lui Con sună aproape la fel de răgușită ca a lui Wellington. Se lăasă înapoi pe pernă, închizând ochii. Nu fusese decât un vis urât și ușor de explicat - azi era ziua nunții lui Alex. Era îngrijorat de faptul că dormise prea mult și că nu își îndeplinea îndatoririle. Problema era că avea exact același coșmar de săptămâni întregi.

Capitolul 1



Când Con se trezi din nou, lumina soarelui îi pătrunse printr-o crăpătură a draperiilor direct în ochi. Pentru a doua oară, se ridică. Doamne Dumnezeule! După toate acestea, dormise peste măsură. Sări din pat și începu să se bărbierească.

Wellington strigă numele lui Con și zbură în cameră, ocupând poziția lui preferată, deasupra unui stâlp de pat.

– Pasăre nenorocită! Strigi ca o cucuvea în miezul nopții, dar nu scoți nici un sunet când e timpul de trezire.

Wellie scoase un zgomot care semăna tulburător de mult cu un râs uman. Con zâmbi și se bătu pe umăr pentru ca Wellie să se coaște pe el. Mângâie cu un deget spatele papagalului.

– Acum suntem doar tu și cu mine, băiete, spuse el încet. Alex trece la lucruri mai bune.

Simțea în piept o durere ciudată. Con simțise asta de mai multe ori în ultimul timp. Era foarte fericit pentru fratele său geamăn – Sabrina era perfectă pentru Alex și îl iubea la nebunie. Alex era nerăbdător să se căsătorească cu ea. Con nu își dorea nimic mai mult pe lume decât fericirea fratelui său. Și totuși... nu se putea abține să nu simtă că o bucată din el îl părăsea.

Oftând din cauza propriului egoism, Con îl puse deoparte pe Wellie și coborî treptele. Îl găsi pe Alex în sufragerie, privind pe fereastră – bărbierit, îmbrăcat și gata de plecare cu opt ore înainte de ceremonie. Aruncând un ochi la fratele său geamăn, Con spuse:

– Nerăbdător sau îngrozit?

– Puțin din ambele. Alex respiră cu un șuierat. Slavă Domnului că în sfârșit te-ai trezit!

– De ce nu m-ai trezit? întrebă Con, mergând la bufet pentru a-și umple farfuria.

– Pentru că era ora patru dimineața. Wellie m-a trezit țipând și nu am mai putut să adorm. Nu am crezut că ți-ai dori să fii trezit.

– Unde este toată lumea?

- Femeile au mers la Kyria ca să ajute cu pregătirile de ultim moment. Deși ce ar putea face oricare dintre ele ca să aranjeze o petrecere nu îmi pot imagina.

- Mmm. Poate că Thisbe are o formulă pentru asta.

Alex rânji.

- Sau Megan și Olivia au investigat problema.

- Sunt sigur că mamei îi va plăcea să încerce să-i convingă pe servitori să intre în grevă.

Con se întoarce la masă. Alex se așează vizavi de Con.

- Nu îi stă în obicei lui Wellie să țipe așa la miezul nopții. Nu te întrebi ce l-a determinat să facă asta?

- Serios?

- Con... ai avut din nou acel vis?

- Da. Nu este important.

Alex mormăi încet.

- Este evident că nu pare să îți fi afectat apetitul.

- Puține lucruri reușesc să facă asta. Con făcu un gest spre masa impecabilă din fața lui Alex. Și tu? Ai mâncat ceva?

- Am băut o ceașcă de cafea.

- Fără îndoială că asta te va calma.

Alex își dădu ochii peste cap și se duse să scoată o bucată de pâine prăjită de pe grătar.

- N-o să-mi distragi atenția de la visul tău.

- Știu. Dar nu este nimic nou de spus. Este același vis pe care l-am avut de cinci ori până acum. Sunt într-o cameră rotundă, bizară. Sunt ceasuri și busole peste tot și am acest sentiment de groază absolută. Se opri. Poate că simt mai degrabă panică decât frică. Simt că am întârziat. Sunt sigur că e doar din cauza nunții. Sunt îngrijorat că nu ajung la bijutier la timp pentru inel. Că nu voi ține pasul cu această familie. Că voi întârzia la biserică. Toate astea.

- Nu te-am văzut niciodată în viața mea să fii atât de îngrijorat că întârzi, spuse Alex categoric.

- Nu te-ai căsătorit niciodată. Con ridică din umeri. Că tot veni vorba de întârziat, de ce naiba ești îmbrăcat de nuntă atât de devreme? Vei fi șifonat și pătat până când va avea loc ceremonia.

- Știu. Mă voi schimba. Era doar... nu mă puteam gândi ce altceva să fac. Alex oftă. Aceasta va fi cea mai lungă zi din viața mea.

- De ce ești atât de agitat? Muști din zăbală de câteva săptămâni. Nu vreau să-mi imaginez că te-ai răzgândit.

- Doamne, nu, nimic de genul acesta. Dar nu pot scăpa de teama că ceva va împiedica nunta să aibă loc. Că Sabrina va decide să o anuleze în ultimul moment.

- Femeia e înnebunită după tine. Oricine poate vedea asta.

- M-am trezit azi-dimineață gândindu-mă dacă Dearbornii o prind din nou?

- Prostii! Este la Kyria acasă, cu tot neamul care o protejează.

- Știu. Ca să nu mai vorbim de prietena ei, domnișoara Holcutt.

- Într-adevăr. Aș garanta că domnișoara Holcutt poate descuraja orice tip cu intenții rele, zămbi Alex.

- Ești exagerat de dur cu Lilah.

- Este exagerat de ușor să fii dur cu Lilah, răspunse Con.

- Cred că adevăratul motiv este că și tu ești destul de îndrăgostit de Lilah. Pufnetul disprețuitor al lui Con îl făcu pe Alex să rânjească. Ca să nu mai vorbim de faptul că ea este singura femeie care îți respinge avansurile.

- Nu-i adevărat.

- O, chiar așa? Ce altă fată te-a refuzat atunci când ai invitat-o la plimbare prin grădină? De fapt, ce femeie te-a refuzat cu privire la orice - cu excepția surorilor noastre, desigur?

- Zeci, sunt sigur. Con făcu o pauză. Ei bine, câteva. Nu sunt universal acceptat, știi. Tu ești cel care te califici pentru rolul de trofeu conjugal.

- Nu sunt tipul escrocului fermecător.

- Pardon. Sunt fermecător, desigur, dar nu sunt escroc.

Alex râse și întinse mâna ca să fure un cârnat din farfuria lui Con.

- De fapt, sunt surprins că nu o urmărești pe Lilah. Aș crede că ar fi o provocare pentru tine.

- Poate că aș face-o. Buzele lui Con se arcuiră într-un zâmbet slab. Dacă nu ar fi prietena intimă a viitoarei tale soții. Asta face ca lucrurile să pară ciudate.

- Nu neapărat. Nu și dacă v-ați potrivi.

Con pufni.

- Ce îl determină pe un burlac reformat să își dorească să ne tragă pe toți după el?

Alex ignoră întrebarea lui jalnică.

– Domnișoara Holcutt este destul de atractivă.

Con se gândi la acel păr strălucitor, cu o culoare de nedescris, undeva între auriu și roșu, la pielea aceea proaspătă, la trupul înalt și subțire de sub rochiile ei conservatoare. „Destul de atractivă”, nu era de ajuns pentru a o descrie pe Lilah.

– Asta este problema. Lilah Holcutt e genul de femeie care te ispitește să o urmezi și, odată ce reușești să o prinzi, nu mai înțelegi de ce ai vrut să faci asta. E o îngâmfată convinsă că doar ea are dreptate, lipsită de umor și critică. Ar face un infern viața oricărui bărbat. În plus, a spus destul de clar că mă detestă.

Alex își încrucișă brațele, privindu-l gânditor pe Con. Acesta fu recunoscător că mama lor intră în cameră înainte ca Alex să poată vorbi din nou.

– Alex. Dragule!

Ambii bărbați se ridicară.

– Mamă! Credeam că ai plecat la Kyria.

– Nu, dragule. Nu sunt de ajutor acolo. Nici celelalte surori, desigur. Kyria și domnișoara Holcutt pot să se descurce, cu ușurință, singure, căci acesta este un moment frumos, de petrecut între surori. Însă nu am de gând să stau în ziua nunții tale departe de tine. Îi cuprinse fața lui Alex în mâini cu ochii strălucind de lacrimi. Nu îmi vine să cred că te căsătorești. Parcă ieri erai în ham.

– Nu sunt primul dintre copiii tăi care se căsătorește, protestă Alex.

– Știu. Dar, în acele vremuri, știam că încă mai am bebelușii mei. Acum bebelușul meu este cel care se căsătorește.

– Îl ai pe Con.

Ducesa îi zâmbi celuilalt fiu al ei.

– Da, dar nu va trece mult până când te vei căsători și tu, Con.

– Prostii! Mă vei avea în preajmă să te deranjez ani de zile, îi spuse Con ușor. Mă îndoiesc că sunt croit pentru căsătorie.

Emmeline Moreland chicoti.

– Ei, unde am mai auzit asta? Ea mângâie obrazul lui Con. Și nu ai fost niciodată un deranj. Nici unul dintre voi.

– Mamă, cum aş putea să mă căsătoresc? râse Con. Nu voi găsi niciodată o femeie care să se compare cu tine.

Câteva ore mai târziu, Con stătea lângă fratele său, în timp ce mireasa lui Alex se îndrepta încet spre altar la brațul unchiului

Bellard. Con nu era sigur dacă Bellard o susținea sau Sabrina îl susținea pe străunchiul lor cel mic și timid. Bellard fusese încântat când Sabrina, care nu avea rude ale ei de sex masculin, îi ceruse să o conducă, dar în după-amiaza aceasta bătrânul se clătina, fiind mai palid chiar și decât mirele.

Lui Alex, destul de ciudat, îi dispăruse anxietatea în momentul în care Sabrina își făcuse apariția. Cu părul negru și ochi albaștri, cu un ten roz catifelat și un zâmbet fermecător, părea o himeră, iar Alex nu își putea lua ochii de la ea.

Con privi către domnișoara de onoare a Sabrinei. Lilah Holcutt era înaltă și suplă, iar când zâmbea, buzele i se arcuiau ușor inegal, lucru care reușea întotdeauna să-l înfioare pe Con. Era un noroc pentru el, presupunea el, că Lilah nu era predispusă să zâmbească des... cel puțin nu în preajma lui. Era mai predispusă să-i arunce *acea privire*. Cea care spunea că îl considera, în mod iremediabil, ridicol. Destul de ciudat, și acesta îi declanșa un mic fior.

Era deosebit de atractivă astăzi. Fața îi era prea bine conturată, trupul prea atrăgător, părul avea o culoare prea fascinantă pentru ca ea să fie altfel decât încântătoare. Dar astăzi exista ceva diferit la ea. Con bănuia că sora lui, Kyria, avea ceva de-a face cu asta. Părul roșu-auriu al lui Lilah nu era prins la spate într-un coc îngrijit ca de obicei, chiar la limita de a fi serios. Nici rochia ei albastră nu era rochia simplă, pastelată, pe care ea o purta în mod normal. Era de un albastru intens, care îi accentua culoarea ochilor, cu un decolteu adânc și dantelă căzută pe mâneci, lăsându-i o mare parte din brațe la vedere.

Avea brațe frumoase. Iar părul ei, acel amestec strălucitor de roșu și auriu, pe care Con nu-l văzuse niciodată la nimeni altcineva, era ridicat într-un coc lejer, cu o șuviță mică de ambele părți ondulându-se lângă urechi, într-un mod care făcea degetele unui bărbat să își dorească să le atingă. Privirea lui Lilah fusese ațintită asupra mirilor, însă acum îl aruncă o privire lui Con. El îi făcu prietenos cu ochiul, iar ea se încruntă. Evident că îi câștigase din nou dezaprobarea. Cu Lilah nu era greu de făcut. Era unul dintre multele motive pentru care era înțelept să o eviți.

Dar, la drept vorbind, înțelepciunea nu fusese niciodată principiul de căpătâi al lui Con.

Capitolul 2



Petrecerea de după nuntă avu loc acasă la Kyria și era ușor de văzut amprenta ei. În sala de bal erau drapate artistic benzi mari de satin alb și plasă argintie, strălucind în lumina caldă a aplicelor de perete, iar aerul era parfumat cu aroma a sute de trandafiri albi, creând un decor foarte romantic. În grădină, felinare minuscule luminau cărările și marcau ramurile.

O mică orchestră cânta la un capăt al sălii și ringul de dans era gol când Alex o scoase pe Sabrina la primul lor dans ca mire și mireasă.

Lilah stătea alături de ceilalți, privindu-i. Sabrina îl privi pe mire cu atâta dragoste încât Lilah aproape că simți o durere în piept. Încercă să-și imagineze cum ar fi să simți atât de mult pentru o altă persoană, încât chipul pur și simplu să se lumineze. Lilah avea unele dificultăți în a înțelege această noțiune. Ea nu ducea lipsă de pretendenți, mulți dintre ei bărbați destul de eligibili, dar nu simțise vreodată furnicătura unui asemenea sentiment. În mod clar, Alex era la fel de îndrăgostit ca și Sabrina. Lilah îl privise mai devreme când Sabrina venea spre altar, cu chipul luminat de dragoste. Atunci îi aruncase o privire lui Con, întrebându-se ce simțea el cu această ocazie. Trebuia să fie ciudat să ți se căsătorească fratele geamăn. Oricât de enervant era Con, Lilah simțise un pic de compasiune pentru el.

Apoi, Con îi aruncase acel zâmbet îngâmfat și îi făcuse cu ochiul. În mijlocul unei ceremonii de căsătorie. Era tipic pentru acest bărbat. Nu știa de ce se deranja să simtă compasiune pentru el. Constantine Moreland nu lua niciodată nimic în serios. Ei bine, aproape niciodată – Lilah îl văzuse cu două luni în urmă, când Alex fusese răpit, iar fața lui arătase de-a dreptul înspăimântător.

Când primul vals solemn se încheie, alte cupluri se alătură tinerilor căsătoriți pe ringul de dans. Lilah se uită în jur, sigură că îl va vedea pe Con printre dansatori. Se întrebă pe cine va alege ca parteneră. Părea să nu favorizeze niciodată o anumită fată cu atenția lui. Ba chiar dansase și cu ea o dată. Deși nu va mai face asta niciodată, fără îndoială. Lilah se înroși la acea amintire. Con

o considerase pudică pentru felul în care reacționase când îi ceruse să meargă în grădină după dansul lor. Lilah știa acum că fusese impulsivă și proastă; ieșise abia de curând în societate și lipsa ei de maturitate își spusese cuvântul. Nu însemna că greșise – un bărbat nu îi cerea unei fete tinere să meargă în grădină la o petrecere decât dacă intențiile lui erau mai puțin virtuozase. Dar ea învățase de atunci cum să îndepărteze un astfel de bărbat fără să recurgă la ceva atât de exagerat precum o palmă.

Lilah privi încruntată la mânușa ei, jucându-se inutil cu năsturașul. Cu coada ochiului, îl văzu pe unul dintre verișorii lui Alex îndreptându-se spre ea. Se părea că lui Albert îi plăcuse Lilah; fusese toată ziua pe urmele ei. Reușise să scape de fiecare dată, dar avea bănuiala sumbră că nu va putea să-l ocolească de data aceasta. Ar fi putut cu greu să fie nepoliticoasă cu cineva din familia Moreland, însă, după ce dansase cu vărul Albert la petrecerea de logodnă, Lilah știa că nu era doar îngrozitor de plictisitor să iasă cu el pe ringul de dans, ci și un pericol real pentru degetele ei de la picioare.

Sperând că nu-și dăduse seama că l-a zărit, Lilah dădu să se întoarcă. Chiar în acel moment, un bărbat din spatele ei rosti:

– Domnișoară Holcutt. Ți-ar plăcea să dansezi?

– Con! se răsuci ea. O, slavă Domnului!

Ochii lui verzi sclipiră.

– Ce răspuns neașteptat de entuziasmat! Îndrăznesc să spun că l-ai văzut pe vărul Albert croindu-și drum încoace.

– Da.

Nu era nevoie să pretindă că este politicoasă în privința lui Con. Ea îl luă de braț și Con o duse pe ringul de dans, trăgând-o spre el și alăturându-se, fără probleme, celorlalți dansatori. Lilah uitase cum era să dansezi cu Con – atât de rapid și ușor, mâna lui fermă pe talia ei, ținând-o puțin mai aproape decât era convenit. Era ușor să își sincronizeze pașii cu ai lui, să-i urmeze ghidajul mâinii. Era un dansator expert și nu trebuia decât să se lase condusă și să aibă încredere în el.

Nu putea să continue să-i zâmbească. Era mai bine să nu-l încurajeze pe Con, întrucât era deja prea plin de el însuși, și ea avea întotdeauna grijă să nu facă nimic care să atragă atenția, dar chiar acum se simțea prea bine ca să-i pese. Când muzica se termină, Lilah era imbujorată și fără suflare, plină de energie. I-ar fi plăcut să danseze din nou, dar, desigur, asta nu s-ar fi convenit; chiar și Con

avea suficientă minte să știe lucrul acesta. Deschizându-și evantaiul delicat de fildeș și dantelă, încercă să-și răcorească fața încinsă. Con o conduse spre ferestrele deschise, luând două pahare de șampanie de la un chelner care trecea și dându-i unul. Lilah bea rar vin de orice fel, dar îi era prea sete ca să nu bea o înghițitură bună din el. Îi fâsâi în gură, efervescent și răcoros, totuși cu înțepătura delicioasă specifică și ea bău restul. Sprâncenele lui Con se ridicară.

– Ai grijă! Nu te pot lăsa să te ametești, zise el și îi smulse paharul gol din mână, punându-l deoparte.

– Nu o voi face. Este atât de cald aici.

Con se uită spre ușile franceze, care erau deschise spre terasă, apoi privi înapoi la ea.

– Îndrăznesc să sugerez să ieșim afară? Te asigur că de data aceasta nu voi încerca să te ademenesc în grădină.

Lilah îi aruncă o privire grăitoare și îl luă de braț, întorcându-se spre ușile deschise.

– Nu pot decât să mă întreb de ce ai făcut asta prima dată, având în vedere că mă crezi atât de îngâmfată.

El chicoti și luă o înghițitură din pahar.

– Sunt, așa cum ai subliniat, mult prea impulsiv.

– Acesta nu este un răspuns.

Lilah se simțea prea sociabilă în acel moment pentru a continua subiectul. Enervarea ei obișnuită față de Con dispăruse odată cu valsul. Se plimbau de-a lungul terasei, din când în când trecând pe lângă un alt cuplu care făcea la fel. Lilah își ridică fața îmbujorată spre aerul rece al nopții. Ea începu să îngâne valsul, dorindu-și să danseze de-a lungul terasei. Zâmbi ca pentru sine la ideea de a provoca o asemenea agitație. Lui Con i-ar fi căzut falca. Fu nevoită să-și strângă tare buzele pentru a-și reține un chicotit.

Poate că nu ar fi trebuit să dea pe gât paharul acela de șampanie. Nu îi stătea în obișnuință să facă asta. Sau poate că fusese dansul, învârtindu-se în jurul camerei în brațele lui Con Moreland. Nici asta nu îi stătea în obișnuință. Cel mai probabil era pentru că se afla lângă Con; era ceva la el care încuraja comportamentul nepotrivit.

Spunea lucruri nepotrivite care o făceau să râdă. Zâmbetul lui, trasul cu ochiul, acea sclipire din ochi chiar înainte de a face sau de a spune ceva revoltător, toate te ademeneau să i te alături. Dacă ar fi fost o femeie, oamenii l-ar fi numit o ispită. Nu era sigură cum se numește un astfel de bărbat. Îi veni în minte cuvântul *periculos*.

Ea ridică privirea spre Con, care era atât de aproape de ea încât putea să-i simtă căldura trupului. De parcă i-ar fi simțit privirea, el își întoarse capul. În lumina discretă care se revărsa de la ferestrele sălii de bal în spatele lor, chipul lui Con era pe jumătate umbrat și ochii întunecați. Dar întunericul nu-i putea ascunde cât de chipeș era – bărbia fermă și maxilarul ascuțit, felul în care gura i se curba ușor, de parcă ar fi fost pe cale să-i zâmbească.

Era ciudat cât de mult semăna cu fratele său geamăn și totuși ea nu simțise niciodată vreun pic de atracție pentru Alex. Când îl întâlnise pentru prima dată pe fratele lui Con, își dăduse seama aproape imediat că nu era Con. Nu simțise nici un fior, nici un nod în stomac. Cu Alex era ușor de vorbit; cu Con, Lilah simțea întotdeauna că trebuie să fie în gardă.

Dacă nu era atentă, se putea împiedica. Iar Lilah era o persoană căreia îi plăcea să fie cu picioarele pe pământ. Era îngrijorată de această incertitudine. Era și mai alarmată că și acest lucru o entuziasma. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să fie așa.

Ajunseră la capătul aleii și se întoarseră să privească spre grădina de dedesubt. Lampioane delicate de hârtie luminau potecile din grădină, dar aici sus, pe terasă, erau cufundați în umbră. Con își puse paharul pe balustrada lată de piatră și se rezemă dezinvolt de o coloană, cu privirea ațintită spre Lilah mai degrabă decât spre privesște.

Pulsul lui Lilah se intensifică. Aici era întunecat și izolat, și doar sunetul ocazional al unei voci se auzea pe fundalul îndepărtat. Își aminti de cealaltă dată când stătuse pe o terestră cu Con, aproape rămasă fără suflare, cuprinsă de o combinație volatilă de entuziasm, anxietate și certitudine vinovată că mătușa ei nu ar fi fost de acord cu ce făcea.

– Spune-mi sincer, spuse Lilah impulsiv, în noaptea aceea... De ce m-ai invitat să dansez, ca să nu mai spun de plimbat în grădină cu tine? Înțeleg de ce faci asta în seara asta... Sunt prietena noii tale cumnate și trebuie să fii politicoș. Dar de ce mi-ai cerut să dansez atunci?

– Te-ai uitat în oglindă? reacționează Con.

– Ai fost cucerit de frumusețea mea? Lilah înclină o sprânceană. Erau zeci de fete frumoase acolo și așa pune pariu că nu sunt genul cu care dansezi în mod normal. Cu atât mai puțin să ieși pe terasă cu motive ascunse.

– Motivele mele nu au fost ascunse. Am crezut că sunt destul de clare.

Lilah își aminti de ce îl considera enervant. Ea se întoarse, fixându-și privirea pe florile și arbuștii de dedesubt.

– A fost... ai făcut-o pentru că eram proaspăt ieșită în societate? Pentru că ai crezut că voi fi atât de naivă încât nu mi-aș fi dat seama că îmi risc reputația?

– Nu! Vocea lui Con era plină de afront și uimire. Nu a fost așa. Nu ți-am cerut să dansezi pentru că am crezut că te pot păcăli să faci ceva. Chiar ai o părere atât de proastă despre mine?

Lilah se relaxă, surprinsă de cât de ușurată era de răspunsul lui indignat.

– Nu. Ei bine, poate că m-am întrebat puțin. După aceea.

Când nu s-a mai apropiat de ea deloc.

– Te-am invitat să dansezi pentru că am vrut să valsez cu tine. Te-am invitat să ieși pe terasă să petrec mai mult timp cu tine departe de zgomotul petrecerii. Și te-am rugat să faci o plimbare prin grădină pentru că... prea bine, am sperat că voi avea ocazia să te sărut. Dar nu am vrut să te sărut pentru că te consideram ușor de abordat.

– Sau ca să adaugi o altă fată la colecția ta?

– Colecția mea! Con se îndreptă spre ea. Drept cine naiba mă iei? Nu am o colecție. Nu sunt un ticălos care seduce domnișoarele. Doamne, Lilah, dar ești o femeie atât de suspicioasă.

– Nu este absurd să bănuiești așa ceva, replică ea. Mă consideri rigidă, pretențioasă și cuviincioasă.

– Ai uitat *critică*.

– O, da, îmi pare rău... și critică. Ea își încrucișă brațele, uitându-se la el. De ce ai vrea să dansezi cu o astfel de femeie?

– Dacă trebuie musai să știi, a fost pentru că purtai ciorapi liliachii.

– Poftim?

Lilah se holbă la el. Con ridică din umeri și se întoarse, privind către pravele.

– Tu ai întrebat.

– Dar de ce... Cum...

– Îmi place să știu că te pot lăsa fără cuvinte.

– Este absurd. De unde știi ce culoare aveau ciorapii pe care îi purtam? Nici măcar eu nu-mi amintesc culoarea lor.

– În mod clar, vederea lor m-a impresionat mai mult pe mine decât pe tine. Con îi aruncă o privire. Stăteam la baza scărilor când ai intrat. Erai atât de îngrozitor de manierată și dichisită, toată îmbrăcată într-un alb de fecioară, acoperită cu modestie până la gât, cu fața inexpressiv de politicoasă, părul împletit și ondulat într-un nod ca o guvernanta, cu însoțitoarea lipită de tine. M-am gândit: iată o femeie frumoasă, dar pare îngrozitor de plictisitoare.

– Ce drăguț din partea ta! comentă Lilah sec.

– Apoi ai urcat scările, ridicându-ți fusta pentru a nu călca pe ea, și ți-am văzut gleznele. Purtaai ciorapi de un liliachiu intens. Și m-am gândit că ești mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Făcu o pauză, reflectând. În plus, ai glezne minunate.

Lilah rămase cu gura căscată la el, apoi începu să râdă. Raționamentul lui era atât de ciudat, atât de în stilul lui Con – măgulitor, insultător și absurd totodată – încât nu reușea să simtă nici afront, nici mânie, ci doar un amuzament nedumerit.

– Ar trebui să faci asta mai des, îi spuse Con.

– Ce?

– Să râzi. Ești frumoasă.

– O! răspunse și speră ca întunericul să-i ascundă roșeața.

Altfel, fără îndoială, Con o va tachina în legătură cu asta de fiecare dată când se vor întâlni.

Cu excepția faptului că, desigur, nu avea să-l mai vadă de acum, după terminarea nunții. Constantine Moreland nu frecventa genul de petreceri la care Lilah participa cu mătușa ei. Prefera distracțiile mai palpitate. Chiar și atunci când participau la aceeași petrecere, Con făcea tot posibilul să o evite. Viața ei avea să revină acum la rutina ei. Lilah oftă în timp ce se gândea la săptămânile următoare, răspunzând la vizite și primind vizitatori în salonul mătușii ei.

– Ce este? o întreabă Con. Când ea îl privi întrebător, îi explică: Ai oftat. E ceva în neregulă?

– Ce? O! Nu mi-am dat seama că am făcut asta. Obrajii ei, deja roz, se aprinseră. Mă gândeam doar că lucrurile vor reveni la normal acum că nunta s-a încheiat.

– Da, probabil va fi mai plictisitor.

– Nu am vrut să spun asta, protestă ea. Am vrut să spun că va fi mai liniștit. Mai calm. Dar acesta este un lucru bun. Ne putem odihni și relaxa și...

– Broda batiste? sugeră Con, ridicând o sprânceană.

Ea îl privi încruntată.

– Sunt sigură că nu va fi nimic atât de banal pentru tine. Vei pleca să urmărești fantome sau să înțelegi de ce a fost construit Stonehenge.

– Sper că voi găsi o aventură sau două ca să-mi treacă timpul. El îi zâmbi. Hai, nu fi atât de înverșunată!

Își trecu ușor degetul peste liniile frunții ei încruntate, apoi se mută la obrazul ei, strângând ușor o șuviță de păr care scăpase din ace. Conștientă, Lilah se mișcă să prindă bucla rătăcită la loc, dar Con întinse mâna să o oprească.

– Nu, nu. Este încântătoare așa.

– Așa cum... în dezordine? rosti ea cu o voce țâfnoasă pentru a combate căldura bruscă pe care atingerea lui o stârnise în ea.

– Mă îndoiesc că ceva care are legătură cu tine este vreodată în dezordine.

Con își trecu agale degetul mare de-a lungul pomeților ei. Zâmbetul lui era încă acolo, dar acum diferit, nu mai amuzat, ci cald și îmbietor. Era o privire în ochii lui foarte asemănătoare cu cea pe care o văzuse la Alex când se uită la Sabrina. Întunecată și puțin tulbure.

Lui Lilah i se tăie răsufarea, iar gândurile i-o luară razna. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să bea acel pahar de șampanie. Con se aplecă. Lilah își înclină fața în sus. Râsete bărbătești izbucniră din sala de bal când trei bărbați ieșiră pe terasă, discutând între ei. Lilah încremeni. Ce făcea? Con fusese pe cale să o sărute. Iar ea fusese pe cale să-l lase. Mai rău încă, fusese pe cale să-l sărute înapoi.

– Aăă... Îmi pare rău. Nu ar trebui. La revedere!

Lilah se strecură pe lângă el și se grăbi înapoi în sala de bal.

Capitolul 3



Lilah era plictisită. Își petrecuse dimineața în salon cu mătușa ei, răspunzând la scrisori. Erau puține, deoarece tatăl ei, căruia îi scrisese cândva cu fidelitate, trecuse la cele veșnice cu doi ani în urmă și se scurseră mulți ani de când corespondase cu sora lui, Vesta.

Sabrina, cu care întreținuse cea mai lungă și cea mai mare corespondență, era plecată în luna de miere.

Îi era dor de Sabrina. Prietena ei locuise la Londra pentru câteva luni doar, dar în acea perioadă se simțise de parcă erau din nou împreună la Academia domnișoarei Angerman pentru tinere lady. Sabrina nu era singura care îi lipsea. În procesul de pregătire pentru nunta Sabine, Lilah se împrietenise și cu familia Moreland. Toți membrii familiei Moreland se întorseseră acasă pentru nuntă, împreună cu soții și progeniturile lor. Creau uneori un mediu haotic, însă unul care era întotdeauna distractiv și plăcut.

Avusese o mulțime de conversații pline de viață cu ducesa, ce variau ca subiect și, deși Lilah și ducesa de Broughton, care avea principii foarte futuriste, nu erau uneori de acord, discuțiile lor erau revigorante și chiar lămuritoare. Megan spunea povești distractive despre anii ei de reporter și despre călătoriile prin lume împreună cu soțul ei, Theo Moreland.

Kyria, vibrantă și caldă, era aproape imposibil să nu fie plăcută – la fel și ducele, și micuțul său unchi Bellard, care deținea o adevărată comoară de cunoștințe odată ce îl porneau. Thisbe, sora geamănă a lui Theo, era un om de știință care își petrecea mare parte din timp în laboratorul ei, lucrând la lucruri pe care Lilah nici nu le înțelegea, și nici nu ținea să le înțeleagă. Dar Thisbe avea și un simț sec al umorului și o fire libertină, asemenea fratelui său, iar Anna, soția lui Reed Moreland, era o oază liniștite de seninătate în mijlocul fotei din Casa Broughton. Lilah ajunsese să o placă în mod special pe Olivia, cea mai mică dintre fiicele Moreland.

Olivia, deși împărtășea cu Constantine un interes ciudat pentru ocultism, era o cititoare la fel de devotată ca și Lilah și, odată ce își descoperiseră interesul reciproc pentru cărțile de mister și pericole, petrecuseră multe după-amiezi plăcute discutând.

Zilele de după nuntă păruseră destul de seci. Lilah nu avea nici un motiv să viziteze Casa Broughton. În absența prietenei ei, Sabrina, părea puțin îndrăzneț să faci o vizită socială la casa unui duce, cel puțin până o vor invita ei. Lui Lilah nu i-ar plăcea să fie considerată un parazit social.

Mai rău... dacă era și Con acasă? Dacă credea că Lilah venea acolo cu speranța de a-l vedea? Având în vedere felul în care se comportase noaptea trecută – numai gândul în sine o făcea

să roșească —, el ar fi îndreptățit să presupună că ea își dorea să îl cucerească. Nimic mai puțin adevărat, desigur. Lilah n-ar urmări niciodată un bărbat, cu atât mai puțin pe cineva precum Con. El ar fi ultima persoană cu care și-ar dori să se căsătorească — asta nu însemna că, la rândul lui, ar cere vreodată în căsătorie pe cineva ca ea.

Con crezuse probabil că era amuzant că o astfel de femeie pretențioasă și corectă ca Lilah se comportase atât de diferit față de felul în care acționa de obicei. Știa că fusese pe cale să-l sărute. Fără îndoială că ar tachina-o în legătură cu asta. Avea să râdă, acel răs bogat și cald, care făcea pe cineva să-și dorească să i se alăture, cu buzele arcuite și ochii luminându-i-se zburdalnici. Era foarte nedrept că tachinările lui îl făcea și mai atractiv.

Aceasta era esența întregii probleme cu Constantine Moreland — era atât de atrăgător. Lui Lilah îi plăceau sprâncenele lui negre, tăiate drept, felul în care se ridicau când era amuzat sau se adunau cu înverșunare când se încrunta. Simțise de mai multe ori o dorință ciudată de a întinde mâna și de a trece cu un deget de-a lungul uneia dintre ele. Ochii lui erau de un verde atât de clar, întunecați de acel șir gros de gene negre. Pomeții aceia, maxilarul, bărbia aceea. Gura aceea. Slavă Domnului că reușea întotdeauna să se controleze ferm și-și ținuse astfel de gânduri ascunse. Dar apoi își ruinase toate eforturile ieșind cu el pe terasă. Stând acolo în acel colț întunecat și retras, punându-se într-o situație atât de intimă, atât de caldă, atât de pregătită pentru seducție. Întorcându-și fața în sus pentru sărutul lui. Dacă nu ar fi băut acea șampanie. Dacă nu ar fi invitat-o să danseze.

Nu. Nu trebuie să meargă la Casa Broughton, chiar dacă ar putea găsi un motiv întemeiat să o facă. Ar trebui să se întoarcă la viața ei normală. Ar putea dura ceva timp, dar s-ar obișnui cu asta. Fusese interesant să se afle în preajma familiei Moreland. Distractiv. Dar Lilah nu așa trăia. Ea nu era extravagantă; nu tânjea după aventură și entuziasm; nu era mânătată de o pasiune sălbatică, nestăpânită. Toate ceea ce își dorise vreodată era o viață liniștită, plăcută, rațională. Genul de viață pe care îl avea.

Lilah dădu ușor din cap, simțindu-se un pic de parcă ar fi câștigat o ceartă. Se uită la mătușa Helena, al cărei cap era aplecat asupra broderiei. Lui Lilah îi reveni în minte imediat comentariul lui Con despre cum își petrecea zilele brodând.

– Ai nevoie să te ajut cu ceva? întrebă Lilah. Există vreo treabă pe care aş putea să o fac pentru tine?

Mătuşa Helena ridică privirea şi zâmbi. Era o femeie mică, îngrijită, cu părul blond acum grizonant la tâmplă. Lilah simţi cum afecţiunea ei pentru mătuşa Helena creştea. Aceasta o primise şi o crescuse, iar Lilah nu o va putea răsplăti niciodată pentru asta. Nu era o sarcină uşoară să înfrunţi o fată de doisprezece ani şi să o călăuzeşti pentru a deveni femeie, să îi insuflă comportamentul adecvat şi să cunoască dedesubturile societăţii. Con putea să ia în derădere lucrurile banale, cum ar fi cusutul – şi, sincer, nici lui Lilah nu-i plăcea să brodeze –, dar nu era nimic în neregulă să-şi petreacă timpul aşa. Şi munca mătuşii ei era excelentă.

– O, nu, draga mea, nu am nevoie de nimic. Cuddington a mers la farmacie să-mi ia tonicul, iar doamna Humphrey a pus casa la punct, ca întotdeauna. De ce să nu discutăm despre vizitele noastre în această după-amiază?

Lilah nu avea nevoie de vizite pentru a scăpa de plictiseală. Acestea erau de cele mai multe ori plictisitoare. Dar Lilah îşi reţinu oftatul. Efectuarea şi primirea vizitelor făceau parte din viaţă.

– M-am gândit că vom merge devreme după-amiază, spuse mătuşa Helena. Aşa ne vom întoarce când va veni Sir Jasper.

– Sir Jasper ne vizitează în după-amiaza asta? întrebă Lilah oarecum consternată. A fost aici cu doar două zile în urmă.

– Ei bine, desigur, nu ştiu că te va căuta. Mătuşa Helena îi aruncă un mic zâmbet conspirator. Dar, având în vedere comportamentul lui recent...

Mătuşa ei avea speranţe că Sir Jasper se gândea la căsătorie. Din păcate, Lilah bănuia că avea dreptate. Şi-ar fi dorit că mătuşa Helena să nu-l încurajeze pe bărbat. Dar nu dorea să aibă o discuţie despre asta, aşa că a spus doar:

– Pe cine te gândea să vizitezi?

– Pe doamna Blythe, desigur, să-i mulţumim pentru acea mică petrecere minunată de aseară. Şi a trecut ceva timp de când am vizitat-o pe doamna Pierce.

Lilah nu îşi putu reţine un geamăt mic la acest nume şi mătuşa ei zâmbi.

– Da, ştiu, dragă. Elspeth Pierce este o bârfitoare îngrozitoare. Dar tocmai de aceea nu trebuie să te pui rău cu rea.

– Presupun.

Nu o deranja cu adevărat bârfa femeii; insipiditatea conversației ei era cea care o călca pe nervi pe Lilah. Dar mătușa ei avea dreptate; când doamnei Pierce nu îi plăcea vreo persoană, devenea înverșunată.

– Chiar ar trebui să o vizitez pe soția vicarului, continuă Helena. Dar fiica lor este bolnavă, așa că asta ne va scuti să o facem.

– Mă gândesc că vizitarea oamenilor nu ar trebui să fie... o corvoadă.

Mătușa Helena zâmbi.

– Ar fi frumos. Dar nu ne putem sustrage de la obligațiile sociale, nu-i așa?

Lilah se gândi oarecum iritată că familia Moreland părea să o poată face atât de ușor. Dar, desigur, Lilah nu și-ar dori să fie privită așa cum erau văzuți membrii familiei Moreland. Își căută ceva cu care să își ocupe timpul până la vizitele de după-amiază.

– Poate că voi merge mai întâi la librărie. Lilah se ridică de pe canapea când un gând îi incolți brusc în minte. În drum, pot să las o carte pentru Lady St. Leger. Am o carte scrisă de Wilkie Collins, pe care nu a citit-o încă, și i-am promis că i-o împrumut.

Olivia voia cartea; n-ar fi fost nepoliticos sau deplasat să viziteze familia Moreland, atât timp cât avea un motiv. Într-adevăr, comportamentul potrivit ar fi să-i ducă Oliviei cartea, așa cum îi promisese. Și nu era nici un motiv să își facă griji că se întâlnește cu Con; era, fără îndoială, plecat într-una din aventurile lui.

– Lady St. Leger? Fruntea mătușii ei se încreți puțin. O cunosc?

– Este una dintre cumnatele Sabrinei. A venit împreună cu familia la Casa Broughton, pentru nuntă.

Mătușa ei se încruntă.

– Cineva din familia Moreland? Draga mea, crezi că e înțelept?

– Am promis. Mătușă Helena, nu pot ignora o promisiune.

Lilah se simțea din ce în ce mai veselă. Ar fi bine să o revadă pe Olivia, să poarte o discuție lungă și plăcută despre cărți. Oricât de mult își iubea și respecta mătușa, Helena nu era o cititoare. Poate că era și Kyria acolo. Sau ducesa.

– Sigur că nu, fu de acord mătușa ei, fără tragere de inimă. M-am gândit că, odată ce nunta s-a terminat, nu îi vei mai vedea atât de mult.

– Nu i-am mai văzut. Au trecut patru zile, îi aminti Lilah. Ar trebui să plec acum, ca să mă pot întoarce la timp pentru vizitele noastre de după-amiază îi spuse mătușii, apoi se întoarse spre ușă.

– E destul de devreme pentru a face o vizită, nu crezi? Încă nu este ora prânzului.

– Soții Moreland nu acordă atenție unor astfel de lucruri.

– Știu, spuse mătușa Helena cu un aer întunecat. Ei bine, dacă trebuie să pleci, ia camerista cu tine.

– Mătușă Helena... Nu am nevoie de un însoțitor ca să merg de aici la Casa Broughton în plină zi.

– Desigur că nu, dragă. Este vorba despre imagine.

– Regulile societății nu mai sunt atât de rigide, protestă Lilah.

– Posibil. Dar acesta nu este un motiv pentru care să ne coborâm standardele. Poppy are mai multe lucruri de făcut... ăăă, să-mi modifice haine și... Mi-aș fi dorit să nu o fi trimis pe Cuddington la farmacie. Ea te-ar putea însoți.

– Nu, nu, o voi lua pe Poppy cu mine.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Lilah era s-o târâie după ea pe slujnica ursuză a mătușii ei. Lilah urcă grăbită la etaj, chemându-și servitoarea și deschise șifonierul. Rochia ei lejeră de dimineată nu ar fi potrivită pentru a face o vizită; era nevoie de ceva mai stilat – această rochie de plimbare, de culoarea mierii, cu dungii maro ruginii, de exemplu. Mergea bine cu nuanța blond-roșiatică a părului ei, iar talia tăiată îi făcea o siluetă înaltă și suplă, o formă de clepsidră, aflată la modă.

Ar putea purta cizmele ei noi. Erau, poate puțin neobișnuite, cu imprimeul lor paisley și linia curbată de nasturi aurii, dar culorile se potriveau bine rochiei și, oricum, nimeni nu le-ar fi văzut pe sub fuste. Ei bine, cu excepția unuia precum Con, desigur, care se pare că își făcuse un obicei să stea cu ochii pe gleznele doamnelor. Dar acest tip de bărbat nu era interesat nici de modă, nici de cuviință.

Ea porni spre casa familiei Moreland cu cartea în mână și cu Poppy care o urma la câțiva pași în spate. Era enervant că fusese nevoită să o ia cu ea. Poate că Lilah ar trebui să-și viziteze casa din Somerset, unde ar putea merge oriunde dorește și să nu-și facă griji ce ar crede societatea. I-ar oferi o scăpare din turul plictisitor de vizite de curtoazie – ca să nu mai vorbim de atenția lui Sir Jasper. Și-ar putea alina plictiseala.

Problema, desigur, era că mătușa Vesta era acolo. Lilah nu mai stătuse la Casa Barrow de când se întorsese sora tatălui ei. Lui Lilah îi plăcuse de ea în copilărie, dar copiii erau atât de lipsiți de discernământ, atât de ușor de mulțumit. Și mătușa Vesta nu aruncase încă familia în scandal.

Smeggars, majordomul familiei Moreland, o salută pe Lilah cu un zâmbet, dar spuse:

– Mă tem că ducesa este plecată astăzi.

– De fapt, doream să o văd pe Lady St. Leger.

– Lady St. Leger este cu ducesa.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să întreb înainte să vin, spuse Lilah dezamăgită.

– Poate că ați vrea să stați de vorbă cu ducele sau... ăăă...

– Nu, doar o să las asta, răspunse Lilah, întinzând cartea.

În acel moment, Con coborî ușor scările.

– Domnișoară Holcutt, zâmbi el. Doamnele sunt plecate. Mă tem că va trebui să te descurci cu mine. Se întoarse către majordom. Cred că un ceai ar fi potrivit.

– Desigur, domnule.

– Nu, protestă Lilah când majordomul dădu să plece. Nu e nevoie să stau. Mă duceam la librărie și mi-am amintit că Olivia, adică Lady St. Leger, și-a exprimat interesul să citească una dintre cărțile mele.

Lilah realizează că bolborosea și strânse din buze. Era enervant că trebuia să fie atât de agitată și de jenată revăzându-l pe Con, în timp ce el era atât de evident neafectat.

– Tipic pentru Livvy. Con întinse mâna și îi luă cartea din mâini. Ah, Wilkie Collins. Da, îi va face plăcere să o citească.

– Mi-a spus că poveștile lui sunt preferatele ei și că nu o citit-o pe aceasta.

– Ia loc, te rog! El o luă de braț fără să întrebe și o îndreptă pe hol, spre sufragerie. Toate femeile, cu excepția Annei, au plecat mai devreme. Anna a avut una dintre durerile ei groaznice de cap și a trebuit să rămână în urmă.

– Îmi pare rău! Lilah rezistă impulsului de a se așeza așa cum sugerase el. Nu avea nici un motiv să rămână. Își făcuse treaba. Nu ar trebui să se așeze pentru o conversație între patru ochi cu un bărbat. Totuși ea zăbovi. Sunt într-o expediție la cumpărături?

Con scoase un hohot de râs.

– Nu, mama i-a dus la unul dintre evenimentele organizate de sufragetele ei. Stau de veghe în fața casei lui Edmond Edmington.

– Edmond Edmington? întrebă Lilah fără să-și poată reține un zâmbet.

– Da, a avut parte de părinți obsedați de aliterații, dacă nu chiar lipsiți de imaginație. Ia loc, domnișoară Holcutt, te rog. Smeggars va fi distrus dacă nu rămâi la ceai și *petit fours*¹. Întotdeauna încercă să transforme întâlnirile mamei în petreceri, fără prea mult succes.

– Nu, ar trebui să plec. Eu doar...

Ea arată spre ușă, făcând un pas înapoi.

– Mergeai la librărie. Da, știu. Ochii lui sclipeau. Vino, Lilah, nu voi face nici un avans nedorit... nu cu Smeggars care stă la pândă.

„Și dacă nu ar fi nedorite“, se gândi ea, apoi roși la gândul ei rebel.

– Ai fi în stare să glumești despre asta?

– Despre ce? întrebă el nevinovat, apropiindu-se.

– Știi despre ce, se strâmbă ea. Ce am făcut noi... în seara aceea pe terasă.

– Ah. Se aplecă, mult prea aproape pentru un comportament politic. Vrei să spui când am povestit? Ochii lui se măriră într-un șoc simulat. Nesupravegheați.

– Da.

Cuvântul îi ieși puțin mai tare decât o șoaptă. Iritată, își drese glasul și continuă cu o voce fermă:

– Nu. Adică a fost mai mult decât atât. Eram... aproape...

– Da? Ochii lui dansau. Aproape...

Știa că o va tachina. Nu ar fi trebuit să vină aici.

– O, termină! Lasă-mă în pace!

– Desigur.

Oftă și făcu un pas înapoi. Era ceea ce își dorise, dar, în mod pervers, se simțea dezamăgită de acceptarea lui ușoară. Ar trebui să plece acum. Era o prostie că se simțea atât de reticent. Trase aer în piept pentru a-și lua rămas-bun, dar fu întreruptă scurt de un strigăt de la etaj.

– Reed! Cineva!

¹ Aperitiv sărat (în limba franceză, în original) (n.red.)

– Anna! strigă Con și fugi din cameră.

Lilah îl urmă. Când ajunse la capătul scărilor, Con se afla deja la jumătatea drumului către cumnata lui, care stătea nemișcată și se uita fix, cu fața albă ca varul.

– Au fost răpite, strigă Anna. Trebuie să le salvezi.

I se înmuieră picioarele, iar Con o prinse, lăsând-o ușor pe scări.

– Aici, lasă-ți capul în jos. Doar respiră. Încet.

Se auziră pași tropăind pe hol, iar Reed apăru brusc, cu fața aproape la fel de palidă ca a soției lui.

– Anna! Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Reed sări pe scări, trăgându-și soția în brațe și legănând-o la pieptul lui. Con se dădu înapoi.

– Reed, a zis că... Cred că are una din viziunile ei.

„Una din viziunile ei?”

Cuvintele lui Con nu păreau să-l șocheze pe Reed, care înjură doar și continuă să o mângâie pe Anna pe spate.

– E în regulă, dragă. Totul este în regulă.

– Nu! Trebuie să le găsești. Trebuie să...

Anna se trase înapoi. Își recăpătase o parte din culoare și ochii ei nu mai erau tulburi, dar era în mod clar afectată.

– Pe cine? întrebă Con, cu vocea ascutită.

Lilah putu vedea că trupul lui era brusc încordat ca un arc.

– Cine este în pericol, Anna?

– Toți!

Se uita când la soțul ei, când la Con.

– Ducea. Kyria. Olivia. Toate. Au fost răpite!

Capitolul 4



Con se roti și ieși în fugă din casă. Lilah era chiar în spatele lui. Făcând semn unei trăsurii, alergă în stradă și sări în ea înainte ca aceasta să se oprească complet. Lilah se urcă după el. Con aruncă o privire spre ea și, pentru o clipă, Lilah crezu că avea de gând să-i conteste prezența, dar el se întoarse pur și simplu și-i spuse o adresă birjarului. Nu arăta deloc ca de obicei. Ochii lui, pe cât de jucăuși

de obicei, erau acum fioroși. Chipul lui destins era acum sever și imobil, iar trupul încordat. Trecuse prin aceeași transformare în urmă cu două luni, când alergase să-și elibereze fratele geamăn.

Lilah voia să-l întrebe despre viziunea bizară a Annei. Anna părea cea mai calmă dintre toți membrii familiei Moreland, dar nimic nu ar fi putut fi mai nebunesc decât ochii ei holbați și cuvintele terifiante. Cu toate acestea, Con și fratele său, Reed, deși alarmați, nu păruseră surprinși. Mai mult, era clar că Con crezu ceea ce spusese ea, plecând imediat spre mama și surorile lui.

Dar asta era absurd. Nu-i așa? Anna nu ar fi putut să vadă ceva întâmplându-se într-un alt loc. Fără îndoială, Lilah și Con aveau să ajungă la destinație și le vor găsi pe femei nevătămate și exact acolo unde ar fi trebuit să fie. Vor râde cu toții pe seama asta.

– Cred că Anna a avut un coșmar. O durea capul. Adesea cineva are vise ciudate când nu se simte bine.

Con clătină din cap.

– A văzut asta.

Era o prostie, desigur, dar ea nu voia să se certe când el era atât de îngrijorat.

– De ce ar vrea cineva să-i facă rău ducesei?

El îi aruncă o privire elocventă.

– Da, bine, poate că ducesa și-a atras dușmănia mai multor oameni de-a lungul anilor, dar, cu siguranță, nu au fost atât de numeroși să-i facă rău. Lilah se încruntă. Crezi că poliția le-a arestat pe sufragete? Pur și simplu pentru că au stat în fața casei cuiva?

Își dădu seama că acum ea era cea care vorbea de parcă lucrurile s-ar fi întâmplat cu adevărat.

– Numai Dumnezeu știe ce făceau. Dar nu, mă îndoiesc că a fost poliția, răspunse el sumbru.

Trăsura mersese rapid, dar acum, după ce făcuse colțul, se opri brusc. Lilah privi pe fereastră și văzu un număr de femei care se plimbau pe stradă, în fața unei reședințe impunătoare. Erau semne aruncate ici și colo și toți vorbeau entuziasmați. Un polițist se certa cu una dintre femei, iar alte câteva femei erau îngrămadite în jurul a ceva aflat pe trotuar. Era un *cadavru*?

Con scoase o înjurătură și deschise ușa trăsurii, alergând spre polițist. Lilah aruncă o altă privire rapidă în jur în timp ce cobori din birjă. Nu putea să o vadă pe nici una dintre femeile Moreland.

- Opriți-vă! protestă birjarul când Con plecă fără să-l plătească.
- Rămâi aici! ordonă Lilah răspicat.

Vor avea nevoie de transport acasă de îndată ce Con își va găsi familia. Îl prinse din urmă pe Con lângă polițist. Se răstoa punându-i întrebări bărbatului.

- Ce dracu' s-a întâmplat aici? Unde este ducesa?
- Cine? Nu știu, domnule! Tocmai am ajuns.

Femeia solidă care discutasă cu polițistul, îmbrăcată în stilul mișcării raționale¹, pufni:

- Ai face mai bine dacă ai încerca să ascuți, tinere!
- Doamnă Ellerby, zise Con și se duse lângă femeie.
- Lord Moreland! Slavă Domnului că ești aici. Ne-au atacat!
- Cine?

- Poliția, cel mai probabil, răspunse ea și se întoarse să-l țin-tuiască cu privirea pe sârmanul polițist nefericit, care începu să bolborosească.

- Nu, nu era nici o uniformă! interveni o altă femeie. Era un grup de tâlhari! I-am văzut. Toți în negru, cu măști pe față.

- O, Ernestine, ce prostii! spuse doamna Ellerby. Nu erau măști, doar șepci trase în jos, astfel încât să nu le vezi fețele.

- Ar fi putut la fel de bine să fi fost măști.

- Doamnă Ellerby, spuse Con printre dinții încheștați. Unde este mama mea?

- A dispărut! Au venit, au sărit afară din vehicul și le-au înșfăcat. Pe ducesă și pe fetele ei, toate... cu excepția lui Lady Raine.

Ea făcu un semn către femeile aplecate deasupra lucrului de pe trotuar.

- Megan! strigă Con și se albi la față, apoi se roti cu repeziciune.

Era într-adevăr un corp. Lui Lilah i se tăie respirația și alergă după Con. La apropierea acestuia, femeile se dădură la o parte, lăsând să se vadă femeia aflată la pământ. Era, într-adevăr, Megan, însă acum se ridicase.

- Slavă Domnului! Megan, ești bine?

Con o luă pe Megan și o așeză pe zidul jos de piatră, care încon-jura proprietatea. Se ghemui să o privească în ochi.

¹ Propunere de reformare a modei pentru femei, apărută la finalul epocii victoriene, care sublinia necesitatea de a purta haine mai practice și confortabile (n.red.)

– Bineînțeles că nu este bine. Lilah se așeză lângă Megan. De ce întreabă oamenii mereu asta?

Mizeria și pământul se lipiseră de rochia lui Megan. Avea o pată roșie mare pe pomeți, iar pielea din jurul ei începuse să se umfle. Cealaltă parte a feței ei era răzuită și murdară. Pălăria îi atârna, abia ancorată de acul de pălărie lung, alături de șuvițe de păr brun-roșcat. Ochii ei aveau o privire sticloasă care o îngrijora pe Lilah.

Lilah își scoase batista și începu să îndepărteze ușor murdăria de pe fața lui Megan.

– Megan. Con îi luă una dintre mâini. Spune ceva. Orice. Spune-mi chiar să tac.

Asta aduse un zâmbet slab pe buzele lui Megan.

– Sunt bine. Ea își dresе glasul și se îndreptă. Serios. Sunt... doar un pic amețită. Cred că m-am lovit la cap.

Făcu un semn spre ceafă.

Lilah se răsuci să se uite și scoase un oftat.

– Con! Are sânge în păr.

Con se ridică imediat și se aplecă asupra lui Megan. Scoase din buzunar o batistă albă, curată și o apăsă ușor pe rana lui Megan. Vocea lui era la fel de blândă ca și mâna în timp ce continua:

– Ce s-a întâmplat, Megan?

– Am auzit pe cineva țipând și m-am întors. Și i-am văzut pe acești bărbați care o prinseseră pe Kyria, așa că toate celelalte încercau să-i oprească. Am fugit să ajut, dar eram prea departe. Așa că am luat niște pietre și am început să le arunc în bărbatul cu care se lupta Thisbe. Olivia încerca să o elibereze pe Kyria. Apoi bărbatul a venit după mine și mi-a dat un pumn.

Lilah văzu furia aprinzându-se în ochii lui Con, dar el își păstră tonul calm.

– Te-a doborât la pământ?

Megan dădu din cap, apoi tresări din pricina mișcării.

– Da. Am căzut la pământ. Îmi amintesc asta și nimic altceva după aceea. Probabil că m-am lovit la cap când am căzut. Următorul lucru pe care îl știu este că eram întinsă la pământ și domnișoara Withers aici de față încerca să mă trezească.

Con se uită la celelalte femei.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Oamenii aceia le-au aruncat pe toate în trăsură și au plecat. Au dispărut înainte ca oricare dintre noi să poată mișca un deget. Îmi

pare atât de rău. Domnișoarei Withers îi țâșniră lacrimi din ochi. Nu am fost deloc de ajutor.

– În ce direcție au luat-o?

– Pe strada laterală, arată ea cu degetul.

– Au făcut stânga pe prima stradă, spuse una dintre celelalte femei. Atunci au dispărut din vedere.

Con împinse batista în mâna lui Lilah și o luă la fugă.

– Nu le va vedea. Cred că au dispărut de mult.

Lilah îl privi pe Con în timp ce îi ținea batista la capul lui Megan.

– Asta nu-l va împiedica să încerce, răspunse Megan, cu un soi de amuzament în glas.

Lilah se uită în ochii lui Megan și văzu că erau mai limpezi.

Con se opri la capătul străzii și rămase așa o clipă îndelungată, privind în stânga lui, înainte să se întoarcă spre ele. Cu ajutorul lui Lilah, Megan se ridică să-l privească.

Maxilarul lui Con era încordat și ochii îi ardeau.

– Lilah, du-o pe Megan înapoi acasă. Mă duc după ei.

– Cum ai de gând să faci asta? întrebă Lilah. Nu știi unde s-au dus.

– O să-mi dau eu seama.

– Sună excelent, spuse Lilah răspicat, prinzând cotul lui Megan și întorcându-se spre trăsură. Găsește o trăsură și pleacă în direcția în care au luat-o cu ceva timp în urmă. Nici un plan, nici o informație, nici o idee despre ce cred ducele sau oricare dintre ceilalți soți sau de ce au fost luate mama și surorile tale. Sunt sigură că te vei descurca minunat.

Lângă ea, Megan chicoti. Chipul lui Con era încărcat de frustrare, dar o luă pe Megan pe sus și înaintă cu pași mari spre birja care aștepta, spunând pe un ton supărat:

– Da, știi. Sunt impulsiv și irascibil, iar tu, desigur, ești logică, rațională și ai dreptate.

Vizitiul porni imediat ce se așezară. Con se lăsă pe spate pe scaun, cu brațele încrucișate, cufundat în gânduri profunde. Vizitiul stabili un ritm suficient de rapid, care o făcu pe Megan să tresară în timp ce zăngăneau pe pavaj, dar ea nu protestă. Când ajunseră casă, Megan îi înmână lui Con batista însângerată și insistă să intre fără ajutor în casă.

– Nu mă duci ca pe un invalid. Theo mă va trata de parcă aş fi pe moarte.

Îl găsiră pe Smeggars complet tulburat, venind în viteză spre intrare. Îi întâmpină cu un strigăt de încântare şi se năpusti în camera Sultanului. Chiar înainte de a ajunge în salon, Lilah putea auzi voci-le agitate masculine. Înăuntru, camera părea să fie plină de bărbaţi înalţi, cu feţe sumbre, care stăteau în picioare, se plimbau de colo colo, se certau.

Majordomul, priceput să le atragă atenţia ca urmare a anilor petrecuţi în serviciul familiei Moreland, interveni şi anunţă cu o voce măreaţă:

– Domnilor! Marchiza de Raine.

Tăcerea se lăsă instantaneu şi toţi se întoarseră să se uite către Megan, flancată de Lilah şi Con.

– Slavă Domnului!

Theo traversă camera cu paşi mari şi îşi trase soţia în braţe, strângând-o atât de tare încât ea scoase un scâncet de protest.

– Ce s-a întâmplat, Con? Ce se întâmplă? Întrebă Reed înaintând.

Lilah văzu pentru prima dată că soţia sa, Anna, se afla şi ea în cameră, aşezată lângă perete. Era încă palidă, cu faţa plină de îngrijorare.

În timp ce Theo se agita cu privire la rănilor soţiei sale, restul bărbaţilor îl bombardară pe Con cu întrebări. Lilah îl lăsă la interogatoriu şi se îndreptă spre Anna.

– Cum te simţi?

Cealaltă femeie încercă să zâmbească.

– Mai bine. Durerea de cap a dispărut. De obicei dispare. Dar mă lasă mereu cu oboseala.

– Poate că ar trebui să te odihneşti.

– Mulţumesc. Voi fi bine aici. Nu puteam să mă întind şi să dorm, ştiind că ele sunt încă acolo. Mă simt atât de îngrozitor că nu am mers cu ele. Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme...

– Nu trebuie să te învinovăţeşti. Cum ai fi putut preveni lucrurile dacă ai fi fost acolo? E mult mai bine că nu ai dispărut şi tu cu Megan.

– Fără îndoială că ai dreptate. Spune-mi ce s-a întâmplat. Ai găsit-o doar pe Megan?

Lilah îi povesti tot ce făcuseră și descoperiseră, mult mai repede și într-o ordine mai bună decât se descurca Con cu bărbații frenetici și furioși aflați în încăpere. Din fericire, Smeggars aduse căruciorul de ceai, împreună cu iod și bandaje pentru rănilor lui Megan.

— Nu este momentul pentru ceai, protestă soțul Kyriei, Rafe McIntyre.

— O, nu, domnule, cred că veți considera că este exact momentul potrivit, zâmbi Smeggars blând.

— Da, da, ai dreptate, Smeggars, ca întotdeauna, aprobă ducele. Nu reușim nimic în acest fel. Să stăm jos și să ne gândim la chestia asta. Trebuie să existe o cale de ieșire din asta. Nu îmi vor răni fetele.

Rafe începu să obiecteze, dar Stephen St. Leger îl bătu pe umăr și-i aruncă ducelui o privire plină de semnificație. Rafe dădu din cap și se domoli.

— Aveți dreptate, domnule, spuse Stephen. Nu ar trebui să intrăm în panică. Asta vor ei, să ne zguduie atât de mult încât să nu putem gândi.

În timp ce Smeggars servea ceaiul, unchiul Bellard se lăsă în scaun, uitându-se la Megan în felul lui blând.

— Megan dragă, mai poți să ne spui ceva despre acești bărbați? Acum, că mintea ta este mai limpede. Sunt sigur că abilitățile tale de reporter ți-au permis să observi mai multe detalii decât o persoană obișnuită.

Megan respiră.

— Ai dreptate. Ar trebui să gândesc ca un reporter. Ea închise ochii. Erau trei. Purtau haine de muncitori, de culoare închisă și aveau șepci moi, trase în jos pentru a-și ascunde fețele. Trăsura lor... nu, stai, nu era o trăsură, era mai degrabă o căruță. Dar închisă ca o... Ochii ei se deschiseră și își îndreptă ridică spatele. Ca o *Black Maria*.

— Ca o ce? se holbară, confuzi, ducele și ceilalți bărbați.

— Ca o căruță de poliție, explică Rafe. Își lăsă ceaiul deoparte și se ridică, o energie aproape palpabilă revărsându-se din el. Este o poartă dată în Statele Unite vehiculelor în care se transportă deținuți. Sunt vopsite în negru și sunt făcute pentru a-i împiedica să scape. Ușile din spate se deschid doar din exterior, iar ferestrele sunt mici, înalte și cu gratii.

– Da. Exact așa, aprobă Megan din cap. Era mai mică decât cele mai multe pe care le-am văzut, dar sunt sigură că avea ferestre cu gratii.

– Nu e de mirare că unele dintre femei au crezut că sunt polițiști, comentă Con. Dar cel puțin un vehicul ca acesta ar trebui să fie mai ușor de urmărit.

– Ce altceva îți poți aminti? Din discursul lui Rafe lipsea acum vorbirea târăgănată, cuvintele lui fiind dure și tăioase ca oțelul. Începu să se plimbe prin cameră, amintindu-și lui Lilah de un tigru în cușcă. Oare o voiau pe Kyria? Con a spus că o târau pe Kyria de acolo.

– Nu... nu sunt sigură, ezită Megan. Când i-am văzut prima dată, le trăgeau pe Kyria și pe ducesă spre dubă. Desigur, toate se luptau cu ei. Nu știu dacă au vrut să o ia doar pe una din ele, sau pe amândouă sau pe toată lumea.

– Este clar că a fost planificat, spuse Reed. Aveau căruța pentru prizonieri. Au mers direct la femeile Moreland. S-au mișcat repede.

– Acest gen de demonstrație a fost un loc excelent pentru a le atrage. Oamenii au crezut că a venit poliția, așa încât au ezitat să iasă în față și să-i oprească.

– Unul dintre bărbați a rămas așezat la început în căruță – presupun ca voiau să scape repede, spuse Megan. N-a coborât până când femeile nu l-au încercuit pe primul bărbat. Cum au putut crede că doi bărbați le-ar fi putea lua pe toate?

– Cum au putut crede că până și trei ar putea? interveni Stephen. Erau patru femei – cinci cu tine și ar fi fost șase dacă Anna ar fi fost acolo.

– Poate că nu le cunoșteau suficient de bine pe femeile din familia Moreland pentru a-și da seama că nu se vor preda ușor, spuse Theo. S-au gândit că doamnele vor fi atât de șocate și de speriate încât nu se vor lupta.

– Însă cum le-au luat? interveni Lilah, prinsă în conversație. Când ceilalți se întoarseră să se uite la ea, îi trecu prin minte că se băgase în discuția de familie. Îmi pare rău, nu am vrut să întrerup. Doar că... în ce fel au reușit să lupte cu cinci femei și să le urce atât de repede pe patru dintre ele în căruță?

– Adevărat, se încruntă ducele.

– Cloroform! Megan se ridică în picioare. Bărbatul care o ținea pe Kyria avea mâna peste fața ei. Am crezut că încearcă să-i înăbușe țipetele, dar îmi amintesc acum că avea o batistă în mână. A leșinat aproape imediat.

– Îl voi omori pe acel nenorocit, spuse Rafe cu o voce joasă, care era mai înspăimântătoare decât un strigăt. Se uită la duce. Cât timp o să stăm pe aici, văicărindu-ne în legătură asta? Mă duc după ei.

– Cum ai de gând să faci asta? Nu avem idee unde s-au dus și au un avans mare față de noi, spuse Reed în mod rezonabil.

– Voi găsi pe cineva care să vorbească. Crede-mă, pot fi foarte convingător.

– Rafe, așteaptă! zise Stephen blocându-i calea.

– Sunt Dearbornii, spuse Con categoric.

– Ce? Rafe se întoarce. De unde știi?

– Nu știu. Dar cine are ranchiună pe noi? Cine are nevoie disperată de bani? Cui îi place să răpească oameni ca să-și îndeplinească scopul? Răspunsul la fiecare dintre aceste întrebări este Niles Dearborn.

– I-aș fi recunoscut pe Dearborni, sublinie Megan.

– Nu ar face-o ei singuri. Au angajat pe cineva.

– Exact cum au făcut cu Alex, aprobă Theo.

– Atunci aceasta este prima mea oprire, spuse Rafe.

Toți începură să vorbească din nou deodată.

– Liniște!

Soțul lui Thisbe, Desmond, sări în picioare. În mod normal, era un om atât de tăcut, încât izbucnirea lui îi șocă pe toți, făcându-i să tacă.

– Nu putem fugi în toate direcțiile. Trebuie să ne organizăm. Poate că sunt Dearbornii sau poate sunt doar niște bărbați care speră să obțină un profit. Trebuie să fim pregătiți pentru toate situațiile, inclusiv pentru o cerere de răscumpărare. Nu am primit încă una, dar aș paria că se va întâmpla, indiferent cine le-a luat. Să ne împărțim. Rafe, tu și Stephen mergeți să vă confrunțați cu familia Dearborn. Theo, Alex ți-a arătat unde l-au ținut. Tu și Reed asigurați-vă că nu le țin pe Thisbe și pe celelalte acolo.

Bărbații pleacă de îndată și Desmond continuă:

– Ducele ar trebui să rămână aici pentru că el este cel căruia îi vor cere răscumpărare. Același lucru pentru unchiul Bellard pentru că avem nevoie de creierul lui.

– Și de tine la fel, îi spuse Con. Pentru a ne menține pe toți pe linia de plutire.

Desmond oftă, aruncând o privire către duce, care era palid și zguduit.

– Da. Mi-e teamă că trebuie să rămân. Con, poți să-i urmărești pe răpitori?

– Asta intenționez. Căruța închisă descrisă de Megan va face totul mai ușor.

– Voi merge cu tine, zise Megan și se ridică.

– Ce? Con se învârti către ea. Nu. Absolut nu.

– Vrei să spui că nu sunt capabilă? Megan își împinse bărbia în afară. Că sunt prea delicată?

– Spun că Theo îmi va cere capul dacă te târăsc prin oraș plină de sânge, învinețită și cu contuzii.

– Asta e...

– Un plan inteligent, spuse Lilah, ridicându-se în picioare. Megan, ai trecut prin destule astăzi. Oricine ar fi afectat. Ești rănită. Ești obosită. L-ai încetini pe Constantine. Gândește-te la tot timpul și efortul care ar fi irosite dacă ți-ai pierde din nou cunoștința și ar trebui să te ajute să o recapeți.

Megan o privi o clipă împietrită.

– O, la naiba! Spuse ea și se lăsă înapoi pe canapea.

– Și Anna, continuă Lilah înainte ca Anna să poată vorbi. Amândouă trebuie să vă recuperați.

– Exact, spuse Con, întorcându-se spre ușă.

– De aceea eu sunt cea care te va însoți, continuă Lilah.

Con se opri brusc.

– Nu.

– De ce nu? Am încredere că nu vei spune pentru că sunt femeie.

Megan pufni în râs.

– Da, Con, de ce nu? Cred că ar trebui să vină cu tine. Nu-i așa, Anna?

– Da, într-adevăr.

– La urma urmei..., continuă Lilah, așa cum ai spus, sunt logică, rațională și am *dreptate*. Acestea pot fi un excelent punct de sprijin al calităților tale.

Con se încruntă.

– La naiba, Lilah, îmi vei încetini mișcările. Dacă îi ajungem din urmă? Și dacă se lasă cu bătaie?

– Atunci vei avea pe cineva care să te ajute. Am ținut pasul cu tine când ne-am dus să-l căutăm pe Alex, nu?

– Da, dar cum rămâne cu mătușa ta? Nu se va întreba ce ți s-a întâmplat?

– Îmi pot trimite servitoarea înapoi să-i spună că am fost invitată să stau la ceai.

– Îi voi trimite o notă prin care prelungim invitația noastră pentru cină și seară, se oferă Anna. Sau chiar mai bine, Megan poate face asta. O marchiză este mult mai impunătoare.

– Ei, vezi? Gândește-te la avantajele de a veni cu tine, zise Lilah continuând să adauge la lista de motive. Vei mai avea o persoană care să-i caute, să întrebe oamenii. Și... Chipul i se luminează triumfător. Dacă îți găsești mama și surorile și ai nevoie de întăriri, vei avea pe cineva care să te ajute, în timp ce vei veghea să te asiguri că răpitorii nu scapă.

– O, pentru numele..., zise Con și se uită la Desmond.

– Sunt de acord. Desmond ridică din umeri. Este mai bine dacă ai doi oameni.

– La naiba! Con privi înapoi către Lilah. Foarte bine. Vii cu mine!

Capitolul 5



Era o greșeală să o ia cu el. Con știa imediat ce rostise. Lilah Holcutt nu făcea niciodată lucrurile mai ușoare. Se va agita; va pune întrebări; va trebui să aibă grijă de ea. Dar acum nu mai era nici o cale de ieșire. În mod ciudat, în adâncul sufletului, lucrul acesta nu îl deranja cu adevărat.

Con trimise un lacheu să aducă unul dintre vehiculele lor, apoi merse spre Anna. Așezându-se lângă ea, îi spuse:

– Vreau să-mi spui tot ce îți amintești despre viziunea ta.

Anna dădu din cap.

– Mă durea capul, așa că stăteam întinsă. Am ațipit, cred, pentru că deodată m-am trezit cu o tresărire. Și le-am văzut pe mama ta și pe celelalte.

– Le-ai văzut cum au fost răpite?

Era puțin surprins să o vadă pe Lilah așezându-se lângă Anna și luând-o de mână.

– Nu. Anna clătină din cap. Nu mi-am dat seama de asta înainte. Nu se întâmpla la Londra. Eram undeva la țară. Nu erau alte case în jur, dar erau copaci. Le-am văzut pe Thisbe și pe Olivia scoase din... din ceva. Era destul de întuneric în interiorul vehiculului.

– O trăsură?

– Nu sunt sigură. Era închisă, dar se deschidea în spate. Avea două uși care se deschideau spre exterior. Ea făcu o demonstrație. Doi bărbați le cărau pe ducasă și pe Kyria. Erau nemișcate. Nu eram sigură dacă dormeau sau...

Vocea i se stinse.

– Sunt sigur că sunt bine, spuse Con pe un ton liniștitor. Kyria a fost adormită cu cloroform. Probabil că și mama la fel. Bărbații vor bani pentru ele. Nu ar risca să le omoare.

Ea dădu din cap.

– Da, ai dreptate. Era și un al treilea bărbat, care avea o armă îndreptată spre Thisbe și Olivia. Toți mergeau undeva.

– Unde? Ai putut să vezi unde erau?

Anna clătină din cap.

– Era o casă și presupun că se duceau acolo, dar viziunea s-a încheiat înainte să-i văd intrând în ea.

– Cum arăta?

– Înaltă de două etaje, dar nu o casă mare. Foarte simplă. Era din piatră de culoare bej sau poate doar piatră albă veche și murdară. Într-o parte se afla o anexă, un șopron sau un hambar mic. Pe un zid creștea iederă. Am avut impresia că nu locuiește nimeni în casă.

– De ce?

Anna ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. Părea neîngrijită. Clădirea mai mică era foarte deteriorată și aplecată într-o parte. Nu se zărea nici o grădină. Pe pământ era doar murdărie; buruieni și altele asemenea. Ea închise

ochii pentru o clipă. O! Și era un oblon pe jumătate închis pe una dintre ferestrele de la parter.

– Ți-ai dat seama în ce parte a țării se afla?

– Nu. Îmi pare rău. Mă tem că acest lucru nu este de prea mare ajutor.

– Este. Orice informație mă va ajuta. Ai mai văzut și altceva? Ai spus că erau copaci.

– Da, dar nu chiar lângă casă. Era, ăăă, un copac foarte mare la vreo douăzeci sau treizeci de metri distanță. Dar în depărtare am văzut copaci mai deși. Ca o pădure. Ea făcu o pauză, gândindu-se. O! Chiar lângă vehicul era un ciot mare, de parcă un copac înalt ar fi fost tăiat în trecut.

– Bun. E grozav; de mare ajutor.

– Mi-aș dori să pot fi de mai mult folos.

– Nu-ți face griji! E bine. Voi putea recunoaște casa.

Con se ridică și se întoarce către Lilah, care urmărea schimbul lor de replici cu o expresie uluită. Fără îndoială, se gândise că atât el, cât și Anna ar fi trebuit să fie într-un azil. Dar, spre surprinderea lui, Lilah nu rosti nici un cuvânt.

Afară îi aștepta trăsura elegantă a familiei, folosită în oraș. Vizitiul stătea la capul cailor, însă veni spre Con și-i spuse:

– Au o condiție fizică bună, domnule. Vor fi dornici să facă mișcare.

– Nu-ți face griji, Jenkins! Te asigur că voi avea grijă de echipaj.

– Nu mă îndoiesc de asta, domnule, zâmbi bărbatul.

– Ai de gând să conduci trăsura? întrebă Lilah, făcând ochii mari.

– Da. Zâmbetul lui părea provocator. Poate că ți-ar plăcea să te duci înapoi înăuntru. Sau ai putea...

– Nu rămân aici, răspunse Lilah râspicat și se duse în fața trăsurii. Dacă m-ai ajuta puțin...

Con o cuprinse pur și simplu de talie și o ridică la prima treaptă. Lilah îi apucă mâna și îi aruncă o privire întunecată peste umăr.

– Prima treaptă este destul de înaltă, sublinie el.

– Da, și eu sunt destul de înaltă.

Strângând bara, ea își ridică fusta cu cealaltă mână și se urcă pe scaunul vizitiului.

Con îi zări din nou ciorapii – de data aceasta, de un galben orbitor – și-și înăbuși un zâmbet în timp ce se grăbi să urce după ea.

Scaunul înalt era confortabil, însă, fiind construit pentru un vizitiu, nu foarte lat. Con îi simți brațul lui Lilah atingându-i haina, partea laterală a piciorului ei intrând în contact cu a lui. Nu era un lucru la care să te gândești într-un astfel de moment. Luând frâiele, Con porni înainte.

– De ce conduci tu trăsura?

– Îmi este mai ușor să observ astfel. El ridică din umeri. Văd mai bine și nu trebuie să-l strig pe vizitiu dacă vreau să cobor să mă uit la ceva.

– Atunci de ce ai luat trăsura? Nu ar fi mai ușor de manevrat un vehicul mai mic?

– M-am gândit de fapt să iau vechiul faeton al bunicului meu. Ar fi mai ușor manevrabil. Dar au trecut câțiva ani de când nu a fost condus. Tata nu s-a îndurat să scape de el, dar nimeni nu îl mai folosește. E mult mai ușor să iei o birjă sau un loc în omnibus.

– Călătorești cu un omnibus?

– Uneori. El zâmbi văzând uimirea de pe chipul ei. Prea de rând, crezi?

– Nu. Pur și simplu mă surprinde.

– Este mai convenabil în anumite părți ale orașului. Te încadrezi mult mai ușor în peisaj.

– De exemplu, când ești îmbrăcat ca un vânzător de medicamente șarlatan?

Un zâmbet îi apărui în colțurile gurii.

– Ai grijă, s-ar putea să zâmbești până la urmă.

Ochii albaștri i se îngustară, iar ea își răsuci capul pentru a privi din nou înainte. Con simți o urmă de regret. După o clipă, reluă subiectul anterior de conversație pe un ton conciliant.

– Și trăsura este mai utilă. Trebuie să le aducem pe mama și pe surorile mele înapoi.

Ea aruncă o privire rapidă spre el. El bănuia că vorbele *dacă le găsim* erau pe vârful limbii lui Lilah, dar ea nu spuse nimic. Ajunseseră la locul răpirii, iar Con cotise pe strada pe care o luaseră răpitorii. La capătul străzii, viră la stânga și se alătură învâlmășelii din trafic.

– Mai devreme, când eram în casă, de unde a știut Desmond ce să facă? Cine ar trebui să meargă la Dearborn și cine să meargă unde a fost închis Alex și așa mai departe. Nimeni nu s-a opus sau nu a ripostat.

– Ne cunoaștem bine. Rafe este cel care intimidează cel mai tare. Nu este la fel de mare ca Theo, dar ochii lui pot avea acea privire care îngheață sângele cuiva. După ce a supraviețuit unui război sângeros, a făcut avere în Vestul Sălbatic, nu prea acordă mare importanță unui comportament de gentleman. Mai ales atunci când Kyria este în pericol. De aceea ar fi mai în măsură să obțină informații de la Dearborn. Stephen este prietenul lui – au fost parteneri într-o mină de argint după războiul civil american. Se înțeleg și au încredere unul în celălalt. Stephen se va asigura că Rafe nu intră în belele. Theo și Reed se completează, de asemenea. Reed e cel echilibrat. Theo este mai mult omul acțiunii.

– Atunci eu chiar compensez efectul acțiunilor tale, zise ea aruncându-i o privire piezișă, și de data aceasta zâmbetul ei câștigă bătaia.

În mod surprinzător, Con descoperi că îi plăcea să o aibă alături. Desigur, Lilah pune la îndoială totul, dar până acum nu fusese înțepată, iar conversația ei îi ținea gândurile departe de grijile care îl rodeau în interior.

– De ce ai fost ales să-i urmărești pe răpitori? întrebă Lilah.

– Sunt mai bun la așa ceva. Pot deosebi Nordul de Sud. Mereu am fost bun la hărți și sunt familiarizat cu străzile Londrei și drumurile din afara ei. Am experiență, înțelegi? Asta face agenția mea: localizează obiecte pierdute sau furate, oameni dispăruți. Alex face adesea asta mai ușor, desigur, cu abilitățile sale. Dar eu sunt cel care urmărește piste și decide unde să meargă.

– Credeam că ai investigat lucruri fără sens... fantome, demoni, nimicuri.

– Mmm. Îmi plac mai ales fleacurile. Cuvintele lui o făcură să râdă. Din păcate, totuși, nu există atât de multe posibilități supranaturale de investigat. Așa că sunt forțat să mă întorc la ceva util și lumesc.

În timp ce vorbeau, Con își făcuse loc prin traficul intens, ocolind vehiculele mai lente, dar, în același timp, era și atent, privind în toate direcțiile.

– Ce căutăm? întrebă Lilah.

– Orice semn că un vehicul cu viteză ar fi putut să o ia în această direcție.

– Cum ar fi?

– Nu sunt sigur ce anume.

– Asta da informație!

– Îmi pare foarte rău. Este greu de descris – poți vedea din felul în care oamenii acționează, cum arată lucrurile, dacă a existat o tulburare. De exemplu, un vânzător furios al cărui cărucior a fost răsturnat de un vehicul cu viteză. Sau oameni care vorbesc agitați. Nu îmi imaginez că voi găsi vreunul, pentru că a trecut mult timp de când au fost pe aici. Dar sper că surorile mele mă vor ajuta.

– Ce vrei să spui? Sunt captive. Ce ar putea face?

– Sunt pline de idei. Cred că vor încerca să le atragă atenția oamenilor într-un fel sau altul. Să ne lase un semn, poate.

– Dar cum poți fi sigur că ești pe drumul cel bun? Dacă s-au oprit?

– Nu sunt sigur. Este cea mai bună presupunere a mea. Nu există nici un motiv ca ei să nu facă stânga împrejur și să se întoarcă, încercând să se sustragă urmăritorilor. Nimeni nu-i urmărea. Și-ar dori probabil să ajungă la ținta lor în cel mai rapid mod posibil, unde le pot ascunde pe femei și pot scăpa sau ascunde vehiculul. Aceasta este o arteră majoră, cu o mulțime de vehicule. Cu cât sunt mai mulți oameni, cu cât sunt mai multe trăsură și căruțe, cu atât este mai puțin probabil ca cineva să observe sau să-și amintească una anume, chiar dacă este mai puțin obișnuită. De asemenea, în cele din urmă această stradă se transformă în drumul spre Tunbridge Wells. Din ceea ce a spus Anna, casa pe care o folosesc este într-o zonă rurală.

– Serios, Constantine, nu-mi spune că tu crezi în viziuni care prevestesc viitorul.

– De fapt, în acest caz, este mai mult prezent decât viitor. El aruncă o privire spre ea. De ce n-aș crede? Anna nu este o mincinoasă. Ea nu ne-ar induce în eroare, mai ales cu privire la ceva important.

– Sunt sigură că nu minte sau nu încearcă să te inducă în eroare. Dar este mult mai probabil ca Anna să fi visat. A avut o durere de cap, s-a întins și a adormit și a avut un coșmar. Visele par foarte reale uneori.

Se gândi la o cameră cu pereți curbați și ceasuri.

- Știu. Dar fie că s-a întâmplat în timp ce ea dormea sau era trează, ea a văzut că au fost răpite. Știm că asta era adevărat. Așa că pare o naivitate să ignori restul viziunii ei.

- Dar cum ar putea cineva să *vadă* ceva ce se întâmplă la kilometri distanță?

- Am văzut chestii și mai...

- Con! îl apucă Lilah de braț.

- Ce? Simți o ușoară smucitură. Ce se întâmplă?

Privi în jurul lui.

- Oprește! Oprește! Uite! Lilah arată spre o femeie care mergea pe stradă. Eșarfa aceea este a Oliviei.

- Poftim? întrebă Con, trăgând înapoi frâiele.

- Femeia aceea poartă eșarfa Oliviei!

Capitolul 6



Fără să îl aștepte, Lilah cobori de pe scaunul înalt pe cealaltă parte, punându-și piciorul pe roata din față, apoi sări jos. Se grăbi după femeie. O clipă mai târziu, Con o ajunse din urmă.

- Ești sigură?

Ea îi aruncă o privire iritată.

- Olivia o purta zilele trecute. Îmi amintesc pentru că mi-a plăcut în mod deosebit. În plus, uită-te la femeia aia. Arată de parcă aceea eșarfă i-ar aparține?

Hainele femeii erau uzate și monotone, pălăria ei de paie deteriorată, dar în jurul gâtului ei era înfășurată o frumoasă eșarfă roșie de mătase.

- Doamnă! Con porni în viteză. Așteptați! O clipă.

Femeia privi înapoi peste umăr și, văzându-i, se răsuci să alerge. Nu făcu trei pași înainte să fie trasă de Con să se oprească.

- Nu am făcut *nimica*. N-am furat-o. E a mea.

- Calmați-vă! Nu vă acuz de nimic.

Ea încercă să-și smulgă brațul din strânsoarea lui, evident fără să îl creadă.

- Con, o sperii. Lilah puse o mână calmă pe umărul femeii. N-o să-ți facem rău. Nu dorim decât niște informații.

- Da, scuze. Con își relaxă strânsoarea, însă fără să o elibereze. Nu încerc să-ți iau eșarfa. O poți păstra. Spune-mi doar de unde ai luat-o.

- N-am furat-o.

- Te cred. Ai găsit-o, nu-i așa?

- Era întinsă acolo jos. Nu era a lu' nimeni.

- Unde era întinsă? Îmi poți arăta unde ai găsit-o?

Ea arată înapoi spre stradă.

- Acolo jos. Era prinsă de stâlp, vezi tu.

- Excelent. Con radie și băgă mâna în buzunar pentru o monedă. Iată ceva pentru informațiile tale.

- Tulai! Făcu ochii mari când îi smulse moneda din mână. Mulțam, domnule!

- Acum, spune-mi, ai văzut de unde vine eșarfa? Ai spus că s-a prins de stâlp. Ai văzut când a căzut acolo?

Nemaifiind reticentă, începu să răspundă, apoi oftă și recunosc:

- Nu. Era chiar acolo, în partea de jos a stâlpului. Nell s-a dus să o ia, dar eu am ajuns prima. Și ne-am sfădit o țară și am câștigat. Am văzut-o înaintea ei.

- Cât timp a trecut de când s-a întâmplat asta? De când ai găsit eșarfa...

- O! Păi... Ea își încreți fruntea gândindu-se. Ceva timp. Am intrat să iau o băutură, vezi tu, din cauza norocului meu. Și apoi, aaa, m-am dus la Annie să-i arăt. O vreme.

- Mulțumesc. Ai fost de mare ajutor.

Con îi zâmbi și îi făcu o reverență elegantă, ceea ce o făcu pe femeie să chicotească și să-i facă la rândul ei una. Con era evident expert în a ferma orice femeie.

Fu nevoie de doar câteva minute de întrebări adresate comercianților ambulanți până când Con îl găsi pe unul care își amintea de vehiculul negru.

- O, da, l-am văzut. Urâtă chestie, nu știu de ce-ar vrea cineva să-ți vopsească trăsura în negru așa. Mai bine ceva vesel, zic io. Și de ce să nu pui nici un semn pe ea?

- Ai auzit vreun zgomot?

Păru nedumerit.

– O făcut mare zarvă pe pietre, dacă asta vrei să spui. Atât de mare că nu mi-am putut auzi clientul. De aia am și văzut-o.

– Cât timp a trecut de atunci?

– O, e ceva vreme. O oră sau două. Stai, îmi amintesc, o fost chiar înainte să mănânc. Pe la prânz.

Ochii lui Con străluciră când o luă de braț pe Lilah, propulsând-o înapoi la trăsură. Aproape că simțea energia reinnoită și speranța crescând în el.

– Știam eu! spuse el în timp ce porneau din nou la drum. Știam că vor găsi o modalitate de a mă ajuta.

– Vor trebui să se desprindă de o mulțime de haine ca să lase o urmă bună.

– La urma urmei, sunt patru, îi aruncă el un zâmbet.

– A fost foarte inteligent din partea lor.

– Familia are ceva experiență, spuse el sec.

Priveau atenți pe stradă, sperând să vadă un alt semn lăsat de femeile Moreland. De fiecare dată când întrezăreau o posibilitate, Con sărea jos pentru a investiga, dar nici unul dintre obiecte nu se dovedea a fi ceva aparținând surorilor lui Con. Problema era că orice piesă de îmbrăcăminte scăpată pe stradă era probabil să fie luată înainte ca Lilah și Con să o poată găsi. Și cât timp ar fi putut doamnele să continue să arunce indicii înainte ca unul dintre răpitorii lor să le prindă?

Traficul și casele se împutinau, ceea ce însemna că era posibil ca un articol aruncat să nu fie ridicat imediat. Con îl găsi pe următorul, o bonetă de paie mototolită despre care credea că i-ar putea aparține lui Thisbe.

– Este simplă cum îi plac ei.

Con se neliniști în privința timpului în vreme ce continuau în ritmul lor lent. Soarele începea să apună constant.

Lilah decise că cel mai bine era să nu întrebe ce vor face după ce se va lăsa întunericul. Apoi găsiră o haină de femeie.

Lilah o ridică, studiind-o.

– Este foarte elegantă.

– Atunci este a Kyriei.

După un timp, dădură peste o batistă prinsă într-un gard viu.

– Cu siguranță, a Kyriei. Con o întinse pe genunchi. Vezi monograma?

Încurajați de descoperirile lor, merseară mai departe, trecând pe lângă tot mai puțini călători. De câte ori dădeau peste o căruță sau o trăsură lentă, Con se oprea să întrebe dacă șoferul văzuse căruța pe care o căutau. Un băiat de la o fermă, mergând calm lângă căruța lui trasă de boi, dădu din cap, spunând că trecuse nu cu mult în afara orașului.

– Ne îndepărtăm din ce în ce mai mult, spuse Con sumbru. Dar nu îndrăznesc să merg mai repede, altfel am putea rata unul dintre indiciile lor. După un timp se agită neliniștit, privind în jur. Nu sunt sigur...

– Ce este? întrebă Lilah întorcându-se pe jumătate, punându-și mâna pe brațul lui.

Con se uită la ea, surprins, iar Lilah își trase repede mâna.

– Cred că s-ar putea să mergem în direcția greșită. Se răsuci să se uite în spatele lui. A trecut ceva vreme de când nu am găsit nimic. Se opri. Am trecut de o intersecție acolo.

– Crezi că ar fi trebuit să o luăm pe acolo?

– Nu știu. Dar la un moment dat trebuie să se oprească. Mă în-doiesc că acea cabană este la drumul principal. Și... drumul ăsta pare greșit.

Întoarse trăsura, ceea ce fu un proces greoi, și porni înapoi. Când ajunseră la intersecție, viră la stânga pe drumul mai mic.

– Nu ar fi putut să întoarcă în cealaltă parte?

– Da. Asta *dacă* s-au întors. Voi încerca pe celălalt drum dacă... uite! Un jupon alb zăcea în șanțul noroios.

– L-au aruncat imediat ce au cotit. Fete inteligente.

– Adunăm o adevărată colecție.

– Ne apropiem, cred, dar durează prea mult. Aruncă o privire spre amurgul care cobora în jurul lor și mări ritmul. Lilah zări o batistă albă la bifurcația unei alei mai mici.

– Crezi că a vrut să rămâi pe acest drum sau să te întorci?

– Este ambiguu, încuviință Con. Ar fi putut să o arunce din orice direcție și să plutească înapoi aici. Voi întoarce. Megan ne-a spus că geamurile căruței sunt așezate sus. Nu cred că de acolo ar fi putut vedea drumul. Nu și-ar fi dat seama că drumul se oprește până nu ar fi simțit că trăsura se oprește, la rândul ei.

Coroanele mari ale copacilor transformară amurgul în noapte. Lilah se aplecă, privind atent înainte. Trăsura se zgudui când

trecu peste un șanț, iar ea se sprijini cu o mână de piciorul lui Con. Rușinată, se îndreptă repede, aruncându-i o privire. Dar el părea să nu observe atingerea nepotrivit de familiară căci se uita cu ochi îngustați la o potecă mărginită de gard viu.

– Cred că... voi încerca acest drum.

– Este mai mult o potecă decât un drum. De ce crezi că trebuie s-o luăm pe aici? Ai văzut ceva?

– Nu chiar. E aproape întuneric.

Aproape? Lilah abia dacă putea să-și dea seama că exista o potecă. Era și mai întuneric de-a lungul aleii, cu gardurile vii înalte, care invadeau fiecare parte.

– De ce crezi că este pe aici?

– Nu sunt sigur. Această cale aproape ascunsă m-a făcut să mă gândesc la ce a spus Anna, că este izolată.

Nu avea nici un rost să intre într-o altă discuție despre cât de lipsită de încredere era „viziunea” Annei, așa că Lilah tăcu. Se innop-tase de tot acum; răsărea luna. Din fericire, era lună plină. Gardurile vii se terminară, iar aleea o luă pe după un copac. Lilah distinse o formă întunecată în fața lor. Noaptea era liniștită, singurul zgomot era făcut de copitelor cailor și de roțile trăsurii, care se învârtteau, chiar și acesta era înăbușit de cărarea plină de pământ. Nici Lilah și nici Con nu vorbeau. Forma întunecată din față se transforma într-o căsuță cu două etaje, o clădire simplă din piatră, deschisă la culoare. Lilah inspiră brusc, apucând inconștient brațul lui Con. Un oblon atârna oblic lângă o fereastră și nu departe de casă se afla un copac mare. În cealaltă parte, Lilah putea distinge un soi de structură mică. Con se uită la Lilah, apoi arată către un ciot mare de copac aflat la câțiva metri în fața lor.

Era exact așa cum descrisese Anna. Un fior o străbătu pe Lilah. Dacă mai era nevoie de dovezi suplimentare, o căruță închisă la culoare stătea lângă butuc, cu o pereche de cai legați, care pășteau în apropiere. Con coborî și își luă caii de căpăstru, plimbându-i astfel încât trăsura să se îndrepte în direcția opusă. Când Lilah i se alătură, el murmură o explicație:

– În caz că trebuie să evadăm rapid.

– Vrei să spui că plănuiești să-i înfrunți? întrebă ea în șoaptă.

– Erau doar trei bărbați.

– Și tu ești unul singur, replică ea. Asta dacă nu au și alți complici care li s-au alăturat.

Con își înclină capul, gândindu-se.

– Totuși, am avantajul surprizei, iar mama și surorile mele mă vor ajuta. Zâmbetul lui strălucea în întuneric. Ar trebui să o vezi pe mama mea învârtind o bătă de crichet.

Întinse mâna pentru a scoate biciul lung al trăsurii din suport.

– Greu de folosit. Deșurubă mânerul de la bățul lung și subțire și cureaua de piele, rămânând cu un baston robust acoperit de un buton ornamental de alamă. Se întoarse spre ea. Stai aici. Dacă lucrurile nu merg bine, fugi. Nu se vor aștepta să mai fie altcineva aici.

– Merg cu tine.

– Ce? Sprâncenele i se ridicară. Ai spus că vei cere ajutor dacă este nevoie.

– Nu. Am spus că *aș putea* merge după ajutor.

– Fir-ar să fie! șuieră el. Mă vei încurca. Va trebui să îmi fac griji că trebuie să te protejez. Rămâi aici!

– Ai spus că mama și surorile tale îți vor fi de ajutor. Lilah apucă de capătul lung și îngust al biciului care se termina într-o curea de piele și îl înfruntă sfidător. O să-mi spui că sunt mai puțin capabilă decât ele?

– Nu când ai biciul acela în mână.

Con porni spre casă. Lilah îl urmă, cu inima bătând cu putere. Se împiedică de o rădăcină, aproape să cadă. Con se răsuci, iar Lilah se pregăti pentru o remarcă acidă, dar, spre surprinderea ei, el o luă de mână și se aplecă să-i șoptească: Rămâi lângă mine. Am o vedere bună noaptea.

– Bineînțeles că ai, răspunse ea tăios, supărându-se pentru felul în care atingerea respirației lui pe urechea ei îi provocă un fior.

Nu era momentul să se gândească la astfel de lucruri – sau să simtă acel val de căldură adânc în ea.

Ținându-și partea din față a fustei ridicată cu o mână, ea merse cu el, surprinsă de cât de natural era să meargă cu el, cât de ușor, cu umerii aproape atingându-se, degetele lui împletindu-se cu ale ei. O făcea să se simtă ușor fără suflare – căldura lui, atingerea pielii lui pe a ei – dar cumva o și liniștea. Nu putea conta pe el să se comporte corespunzător într-un salon sau într-o sală de bal, dar aici, într-o situație ca aceasta, avea încredere totală în el. Ocoliră

marginile curții, rămânând aproape de umbrele copacilor și arbuștilor. Grija lor era probabil inutilă, pentru că acele camere din fața casei păreau întunecate, dar Con evident că nu risca. Se apropie de fereastra din față.

– Nimic.

Se strecurară în lateral. Lumina se revărsa de la o fereastră a unei camere din spate. Con se lipi de perete și se ridică, întorcând capul pentru a arunca o privire înăuntru. Retrăgându-se, îi șopti:

– Doi bărbați la masa din bucătărie, jucând zaruri.

– Care este planul tău? șoptit ea.

– Să deschid ușa și să-i lovesc în cap.

Înainte ca Lilah să poată sublinia că acesta nu era un plan prea mare, el se ghemui sub fereastră și se îndreptă spre ușă. Lilah făcu tot posibilul să facă la fel. Ar fi fost mult mai ușor dacă nu ar fi purtat corset.

În timp ce ea se ridica, Con apucă clanța ușii și o răsuci încet, în tăcere. Mânerul se mișcă liber. Con își ridică mânerul biciului, cu capătul în sus și se uită întrebător la Lilah.

Ea încuviință din cap și se prinse ferm de biciul ei. Niciodată nu mai lovise pe nimeni cu un băț până acum, dar era sigură că o putea face. De fapt, aștepta cu nerăbdare să facă asta.

Înainte să apuce Con să se miște, în interiorul casei avu loc o explozie. Scoțând o înjurătură, Con deschise ușa și pătrunse înăuntru.

Capitolul 7



În bucătărie, cei doi bărbați săriră în picioare, întorcându-se spre ușă. Mai multe bubuituri și trosnete răsunară la etaj, în timp ce Con alergă spre cel mai mare dintre bărbați, legănând mânerul biciului ca pe o băta. Celălalt bărbat luă o cană de pe masă și se trase înapoi pentru a o arunca spre Con, dar Lilah legănă biciul, pocnindu-l cu abilitate peste încheietura mâinii. Cana căzu la pământ, vărsând bere pe podea. Mărâind, acesta veni către Lilah. Ea pocni din nou biciul, lovindu-i trupul, dar bărbatul apucă capătul bățului și i-l smulse din mână. Lilah sări într-o parte, în timp ce bărbatul lovi

cu biciul în jos, fără să reușească să o atingă. Ea o zbughi, luând în fugă un recipient de tablă de pe tejghea și se învârti pentru a arunca cutia de metal în următorul ei.

Fu suficient de rapid ca să blocheze recipientul cu brațul, dar forța loviturii scoase capacul și făina se împrăstie peste tot peste el. Tușind și blestemând, își frecă ochii. Cu coada ochiului, îl vedea pe Con bătându-se cu pumnii cu celălalt tâlhar. De acolo nu venea nici un ajutor. Trebuia să facă ea ceva.

Căută cu frenezie în jur și văzu o mătură. Ridicând-o, începu să alerge, mânuind mânerul lung de lemn ca un cavaler cu o lance și lovi cu el în burta adversarului ei temporar orbit. Acesta scoase un urlet, ținându-se strâns de stomac, iar Lilah profită, întorcând mătura și lovindu-l în cap.

Era pregătită de data aceasta când bărbatul încercă să-i smulgă arma și se agăță de ea cât de mult putu. Când îi văzu mușchii încordați pentru a smuci și mai tare, ea își eliberă strânsoarea, astfel încât impulsul lui îl făcu să se clatine înapoi.

Lilah se învârti, căutând o nouă armă și zâmbi cu îndârjire când ochii îi căzură pe o tigaie mare de fier. Dar, în timp ce se întoarse cu tigaia ridicată pentru a-și înfrunta inamicul, văzu cum Con, care își executase inamicul, alerga prin cameră spre ei. Lovi cu bastonul în capul tâlharului, iar bărbatul dădu ochii peste cap, prăbușindu-se pe podea.

— Con!

Lilah alergă spre el, mândră de victorie, iar Con o ridică în brațe răsând și o roti în aer.

Când o puse jos, rămaseră așa pentru o clipă îndelungată. Mâinile lui Con îi erau încă așezate pe talie, iar ei erau despărțiți doar de câțiva centimetri. Ochii lui se îndreptară spre gura ei. Inima lui Lilah începu să bată cu putere.

În acel moment, un țipăt de bărbat străpunse aerul. Lilah și Con se întoarseră și văzură un bărbat rostogolindu-se pe scara din hol. Se prăbuși grămadă la baza scărilor. Capul și umerii lui, observă Lilah, erau ciudat de umezi. O clipă mai târziu, ducea cobori după el, ținând într-o mână un ulcior de pământ spart.

— Bună, mamă!

Emmeline Moreland îi aruncă o privire și zâmbi.

– O, Con! exclamă ea, de parcă se afla într-un salon în loc să pășească peste un corp întins pe podea. Băiete drag! Și domnișoara Holcutt. Ce surpriză plăcută! zise ea, sărutând obrazul lui Con.

– Da, Con, ai sosit exact la timp, încuviință Kyria în timp ce fiicele ducesei coborau scările în spatele ei purtând arme improvizate. Kyria îl analiză pe primul bărbat pe care Con îl pusese la pământ. Deși așteptam cu nerăbdare să-l lovesc în cap pe tipul acela.

– Poți să încerci acum, dacă vrei, îi spuse Con vesel.

– Nu mi se pare deloc cavalereste.

Con își îmbrățișă fiecare soră în timp ce se adunau în bucătărie, punându-și deoparte armele improvizate. Membrii familiei Moreland, observase Lilah în ultimele săptămâni, erau foarte predispuși să se îmbrățișeze. O surprinsese la început, dar acum începea să se obișnuiască cu asta și nu fu deloc surprinsă când femeile veniră să o îmbrățișeze și pe ea.

Thisbe îl bătu pe Con pe obraz.

– Știam că ne vei găsi, chiar dacă urma noastră a fost probabil veche.

– V-am urmat indiciile.

– Asta a fost ideea Oliviei, spuse Thisbe.

– Una foarte bună.

O îmbrățișă pe Olivia ultima, trăgând-o pe femeia cea minionă în brațe.

– Mi-a fost teamă că vor fi luate de vânt sau călcate în picioare, dar a fost soluția cea mai bună la care m-am putut gândi.

– Se pare că te-ai descurcat bine pe cont propriu. Con aruncă o privire spre bărbatul care căzuse pe scări. Mă simt destul de inutil.

– O, vei fi foarte util, replică Olivia. Trebuie să-i legăm pe acești oameni.

– Da, începând cu acesta. Con arată spre bărbatul cu care se luptase, care scoase un geamăt și acum se întorcea agitat. Con își desfăcu cravata și se ghemui să-l întoarcă pe bărbat și să-și lege mâinile la spate. Care e treaba cu el? arată Con spre ticălosul care se prăbușise pe scări. L-ați omorât?

– O, nu, respiră, spuse Thisbe. Mama i-a spart doar în cap ulciorul de pe lavoar.

– Aceștia sunt toți?

– Nu, mai era unul aici când am ajuns, explică Thisbe, dar a scăpat pe fereastră și a coborât pe burlan.

– Cum se simte Meg? întrebă ducesa. Nu eram sigure ce s-a întâmplat cu ea.

– Probabil că va avea un ochi negru și a rămas inconștientă o vreme. S-a lovit cu capul de pământ când a pocnit-o golanul. Dar a putut să ne spună ce s-a întâmplat.

Petrecură următoarele câteva minute găsind lucruri cu care să-i lege pe bărbații care începuseră să se trezească atunci când terminară.

– Ce să facem cu ei? întrebă Kyria, folosind un dulap cu fața de sticlă pe post de oglindă pentru a-și reface șuvițele dezordonate ale părului.

– Bănuiesc că soții voștri ar dori să discute cu ei, spuse Con. Așa că cel mai bine ar fi să-i încărcăm în duba lor și să-i luăm înapoi cu noi. Se încruntă. Problema este că avem două vehicule. Am putea să-i lăsăm pe acești tipi aici în timp ce vă conduc acasă, doamnelor. Apoi, Rafe, Stephen și cu mine ne putem întoarce să îi luăm mai târziu.

– Să-i lași aici legați în tot acest timp? Ducesa se încruntă. Asta nu pare sigur. Dacă li se va întâmpla ceva?

– Mamă, tipii ăștia tocmai te-au răpit și te-au ținut prizonieră.

– Evident că sunt criminali, dar scopul ar trebui să fie reforma, nu doar...

– Mai important, interveni Olivia înainte ca ducesa să continue, s-ar putea să reușească să scape dacă îi lăsăm singuri aici împreună.

– Dar dacă îi iau pe ei înapoi, voi, doamnelor, va trebui să rămâneți aici, sublinie Con.

– Con, chiar nu crezi că pot conduce o trăsură? întrebă Emmeline. Știi că sunt fică de moșier. Am învățat să conduc toate căruțele și trăsurile de la fermă.

Lilah se îndoia că a conduce trăsură făcea parte din educația majorității ficelor de moșier, dar nu era o surpriză că ducesa făcuse acest lucru.

– Tu le duci pe fete acasă în trăsură, iar eu te voi urma în căruță, hotări ducesa.

– Foarte bine, dacă ești de acord să iei pe cineva cu tine, pentru orice eventualitate, replică Con, în mod evident obișnuit să se târ-guiască cu mama lui. Tocmai ai trecut printr-un calvar.

Mama lui îi aruncă un zâmbet îngăduitor.

– Domnișoara Holcutt poate merge cu mine. Ea poate prelua frâiele dacă mă simt prea slăbită, din moment ce nu a fost răpită.

– Deși călătoria alături de Con se califică, fără îndoială, drept calvar, interveni Kyria rânjind la fratele ei mai mic.

– Mulțumesc, mi-ar face plăcere, îi spuse Lilah ducesei.

Era mai bine să nu meargă pe drumul de înapoiere din nou cu Con. Măcar nu va minți când îi va spune mătușii Helena că și-a petrecut seara cu ducesa.

– Gata! Totul este stabilit. Să-i aducem pe acești oameni în căruță și să mergem acasă. N-am mai mâncat de la micul dejun și încep să mă simt infometată.

Con le legase la spate mâinile bărbaților încă amețiți și le înlănțuise picioarele, astfel încât să poată să meargă la căruță, unde-i încărcă fără ca aceștia să se opună prea mult. Ducesa și Lilah se urcară pe scaunul vizitiului, care era mult mai înalt, dar și mai puțin confortabil decât cel al trăsurii, și porniră.

Spre uimirea lui Lilah, ducesa părea veselă, chiar revigorată.

– Misiunea lui Con este, de fapt, mai grea, îi spuse ea lui Lilah, mânuind frâiele ca un profesionist. Caii de trăsură sunt mai vioi și mai ușor de speriat decât acești cai de lucru. Deși trăsură are arcuri mai bune, adăugă ea, în timp ce săltau peste alea accidentată plină de pământ. Ți-ar plăcea să înveți? Te-aș putea învăța când vom ajunge pe un drum mai bun.

Lilah clipi.

– Nu mă gândisem la asta. Dar da, cred că aș face-o.

Mănușile ei, desigur, erau modelul greșit pentru această sarcină și nu era sigură cum i-ar fi explicat mătușii ei uzura și petele de pe ele, dar lui Lilah îi plăcu foarte mult lecția.

Ducesa era o profesoară clară și răbdătoare, chiar dacă era oarecum înclinată spre neatenție, iar caii erau la fel de amabili și stăruitori pe cât sugerase Emmeline, dându-i timp lui Lilah să corecteze orice greșală pe care o făcea.

După un timp, umerii și brațele începură să o doară și, din nou, i se păru deranjant corsetul ei rigid, dar continuă cu îndârjire. Gândul reacției lui Con la vederea noilor ei abilități de conducere era suficient pentru a o determina să continue.

Ducesa preluă din nou frâiele când traficul se aglomeră pe măsură ce se apropiau de Londra. Lilah era uimită cât de puțin timp

le luase să parcurgă această distanță, care mai devreme părea nesfârșită.

Un lacheu aflat pe terasa din față a Casei Broughton fugi înapoi înăuntru de îndată ce îi văzu. Până când să oprească ducesa, rudele și servitorii se revărsară pe stradă. Fură luate pe sus într-un vârtej de întrebări, îmbrățișări și râsete. După ce se salutară, majoritatea bărbaților ieșiră afară să se ocupe de răpitori, în timp ce femeile urcară la etaj pentru a-și schimba hainele murdare.

Con se întoarse către Lilah.

– I-am spus lui Jenkins să țină trăsura în față. M-am gândit că ai vrea să ajungi acasă cât mai curând posibil.

– O! Desigur. Este teribil de târziu.

Con avea dreptate. Mătușa Helena era, fără îndoială, supărată că Lilah își petrecuse ziua acolo, într-un mod atât de neplanificat și dezinvolt; să ajungă acasă seara târziu ar fi îngreunat și mai tare lucrurile. De altfel, nici nu avea vreun motiv să rămână. Lilah făcuse tot ce putuse. Și totuși... se simți dezamăgită de felul în care Con o grăbea să plece. Poate că el credea că locul ei nu era aici, că ea se implicase forțat într-o afacere de familie – ceea ce, desigur, făcuse.

Obrajii i se înroșiră ușor. Acționase într-un mod neobișnuit de nepotrivit. Continuă stingheră:

– Mă voi duce acum. Te rog să le transmiți toate cele bune familiei tale. Sunt foarte fericiți că au ajuns acasă în siguranță.

Se îndreptă spre ușă, apoi îi aruncă o privire surprinsă lui Con, când el rămase lângă ea.

– Nu e nevoie să mă escortezi până la trăsură.

– Este, dacă intenționez să intru și eu în ea, răspunse el și ridică o sprânceană în direcția ei.

– Nu trebuie să mă conduci acasă, Con, adică Lord Moreland.

– Chiar așa, *domnișoară Holcutt*, nu crezi că, după o încăierare în echipă, ne cunoaștem destul de bine ca să-mi spui pe nume?

– Foarte bine. Con.

Glumea pe seama ei, așa cum făcea întotdeauna, și totuși scântea din ochii lui, curba buzelor lui, o făceau să-și dorească să-i zâmbească înapoi. O făcea să-și dorească să facă lucruri care ar fi fost mai bine să nu fie menționate. Era întotdeauna atât de tulburător să fie cu Con.

Făcu o pauză, privind-o semnificativ, iar după un moment, îi dădu un cot:

– Și pot să-ți spun Lilah?

– O, da. Numele îi suna diferit rostit de el, atât de mătăsos și bogat în inflexiuni. Ce se întâmpla cu ea? Apoi adăugă aspru: Sunt sigură că ai făcut-o deja.

– Este foarte posibil. Știi cum stau lucrurile în febra momentului. Fața lui era lipsită de expresie, făcând-o să fie nesigură în legătură cu intenția lui de a bate apropouri. Continuă calm: Și te înșeli. Trebuie să te conduc acasă. Oricât de lipsit de maniere mă crezi, nu sunt suficient de lipsit de maniere pentru a trimite o doamnă singură noaptea.

– N-am spus niciodată că ești nemanierat, protestă ea în timp ce el o ajută să urce în trăsura, apoi își luă avânt să se așeze lângă ea.

– Nu?

Avea din nou acea expresie specifică lui, atât de enigmatică, care, cu toate acestea, reușea să sugereze ideea de râset care clocotește. Lilah își strânse buzele.

– Poate că am făcut-o. Cândva când erai deosebit de ciudat. Dar... sunt lucruri care s-au spus...

– În febra momentului?

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Poți, te rog, să nu mai fii atât de provocator pentru doar câteva minute?

– Cred că pot, chicoti el. Se aplecă și o luă de mână. Trebuie să-ți spun cât de impresionantă ai fost în seara aceasta.

– Am fost?

– Da. Când te-am văzut lovindu-l pe individul ăla cu o mătură, mi-a crescut inima de mândrie.

– Termină! Dar nu își putu înăbuși un zâmbet. Vorbești prostii.

– Ai fost o adevărată valchiră. O amazoană. O zeiță războinică revenită la viață. Chipul lui deveni serios. Ai fost de mare ajutor astăzi și îți cer scuze că m-am gândit că vei fi o piedică.

– Constantine...

Era o prostie să se simtă atât de aprinsă de cuvintele lui.

El se aplecă mai aproape.

– Spuneți-mi, domnișoară Holcutt, m-ați pălmuï de data aceasta dacă v-aș săruta?

Inima lui Lilah începu să bată cu putere. Ar trebui să se îndepărteze de el. Să aibă o replică dură pentru îndrăzneala lui. Dar ceea ce ieși din gura ei fu doar o șoaptă.

– Nu, nu te-aș pălmui.

El își aplecă capul, iar ea închise ochii, de parcă ar fi putut să ascundă de ea însăși ceea ce făcea. Buzele lui Con trecură ușor peste ale ei... o dată, de două ori. Ea îi simți zâmbetul pe buze, apoi gura lui se așeză pe a ei, brațele lui alunecară în jurul ei, trăgând-o spre el.

Sărutul lui fu lent, ușor și profund, limba lui furișându-se în gura ei, declanșând o furtună de senzații plăcute. Se simțea copleșită. Sărutul lui era la fel de amețitor ca șampania pe care o băuse. Lilah era inundată de dorință. De senzații pe care nu-și imaginase niciodată că s-ar putea răsfrațe în ea. Habar nu avea ce să facă, dar voia să simtă mai mult, să aibă mai mult.

Nu își dădu seama când își puse mâinile pe brațele lui, dar acum își înfipse degetele în haina lui, ținându-se bine. Păru o veșnicie, dar se termină prea repede. Con ridică capul și se uită la ea, cu o expresie prinsă undeva între uimire și consternare.

Apoi brațele lui se strânsă în jurul ei, zdrobind-o la piept și trăgând-o în poală. De data aceasta, sărutarea lui nu mai fu ușoară și blândă și, în mod neașteptat, Lilah îl primi cu drag. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, iar buzele ei îi căzură pradă. Inima i se zbătea în piept și chiar și sângele părea să-i fi luat foc. Se simțea nesăbuită și sălbatică, cu totul diferită de ea însăși, și se simțea glorios.

Gura lui Con o lăsă pe a ei pentru a-i săruta obrazul, maxilarul, gâtul. Tremură la atingerea delicată pe pielea ei sensibilă. Cineva gemu încet, iar Lilah își dădu seama cu o tresărire că sunetul venise de la ea. Con o sărută mai jos, ajungând până la scobitura gâtului. Limba lui încercui perla aflată acolo, trasând un cerc, tachinând. Abdomenul ei fu inundat de căldură.

Mâinile ei se așezară pe umerii lui – nu era sigură dacă să-l rețină sau să se țină de el. În acest moment, Lilah nu mai era sigură de nimic... în afară de căldura gurii lui, moliciunea catifelată a buzelor lui, atingerea mâinilor lui pe fața ei. Tot ce știa era că voia ca asta să continue iar și iar.

Con se retrase prea devreme și ochii îi străluceau în întuneric, iar respirația îi era agitată. Pentru o clipă îndelungată, el o privi, pur și simplu. Măinile îi căzură pe lângă corp. Își dresе glasul și spuse:

– Am ajuns.

Abia atunci Lilah realizează că trăsura se oprișe în fața casei mătușii ei. Cum ajunseseră aici atât de repede? Îl auzi pe vizitiu coborând de pe scaunul lui, iar ea sări din poala lui Con. Câteva secunde mai târziu, vizitiul deschise ușa. Lilah țâșni afară, ținând capul în jos, temându-se de ceea ar fi putut să vadă slujitorul pe fața ei. Când Con vru să o urmeze, ea se întoarse, întinzându-și mâna ca și cum ar fi vrut să-l alunge.

– Nu, nu ieși afară. Ei bine... Noapte bună!

Se grăbi spre ușă și se strecură înăuntru, cu picioarele tremurând. Avu grijă să nu privească înapoi.

Capitolul 8



Când Con se întoarse la casă, căruța dispăruse și își găsi familia așezată în jurul mesei, curățând resturile mesei pripite aduse de Smeggars.

– Ah, iată omul zilei, spuse Theo, zâmbind.

– Da de unde! Doamnele scăpaseră deja singure. Tot ce am făcut a fost să le conduc acasă.

– Mai mult decât atât, protestă Thisbe. Te-ai ocupat de bărbații de jos. Ar fi fost complet diferit dacă ar fi trebuit să le facem față tot noi.

– Mi-a fost de mare ajutor Lilah... ăăă... domnișoară Holcutt. Con se întoarse, luând o farfurie și se străduia să o umple cu mâncare de pe bufet. L-a atacat pe unul dintre ei cu biciul trăsuri, apoi cu o mătură. A aruncat și cu un vas plin cu făină în el.

– M-am întrebat de ce era acoperit cu pulbere albă, zise Olivia râzând.

– Am fost surprinsă să o văd acolo, spuse Thisbe.

– S-a întâmplat să fie aici la momentul respectiv. Con își păstră privirea așezată asupra felurilor de mâncare. Nu a fost nimic serios, zău.

– Ce anume n-a fost nimic? Credeam c-ai zis c-a fost de mare ajutor.

– A fost. N-am vrut să spun că ce-a făcut ea nu a însemnat nimic. Se juca cu rulada din farfurie, apoi adăugă încă una. Am vrut să spun că vizita ei aici nu a fost neobișnuită. A venit să o vadă pe Olivia. Avea o carte pentru ea.

– Chiar? Chipul Oliviei se luminează. Ce drăguț din partea ei! S-a oferit să-mi împrumute o carte, dar am menționat-o doar în treacăt. Sunt surprinsă că și-a amintit.

– Domnișoara Holcutt își amintește totul, spuse Con întunecat, aducând farfuria la masă și așezându-se.

– Doamne, Con, ai de gând să mănânci toate astea? Întrebă Kyria.

– Ce? O... Con se uită la farfuria lui oarecum surprins. Ei bine, mi-e foame.

– Nu sunt deloc uimită că Lilah ți s-a alăturat, spuse ducesa. Chiar îmi place de ea. Este o fată foarte drăguță, doar puțin cam înțepată. Dau vina pe educația ei.

– De ce? Întrebă Con. Ce e ciudat în creșterea ei?

– Nimic, răspunse mama lui. Acesta este și ideea. A avut același tip de educație lipsită de substanță, combinată cu o îndoctrinare în reguli nebunești, pe care îl au toate domnișoarele. Este păcat că o fată strălucitoare precum Lilah a fost forțată într-o poziție atât de limitată.

– Cred că a fost crescută de mătușa ei, adăugă Kyria. Doamna Summersley pare o femeie destul de drăguță, deși puțin fixistă.

Ducesa arată spre fiica ei cu furculița ridicată.

– Exact. Perpetuarea unei viziuni neputincioase și lipsite de creier a femeii.

– Nu aş numi-o pe Lilah neputincioasă sau lipsită de creier, pufni Con.

– Da, am speranțe pentru fată, aprobă Emmeline. Poate că ar trebui să o invit să vină la următoarea întâlnire a sufragetelor.

– Nu cred că experiența noastră de astăzi cu sufragetele ar încuraja-o să te însoțească, replică Olivia.

– Doar nu au loc răpiri întotdeauna, protestă ducesa.

– Să sperăm că nu, comentă sec Reed.

– Ce ați aflat de la răpitori? întrebă Con, întorcându-se spre Stephen și Rafe.

– Bleah! Soțul Kyriei scoase o exclamație de dezgust. Nimic de vreo importanță anume. Erau angajați.

– Nici nu erau deosebit de deștepți, spuse Theo.

– Nu aveau idei de ce au fost plătiți să răpească femeile. Au jurat că nici măcar nu știau cine sunt doamnele.

– Nici măcar nu ne-au putut oferi o descriere a bărbatului care i-a angajat, adăugă Stephen. Au spus că totul a fost făcut printr-o scrisoare, adusă de un mesager.

Con ridică din sprânceană.

– Crezi asta?

– Paradoxal, dar am crezut. Theo ridică din umeri. Părea suficient de demoralizat. Cred că mama l-a speriat mai tare decât Rafe. Ea chiar știe să mânuiască un urcior năvăăș.

Ochii verzi ai lui Theo licăriră.

– Serios, Theo, știi că detest violența. Dar nu puteam să stau pe loc când cineva îmi amenința copiii.

– Ce au spus Dearbornii? întrebă Con.

– Au negat vehement, spuse Rafe.

– Chiar și atunci când Rafe i-a amenințat cu diferite metode de vătămare corporală, spuse Stephen.

– Sunt din ce în ce mai nesigur că îi cred, spuse Rafe. Ne-au lăsat să le percheziționăm casa după un mare spectacol cu aere de jignire britanică, dar asta dovedește doar că au fost suficient de atenți pentru a sta departe de infracțiune.

– Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să ne poarte ranchiună, spuse Reed. Cel puțin, nimeni care nu este deja în închisoare.

– Dearbornii sunt, evident, disperați după bani.

– Acesta este lucrul ciudat. Unchiul Bellard luă cuvântul. Nu am primit nici un bilet care să ceară o răscumpărare.

– Este ciudat, încuviință ducele.

– Poate că nu au avut ocazia să-l trimită înainte ca doamnele să evadeze.

– Poate, spuse Megan sceptică. Dar ce fel de criminal nu ar avea biletul pregătit să fie trimis imediat după ce și-a capturat victimele?

– Unul incompetent, sugeră soțul ei. Adică exact cum păreau să fie bărbații ăștia.

– Poate că au vrut să-l facă pe tata să aștepte și să-și facă griji, ca să fie dispus să le dea tot ce îi cereau, sugeră Reed.

– Dar așa fi făcut asta imediat, răspunse ducele.

– Nu cred că erau interesați de bani. Toate capetele din cameră se întoarseră spre Olivia la cuvintele ei. Au interogată-o pe Kyria. De două ori. Căutau informații.

– Te-au interogată? Rafe se încordă, privindu-și îngrijorat soția. Ce ți-au făcut?

– Nimic, serios, spuse Kyria calm. Așa că nu trebuie să te gândești la crimă. Au urlat mult, dar nu mi-au făcut rău fizic. Au continuat să întrebe despre blestemata de cheie.

– Cheie? Ce cheie? întrebă Rafe.

– Exact. Kyria încuviință brusc din cap. I-am întrebat același lucru, dar nu au avut nici un răspuns, doar m-au întrebat din nou, cu o voce mai ridicată.

– De ce nu ți-au descris-o sau nu ți-au spus la ce folosește? întrebă Desmond, încruntându-se nedumerit.

– Au spus doar că știam la ce cheie se referă. Cea pe care mi-a dat-o tatăl meu.

– Pe care *eu* ți-am dat-o? Ducele ridică vocea cu uimire. De ce ți-aș fi dat o cheie? Cheie de la ce? Cât de ciudat.

– La asta m-am gândit și eu, aprobă Kyria.

– Nu știu nimic despre nici o cheie, continuă ducele. Cu excepția unei chei grecești, desigur, dar nu așa crede că sunt interesați de motivele antice.

– Poate că s-au referit la cheia camerei tale de colecție, sugeră Bellard.

– Ce treabă ar avea o bandă de ticăloși cu oalele grecești și romane?

– Și de ce ar viza-o pe Kyria? adăugă Con.

– De ce ar avea ea cheia de la camera de colecție a tatei?

– Poate că nu au vizat-o în mod special pe Kyria. Poate li s-a spus să prindă una dintre femei și oricare dintre ele ar fi fost suficient.

– Atunci de ce nu ne-au întrebat și pe noi, celelalte, despre asta, după ce Kyria a devenit recalcitrantă? remarcă Thisbe. Așa ar fi fost logic.

– Poate că au vrut să o ia pe Emmeline, sugeră ducele. Și au luat-o pe roșcata greșită.

Ducesa îi zâmbi soțului ei.

– Dragă Henry, cred că până și acei bărbați ar fi observat că fiica ta e mult prea tânără pentru a fi confundată cu mine.

– Unul dintre ei a avut curajul să spună că sunt prea bătrână! spuse Kyria indignată.

Frații ei râseră, iar Con spuse:

– Presupun că este vorba despre cel pe care ai vrut să-l lovești în cap.

– Așa-i. I-am auzit certându-se în hol după ce m-au interogat ultima dată. Unul dintre ei a spus câteva lucruri mai degrabă neplăcute despre încăpățânarea mea, iar celălalt a zis că mă poate face să vorbesc. Dar apoi tâlharul numărul unu, cel demoralizat de mama, a spus că nu, că nu mă pot răni. Cred că realizase în câte neazuri intraseră. Atunci, tâlharul numărul doi a spus că sunt prea bătrână. Iar primul i-a zis că e nebun și s-au certat referitor la care dintre ei este mai prost.

– Ceea ce, desigur, ar fi greu de stabilit, interveni Theo.

– Cearta s-a încheiat când tâlharul numărul doi a coborât în trombă scările. Era, într-adevăr, cel mai detestabil bărbat. S-a tot plâns pentru că Thisbe l-a lovit peste cap cu o umbrelă de soare. Vă întreb, ce credea că avem de gând să facem?

– Totuși, îmi pare rău că i-am stricat Sabrinei umbrela de soare, comentă Thisbe. Era o umbrelă atât de drăguță.

– Ar fi trebuit să iau umbrela tatei, spuse Kyria. Este mult mai rezistentă. Data viitoare voi ști ce am de făcut.

Con se încruntă.

– Stai! Kyria avea umbrela de soare a Sabrinei?

– Da, am luat-o când am plecat din casă pentru că o uitasem pe a mea.

– E o umbrelă de soare care iese în evidență, nu-i așa?

– Da, are o scenă minunată pictată.

– Deci este genul de lucru care ar putea folosi pentru a identifica pe cineva. Și a spus că ești prea bătrână. Cred că au greșit persoana. Poate că au vrut să o răpească pe Sabrina.

Lilah se culcă, gândindu-se la sărutul lui Con și se trezi tot cu el în minte. O tulbura, cu atât mai mult cu cât fusese atât de captivant. Con avea un fel al lui de a încurca lucrurile.

Ea nu era de acord cu ce făcea el. Era nesăbuit. Avea cele mai ciudate principii. Nu-i păsa deloc de părerea altora despre el. Într-adevăr, părea să-i facă plăcere să se dea în spectacol. Se gândi la mustața exagerată și la costumul strident cu care îl văzuse îmbrăcat prima dată când vizitase Casa Broughton. De parcă asta nu ar fi fost destul de ciudat, umbla cu oameni care erau siguri că lumea se va sfârși în acea săptămână.

Ce conta că era frumos și spiritual, sau că zâmbetul lui îi provoca cele mai ciudate senzații în interior? Nu îl făcea mai normal sau mai acceptabil sau de încredere. Pe scurt, era ciudat. Să ne uităm, pur și simplu, la numele pe care-l poartă: Constantine. Cu siguranță nu era britanic.

Con o plăcea la fel de mult cât îl plăcea și ea. O considera enervantă, și-i găsea convingerile învechite. Nu puteau fi unul în prezența celuilalt mai mult de două minute fără să găsească ceva asupra căruia să nu fie de acord.

De ce o sărutase? De ce-i spusese că o admira? El o tachinase, presupunea ea, se jucase cu ea. Cu toate acestea, păruse sincer. O privise într-un mod care îi tăia respirația.

Lilah nu era o fată naivă care tocmai își făcea debutul. Avea destulă minte ca să nu ia în serios complimentele... mai ales pe acelea ale unor bărbați fermecători precum Constantine Moreland. Făcuse tot posibilul să afle tot ce era de știut despre Con și era foarte conștientă de reputația lui de cuceritor cu state vechi. Nu urmărise niciodată o anumită domnișoară, dansa cu una, flirta cu alta. Acesta era răspunsul ei, presupuse ea: Con flirtase cu ea, iar Lilah nu era adepta flirtului. Ea îl luase prea în serios. Sau o testase, să vadă cât de decentă era de fapt. Era un gând enervant. Și josnic. Ar fi mai bine să și-l scoată din minte. Mai ales că dormise prea mult și era în pericol să întârzie la micul dejun. Era întotdeauna servit prompt la ora opt. A sunat după cameristă și s-a îmbrăcat repede, prinzându-și părul într-o coadă simplă.

Intră în sufragerie la ora opt punct.

Unchiul Horace ridică privirea spre ea și zâmbi.

— Ah, Delilah. La fix.

– Bună dimineața, unchiule! Bună dimineața, mătușă Helena!

Unchiul ei era un om bun, chiar dacă oarecum rigid în ceea ce privește programul lui. Se ocupase de creșterea copilului altuia, ceea ce nu putea fi un lucru ușor pentru un bărbat obișnuit cu o viață ordonată, fără copii.

– Nu sunt prea multe lucruri interesante în ziarul de astăzi, anunță unchiul Horace.

Avea obiceiul să le citească cu voce tare soției și nepoatei poveștile pe care le considera potrivite pentru urechile delicate ale femeilor, neștiind că, după ce pleca în fiecare dimineață, Lilah lua ziarul și citea ce dorea ea.

– L-am văzut ieri pe Sir Jasper la club. Cred că s-ar putea să vină astăzi.

Lilah își păstră o expresie politicoasă, deși în interiorul ei scoase un oftat.

Unchiul ei începu să vorbească despre diverse cunoștințe. Mătușa Helena povesti despre rochia elegantă a doamnei Baldwin la musicalul din seara anterioară.

– Baldwin este un tip important, spuse unchiul Horace. Deși am înțeles că cel mai mic băiat al lor este puțin sălbatic. Nu genul căruia i-aș permite să te curteze, desigur. Unchiul Horace mângâie mâna lui Lilah. Firește că nu.

Deși Lilah nu dorea să fie curtată de Terence Baldwin, găsindu-l atât plictisitor, cât și libertin, o călca pe nervi ori de câte ori unchiul ei lua astfel de decizii pentru ea. Lilah își și imagina ce ar spune ducesa despre hotărârea unchiului Horace. Fu nevoită să-și ducă batista la gură pentru a-și ascunde un zâmbet.

– Mătușa ta mi-a spus că ai luat cina cu ducele și ducesa de Broughton aseară.

– Lady Anna a fost amabilă să mă invite să rămân.

Lilah evită o minciună directă.

– Chiar nu ar fi trebuit, dragă, spuse mătușa Helena, încruntându-se. Desigur, nu am putut refuza să-ți acord permisiunea când Lady Moreland a cerut-o, mai ales că a spus că i-ar face plăcere ducesei. Dar nu așa ar trebui făcute lucrurile.

Lilah se simți din nou iritată. Acum avea peste douăzeci și unu de ani; nu avea nevoie de permisiunea mătușii ei pentru a face ceva.

– S-ar crede că o ducesă ar înțelege mai bine regulile unui comportament politicos, continuă mătușa Helena. Dar, desigur, provine dintr-o familie de moșieri. Toată lumea a fost surprinsă când Broughton s-a căsătorit cu ea.

„Dar știe să conducă o căruță“, se gândi Lilah, „ceea ce fusese mai util noaptea trecută decât o dantelă brodată cu acul“. Se simți de îndată un pic vinovată fiindcă se gândise la ceva neloial față de mătușa ei.

– Ciudați tare cei din familia Moreland, comentă unchiul Horace. Nu există descendență mai bună în Anglia, desigur, dar totuși... nu se poate nega că sunt ciudați, comentă el și apoi schimbă subiectul, ceea ce fu o ușurare pentru Lilah.

Totuși, mai târziu, când Lilah și mătușa ei se așezară în camera de dimineață, așa cum era obiceiul lor zilnic, mătușa Helena se întoarse spre ea cu privirea încruntată de îngrijorare.

– Delilah... Mă întreb mereu dacă nu a fost o greșeală să te las să petreci atât de mult timp cu familia Moreland.

Lilah își stăpâni nervii.

– Dar desigur că nu poți obiecta. Unchiul Horace a spus că sunt una dintre cele mai bune familii din Anglia.

– Da, dar este o sabie cu două tăișuri să ai relații cu acea familie. Desigur, îți ridică statutul să fii în relații cordiale cu o ducesă, dar riști ca reputația lor să o păteze pe a ta.

Lilah se încordă.

– Vorbești de parcă nu ar fi acceptați.

– Desigur că sunt acceptați. Dar el este un duce. Trebuie să faci multe ca să fii duce și apoi societatea să te desconsidere. În cazul unei domnișoare ca tine, situația stă cu totul altfel.

– Consider că reputația mea este de necontestat. Soții Holcutt sunt și ei o familie veche.

– Da, dar trebuie să fii mereu atentă să-ți păstrezi reputația. Tu mai ales trebuie să fii deosebit de circumspectă, având în vedere comportamentul surorii tatălui tău.

– Asta a fost cu ani în urmă. Cu siguranță, totul a fost dat uitării.

– Și nu trebuie să faci nimic pentru a-i face pe oameni să-și amintească. Mătușa ei se aplecă în față și o luă de mână. Înțeleg, dragă, că este greu să ai acea sabie a lui Damocles atârând deasupra ta.

Dar am fost atât de atenți să îți asigurăm o reputație impecabilă. Nu mi-ar plăcea să te văd abandonând-o dintr-un capriciu.

– Nu am abandonat-o, vă asigur. Obrajii lui Lilah se înroșiseră. Nu am făcut nimic rău.

– Știu. Dar acțiunile tale de ieri! Să mergi în vizită la ei, apoi să stai la cină din impulsul momentului. Nu aveai altceva decât rochia ta de plimbare pe care să o porți la cină.

– Soții Moreland sunt mult mai relaxați în astfel de situații.

– Exact despre asta este vorba. Mă tem că au o influență teribilă asupra ta. Acțiunile tale de ieri au fost impulsive și neadecvate. Ai dat dovadă de o lipsă de respect față de mine, ceea ce nu ai mai făcut până acum. Lacrimile îi străluciră în ochi înainte de a le șterge. Mă tem că sângele familiei tale, Holcutt, te poate înstrăina.

Resentimentul lui Lilah dispăru într-un val de remușcări.

– Îmi pare rău. Nu am avut intenția să vă tratez cu lipsă de respect. Nu v-aș face rău pentru nimic lume. Sunt foarte conștientă de tot ce ați făcut pentru mine.

– Fata mea dragă, nu-ți cer să îmi arăți recunoștință. Am făcut-o pentru că mi-am iubit sora și te iubesc pe tine. Nu i-am putut permite tatălui tău să-ți distrugă oportunitățile. Tot ce vreau este ca tu să ai o căsnicie bună și să duci o viață plăcută.

– Știu. Și eu vreau asta.

Mătușa ei avea dreptate; asta era ceea ce trebuia făcut. Asta își dorea și ea.

Soții Moreland erau captivanți, dar viața lor era prea haotică pentru ea. Lilah nu era ea însăși în preajma lor. Și nu avea de gând să lase Holcutt-ul să iasă la suprafață.

– Nu voi mai merge în vizită la ei.

Capitolul 9



Con nu avea de gând să se gândească la Lilah Holcutt astăzi. Nici să își amintească de acel sărut. Făcuse un lucru prostesc. Acționase din impuls – și, da, Lilah arătase al naibii de atrăgătoare când

se aruncase în luptă, cu obrații înroșiți și cu ochii strălucitori, fără să-i pese de cum arăta sau de ce ar putea crede alții.

Dar să o sărute fusese o greșală. O evitase cu grijă de la nuntă încoace și ajunsese la punctul în care abia dacă se mai gândea la ea. Apoi, într-o clipă, lăsase garda jos și îi permisesese să i se strecoare sub piele din nou.

Oricât de diferită păruse pe parcursul salvării familiei sale, oricât de mult l-ar fi incitat sărutările ei, Lilah avea să revină din nou cea care era de obicei. Dezaprobatoare. Rigidă. Rece. Exact așa cum fusese ieri când Con intrase în cameră. Lilah își îndreptase spre el privirea ei obișnuită, rece și evaluatoare, de parcă acel moment de apropiere de pe terasă, după nuntă, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Refuzase chiar să stea de vorbă cu el. În timp ce el venise alergând ca un câțel la sunetul vocii ei. Spera că ea nu observase felul în care dăduse buzna în cameră.

Cum era posibil ca femeia care se aprinsese în brațele lui noaptea trecută să fie rece ca gheața în restul timpului? Era un mister, așa că bineînțeles că îl intriga. Dar aceasta era o enigmă căreia trebuia să-i reziste. Un lacăt pe care nu ar trebui să-l deschidă.

Avea lucruri mai bune de făcut astăzi. Noua amenințare la adresa Sabrinei necesita imediat toată atenția lui. După micul dejun, porni către Moreland Investigations, agenția pe care o preluase de la Olivia în urmă cu câțiva ani. Acolo, așa cum sperase, îl găsi pe Tom Quick, angajatul agenției de mulți ani.

Quick era deștept, calm în situații critice și capabil să urmărească aproape pe oricine fără să fie observat. De asemenea, era un vrăjitor al furtului din buzunare și-și petrecuse primii ani pe străzi, dar asta era o practică la care renunțase de când venise să lucreze pentru familia Moreland. Deși era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Con și Alex, Tom fusese mentorul lor în subiecte care erau mult mai interesante pentru ei decât greaca veche sau filozofia. Tom era infuriat de povestea lui Con despre răpirea și salvarea doamnelor, deși avea unele rezerve.

– O cheie? Crezi că ți-au răpit mama și surorile pentru o cheie?

– Da. Știu că e ciudat.

Tom pufni.

— Asta este adevărat pentru orice are legătură cu tine. Dar o cheie este un lucru prea neînsemnat pentru care să riști să înfunzi pușcăria, iar o umbrelă de soare pare un indiciu slab.

— Poate, dar este singurul pe care îl am în acest moment. Din moment ce Sabrina și Alex sunt plecați în luna de miere, nu o putem întreba despre asta. Dar ea este moștenitoarea proprietății substanțiale a tatălui ei și Niles Dearborn și fiul lui au încercat deja să pună mâna pe banii ei.

— Atunci crezi că sunt Dearbornii.

— Știm că sunt înșelători și mincinoși, enumeră Con pe degete. Știm că au încă multe probleme financiare. Vor recurge la orice metodă pentru a pune mâna pe bani. Și au răpit de două ori oameni.

— M-ai convins. Dar ai vreo dovadă?

— Nu, recunosc Con. De aceea am de gând să fac o vizită la familia Dearborn în această dimineață. Vrei să vii?

Rânjetul lui Tom îi răspunse la întrebare.

Lacheul care deschise ușa familiei Dearborn se albi la vederea lui Con în prag, dar îi conduse repede în biroul lui Niles Dearborn. În timp ce îl urmau pe bărbat pe hol, Tom murmură:

— Cred că tipul ăla își amintește de tine...

— El este cel pe care l-am îmbrâncit?

— Vrei să spui cel pe care l-ai lovit cu pumnul? Da, așa cred.

Niles Dearborn părea la fel de alarmat când Con intră în urma servitorului său. Se ridică în picioare, aruncând o privire aspră asupra lacheului nefericit.

— Ce cauți aici, Moreland? Nu poți să dai pur și simplu buzna aici.

— Se pare că pot, răspunse Con.

— I-am spus maniacului pe care l-ai trimis aici ieri că nu am avut nimic de-a face cu dispariția soției lui.

— Nu-l amesteca pe tata în asta.

Fiul lui Niles, Peter, intră repede în cameră.

— De ce nu ne poți lăsa în pace?

— Pentru că ați venit din nou după soția fratelui meu.

— McIntyre nu a spus nimic despre Sabrina, protestă Niles. A spus că erau soția și ficele ducelui.

— Sabrina este bine? întrebă Peter. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nimic! Fapt pentru care ar trebui să fii foarte recunoscător. Doamnele s-au întors, iar oamenii tăi sunt în închisoare. Ar trebui să vă faceți griji ce informații vor oferi despre voi.

— Nu sunt oamenii noștri! urlă Niles. Habar nu am despre ce vorbești.

— De ce ți-am răpi familia? întrebă Peter. Sau pe Sabrina?

— Din același motiv pentru care o fac majoritatea răpitorilor, răspunse Con. Pentru bani. Sau poate ai vrut doar o cheie.

Ambii bărbați rămaseră cu gura căscată la el.

— Cheia? întrebă Niles.

— Cheia ei? spuse Peter în același moment.

Cei doi bărbații se priviră unul pe celălalt.

— Nu știu despre ce vorbești, zbieră Niles. De ce aș vrea vreo cheie?

— Nu știu. Con făcu ochii mici. Dar cred că vrei.

— Prostii! Nu am avut nimic de-a face cu răpirea și nu caut o cheie. Acum, îți voi mulțumi că pleci din casa mea.

— Cu plăcere, răspunse Con. Dar, înainte să plec, dă-mi voie să-ți amintesc ce ți-a spus Alex data trecută. Dacă încerci să-i faci rău Sabrinei sau oricui din familia lui, el va veni după tine. Și nu va fi singur. Înțelegi? Stai departe de familia mea!

Imediat ce ieșiră afară, Tom spuse:

— Știa despre ce vorbești. Pot să bag mâna în foc. Când ai menționat cheia, a avut o strălucire în privire.

— Da. Începusem să mă întreb dacă nu cumva spunea adevărul. Dar este clar că nu vom obține mai multe informații de la ei. Știu că nu avem nici o dovadă.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Voi apela la cineva care îi cunoaște foarte bine pe Dearborni și pe Sabrina.

— Dragă, nu crezi că ar trebui să te schimbi? întrebă mătușa Helena.

Surprinsă, Lilah își ridică privirea din carte.

— Parcă ai spus că nu mergem în vizită după amiază.

Așteptase cu nerăbdare o după-amiază petrecută într-un confort liniștit, citind.

– Nu este un motiv să lenevești în ținuta aceasta. Nu cred că porți un corset.

– Nu, recunosc Lilah. Dar nu este nimeni aici să vadă.

Își pusese rochia lejeră, pentru că nu necesita corset. Era puțin învinețită și rănită din cauza strânsorii corsetului rigid în timpul întregii activități de ieri.

– N-aș fi atât de sigură de asta, spuse mătușa Helena, făcându-i cu ochiul. Unchiul tău a menționat că Sir Jasper ar putea veni în vizită, îți amintești? Și ieri, domnul Tilden a fost foarte dezamăgit să descopere că nu ești acasă. Nu m-ar surprinde dacă acel tânăr ar veni din nou.

– Mătușa Helena, aș vrea să nu-l încurajezi pe domnul Tilden.

– De ce nu? Este un tânăr prezentabil. Are o avere destul de bună. Este amabil și educat... V-am auzit pe amândoi discutând despre Shakespeare.

– Numai pentru că a fost șocat că citisem piesele originale și nu o versiune adaptată.

Mătușa ei se încruntă.

– Tot nu sunt convinsă că a fost un lucru înțelept ca academia ta să permită acele piese în rândul unor fete tinere, ușor de impresionat. Nu toată lumea are puterea minții tale și certitudinea morală. Mătușa Helena începu să se uite prin garderoba lui Lilah. Ce zici de acest moar de mătase ruginie? Se potrivește atât de frumos cu părul tău. Aceste mâneci bufante sunt elegante.

Lilah oftă la gândul că va intra înapoi în toate acele haine – trena mică în spate, corsetul pentru a obține talia de viespe potrivită, balenele rigide pentru mâneci pentru a lărgi mânecile bufante, ca să nu mai vorbim despre jupe și, peste toate acestea, corsetul și fusta. Era mai degrabă ca și cum ai îmbrăca o armură. Armura socială. Dar era o rochie minunată și, desigur, nu putea primi oaspeți în această rochie de dimineață, ușor drapată.

– Da, asta va fi potrivită, spuse ea și sună după servitoarea ei.

– Dacă nu ai o afinitate pentru domnul Tilden, există întotdeauna Sir Jasper, spuse mătușa Helena. Cred că este pe punctul de a face propunerea.

La fel credea și Lilah; asta era problema.

– Pare destul de îndrăgostit de tine.

– E îndrăgostit de averea pe care mi-a lăsat-o tatăl meu.

– Lilah! Ce lucruri spui! Sir Jasper nu este un vânător de averi. Tatăl tău i-a lăsat pământul din Yorkshire pentru a primi titlul și am înțeles că are și un venit frumos. În orice caz, ar fi convenabil ca titlul să revină în familie. Nu am înțeles niciodată exact de ce tatăl tău ți-a lăsat casa în loc să o dea împreună cu titlul.

– Pentru că sunt fiica lui. A vrut să mă știe independentă, spuse Lilah cu oarecare exasperare. Pentru că era casa lui și îi plăcea. Nu voia să o lase pe seama unui bărbat care era puțin mai mult decât un străin. Și, din moment ce nu era constrâns, era liber să facă așa cum dorea.

– Bineînțeles că a vrut să te știe asigurată, dar nu este ceva obișnuit. Dacă te-ai căsătorit cu Sir Jasper, averea ar fi din nou întreagă.

– Nu merită să te căsătorești cu cineva pentru asta. Sir Jasper este mai în vârstă decât mine.

– Doar cu cincisprezece ani. Este mai confortabil să te căsătorești cu un bărbat mai în vârstă. Sunt mai hotărâți. Sunt realizați.

– Dar suntem rude.

– Nu de grad apropiat, protestă mătușa ei.

– Poate că Sir Jasper este ultimul bărbat din familia Holcutt, dar el este doar văr de-al treilea, așa că nu ar exista nici un motiv să nu vă căsătoriți.

– Faptul că nu îl iubesc este un motiv suficient.

– Delilah... Sigur nu vrei să spui asta. Întotdeauna ai fost atât de echilibrată. Rezonabilă.

– Nu este rezonabil să-l iubești pe bărbatul cu care te căsătorești?

– Ba da, și sunt sigură că vei ajunge să-l iubești în timp. Dragostea este rodul care apare din sămânța unei căsnicii bune. Doar fetele proaste se căsătoresc pentru că se îndrăgostesc de un bărbat. E doar o pasiune trecătoare, bazată pe nimic altceva decât culoarea ochilor unui bărbat, felul în care zâmbește sau pe complimentele generoase pe care le face.

– Sper să nu fiu atât de superficială, mătușă, și nici atât de incapabilă să îmi analizez propriile sentimente. Să știu ce înseamnă doar atracție, doar dorință – aici se încadra Con Moreland – și ce înseamnă adevăratul sentiment.

Asta era, ei bine, nu era sigură, pentru că nu simțise niciodată asta pentru nici un bărbat.

—Sigur că nu ești superficială. Dar ești tânără și ai fost influențată de romantismul nunții Sabrinei. Dar nimeni nu știe cum se va termina. Ai văzut doar emoția. Există mult mai mult în viață decât atât. O căsnicie are nevoie de o fundație puternică — o potrivire convenabilă de nume și linie de sânge. O asemănare de spirit. Un soț care te poate întreține și proteja, care este hotărât și moral. Cineva cu o reputație ireproșabilă.

Suna a căsătorie plictisitoare. Dar era genul de căsătorie în care se afla însăși mătușa ei, așa că Lilah nu putea să-l discrediteze. Zâmbi și spuse pe un ton de tachinare:

— Mătușă Helena, o să mă faci să cred că vrei să scapi de mine.

Helena zâmbi cu drag.

— Știi că te-aș ține cu mine pentru totdeauna dacă m-aș gândi doar la mine. Unchiul tău ar spune același lucru. Dar vreau ce este mai bun pentru tine. Vreau să ai o viață bună și fericită și un soț care să-ți ofere asta.

— Știu. Te iubesc pentru asta.

Mătușă Helena, neavând copii, avea grijă de Lilah ca de propria fiică și era cea mai apropiată persoană pe care Lilah o putea asemăna cu o mamă. A ei murise când era mică.

Poate că mătușa ei avea dreptate. Poate era o prostie să spere să găsească dragostea, să-și dea inima unui bărbat și să aștepte același lucru de la el. Nici măcar nu era sigură că dragostea era ceva de care era capabilă. Nu simțise niciodată nici măcar o tresărire pentru nici unul dintre tinerii cu care dansase și conversase. Poate ar trebui să fie practică. Să își găsească un bărbat care să întrunească acele calități pe care le admira, care să fie, așa cum spunea mătușă Helena, statornic și cu gânduri asemănătoare. Cu siguranță, asta ar fi mai bine decât să cadă în capcană asemenea tatălui ei, care păstrase în inimă o dragoste obsesivă și tristă pentru toată viața. Mătușă și unchiul ei erau fericiți în căsnicia lor. Pe măsură ce îmbătrâneau, poate că era mai plăcut să aibă un bărbat cu care să așteie lângă foc, decât unul care-i făcea inima să-i bată cu repeziciune.

Apoi se gândi la chipul Sabrinei luminându-se când Alex intra în încăpere. Sau la felul în care se priveau Kyria și Rafe, de parcă nimeni altcineva nu mai exista. Felul în care ducele, după aproape cincizeci de ani de căsnicie, încă se uita la ducesă, de parcă tocmai

i s-ar fi oferit cel mai minunat cadou din lume. Gândul la o asemenea dragoste îi provoca ameteți. Și groază.

Era ceea ce dorea și ea. Oricât de atașată era de mătușa ei, Lilah nu avea de gând să se căsătorească cu nimeni pentru că era potrivit sau convenabil. Totuși, trebuie să fie politicoasă. Cuprinsă de regret că se enervase pe mătușa Helena, Lilah decise că va face tot posibilul să vadă calitățile demne de apreciat ale lui Sir Jasper.

Din acest motiv, o oră mai târziu stătea în salon, îmbrăcată cu rochia ruginie închisă, cu talie de viespe și mâneci bufante, în timp ce mătușa ei îl întâmpina pe Sir Jasper. Vărul ei îndepărtat era un domn cu aspect drăguț și, dacă silueta lui nu era una impunătoare, cel puțin era mai înalt decât ea, ceea ce era mai mult decât putea spune ea despre celălalt pretendent al ei, domnul Tilden. Era, presupuse ea, superficial din partea ei că nu se putea căsători cu un bărbat la care trebuia să privească în jos atunci când îi vorbea. Dacă Sir Jasper ar fi zâmbit mai mult sau nu ar fi vorbit într-o manieră atât de serioasă, dacă ar face-o să râdă din când în când, ar fi putut să se gândească la el într-un mod mai romantic.

– Sir Jasper!

Lilah se ridică și zâmbi într-o manieră aleasă cu atenție: politicoasă, însă nu prea prietenoasă, nici prea bucuroasă să-l vadă. I-ar da o șansă, dar nu ar dori să-l încurajeze.

– Te rog, trebuie să-mi spui Jasper. La urma urmei, suntem rude. El îi aruncă un zâmbet oficial și se înclină.

„Și până aici se întinde simțul umorului pentru Sir Jasper”, se gândi Lilah. Propriul zâmbet deveni mai forțat.

– Da, desigur, vărule Jasper.

El se încruntă ușor la amintirea gradului lor de rudenie, oricum îndepărtat, dar spuse doar:

– Verișoară Delilah.

Cele mai mari temeri ale lui Lilah se adevărară când, după câteva minute de conversație politicoasă, mătușa Helena se scuză și ieși din încăpere, plecând în căutarea lucrului de mână. Lilah îi lăsă cale liberă lui Sir Jasper pentru a o cere în căsătorie.

Imediat, înainte ca oaspetele ei să poată vorbi, Lilah spuse:

– Sper că lucrările la casă merg bine. Cred că ai spus că balustrada e mâncată de carii.

Sir Jasper păru puțin surprins de subiectul ales de ea, dar spuse:

– Da. Sper să ți-o arăt într-o zi.

– Presupun că va fi un proiect amplu, zise ea, întrebându-se cât de mult ar putea ține o conversație despre renovarea unei case pe care nu o văzuse niciodată și de care nu era interesată.

– Sunt sigur că va fi. Își drese glasul. Delilah, cred că ești conștientă că îți port mare stimă.

– Mulțumesc, îl întrerupse Lilah, încercând, cu disperare, să se gândească la o modalitate de a evita următoarele cuvinte.

Ușurată, auzi zgomotul ușii de la intrare care se deschidea și vocea majordomului. Poate că va fi salvată de un alt vizitator; în acest moment, l-ar fi întâmpina cu drag pe domnul Tilden. Se auziră pași și majordomul apăru în ușă, spunând cu mare mândrie:

– Lord Moreland.

– Con!

Lilah sări în picioare, zâmbind.

Nu exista o perturbare mai mare pentru orice scenă decât cea oferită de persoana lui Con Moreland.

Capitolul 10



Lilah își dădu seama că zâmbetul ei era prea vesel și salutul prea familiar. Reveni la atitudinea inițială în timp ce se îndrepta să-l întâmpine pe Con.

– Lord Moreland. Sunt atât de fericită să te revăd.

De parcă ar fi trecut secole de când se întâlniseră ultima dată.

Ochii lui Con sclipiră. Lilah nu avea nici o îndoială că citise imediat situația. Se aplecă peste mâna ei și spuse cu o voce siropoasă:

– Domnișoară Holcutt. Cum aș putea să stau departe când tot ceea ce port în minte este o pereche de ochi albaștri?

El flutură din gene.

Se putea avea încredere în Con când venea vorba de exagerări. Ea îi aruncă o privire încruntată, ceea ce îl făcu doar să rânjească. Își dădu seama că o ținea încă de mână. Trăgându-și mâna înapoi, se întoarse.

– Permite-mi să te prezint. Sir Jasper, acesta este Constantine, Lord Moreland.

Cei doi bărbați se salutară, Sir Jasper înțepat, iar Con cu grație.

– Ai fost prieten cu tatăl domnișoarei Holcutt? întrebă Con cu o atitudine nevinovată. Cât de frumos din partea dumitale să îi vizitezi fiica!

Sir Jasper arăta de parcă era pe cale să-și înghită limba. Lilah rupse tăcerea.

– Sir Jasper este rudă cu mine.

– Ah, înțeleg. La început m-am temut că nu ești însoțită. Dar cu unchiul tău aici, este destul de potrivit.

– Sunt o rudă foarte îndepărtată, spuse Sir Jasper cu o lejeritate forțată care îl făcu să pară un unchi, așa cum sugerase Con.

– Trebuie să fi avut plăcerea să o cunoști pe domnișoara Holcutt de când era o copilă cu codițe împletite, spuse Con în timp ce Sir Jasper și Lilah se așezară.

În loc să stea pe scaunul liber de lângă Sir Jasper, Con alese să se așeze pe o pernă din apropiere, aflată la doar câțiva centimetri de Lilah. Întinzându-se acolo, cu o grație athletică și simțindu-se complet în largul lui, spre deosebire de rigiditatea crescândă a lui Sir Jasper, Con începu să flirteze pe față cu Lilah, iar ei îi fu greu să nu izbucnească în râs.

Era evident că nici unul dintre bărbați nu avea de gând să cedeze teren. După câteva minute în care îi făcu lui Lilah complimente din ce în ce mai pline de subînțeles, Con oftă dramatic și spuse:

– Vai, domnișoară Holcutt, văd că ți-ai uitat promisiunea.

– Promisiunea mea? întrebă Lilah cu grijă.

– Păi da, le-ai spus nepoatelor mele că ne vei însoți la înghețată la Gunter's și într-o plimbare prin parc. Adoptă o atitudine îndure-rată. Bietele Brigid și Athena, vor fi amarnic dezamăgite.

– O, Doamne! exclamă Lilah pe un ton la fel de teatral, cu o mână la inimă.

În mod clar, mătușa ei avea dreptate: Con Moreland era o influență proastă.

– Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i așa? Desigur, trebuie să mergem. Îmi pare atât de rău că am uitat. Se ridică și se întoarse către Sir Jasper. Sper că mă vei ierta, vărule Jasper. Trebuie să plec. Brigid și Athena sunt niște copile atât de adorabile.

Erau la fel de sălbatice ca Iepurele de martie, dar Lilah nu vedea nici un motiv să menționeze asta. Abia așteptă acordul politicos al lui Sir Jasper înainte de a se întoarce la Con.

– Lasă-mă doar să-mi iau pălăria și să-i dau majordomului un mesaj pentru mătușa mea.

Leși grăbită pe ușă, cu bărbații mergând în urma ei. Sir Jasper merse cu ei în stradă, iar Lilah se temu că ar putea decide să se plimbe cu ei. Se întoarse către el, întinzându-i mâna și spunând:

– La revedere, vărule Jasper! Mi-a părut bine să stau de vorbă cu tine.

Nu putea face nimic altceva decât să-și ia la revedere de la ei.

– Ziua bună. Sunt sigur că te voi revedea curând, verișoară Delilah.

La naiba cu el. Îi spusese pe numele întreg. Ea îi aruncă o privire piezișă lui Con. Bineînțeles că va înțelege. Lilah se întoarse și porni într-un ritm alert, dar Con ținu pasul cu ea cu ușurință. Cu privirea ghidușă, cu tonul lui răutăcios, spuse:

– Delilah? Numele tău este Delilah?

Lilah scoase pufni enervată.

– Da. Este. Tu vorbești... *Constantine*.

El chicoti.

– Îmi place mai mult să fiu împărat. Este mai puțin jenant decât să fii o... o...

– Ispititoare? El zâmbi. Seducătoare? Ea îi aruncă o privire rece și umorul îi dispăru. Amăgitoare. Mincinoasă. Trădătoare.

– Nu ești nimic din toate astea. Deși îmi imaginez că ai putea face un bărbat să îți mănânce din palmă. Când ea nu răspunse, el continuă gânditor. Probabil ar trebui să-mi fie frică de tine. Dar cred că voi risca.

– Ești un om absolut enervant.

– Mi-ai mai spus-o. Este o minune că ești dispusă să mergi oriunde cu mine.

– Eram într-o situație disperată.

El râse.

– Mi-am dat seama. Era pe cale să-ți ceară mâna?

Lilah pufni irascibil, iar nodul de care nici nu-și dăduse seama că era în piept începu să dispară. Încetini pașii.

– N-am vrut să risc.

— Ar trebui să cred că nu. Sunt surprins că nu l-ai pus pe fugă cu o însoțitoare. Am în familie mai multe femei în vârstă pe care aş fi bucuros să ți le împrumut.

— Mulțumesc, dar nu este necesar. De obicei, mătușa mea este acolo. Dar cred că ea spera ca Sir Jasper să facă o ofertă.

— Îl favorizează.

— Da. Crede că ar fi cea mai bună partidă.

— Pe legea mea!

— Chiar așa. Ar fi convenabil.

— Nu văd cum. Părea foarte plictisitor.

— A moștenit titlul tatălui meu. Dar tata mi-a lăsat mie reședința principală. Familia Holcutt o deține de ani de zile. Deci căsătoria cu el ar reuni moșia și titlul. Totul ar fi din nou în familie.

— Nu mi se pare un motiv de căsătorie.

— Nici după părerea mea. Deși poate că este mai puțin rigid odată ce cineva ajunge să-l cunoască.

Con se încruntă.

— Nu-i lăsa să te convingă să-l accepți. Ar fi o risipă groaznică, spuse el, cu vocea neobișnuit de serioasă.

Lilah îi aruncă o privire surprinsă.

— M-aș fi gândit că vei spune că noi doi ne potrivim bine.

— Doamne, nu! Ești săcâitoare, dar niciodată plictisitoare. El rânji. Sunt întotdeauna disponibil să alung pețitori, dacă ai nevoie de mine.

Ea izbucni în râs.

— Părai destul de priceput la asta. Deși trebuie să spun că ai exagerat. Ochi albaștri precum cerul?

— În apărarea mea, am fost nepregătit. Dar ai dreptate, ochii tăi sunt mai mult de culoarea oceanului. Rânjetul lui imposibil de stăpânit apăru din nou. Un ocean pe timp de furtună.

— Nici nu sunt ca stelele pe cerul de catifea. Și părul ca apusul? Serios, acum...

— Dar acesta este adevărul. Ochii lui se îndreptară spre părul ei, expresia lui schimbându-se subtil. Părul tău este frumos. Este ceea ce mi-a atras prima dată atenția.

— Credeam că ciorapii mei liliachii, spuse Lilah sec, luptându-se să ignore senzația fierbinte și nervoasă pe care o evoca expresia de pe chipul lui.

– Nu. Ciorapii tăi liliachii au fost motivul pentru care te-am urmărit. Părul tău a fost motivul pentru care te-am urmărit suficient de atent încât să-ți spionez ciorapii liliachii.

– Nu ai pic de rușine, nu?

– Sunt sigur că trebuie să existe. Undeva.

– Este ascunsă bine.

Con coti într-un parc, o mică oază de iarbă și o mână de copaci în mijlocul orașului, și o conduse la o bancă din fier forjat la umbra unuia dintre ei. Ea se așeză, iar Con se așeză lângă ea, cu o expresie atât de serioasă, încât Lilah se simți ușor alarmată.

– Con, ce este? De ce ai venit să mă vizitezi astăzi?

– Am venit să-ți cer o favoare.

O surprinsese din nou.

– Poftim? Sper că nu a fost iarăși răpit cineva din familia ta.

– Nu. Este vorba despre Sabrina. Se uită în ochii ei. Am nevoie de ajutorul tău.

– Da, desigur. Orice.

– O cunoști mai bine decât oricare dintre noi. Îmi poți spune despre cheia ei?

Lilah îl privi pierdută.

– Cheie? Ce cheie? Nu înțeleg.

– La naiba! Am sperat că va fi ceva ce vei recunoaște. Con se lăsă pe spate oftând. Credem că bătașii de ieri o urmăreau, de fapt, pe Sabrina.

– Ce? De ce?

– Păreau să fie interesați doar de Kyria. Cred că nu se așteptaseră ca celelalte femei să se lupte cu ei și, în timp ce au încercat să le supună, le-au aruncat și pe ele în căruță. Dar Kyria este singura pe care au luat-o la întrebări. Au întrebat-o în mod repetat despre o cheie. Kyria habar n-avea despre ce vorbeau. Nu a existat o cerere de răscumpărare, așa cum ne-am fi așteptat de la răpitori. Această cheie pare să fie tot ce și-au dorit.

– Este cu siguranță ciudat, dar ce legătură are cu Sabrina?

– Kyria purta umbrela de soare a Sabine, cu un model care iese în evidență.

– Cea albă, cu scena pictată în albastru și mânerul Fabergé?

El dădu din cap aprobator.

- Nu știu dacă este Fabergé, dar mânerul este sculptat dintr-un soi de piatră albastră.

- Lapis lazuli.

- Kyria spune că Sabrina o poartă des.

- O adoră. Mama ei i-a făcut-o cadou. Dar vrei să spui că bărbații au confundat-o pe Kyria cu Sabrina pentru că purta umbrela de soare a Sabrinei? E un pic forțat, nu? De ce ar ști Sabrina ceva despre cheia asta?

- Nu știu. Asta am sperat că îmi poți spune tu. Interogatorul Kyriei a insistat că tatăl ei i-o dăduse. Dar tatăl nostru nu i-a dat niciodată vreo cheie Kyriei.

- Dar asta nu înseamnă că au crezut că ea este Sabrina.

- Atunci cine? Bărbații fuseseră doar angajați. Fără îndoială, li s-a spus când și unde să o răpească. Planul mamei mele de a participa la acea întâlnire cu ficele și nurorile ei era bine cunoscut. Dar ar fi trebuit să-și poată identifica ținta.

Deci o anumită umbrelă de soare, una care să fie ușor de recunoscut...

- Da, înțeleg asta. I-ai întrebat pe răpitori de ce au ales-o pe Kyria?

- Nu, spuse el pe un ton dezgustat. Kyria ne-a spus despre asta după ce bărbații fuseseră deja duși la închisoare. Voi încerca să-i supun la interogatoriu la închisoare, dar nu am cu ce să-i ameninț, așa că mă îndoiesc că vor fi dispuși să vorbească.

- Totuși...

- Cine a fost în pericol recent? Cine este o moștenitoare? Cine are deja o serie de dușmani?

- Știu că îi bănuiești pe Dearborni, dar...

- Este vorba despre Dearborni. Alex i-a lăsat să plece data trecută pentru că nu voia să lege nici un scandal de numele Sabrinei. Ar putea crede că scapă din nou cu asta. Au o ură față de familia Moreland, în special față de Sabrina și Alex. Și încă mai au mare nevoie de bani pentru a-și plăti datoriile.

- Dar acesta este un raționament circular. Spui că Sabrina a fost ținta pentru că Dearbornii îi sunt dușmani și că Dearbornii sunt cei care au organizat răpirea pentru că ținta era Sabrina.

- De ce încerci mereu să le iei apărarea? se încruntă Con.

– Nu încerc. Nu mormăi la mine pentru că tu ai un argument slab.

– Nu mormăi. Strâng din dinți.

Lilah îi ignoră exclamația.

– Dearbornii au acționat într-o manieră răutăcioasă față de Sabrina. Nu-i voi ierta niciodată pentru asta. Și pare probabil că ei ar putea fi în spatele ei.

– Aha! Vezi? Și tu crezi că au fost ei. Vrei doar să contrazici.

– Cred că este important să abordezi lucrurile într-o manieră logică, îl corectă ea. Să te gândești bine înainte de a te grăbi să-i acuzi pe Dearborni.

– I-am acuzat deja pe Dearborni.

Lilah oftă.

– Evident. Sper că, de data asta, nu i-ai înnegrit ochiul bietului lacheu.

– Nu, nu am făcut-o, zise el adoptând o atitudine demnă. Am fost tăcut și reținut.

– Să înțeleg că și-au recunoscut vinovăția văzându-ți reținerea.

– Bineînțeles că nu, răspunse el voios. Oricum... Ridică un deget ca un profesor care își susține un punct de vedere. Când am adus în discuție chestiunea unei chei, era clar că știau despre ce vorbesc.

– Ți-au spus ce deschide cheia?

– Nu. Dar când am spus că bărbații căutau o cheie, Niles a spus: „Cheia?” Și Dearborn cel tânăr a întrebat: „Cheia ei?” Nu o cheie, ci cheia ei. Cheia. Așa cum cineva spune despre un anumit obiect. Aveau acea privire în ochii lor – nu era o nedumerire, așa cum este acum în ochii tăi. Era consternare. Tom Quick a văzut-o la rândul lui. Chiar dacă – și este un dacă foarte puțin probabil – nu ei au fost cei care au pus mâna pe doamne, sunt sigur că știu despre acea cheie.

Lilah își încruntă sprâncenele, gândindu-se.

– Despre ce fel de cheie vorbim? Ce s-ar deschide cu ea?

– Ceva care conține bani. Altfel de ce ar fi interesați Dearbornii? Un seif? O cameră? Un cufăr plin de dubloni de aur?

– Despre asta este vorba. Lilah miji ochii. Vrei să vânezi comoara piraților.

– Da, amice, rânji el fără pic de remușcare.

– O, termină!

- Aș fi un pirat grozav, cred. Aș putea face rost de un petic pentru ochi. Papagalul îl am deja.

Lilah începu să râdă.

- Tu nu vorbești niciodată serios?

- Doar atunci când este absolut necesar. Dar fața lui deveni din nou serioasă. Al patrulea răpitor a scăpat. Este încă în libertate. Dacă mai încearcă din nou? Dacă încă mai caută cheia? Indiferent dacă am dreptate în privința lui Niles Dearborn sau nu, cineva i-a angajat pe acești oameni și sunt sigur că încă mai caută cheia asta. Nu am de gând să-l las să fure ceva de la Sabrina. În plus, bărbatul este periculos și, dacă găsesc ceea ce vrea, nu va mai avea nici un motiv să se ducă după Sabrina - sau după mama și surorile mele - din nou.

- Dacă o vei găsi, va veni după tine.

- Exact.

Zâmbetul lui, de data aceasta, era sec.

- Dar dacă nu știi cum arată cheia sau ce deschide, cum o vei găsi?

- De aceea am venit la tine. Îi cunoști pe Sabrina și pe tatăl ei și pe Dearborni mai bine decât mine. Vei fi de mare ajutor când voi percheziționa casa Sabrinei.

Lilah îl privi absentă.

- Carmoor?

- Nu, casa Blair aici, în oraș. Mă duc acolo în această după-amiază.

- Dar nu am cheie de acolo. Ai tu?

- Nu. Voi forța încuietoarea.

Capitolul 11



Con băgă mâna în haină, scoțând o husă mică de piele și deschizând-o, pentru a-i arăta cele două tije înguste de metal din interior.

- Con! spuse Lilah, îngrozită. E ilegal.

- Știi că pe Alex și pe Sabrina nu i-ar deranja.

- Tot ilegal este.

- De aceea am de gând să nu fiu prins.

Con zâmbi către ea în timp ce strecură tije pentru incuietoare înapoi în buzunar.

Nu ar fi trebuit să o tachineze pe Lilah – ea lua întotdeauna lucrurile atât de în serios, iar el îi cerea ajutorul. Dar, când era pe punctul de a se enerva, obrajii înroșiți și privirea înfuriată îl făceau să simtă un fior primitiv.

Lilah îi aruncă o privire dojenitoare – pe care o găsi cumva, la fel de pervers de plăcută – și spuse:

– Ei bine, dacă domnul Blair a ascuns ceva, nu cred că vei găsi acel ceva la casa din oraș, ci la moșia lui de la țară.

– De ce?

– Acolo îi plăcea să trăiască. A început să enumere pe degete. Sunt mult mai multe ascunzători la Carmoor. Casa este mai mare și este și pământul în jurul ei. Cel mai important, aceea este casa pe care o cunoaște bine Sabrina. Nu a locuit niciodată la casa din oraș. Nu sunt sigură nici măcar dacă a fost în vizită acolo.

– Ai dreptate.

Con se gândi la cuvintele ei.

– Oricum, Con, este absurd. De ce ar îndesa domnul Blair niște aur într-un cufăr, să-l închidă și să îl ascundă undeva?

– Refuz să renunț la comoara mea îngropată, spuse Con. Dar recunosc că este ciudat. Ce-ar fi dacă – orice este acest *ceva* – nu era al domnului Blair? El și Dearborn erau prieteni, nu-i așa?

– Da, erau prieteni toți trei – domnul Dearborn, domnul Blair și tatăl meu.

– Dacă tatăl Sabrinei a fost suficient de apropiat încât, atunci când a murit, să-și încredințeze fiica lui Dearborn, nu ar fi putut păstra vreo moștenire de familie sau alte lucruri valoroase pentru Dearborn?

– De ce?

– Nu știu. Poate că Dearborn era destul de deștept încât să știe că nu se putea abține să nu o risipească dacă o păstra doar pentru el. Sau poate i-a dat lui Blair bani să investească pentru el, Blair fiind evident mai priceput la bani decât el. Acum, cu creditorii pe urmele lui și nemaiaivând averea Sabrinei asigurându-i spatele, Dearborn vrea să ia înapoi orice ar fi acest *ceva*. „La naiba cu onoarea familiei. Am nevoie de bani în mână.”

Lilah își trase răsuflarea să vorbească, dar Con ridică un deget ca să o oprească.

– Cu toate acestea, prietenul său, Blair, a pus acel ceva undeva în siguranță, a ascuns cheia, apoi a murit fără să-i spună lui Dearborn unde. Tatăl Sabrinei a murit pe neașteptate, nu-i așa?

– Da. Apoplexie, cred.

– Vezi?! Blair era prea tânăr ca să moară, nu avea nici un motiv să creadă că o va face, așa că nu i-a spus lui Dearborn unde a ascuns cheia. Nici nu s-a gândit să lase o scrisoare.

– Dar de ce a considerat că este necesar nu doar să depoziteze acest „obiect” necunoscut într-un loc secret, ci și să ascundă cheia?

– Teamă de hoți, răspunse Con detașat.

– Ar trebui să scrii romane.

Con râse.

– Mă îndoiesc că am răbdare pentru asta. În plus, înțeleg că necesită cel puțin un minimum de îndemânare.

– Dacă ai dreptate, asta face și mai probabil ca obiectul să fie ascuns la țară. Acolo s-au întâlnit întotdeauna.

– S-au întâlnit?

Con deveni curios.

– Dearbornii veneau regulat în vizită la familia Sabrinei pentru o săptămână sau două.

– O petrecere prelungită?

– Nu sunt sigură că aş numi-o așa – nu mai invitau alți oaspeți. Nu mergeau la vânătoare și nici nu erau distracții organizate. Erau doar familiile noastre. Se servea cina, se jucau cărți, lucruri de genul acesta. Domnul Blair și domnul Dearborn mergeau deseori la noi acasă pentru o seară – presupun ca să-și poată lăsa soțiile în urmă și să se distreze relaxați, bând și discutând. Uneori, doamna Blair găzduia un bal și îi invita pe unii dintre localnici, dar, de cele mai multe ori, erau doar ei, tatăl și mătușa mea.

– Doamna Summersley locuia cu voi?

– Nu, nu, chicoti Lilah. Sora tatălui meu, mătușa Vesta.

– Mătușa Vesta... Țista da nume cu rezonanță.

– Sunt convinsă că ți-ar plăcea de ea, spuse Lilah sarcastic.

– Pariez că a avut o oarecare contribuție atunci când ți-au pus numele Delilah.

Lilah nu se sinchisi să răspundă la asta, iar Con continuă:

– Făceau des asta?

– O, da, să zicem de vreo trei sau patru ori pe an.

– Doamne, până și mătușa Hermione venea doar o dată pe an să ne tortureze.

– Este ciudat, spuse Lilah. Nu cred că tatăl meu îl simpatiza pe domnul Dearborn.

– Om cu discernământ. De ce crezi că nu l-a plăcut?

– Nu sunt sigur că nu l-a simpatizat. Dar nu am avut niciodată impresia că tata îl place. Nu corespundau, iar tata nu a mers niciodată la Londra să-l viziteze, în timp ce el și domnul Blair se vizitau des. Tatăl meu și Niles erau foarte diferiți.

– Din fericire pentru tine.

– Nu mă refer doar la faptul că Dearbornii sunt escroci și mincinoși, iar tata nu era – deși este adevărat. Dar nu aveau aceleași pasiuni. Tatăl meu era un bărbat singuratic. Era tăcut și stătea acasă, mergea rar la Londra. Niles Dearborn, pe de altă parte, iubea activitățile sociale. Înțeleg că petrecerile lui sunt fastuoase. Stă mult timp în oraș, merge la clubul său, la petreceri și la teatru. La jocuri de noroc.

– Poate că tatăl tău și Dearborn erau prieteni cu tatăl Sabrinei, așa că pur și simplu au fost doi oameni aduși laolaltă.

– Dar tata și domnul Dearborn au continuat să se întâlnească chiar și după moartea domnului Blair. Tata îl menționa uneori în scrisorile sale și îmi amintesc că i-am văzut pe cei din familia Dearborn odată, când eram în vizită la tatăl meu, la Barrow House.

– În vizită? Con se uită la ea, surprins. Nu ai locuit cu tatăl tău?

– Nu. Fața ei reveni la expresia rece, obișnuită. Când aveam doisprezece ani, el și mătușa Helena au stabilit de comun acord că ar fi mai bine dacă aș locui cu ea. Amprenta unei femei, mă înțelegi.

Con bănuie că există o poveste ascunsă acolo, dar nu comentă.

– Deci, dacă nu erau prieteni, dacă se întâlneau din alte motive? Cum ar fi o afacere?

– Ce afacere?

– Habar nu am. Însă astfel de întâlniri regulate nu par a fi sociale sau, cel puțin, nu doar sociale. Mai degrabă arată a întruniri ale unui consiliu. Tata este în consiliul de administrație pentru o organizație de caritate. Ei se întâlnesc trimestrial pentru a discuta despre asta – să facă reguli sau să aloce banii. Unchiul Bellard este membru

al unei societăți de istorici care se întrunesc în fiecare lună și, de două ori pe an, au și o ședință a consiliului lor.

– Deci tu crezi că s-au întâlnit pentru că administrau ceva?

– Ar fi putut fi o afacere pe care tații lor o dețineau împreună.

– Dacă au făcut-o, nu este ceva ce mi-a lăsat tatăl meu mai departe mie. Poate i-a dat-o lui Sir Jasper, deși nu știu sigur de ce ar fi făcut-o. Din câte îmi amintesc, îi displăcea că trebuie să-i lase titlul.

– Am verificat condicile de pe moșia Sabrinei când investigam tutela lui Dearborn asupra ei, spuse Con. Nu-mi amintesc ca tatăl ei să fi împărțit vreun bun cu tatăl tău și cu Dearborn – deși Dearborn ar fi putut deja să i-l fure. Se încruntă. Ar trebui să continui să fac cercetări.

– Investighezi fraude? zise ea, ridicând din sprâncene.

– Da. Pari mereu surprinsă de investigațiile mele. Probabil ai impresia că agenția mea nu lucrează prea mult.

– Am presupus că domnul Quick se ocupă în cea mai mare parte.

– Și eu pur și simplu mă deghizez cu costume și barbă și urmăresc lucruri bizare.

– Ei bine... da.

– Încrederea ta în mine este uluitoare. Dar voi ignora asta. Revenind la subiectul în discuție, nu ar fi fost nevoie să împartă o afacere. Ar fi putut fi o organizație de caritate. Sau un club – care ar putea implica o cheie. Unele cluburi au ritualuri stupide, nu-i așa? Poate că această cheie deschide locul în care se întâlnesc, cum ar fi Hellfire Club¹.

– Hellfire Club! zise ea privindu-l cu ochi mari.

– Da, a fost un club în care... ăăă...

Se opri, dându-și seama că va fi dificil să explice subiectul în mod rafinat.

– Știu ce a fost Hellfire Club, replică Lilah. Și pot să te asigur că tatăl meu niciodată nu ar fi... Ea se înroși. Sau domnul Blair.

– Nu, desigur că nu. Cum făcea de reușea mereu să-i spună greșit totul acestei femei? Poate pentru că erau atât de puține lucruri pe care ea le considera corecte. Nu am vrut să spun că s-au angajat

¹ Hellfire Club era numele unor cluburi exclusiviste, în care se întâlneau personaje libertine din înalta societate britanică și irlandeză în secolul al XVIII-lea. Aceștia luau parte la acte pe care societatea le considera imorale. (n.red.)

în ceva neplăcut. Mă refeream doar la un club într-un loc secret, la țară. Ai spus că pe moșia domnului Blair se află un teren mare.

– Da, și pe a noastră, dar nu există nici o peșteră. Și ce fel de club ar avea doar trei membri?

– Bune observații. Ei bine, vom afla toate acestea mai târziu. Acum trebuie să merg la Carmoor să fac investigații.

– Dar Carmoor este închis.

– La fel ca și casa din oraș, îi aminti el.

– Mi-am dat seama că îți poți continua cariera de infractor în Somerset, dacă vrei. Am vrut să spun că nu ai unde să stai.

El rânji către ea.

– Zău așa, domnișoară Holcutt. Speram mai degrabă la o invitație din partea ta.

– De la mine? Își ridică ea glasul.

– Da. M-am gândit că ai casa lângă cea a Sabrinei.

El îi aruncă o privire cercetătoare. Ce îi provocase pe chip acea expresie bruscă de panică?

– Păi, da, este. Eram vecine. Dar, ăăă, eu nu sunt la Barrow House.

– Am auzit că trenurile sunt mijloace de transport destul de practice pentru a duce pe cineva dintr-un loc în altul.

– Da, dar este un drum lung de parcurs și nici măcar nu știi dacă acea cheie este la Carmoor.

– Tocmai ai spus că acesta este locul cel mai probabil. Și cred că putem supraviețui unei călătorii în sălbăticia Somersetului.

Cât de curios. Atitudinea lui Lilah devenise aproape ascunsă.

– Este atât de neașteptat. De impulsiv. Sunt lucruri pe care ar trebui să le fac – să împachetez și ar trebui să ne gândim bine înainte de a acționa. Ar fi nepoliticos să ne facem apariția pe nepusă masă așa. Nici măcar nu i-am scris mătușii mele.

– O! Este moșia mătușii tale? Am crezut că îți aparține.

– Îmi aparține. Dar sora tatălui meu locuiește acolo acum.

– Atunci, asta-i bine. Vei avea o însoțitoare, așa că va fi ceea ce trebuie.

– Este clar că nu o cunoști pe mătușa Vesta. Lilah își încrucișă strâns degetele. Chestia este că Barrow House este veche și... Ei bine, nu ți-ar plăcea. Este de modă veche. Deloc confortabilă.

– Pot dormi oriunde. Sunt cunoscut chiar pentru că am dormit într-un cort pe un câmp. El îi studie chipul. Nu mă vrei acolo, așa-i?

Ideea nu ar trebui să-i provoace această durere în piept; era conștient de antipatia lui Lilah. Con măcă totul cu o expresie tragicomică.

– Domnișoară Holcutt... Sunt devastat de lipsa ta de omenie. Mă vei pune să dorm într-un șanț.

Lilah își dădu ochii peste cap.

– Con... ești cel mai exagerat actor.

– Eu? Domnișoară Holcutt!

– Nu-mi mai spune domnișoară Holcutt la fiecare propoziție.

– Dar cred că Lilah ar fi mult prea familiar, având în vedere lipsa ta de ospitalitate, nu-i așa? Sau poate ai prefera Delilah.

Ridică grotesc din sprâncene.

– Dacă nu încetezi cu prostiile astea, cred că s-ar putea să te pocnesc.

– Acum sunt cutremurat.

Con își dădu seama că era sătul să joace acest joc. Nu putea să o forțeze pe Lilah să-l placă.

– Îmi pare rău! Nu ar trebui să te tachinez. El îi aruncă un zâmbet ușor, impersonal, pentru a-și arăta lipsa de resentimente și se ridică. Sunt sigur că există un han în sat unde să pot sta.

Lilah se ridică și ea în picioare.

– Nu este chiar un han. Doar câteva camere deasupra tavernei. Este, fără îndoială, zgomotos.

Acum care era problema?

– Pot să dorm oricum.

Porni spre ieșirea din parc. Lilah îl urmă.

– Mă îndoiesc că este confortabil. Poate că nu e nici măcar curat.

– Lilah... Se întoarse spre ea exasperat. Mi-ai spus că cel mai probabil cheia este la Carmoor, așa că de ce naiba ești atât de dornică să mă împiedici să cercetez locul?

– Nu sunt. Doar că... Vei intra prin efracție și vei fi prins. Întotdeauna ești atât de imprudent.

Con se uită la ea. Mai era ceva aici. Nu era doar faptul că lui Lilah nu-i plăcea de el – sau cel puțin nu era doar atât. Era palidă, aproape speriată. Chipul i se înmuie și porni spre ea.

– Lilah, ce se întâmplă? De ce îți este frică?

– Frică! Ea se supără, făcând un pas înapoi. Ce prostie! Se răsuca pe călcâie și plecă. Fir-ar să fie! Se întoarse apoi să-l înfrunte. O, foarte bine. Poți sta la Barrow House.

Sprâncenele lui Con se ridicară și mai sus și începu să râdă.

– Zău așa, domnișoară Holcutt, cum aş putea refuza o invitație atât de amabilă?

Capitolul 12



Lilah își regretă decizia imediat. Nu îl putea duce pe Con acasă. Se gândi la Barrow House; se gândi la el întâlnindu-se cu mătușa ei. Ar tachina-o apoi fără milă. Nu avusese nici un motiv să cedeze în fața lui. Nu o contrazisese și nici măcar nu continuase s-o tachineze. În schimb, îi oferise un zâmbet politicos, plăcut, pe care nu-l mai văzuse niciodată pe chipul lui. Genul de zâmbet pe care l-ar putea arăta unui străin, care o străpunsese.

Era absurd să își facă griji că îi rănisese sentimentele. Era un bărbat care arunca mereu aluzii răutăcioase. Cu toate acestea, se simțise ca o egoistă nenorocită.

Era o prostie. Con se enerva oricum mereu pe ea. Într-adevăr, odată ce se va gândi la asta, va fi ușurat să scape de implicarea lui Lilah. Putea să exploreze cu bucurie casa de unul singur, căutând în fiecare colț și fiecare crăpătură.

În timp ce ea rămânea aici, programând vizite și primind vizitatori, respingând propunerea lui Sir Jasper. Spusese că ar face orice pentru a o ajuta pe Sabrina și totuși refuza să facă efortul de a-și vizita propria casă. Ce fel de prietenă era ea? Acela fusese gândul care o determinase să cedeze. Pentru o clipă, privindu-l râzând, fusese fericită, aproape nerăbdătoare.

Dar acum, în timp ce Con vorbea amabil despre orare și bilete de tren, Lilah nu se putea gândi decât la ceea ce va spune mătușa ei. Mătușii Helena nu-i plăcea ca ea să se vadă cu cei din familia Moreland, și totuși iat-o pe Lilah plecând spre Somerset cu cel mai rău dintre toți.

Îi promisese mătușii doar că nu va vizita familia Moreland, așa că această călătorie la Barrow House nu încălca acordul lor, dar cu siguranță încălca spiritul în care fusese făcut. Și Lilah nu putea nici să îi dezvăluie mătușii Helena adevăratul scop al călătoriei lor; asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Ar fi îngrozită de ideea că Lilah umblă pe la țară, căutând indicii despre o comoară îndoielnică.

Spre supărarea lui Lilah, Con insistă să o conducă până la ușă, iar mătușa ei ieși imediat din salon în timp ce intrau, de parcă i-ar fi urmărit. Lilah se forță să zâmbească.

– Mătușa Helena.

– Delilah.

Da, mătușa Helena era supărată. Aceasta își mijii ochii privindu-l pe Con. Nu mai rămânea nimic altceva de făcut să i-l prezinte. El îi făcu o plecăciune elegantă.

– Doamnă Summersley, este o plăcere să vă cunosc. Este clar că frumusețea e ereditară în familia domnișoarei Holcutt.

Spre surprinderea lui Lilah, mătușa ei se înmuie și întinse mâna către Con. Se pare că nu era mai puțin imună la farmecul lui Con decât alte femei.

– Lord Moreland, ce amabil din partea dumitale! Regret că nu eram în cameră când ai sunat mai devreme. Mi-aș fi dorit ca Lilah să fi trimis după mine. Ea aruncă o privire furioasă către nepoata ei. Mi-e teamă că ai să crezi că nu-mi asum cum trebuie rolul de însoțitoare.

– Absolut deloc. Unchiul domnișoarei Holcutt – sau oare vărul ei? – se afla acolo, așa încât totul a fost foarte respectabil, o asigură Con.

– Îmi cer scuze că am părăsit casa atât de brusc, îi spuse Lilah. Uitasem că le-am promis copiilor lordului Raine că voi mânca o înghetată la Gunter's cu ei.

– Nepoatele mele s-ar fi supărat foarte tare.

Con continuă să se poarte la fel de frumos în următoarele zece minute, așezându-se în salon pentru a face schimb de plezanterii lipsite de sens. Își încheie totuși vizita, spunând:

– Nepoata dumitale a fost atât de amabilă să mă invite la Barrow House. Ignorând expresia uluită a mătușii Helena, continuă: Abia aștept să o cunosc pe cealaltă mătușă a domnișoarei Holcutt.

– Ah! Ce... neașteptat!

Mătușa Helena își îndreaptă privirea spre Lilah.

– Da, C... Lordul Moreland este interesat de arhitectura de la Barrow House, explică Lilah, apoi adăugă în grabă: arhitectura elisabetană reprezintă unul dintre... ăăă... interesele lui.

– Într-adevăr, aprobă Con. Ba chiar este una dintre pasiunile mele. Îndreaptă un zâmbet orbitor către mătușa lui Lilah. Sper că mă veți ierta că vă răpesc nepoata pentru câteva zile.

– Da. Desigur, răspunse, slab, mătușa Helena.

– Îmi pare rău că trebuie să te desparți de noi atât de curând, Lord Moreland, spuse Lilah, sărind în picioare. Dar știu că ești presat de timp.

Con îi aruncă o privire amuzată, dar se ridică și spuse:

– Mulțumesc că mi-ați amintit, domnișoară Holcutt. Sunt multe de făcut dacă trebuie să plecăm în două zile.

– Doua zile? căscă mătușa ochii mari.

El îi zâmbi triumfător Helenei.

– Da. Nepoata dumneavoastră este un model de eficiență.

– Desigur, răspunse mătușa Helena, părând confuză. Dar nu înțeleg de ce atâta grabă.

Con începu să vorbească, dar Lilah îl prinse de braț și îl trase ușor.

– O voi lăsa pe domnișoara Holcutt să vă explice, spuse Con. Trebuie să plec. Îmi pare rău. A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă Summersley. Sper să ne revedem curând.

Con se înclină peste mâna mătușii ei. Lilah își vârî degetele în mâneca lui și trase.

– Vă conduc până la ieșire.

Merseră înapoi pe holul de la intrare. Con își aplecă capul spre Lilah și murmură:

– Mi-e teamă că voi rămâne cu vânătaî, draga mea domnișoară Holcutt.

– Ce? O! Ea privi în jos la mâna ei încheștată pe brațul lui și o lăsă să cadă. Îmi pare rău. N-am spus atâtea minciuni într-o singură după-amiază în viața mea.

– Nu-ți face griji! Te vei obișnui cu asta.

– Nu vreau să mă obișnuiesc cu asta. Ea se opri și se întoarse spre el. Nu cred că este o idee bună.

– Nu da înapoi acum, Lilah. El îi zâmbi. Gândește-te așa, cel puțin vei evita propunerea lui Sir Jasper.

Fără îndoială că era greșit din partea ei, dar Lilah chicoti.

– Du-te!

El îi luă mâna și se înclină peste ea, dar nu îi dădu drumul imediat, ci se aplecă înainte până când buzele lui se aflau la doar câțiva centimetri de urechea ei. Respirația lui pe pielea ei trimise un fior prin ea.

– Țiți promit că nu voi fi pisălog... Cel puțin, nu foarte tare.

Mătușa o aștepta în salon, cu brațele încrucișate, cu chipul sever.

– Lilah... ai înnebunit? Mai întâi te furișezi din această casă complet neînsoțită cu un bărbat și fără știrea mea.

Lilah simți un acces de furie, dar reuși să îl controleze.

– Am peste douăzeci și unu de ani. Cu siguranță, nu am nevoie de permisiunea ta ca să ies din casă.

– Eticheta ar trebui să îți impună să-mi spui măcar că pleci.

– Ți-am lăsat un mesaj. Cât despre a fi neînsoțită, ai crezut că este în regulă dacă rămân singură cu un bărbat când ai ieșit din salon.

– Era vorba despre Sir Jasper. Aceasta este o chestiune cu totul diferită.

– De ce?

– Pentru că Sir Jasper nu este o ispită, spuse Helena cu mult mai multă candoare decât o făcea de obicei. Ea oftă. Să sperăm că nimeni nu va afla despre pasul greșit din această după-amiază. Putem conta pe Sir Jasper să nu spună nimic. Dar acum propui să pleci în Somerset cu Constantine Moreland! Să stai în aceeași casă cu el!

– Oamenii invită frecvent atât bărbați, cât și femei la petreceri în casă. Chiar și bărbați și femei necăsătorite.

– Dar ei sunt însoțiți. Sunt alți oameni acolo.

– Vom fi însoțiți. Mătușa mea locuiește acolo.

– Vesta? Helena scoase un zgomot pe care oricine mai puțin rafinat l-ar fi catalogat drept un forăit. Sora tatălui tău nu este nici decum o însoțitoare adecvată. E mai rău decât dacă nu ar exista un însoțitor. Întâi de toate, ea este cea care a iscat furtuna. Și felul în care s-a etalat în toată Europa de atunci! Își spune madame LeClaire, deși toată lumea este sigură că nu a fost căsătorită niciodată.

– Nu mă voi lăsa influențat de mătușa Vesta. Și zic eu că mi-am creat o reputație suficient de bună încât să nu-mi fie pătată dacă sunt în aceeași gospodărie cu mătușa mea timp de o săptămână sau două.

– Nu ți-aș pune niciodată la îndoială moralitatea, draga mea. Dar aici vorbim despre cum va *arăta* totul.

– Nu este important cum *va fi*? replică Lilah. Nu-ți pasă de asta? Helena făcu ochii mari, surprinsă.

– Lilah, cum poți pune la îndoială asta?

– Îmi pare rău. Cu adevărat. Nu pun la îndoială dragostea sau îngrijorarea ta. Dar chiar cred că ar trebui să pot avea o anumită libertate. Sentimentele pe care le avusese în ultimele zile... nu, săptămâni, se ridicară la suprafață. Să decid singură ce doresc să fac.

– Nu am nici un interes să te țin închisă. Dar îmi fac griji pentru tine. Îmi amintesc cât de nefericită și de înspăimântată ai fost când te-am adus pentru prima dată aici să trăiești. Vremurile în care te trezeai din coșmaruri. Lacrimile pe care le-ai vărsat.

Vărsase o parte din lacrimi pentru tatăl ei și pentru casa ei, deși se îndoia că mătușa Helena și-a dat seama vreodată de asta. Dar Lilah își aminti, de asemenea, cum mătușa Helena o trezise din coșmaruri și o îmbrățișase, cum o adăpostise și o protejase. Lilah se calmă.

– Știu. Dar nu mai sunt un copil, mătușă Helena, și nu trebuie să mă aperi. Mătușa Vesta mi-a scris de mai multe ori, rugându-mă să merg s-o vizitez.

Mătușa Helena pufni din nou iritată.

– Fără îndoială, pentru că vrea ceva de la tine. Acelei femei nu îi pasă decât de ea însăși.

– Sunt foarte conștientă de asta. Dar ea este, până la urmă, sora tatălui meu și, ca atare, trebuie să o respect. A fost nepoliticos din partea mea să nu merg acolo deloc.

Mai mult ca orice, acest argument ar putea-o face pe mătușa Helena să-și schimbe părerea.

– Nu voi fi influențată sau rănită de mătușa Vesta, continuă Lilah. Și nici nu sunt atât de slabă și proastă pentru a-i permite lui Con să-și îngăduie libertăți. O făcuse deja, desigur, dar nu era nevoie să-i spună asta mătușii Helena. Nu ai încredere în mine?

– Sigur că am încredere în tine. Mătușa Helena o luă de mână. Lordul Moreland este cel în care nu am încredere. Am auzit că se comportă foarte ciudat. Umblă vorba că se deghizează la agenția pe care o conduce, pretinzând că ar fi tot soiul de creaturi josnice. Știi că lumea îi numește Nebunii Moreland.

– Este complet nedrept și lipsit de omenie, protestă Lilah cu ardoare. Nu sunt nebuni.

– Sunt ciudați. Nu se comportă așa cum ar trebui. Sunt *diferiți*. Mătușa Helena se întoarse oftând impetuos și se lăsă pe spate în scaun. Cât mi-aș fi dorit să nu te fi încurcat niciodată cu familia Moreland. De ce nu s-a putut căsători Sabrina cu un tânăr drăguț și normal?

– Alex este normal.

– Mă tem că te va amăgi și îți va frânge inima.

– Con? Lilah râse scurt. Slabe șanse să se întâmple lucrul acesta!

– Este un tânăr foarte simpatic, frumos, așa cum par să fie toți cei din familia Moreland, și are acel ceva sălbatic în el care îl face atât de intrigant.

– Mătușa Helena!

Lilah rămase cu gura căscată la mătușa ei, ușor șocată.

Mătușa ei făcu o mică grimasă.

– Crezi că nu-mi amintesc cum este să fii tânără? Cât de atrăgător poate părea un derbedeu? Știu, de asemenea, că acesta este genul de bărbat care te va face să plângi. Este prieten cu familia Hetherton și pe ei îi interesează doar să se distreze. Mă tem că nu e interesat de căsătorie.

– Atunci este foarte bine, pentru că nici eu nu sunt interesată. Știu că este genul care zboară din floare în floare ca un fluture. Dar nu este un escroc. Este cinstit, chiar prea sincer. N-am să fiu leșinată după el. Noi doi am reușit să ne împrietenim, într-un fel, de când Sabrina s-a căsătorit cu fratele său, dar cam asta-i tot.

– Atunci de ce fugi cu el în Somerset? Mătușa Helena miji ochii spre Lilah. Și nu încerca să îmi vinzi povestea aceea stupidă despre arhitectura acelei monstruoșități de casă.

Lilah răbufni furioasă.

– Nu, nu acesta este motivul real. Aceasta este varianta oficială, cea pe care o spunem. O privește pe Sabrina, așa că nu am vrut să divulgăm nimic.

Până aici, cel puțin, era adevărul.

– Sabrina? Mătușa ei se încruntă. Dar Sabrina nici măcar nu este aici.

– Nu, și tocmai de aceea trebuie să meargă acolo. Cuvintele mătușii o inspirară. Cum Alex este plecat, Constantine este managerul afacerilor fratelui său geamăn. Asta include acum și chestiunile Sabrinei. Și în aceste vorbe exista cumva un sâmbure de adevăr.

– Dar ce legătură are asta cu tine și cu Barrow House?

– Se pare că cineva a pătruns cu forța în Carmoor. Și nu doar o singură dată.

Lui Lilah nu-i plăcea să-și mintă mătușa, dar nu putea să-i spună adevărul. Era prea ciudat. Era tipic pentru Con că adevărul lui ar fi sunat mai puțin veridic decât o minciună. Mătușa Helena nu ar fi considerat că a căuta o cheie poate fi un motiv acceptabil pentru ca ea să se grăbească să plece în Somerset cu Con Moreland.

– Hoți? Unde se va ajunge? Ce s-a întâmplat? Au luat ceva?

Mătușa ei părea atât de îngrijorată, încât Lilah fu cuprinsă de vinovăție. Minciunile îi veneau mult prea ușor.

– Nu sunt sigură. Lordul Moreland nu mi-a spus detalii. A fost reticent, firește, ca să nu mă sperie.

Aceasta era cea mai mare minciună dintre toate.

– Normal.

– Dar este îngrijorat în această privință. Trebuie să plece imediat să rezolve lucrurile. Nu poate sta la Carmoor... Nu sunt servitori și e închis de ani de zile. Hanul din sat ar fi cu totul nepotrivit pentru fiul unui duce.

– Da, înțeleg de ce te-ai simți obligată să-l inviți la Barrow House, dar nu trebuie să mergi cu el.

– O, ba trebuie. Nu-l pot lăsa să se întâlnească singur cu mătușa Vesta. Imaginează-ți ce ar crede.

– O, da, ai dreptate. Mătușa Helena părea mai alarmată de această posibilitate decât de hoți. Mătușa ei oftă. Presupun că trebuie să-l însoțești, dar mi se pare foarte îngrijorător. Își îndreptă umerii. Poate că ar trebui să merg cu tine.

Lilah aproape că răsă de expresia martirică a mătușii ei.

– Nu, ești foarte binevoitoare, dar nu ți-aș putea cere să petreci tot timpul ăsta în compania mătușii Vesta. A spune că cele două nu se înțelegeau bine era o subestimare. Am fi cu toții deprimați.

Chipul mătușii se luminează.

– Trebuie să o iei pe Cuddington cu tine.

– Pe servitoarea ta? întrebă Lilah îngrozită.

Cuddington era cea mai acră, rigidă și critică persoană din câte existau.

– Da. Mătușa Helena dădu din cap, satisfăcută de ideea ei. Voi fi mult mai liniștită știind că o ai pe Cuddington cu tine.

– Dar tu ce te vei face fără ea? protestă Lilah. O voi lua pe Poppy cu mine.

– Mă descurc, spuse mătușa ei, hotărât. Poppy este o fată dulce, dar mult prea tânără și ușor de amăgit. Cuddington este soluția.

– Bine, fie. O voi lua cu mine, oftă Lilah.

Gândul la reacția lui Con când o va cunoaște pe Cuddington o făcu să se amuze.

Capitolul 13



Con stătea lângă un stâlp, urmărind fluxul călătorilor spre Gara Paddington. Ajunsese prea devreme.

După ce cumpăraseră biletele, nu mai trebuia decât să aștepte, lucru la care nu se pricepuse niciodată. Și-ar fi dorit să o ia pe Lilah din casa ei, mai degrabă decât să se întâlnească cu ea la gară.

Dar nu avea de ce să-și faci griji. Își scoase ceasul de buzunar, apoi verifică ceasul mare care atârna în gară. Lilah nu întârzia; faptul că nu sosise încă nu însemna că se răzgândise. Ea spusese că va merge și se va ține de cuvânt – chiar dacă nu-l dorea cu adevărat în casa ei.

Reticența ei de a-l invita fusese mai degrabă descurajantă. Desigur, ei doi nu se înțelegeau neapărat bine – de fapt, ea era mereu al naibii de enervantă –, însă el nu crezuse că-l displăcea atât de mult. Femeile se bucurau de obicei de compania lui. Poate că îl plesneau peste degete, spunându-i că este obraznic – acesta părea a fi un cuvânt preferat al doamnelor bătrâne și tinere – dar zâmbeau mereu când îl spuneau. Cochetau cu el, dansau cu el, mergeau la brațul lui. Într-adevăr, unele dintre ele chiar îl atrăseseră într-un alcov pentru un sărut furat.

Dar Lilah nu se încadra în această categorie. Era incredibil de imună la farmecul lui. Căuta orice ocazie pentru a-l critica. Con o enerva, o înfuria. De fapt, singurul lucru care o mulțumea la el era felul în care săruta. Con zâmbi în sinea lui. Acesta era un lucru de care era sigur. Bănuia că ea ar nega, dar îi simțise răspunsul – căldura din piele, felul în care corpul ei se topea în al lui, felul în care gura ei se mișca pe a lui.

Se îndreptă, adunându-și gândurile. Nu avea importanță că Lilah se bucura de săruturile lor. Plăcerea fizică nu avea să cântărească suficient pentru Lilah pentru a-i echilibra dezaprobarea față de el. Nu ar trebui să-l șocheze dacă se va răzgândi să rămână prinsă zile întregi în aceeași casă cu el.

Nici nu ar trebui să îi provoace acea durere în suflet.

La rândul lui, nici el nu voia să fie cu ea. Era rigidă și critică. Certăreată, punătoare de piedici, lipsită de imaginație... și aparent lipsită de orice simț al umorului. Era distractiv să o tachineze, să-i vadă ochii strălucind de furie și să-i smulgă un zâmbet sau un râs, dar era sigur că după un timp compania ei avea să devină obositoare.

De obicei, nu era deranjat de opiniile altora. El și Alex aveau un număr de verișori care nu îi plăceau deloc – desigur, cu o oarecare justificare – precum și zeci de tutori pe care îi alungaseră, ca să nu mai vorbim de proprietarul de alături, care îi numise copiii Satanei.

Antipatia celorlalți nu-l deranjase niciodată. Nici măcar o dată nu-i păsase că vreunul dintre șarlatanii pe care îi demascase își vărsase veninul asupra lui. Niciodată nu simțise acea durere ciudată sau nu-și dorise ca lucrurile să fie altfel.

Femeile îl respinseseră și înainte. Era acea tânără apatică, din familia Farthingham, de exemplu, care îi spusese că este prea obositor, iar Genevieve Winters se bosumfla mereu pentru că nu îi acorda la fel de multă atenție precum ceilalți tineri. Și altele – știa că erau și altele. Însă nici una dintre ele nu-i provocase nici măcar o picătură de durere.

Durerea era un lucru care provenea de la oamenii iubiți – dezamăgirea din ochii tatălui său când Con provoca necazuri sau întristarea pe chipul mamei sale când fratele ei murise sau golul din casă când frații lui s-au căsătorit și s-au mutat. Despărțirea, când Alex s-a căsătorit. Durerea era grea și profundă, nu ceva de irosit pe oameni care nu contau.

Împotriva oricărei rațiuni, într-un fel pervers, îi plăcea de Lilah Holcutt, dar ea nu era cineva care să conteze pentru el. Sau ar putea conta pentru el. Ocupa o poziție marginală în viața lui. Era prietena cumnatei lui.

Con se îndreptă, îndepărtându-se de stâlp. Venise. Lilah se îndreptă spre el, urmată nu numai de mătușa ei, ci și de un domn corpulent, de vârstă mijlocie, și de o femeie înaltă, îmbrăcată în negru.

Micile linii dintre ochii lui Lilah erau încordate, gura ei încleștată, pasul ei rapid. Fierbea, își spuse el, și, dintr-un motiv oarecare, asta îl făcu să zâmbescă. Luându-și expresia cea mai blândă, cea mai inofensivă, Con înaintă să-i întâmpine.

Lilah se ocupă surprinzător de repede de introduceri și de rămas-bun. Femeia slabă, în negru, stătu deoparte tot timpul, privirea ei rece străpungându-l pe Con. Fața ei era alungită, buzele înguste și sprâncenele, de un negru dur pe chipul ei de altfel palid, păreau să se încrunte constant. Lilah nu o prezentă și faptul acesta, precum și poziția ei în spatele grupului, îl făcu să presupună că era o servitoare.

Avu o premoniție sumbră legată de scopul ei, premoniție confirmată atunci când mătușa și unchiul lui Lilah se întoarseră în trăsura lor, lăsând-o pe femeie în urmă, împreună cu bagajul lui Lilah. Con privi de la ea la Lilah.

Lui Lilah îi zvâcni colțul gurii – nu era sigur dacă era de amuzament sau iritare – și spuse:

- Cuddington este servitoarea mătușii mele. Va călători cu noi.
- Ah. Cât de potrivit!

Con încercă să zâmbescă. Chipul lui Cuddington rămase inexpressiv.

– Merg să iau biletele și mă voi ocupa de lucrurile dumitale, domnișoară, îi spuse Cuddington lui Lilah și se întoarse să cheme un hamal.

Con scoase biletele pe care le cumpărase deja, recunoscând că nu luase nici unul pentru Cuddington.

– Îmi pare rău, îi spuse el lui Lilah, uitându-se la cealaltă femeie care pleca cu bagajul lui Lilah și cu un portar, care le trăgea. Nu mi-am dat seama că o să-ți aduci stăpâna.

- Cu siguranță, știai că îmi voi aduce servitoarea.

– Poate, dar nu știam că va fi o scorpie, răspunse el. Porniră spre peron unde îi aștepta trenul. Începusem să cred că ai decis să nu mai mergi până la urmă.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Ți-am spus că o voi face.

– Știu. Dar... El se uită la ea. Nu am vrut să spun, știi, ce ți-am spus când am plecat. Nu te voi deranja cu atenția mea. Încercam doar...

– Să faci glume pe seama mea?

– Nu...

– Nu? Ea ridică o sprânceană. Nu mă luai peste picior pentru că sunt pudică? Pentru respectul meu naiv față de regulile societății? Nu râdeai de dorința mea de a-mi păstra reputația?

Con își căuta cuvintele. Presupunea că luase toate acele lucruri în derâdere. Dar nu o spusese așa cum o făcea ea să sune.

– Nu-ți face griji! spuse Lilah răspicat. Nu iau niciodată în serios ceea ce spui.

Con își dădu seama că nu-i plăcea nici ideea aceasta. Merse cu pași mari în tăcere, întrebându-se ce-l făcea să se simtă atât de supărat. Lilah, desigur, nu avea o problemă cu lipsa conversației, privind în jur prin gară, oriunde, dar nu spre el. Era țeapănă, cu acea tensiune încolăcită încă în ea. Ceva îi trezise furia; fără îndoială că era el.

Își găsiră compartimentul în tren. Încăperea mică părea cumva mai mică decât de obicei, iar Con se gândi că probabil nu ar fi trebuit să închidă ușa în urma lor. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să se întoarcă și să o deschidă. Stăteau împreună stânjeniți. Apoi, cu o grimasă, Con se întoarse să privească pe fereastra lor. Nu era nici urmă de servitoare. Poate că va pierde trenul; gândul îl mai înveseli puțin.

– Presupun că nu există nici o speranță ca servitoarea ta să stea în altă parte.

– Nu ar mai corespunde scopului urmărit, răspunse Lilah.

– Nu vom putea sta de vorbă în fața ei.

– Nu fi absurd!

– Nu despre ceva important. Îmi pot imagina cât de bine ar primi mătușa ta un raport despre chei ascunse sau răpitori.

– Cuddington nu îi raportează mătușii Helena despre mine. Vocea îi tremură la sfârșit, dar adăugă tăios: Azi ești într-o dispoziție proastă.

– Am vrut să plec ieri. Con își dădu seama că era irascibil, dar nu putea să își schimbe starea de spirit. Nu te plictisești niciodată ca cineva să te urmărească oriunde mergi?

– Ba sigur că da!

În vocea ei era o iritare atât de sinceră, încât el se întoarse spre ea, surprins.

– Atunci de ce o faci? Nu mi te pot imagina atât de blândă încât mătușa ta să îți dicteze fiecare mișcare.

– Desigur că nu. Nu îmi iau *întotdeauna* servitoarea.

– Înțeleg. Deci se întâmplă doar când pleci cu mine. Vru să se întoarcă spre fereastră. La naiba, Lilah! Cumva nu putea ignora asta, nu putea împiedica cuvintele să-i iasă din gură. De ce dracu mă displaci atât de mult? De ce mă găsești atât de respingător?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu fi ridicol!

Lilah se întoarse cu spatele, dar Con se așeză din nou în fața ei.

– Nu sunt. Este clar. Nu ești nepoliticoasă cu nimeni altcineva. Nu-i iei capul lui Alex dacă face o glumă.

– Nu-ți fac asta nici ție.

– O, da, uneori râzi, dar parcă râsul ți-ar fi fost smuls împotriva voinței tale. Zâmbești, dar apoi te întorci cu spatele, așa cum ai făcut acum. Pari că-i plăci pe toți ceilalți din familia mea. Ești dulce ca mierea când vorbești cu tatăl meu. Dar ești o regină de gheață cu mine.

– Tatăl tău este un om minunat.

– Da, este. Nu despre asta este vorba.

– Dar despre ce este vorba?

Ochii lui Lilah erau furioși acum, ceea ce îi dădu o oarecare satisfacție. Poate că ea îl disprețuia, dar el putea oricând să o scoată din sărite.

– Ești politicoasă cu ceilalți. Nu prietenoasă, desigur, dar ești plăcută. Nu le pui la îndoială fiecare afirmație, nu te certă despre fiecare lucru neînsemnat. Deci ce te face să mă disprețuiești atât de mult? De obicei sunt considerat un tip destul de bun. Femeile nu fug de mine.

– Toate sunt înnebunite după tine, sunt convinsă.

– Nu am spus...

– Este clar că ai o părere foarte bună despre tine. Fără îndoială, faptul că nu te urmăresc ca toate celelalte îți rănește mândria.

Își strânse pumnii, cu brațele înțepenite pe o parte, și se îndepărtă din nou.

De data aceasta, nu o mai urmă.

– Nu. Refuz să te las să mă atragi în jocul tău, zise ea. Nu te voi lăsa să mă întărești, ca să fac o scenă.

– De ce nu? Poate că ți-ar face bine să te eliberezi măcar o dată și să nu mai fii atât de încrâncenată.

Ea se întoarse fulgerător înapoi, cu ochi strălucitori și obraji înroșiți. În ciuda furiei simțite, Con nu se putea abține să nu se gândească la cât de minunat arăta.

– Foarte bine. Vrei să știi de ce nu cad pradă farmecelor tale? O să-ți spun.

Con avu o ezitare – poate că nu voia să știe cu adevărat, dar nu se dădu bătut și așteptă bombardamentul ei.

– Ești exact ca toți ceilalți tineri bogați, lipsiți de scop, care își irotesc viața în activități idioate, făcând cascadorii prostești, glume fără rost. Faci parte din grupul lui Hetherton – nu îți pasă nici cât negru sub unghie de bârfele pe care le creezi sau de efectul tău asupra altor oameni.

– Dai vina pe mine pentru ceea ce fac alți bărbați? Mă judeci în funcție de Freddy Hetherton? Faptul că am vorbit cu ei sau am răs cu ei nu mă face membru al acelui grup.

– Ești fermecător. Ești expert în flirt, complimente fără rost și sărutări furate la lumina lunii.

– Deci acum păcatul meu este că sunt fermecător.

– Este că treci de la o domnișoară la alta, fără să rămâi niciodată, fără să-ți pese.

– Crezi că ar fi mai bine dacă aș urmări cu pasiune o fată, supunând-o bârfelor și speculațiilor?

– Cred că ar fi mai bine dacă ai da dovadă de o oarecare satornicie. O oarecare profunzime a sentimentelor. Mereu disimulezi, te deghizezi, minți dintr-un motiv sau altul sau, aparent, doar pentru distracție. Nu știu dacă știu ceva cu adevărat despre tine.

– Nu ai încredere în mine?

Cuvintele ei căzură ca un trăsnet.

– Cum ar putea cineva să aibă? Lei totul în bătaie de joc. Ești impulsiv. Urmărești zvonuri despre fantome sau teorii nebunești că lumea este pe cale să se sfârșească. Nu ai deloc demnitate. Este o rușine pentru familia ta.

– Familia mea nu dă doi bani pe demnitate. Nu sunt jenați. Numai tu ești.

– Aș fi dacă mi-ar păsa, zise ea.

Îl străbătu un val de căldură încinsă.

– Știu foarte bine că nu-ți pasă de mine. Dar, cu siguranță, ai o mulțime de păreri despre cineva pe care nici măcar nu-l cunoști. De unde ai putea să-mi cunoști sentimentele? Să știi cât sunt de loial sau de statornic când tu mă eviți ca pe ciumă?

– Eu te evit pe tine? Asta-i culmea! Făcu un pas înainte. Tu ești cel care se ridică și iese din cameră ori de câte ori intru eu. Cel care nici măcar nu a dormit în propria casă pentru că eu stăteam acolo.

Con se înroși, știind că într-adevăr făcuse acele lucruri în timpul săptămânilor dinaintea nunții, când Lilah fusese constant prin preajmă.

– Am încercat să mențin armonia în casă. Am crezut că ai aprecia absența mea, având în vedere antipatia ta față de mine.

– Am făcut-o.

– Atunci mă întreb de ce te plângi.

– Nu mă...

– Și este o minciună să spui că nu am petrecut timp cu tine. Ne-am petrecut o jumătate de zi împreună, urmărind răpitorii.

– Pentru că m-am băgat cu forța. Nu mă voiai cu tine. Ai spus asta destul de clar.

– Dar ce spui despre faptul că ți-am cerut să căutăm împreună în casa Sabrinei? Și ce spui de acum? Plec cu tine către blestematul de Somerset.

– Da, atunci când ai nevoie de ceva de la mine.

– Nu mă folosesc de tine, răspunse Con încordat ca o coardă de arc, furia revărsându-se prin el. Aș fi putut cu ușurință să merg la Carmoor și să caut de unul singur. Nu am nevoie să mă însoțești. De fapt, totul ar fi al naibii de ușor dacă nu ai fi aici. Ești exasperantă și am fost un prost să te întreb.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

Ochii ei străluciră și acea privire de pe chipul ei îl durea.

- Pentru că am fost suficient de idiot încât să te vreau alături de mine.

Lilah trase aer în piept.

Era un prost. Un prost absolut. Con știa asta și totuși nu se putea abține. O trase în brațele lui și o sărută.

Lilah rămase neclintită, apoi se topi în brațele lui, cu gura deschisă pentru a-l primi. Brațele ei alunecară sub jacheta lui, iar el se cutremură, învăluit de dorință. Mirosul ei, senzația ei, gustul ei îi umpleau capul. Nu avea nici un gând, doar căldură și dorință, doar nevoie crescândă. Nu se putea opri să o sărute și nici să își schimbe unghiul gurii.

Con nu era conștient că se mișcă, dar deodată se loviră de ușă, trupul lui lipindu-se de al ei. Mâna lui se ridică, cu degetele înfipte în părul ei. Auzi zgomotul agrafelor lovind podeaua. Nu era suficient, nici pe departe suficient. Îi sărută gura și obrazul, îi prinse lobul cărnos al urechii într-o mușcătură minusculă, iar gâfăitul ei speriat, care se transformă într-un geamăt, aproape că îl făcu praf. Se imagină alunecând pe podea cu ea, dar o ultimă fărâmă de sănătate mintală îl făcu să se oprească. În schimb, începu să o sărute pe gât în jos.

Pielea sensibilă era atât de moale, atât de netedă, atât de caldă. Îi simți bătaia minusculă a pulsului ei pe buzele lui. Cealaltă mână alunecă în sus pentru a acoperi umflătura moale a sânului ei. Ar fi dat orice pentru a fi în altă parte cu ea, unde ar fi putut să-și urmeze cursul dorinței sale până în miezul acesteia. Știa că trebuie să se oprească, să se retragă.

Încă o clipă, încă o clipă.

Fluierul trenului răsună în aer. Con incremeni. Se auzi din nou, despicând ceața din creierul lui. Se trase deoparte, întorcându-se spre fereastră și trecându-și o mână tremurătoare prin păr. Trase de vestă, de manșete. Putea să vadă reflexia lui Lilah în fereastră. Își strângea frenetic șuvițele de păr pe care degetele lui le slăbise. Își încovoie mâinile, dornic să le afunde din nou în părul ei. Respiră adânc, încercând să-și păstreze calmul.

Întorcându-se pe jumătate, se uită la Lilah. Părea tulburată și cu respirația tăiată. Îl făcu să o dorească și mai mult. Habar n-avea ce ar fi trebuit să-i spună. Ce ar trebui să facă. Era complet debusolat.

La ușă se auzi un zgomot puternic și o clipă mai târziu, Cuddington intră în încăpere, severă și suspicioasă. „Va fi o călătorie infernal de lungă”, se gândi el.

Capitolul 14



Călătoria la Somerset fu pe atât de groaznică pe cât își imaginase Lilah. Și chiar mai rău de atât. Își închipuise o conversație pompoasă și plictisitoare, de față cu Cuddington. Nu-și imaginase bogăția de senzații care o răscoleau, căutând scăpare.

Con nu era de nici un ajutor. Se așezase lângă fereastră și era dus pe gânduri. Nu avea o expresie pe care să o mai fi văzut la Con înainte... Una pe care spera să nu o mai vadă niciodată. Era ciudat de deranjant să-i vadă chipul vesel devenind întunecat și rece. Acesta nu era Constantine Moreland pe care îl cunoștea, cel pe care... Da, bine, era obligată să recunoască: Con Moreland pe care îl plăcea.

În ciuda a tot ceea ce spusese, adevărul era că îi plăcea să fie cu el. Ori de câte ori Con intra într-o încăpere, aceasta devenea mai animată, mai distractivă. Lucrurile căpătau un aer de nesiguranță în jurul lui; nu se știa niciodată ce ar putea face sau spune. Era, desigur, deranjant; și nu era felul în care ar fi trebuit să se comporte un domn. Dar era în același timp interesant. Con aducea cu el promisiunea aventurii.

Era greșit din partea ei. Nu ar fi trebuit să se simtă atrasă de cineva care o alarma. Era opusul bărbatului la care visase ea – departe de a fi o ancoră solidă, părea făcut din artificii care se aprindeau frumos în aer și dispăreau.

Însă nu avea nici o scăpare. Îl voia pe Con. Ea își dorea acea față, acele mâini cu care el obișnuia să-și sublinieze cuvintele, acel trup lung și slab care se potrivea atât de perfect cu al ei. Îl dorea așa cum își imagina că un consumator de opiu trebuie să-și dorească drogul, știind că era greșit și efemer, dar atât de plăcut.

Îi aruncă o privire piezișă. Ce avea Con de o răscolea atât de tare? Acea sclipire din ochi? Felul în care gura i se schimonosea ușor când aștepta răspunsul ei la tachinarea lui?

Obrajii începură să-i ardă când se gândi la sărutările lui de mai devreme și la felul în care corpul ei se aprinsese drept răspuns. Felul în care o atinsese fusese șocant, mâna lui trecând peste ea, acoperindu-i sânul, însă o trezise mai mult decât o uimise. Simpla amintire o făcu să vibreze. Con avea capacitatea de a o transforma într-o persoană cu totul diferită.

Uite cum profitase zilele trecute de șansa de a părăsi casa împreună cu el. Și, oricât de puțin și l-ar fi dorit pe Con la Barrow House, gândul de a merge acolo cu el o încântase. Știa că acesta era principalul motiv pentru care insistența mătușii ei de a o lua cu ea pe Cuddington o deranjase atât de mult. Poppy, camerista ei, ar fi fost imediat de acord să stea singură în celălalt vagon.

Ce avea să facă în restul vizitei? Vor fi împreună, dar ea stricase deja asta. După toate lucrurile pe care i le spusese, Con nu ar fi vrut ca ea să-l însoțească atunci când vor intra cu forța în Carmoor. Și nici nu regreta oportunitatea de a comite o infracțiune, dovadă cât de mult o transformase Con într-o persoană diferită!

Și-ar fi dorit să nu fi spus ceea ce spusese. Era lipsit de constanță, trecând mereu de la un lucru la altul; credea în toate acele prostii de pe altă lume. Felul în care o tachina o făcea să își dorească să-l plesnească uneori.

Dar poate că ea și mătușa ei crezuseră greșit că făcea parte din gașca lui Hetherton. Îl văzuse vorbind și râzând cu ei la petreceri; auzise de unele dintre farsele ridicole pe care le făcuseră. Dar nu văzuse la el nici un semn al comportamentului lor deșănțat și trecuse ceva timp de când auzise că ar fi fost implicat într-una dintre farsele acestora.

În ultimele luni, aflându-se mai mult în preajma lui, începuse să se întrebe dacă nu cumva ceea ce luase drept impulsivitate nu era, de fapt, o capacitate de a gândi și de a acționa rapid. Dacă cineva s-ar fi uitat cu alți ochi la felul în care flirta, era un lucru bun că nu urmărea pe nimeni atât de mult încât să ridice așteptări sau să provoace bârfe. Desigur, de ce simțea nevoia să flirteze cu fiecare femeie în viață rămânea un mister – unul destul de iritant –, dar nu putea fi definită drept răutate. Era destul de loial, cel puțin față de anumite persoane.

Fusese atât de supărată pe mătușa ei, nu doar pentru că o trimisese împreună cu Cuddington, ci și pentru că pierduse atât de mult

timp încât Lilah aproape că întârziase la gară. Apoi Con continuase să o aștepte până când în cele din urmă izbucnise. Și-ar fi dorit să-și poată retrage cuvintele, dar nu mai era posibil. El își va aminti de ele, indiferent cât de mult ar încerca ea să-i explice sau să-și ceară scuze... Și, într-adevăr, nu era nerăbdătoare să-i ceară scuze lui Con. Ar face-o, desigur, pentru că așa era politicos, dar Con ar face totul mult mai dificil.

Era o prostie că se simțea atât de deprimată. Doar Con nu o plăcuse înainte de declarația ei furioasă și impulsivă. O considera serioasă, înțepată și plictisitoare. Profita de orice ocazie pentru a o ignora, tachinând-o și răzând de ea. Și, orice ar fi spus, o evitase tot timpul în care Lilah stătuse la Broughton House când îi ajutaseră pe Alex și Sabrina să scape.

Dar de ce-i zisese lucrul acela la final? După ce-i spusese că-i o pacoste, recunoscuse că dorise să vină cu el. Nu intenționase să spună asta – dar cuvintele îi ieșiseră din gură de parcă nu s-ar fi putut abține. De parcă nu voia să simtă ceea ce simțea.

Apoi o strânsese în brațe și o sărutase până când ea nu mai fu în stare să gândească limpede – ceea ce, la drept vorbind, nu durase prea mult. Dacă ea nu putea nega atracția față de Con, nici el nu putea nega că o dorește. Își aminti căldura din ochii lui, patosul cu care o sărutase, trupul lui dur presând-o de ușă.

Dacă nu ar fi intrat Cuddington, nu se știe ce s-ar fi putut întâmpla. Lilah presupuse că acesta era un motiv întemeiat de a o avea pe femeie alături, dar nu se putea simți câtuși de puțin recunoscătoare. Voia să știe ce i-ar fi spus Con. Ce ar fi făcut.

Orice șansă de a afla dispăruse acum. Con era cufundat în gânduri sumbre, fără ca măcar să vorbească cu ea. Erau puține șanse să o sărute din nou. Ceea ce, desigur, era bine. N-ar trebui să tânjească după repetarea incidentului. Depășise atât de mult limita decenței, încât abia dacă știa cum să-l numească. Vulgar? Imoral? Scandalos?

Dacă și ea era ca mătușa Vesta? Acesta era un gând îngrijorător. Nu. Nu era. Chiar dacă avea aceste sentimente nepotrivite, Lilah le putea controla. Și alți oameni trebuie să fi simțit așa și să nu fi cedat. La fel ar putea și ea. Situația jenantă dintre ea și Con o va ajuta să facă acest lucru. Ar trebui să fie bucuroasă de asta. Chiar așa.

Lilah își rezemă capul de spătarul căptușit și închise ochii. Măcar putea evita tăcerea grea prefăcându-se că doarme. Spre surprinderea ei, prefăcătoria ei se transformă în realitate, dar se trezi când trenul se opri. Ea privi în jur, dezorientată.

– Ce... suntem deja la Bath?

– Nu, clătină Con din cap. Doar o oprire pentru a lua pasageri. Își scoase ceasul și îl deschise. Mai avem ceva de mers până acolo, dacă orarul lor este corect.

– Înțeleg.

Se întrebă dacă nu cumva își deranjase părul cât timp dormise. Trase de tivul jachetei. Cel puțin Con vorbea cu ea.

– Avem vreme frumoasă.

Acesta era exact genul de conversație politicoasă pe care Con îl detesta, dar ce altceva putea să facă sub privirea de basilisc a lui Cuddington? Se întrebă dacă femeia chiar avea instrucțiuni de la mătușa ei să raporteze comportamentul lui Lilah. Con scoase un sunet neutru, dar se pare că se hotărî să facă și el un efort, pentru că o clipă mai târziu spuse:

– Cum arată casa ta? Barrow House, nu-i așa?

– Da. Și-ar fi dorit ca el să fi ales altceva despre care să vorbească. Ei bine, ăăă... Culese o scamă invizibilă de pe fustă. Este în Levels. Știi ceva despre zonă?

– Mlaștini? Au fost secate, nu-i așa, la fel ca în Fens¹?

– Da. Acum sunt ferme în locurile unde se aflau mlaștini. Pământul este plat și brăzdat cu rine... Așa se numesc acolo canalele.

– Dar cum rămâne cu casa ta? Cum arată?

De ce insista să vorbească despre Barrow House?

– Este... ăăă... cam greu de descris. Asta pentru a se exprima în termeni delicați. A fost construită în epoca Tudor. De fapt, a fost ridicată pe temelia unui vechi castel. Este așezată pe unul dintre puținele locuri ridicate din Levels. Poți vedea Glastonbury Tor de pe terenul nostru, dacă nu e ceață. Nu suntem prea departe nici de Wells. Wells este destul de draguț.

Se lansă într-o descriere a istoriei orașului și a catedralei.

¹ Fens, cunoscut și sub denumirea de Fenlands, este o regiune mlăștinoasă din estul Angliei. (n.red.)

Aparent, valul de cuvinte puse capăt interesului lui Con pentru subiect, iar el se cufundă din nou în tăcere, deși acum o studia mai degrabă pe ea decât priveleştea de pe fereastră. Lilah își schimbă poziția incomodă și se întrebă la ce se gândea.

A fost o ușurare să ajungă la Bath, unde fură nevoiți să schimbe trenul. Scurtul drum spre Wells avea programată doar o călătorie pe zi, ceea ce însemna o așteptare de două ore, iar când ajunseră la Wells, era deja după-amiază târziu.

Fu încântată că singurul vehicul pe care îl puteau închiria era o brișcă cu un singur cal, în care puteau sta doar două persoane și o lăsară pe servitoare să călătorească în căruța închiriată pentru bagaje.

Oricât de bucuroasă era să scape de prezența sumbră a lui Cuddington, nodul din pieptul ei creștea cu fiecare minut pe măsură ce se apropiau de casa ei. Totul era obsesiv de familiar. Ceața amurgului își făcu apariția în timp ce conduceau, adunându-se deasupra canalelor și estompând drumul de sub roțile trăsurii lor. Sălciile plantate în rând lângă numeroasele căi navigabile se ridicau deasupra cetii, ramurile lor căzute legănându-se în aerul serii. Drumul urca treptat, iar pâcla joasă cobora plutind spre pământ. O luară pe alea care ducea spre casă, iar durerea din pieptul lui Lilah creștea tot mai mult. Iat-o: Barrow House, care se profila în fața lor în toată măreția sa uriașă, perimată, o mărturie a vanității generațiilor succesive de Holcutt. Casa pornise cu o arhitectură Tudor standard, în forma literei H, însă familia extinsese unul dintre picioarele acesteia. Mai târziu, un alt membru Holcutt adăugase o altă aripă perpendiculară pe extensie, astfel că acum conacul era un dreptunghi cu o bucată lipsă în centrul unei laturi, arătând mai degrabă ca un C solid și întors pe dos. Arăta de parcă trei clădiri separate ar fi fost împreunate într-un mod ciudat.

Toate aripile se îndreptau spre curtea centrală ascunsă, astfel încât, din orice direcție venea, vizitatorului i se prezenta partea din spate a casei, oferindu-i un aspect închis, secret. Era ridicată pe o fundație de piatră, într-un stil Tudor viu colorat, primele două secțiuni construite din ipsos și grinzi de lemn negru formând desene geometrice. Ultima aripă era pe jumătate din cherestea, partea inferioară din piatră închisă la culoare, iar partea superioară decorată cu obloane din lemn negru, sculpturi și ornamente traforate

la fereastră, sporind aspectul sinistru al locului. Peste tot erau arcade Tudor, trandafiri Tudor, motive decorative cu trei și patru loburi, iar coșurile ornamentale subțiri, din cărămidă, împânzeau acoperișurile. Ferestre Oriel se așteptau aici și colo, zeci de frontoane se îndreptau în toate direcțiile și era greu de înțeles cum mai fuseseră înghesuie alte ferestre de sticlă în pereți.

Culoarul dintre partea de sus și cea de jos a literei C dădea spre curtea interioară. În partea îndepărtată a acestuia se ramifica aripa originală, fiecare etaj ieșind dincolo de cel aflat sub el. Asemenea multor clădiri Tudor, ajunsese să se deformeze și să se lase sub greutatea celui de-al treilea etaj, dându-i un vag aspect de instabilitate. Un turn caraghios și rotund, de piatră se umfla din lateral.

În soarele strălucitor al zilei, casa era cu siguranță ciudată, dar acum, în amurgul care se lăsa și cu ceața plutind în jur, era de-a dreptul sinistru. Lui Con îi scăpă o exclamație, iar Lilah îi aruncă o privire precaută. Se uita fascinat la Barrow House, cu mâinile relaxate pe frâie.

– Aici ai crescut? întrebă el.

– Da.

– Uimitor.

El o privi speculativ.

Lilah își simți obraji fierbinți și își întoarse capul, întristată.

– Cum ai putut să pleci? continuă Con.

– Ți-ar fi plăcut aici? zise Lilah înnegurată.

Știusese că o va lua peste picior în privința casei. Indiferent dacă disprețuia casa sau era încântat de ea, aceasta i-ar oferi o mulțime de motive pentru glumele lui.

– Desigur, zise el reluându-și studiul. Este fantastică, genul de loc în care îți poți imagina că se poate întâmpla orice.

– Mă tem că nu am prea multă imaginație, răspunse Lilah hotărâtă. Este prea mare. Podelele nu sunt uniforme, camerele sunt masive și imposibil de încălzit. Este pur și simplu o monstruozitate de casă.

– Da.

Ochii lui Con străluciră.

Traseră în curtea mare, pietruită, și se opriră. Îl văzu pe Con uitându-se în jur cu interes, observând tisa dezlănțuită, crescută

la întâmplare, fântâna de piatră întunecată care stropea apă din gura unui *Green Man*¹ și cele trei rânduri de intrări mărețe, cu două uși.

– Te rog să-mi spui că, dacă aleg ușa greșită, n-am să pic într-o groapă.

– O folosim pe cea din mijloc, spuse scurt Lilah și coborî din trăsură.

Un lacheu speriat veni grăbit să o salute pe Lilah. Con îi lăsă lui brișca și o ajunse din urmă. Aplecându-se, murmură:

– Este vorba despre casă, nu-i așa? De aceea ai fost atât de reticentă să mă primești aici.

Lilah se opri, întâlnindu-și privirea atotștiutoare.

– Nu fi absurd!

El începu să răspundă, dar în acel moment ușa de la intrare se deschise și o femeie ieși afară. Chipul ei era marcat de o încântare surprinsă și își întinse brațele în semn de bun venit.

– Dilly! O, Dilly, copila mea dragă!

– Dilly? întrebă Con ridicând din sprânceană.

– Să nu îndrăznești! șuieră Lilah la el și se feri pentru a evita îmbrățișarea mătușii ei.

Mișcarea nu avu succes, iar mătușa Vesta o cuprinse în brațe. Deși trecuseră aproape zece ani, i se păru dureros de familiar. Mirosea a același parfum exotic, greu, și îmbrățișarea ei era la fel de emfatică. Lilah rămase crispată în brațele ei.

– Bună, mătușă Vesta!

Chiar dacă fusese împlănită de trecerea anilor, Vesta afișa aceeași personalitate dramatică. La fel de înaltă ca Lilah, era considerabil mai solidă, sânul ei ieșind ca prora unei nave deasupra corsetului. În urmă cu zece ani, părul ei fusese de un auriu mai deschis decât al lui Lilah, dar acum era negru, ridicat într-un coc enorm și împodobit cu o pană ondulată. O clemă de diamant îi prindea pana de păr și mai multe alte diamante îi străluceau în urechi, la mâini și la gât.

Rochia ei era din satin negru, cu flori roșii și aurii brodate pe o diagonală în față. Linia decolteului în formă de inimă expunea

¹ Omul Verde este o ființă legendară, care semnifică renașterea, ciclul noii creșteri care are loc în fiecare primăvară. (n.red.)

o mare parte din bustul ei impresionant. Într-o mână ținea un evantai cu pene albe pentru a se asorta cu cel din părul ei.

Vesta făcu un pas înapoi, ținând-o de mâini pe Lilah, radiind.

– Nu pot să cred că ești aici. Ce surpriză minunată! Dar, desigur, lucrurile se așază întotdeauna așa cum ar trebui, nu-i așa? Sunt atât de fericită să te văd din nou. A trecut mult, mult prea mult timp.

Lilah se abținu să sublinieze că mătușa Vesta fusese cea care plecase atât de brusc și rămăsese plecată atât de mult.

– Și mie îmi pare bine să te văd.

– Și cine este tânărul tău amoretz? întrebă Vesta aruncând o privire către Con.

Lilah se îmbujoră.

– Nu este amoretzul meu.

– Constantine Moreland, doamnă. Con îi făcu mătușii ei o reverență la fel de grandioasă ca și doamna în sine. La dispoziția dumneavoastră!

– O, vai! Mătușa Vesta zâmbi către Con, fluturându-și seducător evantaiul. Ai tras lozul cel mare, Dilly.

– Mătușă Vesta! El nu este...

– Nu, doamnă, nepoata dumneavoastră este lozul cel mare. Am fost destul de norocos să fiu acolo unde Dilly s-a putut împiedica de mine.

– Con..., zise Lilah printre dinți.

– Intrați! Intrați! Mătușa Vesta îl prinse de braț pe Con și îl conduse în casă. Sper că îmi vei spune mătușă Vesta. Mă simt deja atât de apropiată de tine. Se vede că suntem spirite înrudite.

Lilah îi urmă ursuză înăuntru.

– Trebuie să fii epuizați după acea călătorie îngrozitoare, spuse mătușa ei, de parcă ar fi călătorit prin deșert în loc să fi călătorit cu trenul pentru câteva ore. Sunt convinsă că sunteți hămesii. O să dau de știre la bucătărie să pregătească cina mai devreme. Dar mai întâi, fără îndoială, veți dori să vă spălați.

Vesta îi duse pe scări și pe hol.

– Aici, desigur, este camera lui Delilah. Ruggins are grijă să fie mereu îngrijită ca și cum tocmai ai fi ieșit din ea. Cât despre tine, dragul meu, sunt sigur că Ruggins va ajunge cu servitoarele aici dintr-un moment în altul pentru a-ți amenaja camera. Ea zâmbi

ștregărește. Pe partea cealaltă de hol și la o distanță adecvată, desigur. Trebuie să respectăm conveniențele.

– Trebuie? răspunse Con pe același ton ștregăresc.

– Eu sunt acolo. Vesta arată cu mâna vag pe holul lung. M-am mutat în vechea cameră a mamei tale, dragă. Sper că nu te deranjează. Pe Lilah o deranja. O deranja mult.

– Sigur că nu.

– Este cu fața la tisă, vedeți voi, ceea ce, desigur, este vital.

– Evident.

Lilah nu se uită nici la ea, nici la Con, se grăbi doar în camera ei și închise ușa după ea. Se rezemă de aceasta, eliberându-se de toată încordarea. Era o liniște binecuvântată și, deși nu mai fusese aici de la moartea tatălui ei în urmă cu doi ani, spațiul era confortabil și familiar. Biblioteca încă mai avea cărțile copilăriei ei. Dacă deschidea ușa mică de pe un perete, găsea o cameră de joacă secretă, ascunsă în spatele unui fronton, fără îndoială încă plină cu păpușile și jucăriile ei. Se gândi să rămână aici și să nu coboare la cină. Dar asta ar lăsa-o pe mătușa ei singură cu Con și numai Dumnezeu știa ce lucruri ciudate i-ar fi putut spune mătușa Vesta. Con, desigur, ar încuraja-o să vorbească. Nu, trebuia să fie acolo pentru a devia conversația de la toate subiectele care ar trebui evitate. Întorcându-se, se duse la lighean pentru a se spăla de praful și murdăria de pe drum, făcând tot posibilul să le curețe și de pe fuste.

Zăbovi totuși, plimbându-se prin cameră, atingând vechea ei cutie de bijuterii, eșantionul cusut grosolan care fusese prima ei încercare cu acul, vasul de sticlă în formă de mână de doamnă, care ținuse ace și nasturi rătăciți, cufărul mic al mamei, care stătuse ani de zile în camera tatălui ei și fusese mutat în a ei după moartea lui. Lilah dădu deoparte scaunul aflat în fața ușii mici care ducea spre camera ei de joacă și, plecând capul, intră înăuntru. Încăperea era luminată difuz, doar dinspre dormitorul din spatele ei, dar era suficient pentru a distinge șirul de păpuși așezate pe rafturi și cercul sprijinit de ele. Un cufăr mare de sub fereastră ținea jucăriile ei; stătuse adesea acolo, privind afară. Pe peretele opus se afla o casă de păpuși elaborată, așezată pe o măsuță pentru copii, alături de un scaun asortat. Îi plăcuse acea casă de păpuși; era atât de normală, atât de complet diferită de propria ei casă dezordonată.

Încăperea era neaerisită și mirosea a praful care acoperea totul. Lumina se răsfrânse în ochiul de sticlă al unei păpuși. Inima lui Lilah se făcu mică în piept. Aceasta era o casă a durerii: tatăl mort, o mamă pe care nu o cunoscuse niciodată și această cămăruță în care se aflau rămășițele lipsite de viață ale copilului care fusese.

Plecă, închizând ușa în urma ei și reșezând scaunul în poziția lui din fața ușii. Poate că această casă, acest pământ o putea atrage într-un fel visceral, dar Lilah era sigură că nu mai aparținea acestui loc.

Capitolul 15



Lilah nu avu nevoie să deturneze conversația de la subiecte periculoase pentru că mătușa ei nici măcar nu menționează Barrow House sau familia Holcutt. În schimb, Vesta și Con vorbiră constant despre Londra. Ce mai spunea gura târgului? Ce piese se jucau la teatre? Cine era la modă și cine nu? Judecând după râsul lor, pălăvrăgeala îi distra de minune. Lui Lilah îi provoca o stare de nervi.

Se simți ușurată când așa-zisa masă simplă servită de mătușa ei, constând în doar șase feluri, se sfârși. Con refuză invitația mătușii Vesta de a juca cărți și a conversa și urcă scările împreună cu Lilah. În capul scărilor, când Lilah începu să-i ureze noapte bună și să se întoarcă spre camera ei, Con îi cuprinse încheietura mâinii, spunând:

– Stai! Voiam să stau de vorbă cu tine.

Lilah simți un nod în stomac, dar i se alătură pe scaunul de la fereastra alcovului. Ce avea să o întrebe? Fusese o proastă să spere că îl va împiedica pe Con să afle totul despre familia ei. Evident, el și mătușa ei deveniseră rapid mari prieteni.

– Lilah..., începu Con, care se așeză lângă ea, ezită, apoi se ridică. M-am comportat abominabil în această dimineață în tren. Trebuie să-ți cer scuze pentru comportamentul meu lipsit de decență. Cuvintele lui sunau pompos și păreau repetate. Pentru felul în care am...

În mod neobișnuit, băjbăia după cuvinte.

– M-ai sărutat?

Lilah fu cuprinsă de ușurare. Despre asta voia să vorbească?

Se relaxă și el și se așează din nou lângă ea.

– Nu, nu aș regreta niciodată asta. A fost mult prea plăcut.

– În cazul acesta, trebuie să spun că nu pare o scuză sinceră.

– Regret că te-am ofensat. Îmi pare rău că te-am alarmat sau te-am stresat. Că am fost prost sau dur. De obicei nu sunt atât de neîndemânatic. Mi-am pierdut cumpătul.

– Nu înțeleg de ce te-ar face enervarea să săruți o persoană. Aș crede că antipatia față de cineva te face să nu vrei să o săruți.

– Așa s-ar crede. Cu un oftat lung, se lăsă pe spate pe geam. Adevărul este că mă zăpăcești. Nu înțeleg de ce. Îmi displace la fel de mult ca ție. Dar se pare că nu mă pot abține. Făcu o pauză, apoi adăugă încet: Dacă te-am evitat înainte, nu a fost pentru că nu-mi plăci.

– Nu?

Sprâncenele i se ridicară.

– Nu. Îmi place de tine mai mult decât ar trebui, pentru propria mea liniște sufletească.

– Dacă mă plăci, atunci de ce mă tachinezi tot timpul?

Păru surprins.

– E clar că ai crescut fără un frate. Nu te-a tras niciodată nici un băiat de codițe pentru că te plăcea?

Lilah făcu ochii mari.

– Ei bine... Nu știu. Ea clătină din cap. Nu chiar. Oricum, asta nu are sens. De ce ai vrea să enervezi pe cineva dacă îți place de acea persoană?

– Te tachinez pentru că... îmi place felul în care îți strălucesc ochii și ți se înroșesc obraji.

– Asta pentru că sunt furioasă!

– Pervers, nu-i așa? El se aplecă. Umorul tău. Felul în care te încrunți, liniile mici, chiar aici. Își trecu vârful degetului între sprâncenele ei. Mă amuză să-ți văd adevăratul eu ieșind din spatele acelei măști sociale. El îi luă bărbia între degetul mare și arătător. Îmi place să te fac să-ți pierzi controlul pe care te lauzi că îl ai. Să te fac să fii la fel de agitată, neliniștită și confuză pe cât mă faci tu pe mine.

Își lăsă mâna jos și se trase înapoi. Tăcerea se așternu între ei. Lilah se gândi că poate Con era la fel de surprins de cuvintele lui ca și ea. În cele din urmă, punând gândurile cap la cap, spuse aspru:

– Atunci, cu siguranță ai reușit.

– Mi-am petrecut o viață întreagă perfecționând această abilitate specială.

El zâmbi și se ridică, întinzând o mână spre ea. Lilah îl luă de mână. O ținea prea mult, dar pe ea nu o deranja. În timp ce mergeau pe coridor spre ușa ei, spuse:

– Și eu îți cer scuze. Am spus o serie de lucruri pe care obișnuiam să le cred despre tine, dar nu le mai cred cu adevărat. Ești exagerat de enervant, dar... Își ridică privirea spre a lui când se opriră în fața ușii ei. Ai o inimă bună și o minte bună. Și nici mie nu îmi displaci.

Con râse.

– Voi lua asta drept un mare compliment, venind de la tine. Îi dădu drumul la mână, dându-se înapoi. Noapte bună! Somn ușor!

– Con..., strigă Lilah în timp ce se îndepărta.

El se întoarse, cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Azi, în tren... Când m-ai sărutat? Și mie mi-a plăcut, rosti Lilah, apoi se întoarse și se strecură în dormitorul ei.

Ei bine, asta cu siguranță distrusese orice șansă pe care o avea să adoarmă repede.

O sărutase pe Lilah înainte și se bucurase din plin de lucrul acesta. Dar era altceva să furi câteva sărutări, să o tachinezi ca să se înroșească și să guști dulceața gurii ei. Sărutările din dimineața aceea fuseseră cu totul altceva. Pasiunea îl cuprinsese atât de tare și de repede, cu atâta foame, încât, timp de câteva minute, nu mai știuse pe ce lume se află.

Să știe că și ei îi plăcuse, după ce-i simțise flacăra stârnită, absolut incandescentă... ei bine, asta schimba totul. Înainte fusese vorba de flirt și distracție. Ce se întâmplase acum era periculos. Era genul de dorință care îl făcea pe bărbat orb și prost, care îl determina să se grăbească spre ceva care știa că e complet greșit.

Totul tremura în el de dorința de a-și urma instinctele. Dar toate complicațiile și barierele legate de a o curta pe Lilah erau încă acolo. Dacă ar fi fost vorba de altcineva... Însă nu era. Oricât de nechibzuit l-ar crede Lilah, acesta era un moment în care trebuia să fie atent.

Nu numai el putea fi afectat de ceea ce făcea. Ci și fratele lui. Și Sabrina. Însăși Lilah.

Își scoase jacheta și cravata și își desfăcu nasturii vestei, apoi își turnă un pahar de whisky din decantorul pe care i-l adusese Vesta. Lăsându-se pe scaun, se gândi la enigma întruchipată de Lilah Holcutt. Nu fusese niciodată capabil să reziste unui puzzle.

Cum naiba putea Lilah cea practică, sensibilă, cu o lipsă de imaginație asumată, să fi crescut în această casă fantastică? Păcat că acesta nu era locul în care trebuie să caute. Era convins că avea scări secrete și camere ascunse. Ascunzători pentru preoți. Uși în spatele tapiteriei, rafturi de cărți care ieșeau în afară. Chiar și temnițe – la urma urmei, Lilah zicea că fusese construită deasupra unui castel antic. Că tot veni vorba despre asta, poate că Lilah nu era nici ea atât de diferită de casa ei. Păstra la fel de bine secretele, lucrurile din spatele aparențelor. Îi întrezărise personalitatea în spatele măștii ei politicoase – în râsul ei, în felul în care se alăturase goanei după răpitori. Mai presus de toate, în căldura și pasiunea sărutului ei. Cu cât o cunoștea mai mult și cu cât se apropia de ea, cu atât descoperirea că nu o cunoștea deloc cu adevărat.

De ce nu vizita niciodată această casă? Da, era ciudată și nu o atrăgea pe Lilah, dar era casa copilăriei ei, ceva ce făcea de obicei o persoană să iubească un loc. Apoi mai era și felul în care se comportase cu mătușa ei. Vesta păruse nespus de bucuroasă să o vadă pe Lilah, dar Lilah fusese distantă.

Își aminti că o văzuse stând țeapănă în brațele Vestei, îndurând îmbrățișarea, fără să-i facă plăcere. Vesta era genul de personaj extravagant, care o făcea pe Lilah să se simtă rușinată. Dar fusese mai mult decât rușine. Nu tocmai antipatie, dar ceva... dificil.

Și de ce plecase Lilah la vârsta de doisprezece ani să locuiască cu cealaltă mătușă la Londra? Lilah spusese că era din pricină că tatăl ei simțise că ea avea nevoie de îndrumarea unei femei. Dar de ce, când avea deja o mătușă care locuia cu ea?

Se întrebă cum se simțise Lilah, ce credea despre faptul că fusese trimisă departe. Părea să o iubească pe mătușa Helena, dar trebuie să fi fost dureros. Lilah vorbise puțin despre tatăl ei. Într-adevăr, vorbea rar despre familia ei sau despre copilărie. Nu era ciudat și acest simplu fapt?

Con îi spusese o mulțime de povești despre familia lui și despre copilărie în acea călătorie lungă în urmărirea răpitorilor. Lilah nu-i spusese nimic. Singurul motiv pentru care aflase despre tatăl ei era pentru că o întrebase despre cheie.

Lilah nu dorise ca el să-i vadă casa; văzuse chinul de pe chipul ei. Era sigur că acesta era motivul reticenței ei de a-l invita. Era o ușurare, desigur, dar acum trebuia să se întrebe de ce o deranja atât de mult.

Barrow House era ciudată, evident, dar nu-și putea imagina de ce ar crede ea că un Moreland ar avea ceva împotriva lucrurilor ciudate. Mai ales el. Dar poate că era exact opusul – poate că se temea că va fi atras de casă, că i-ar stârni curiozitatea. Sau va vedea ceva și în Lilah, un aspect care ea nu dorea să fie dezvăluit.

Acesta era un gând intrigant și se gândi la el tot timpul până ce termină băutura. După aceea merse la culcare. Adormi gândindu-se la Lilah.

Nu era sigur ce îl trezi, însă ochii i se deschiseră și rămase întins o clipă, ascultând. Era o liniște deplină. Doar scârțâitul și zgomotele unei case străine. Dar acum era treaz. Oftând, se ridică din pat și se duse la dulap să-și deschidă ceasul de buzunar. Era ora două.

Mergând la fereastră, împinse draperiile și privi în noapte. Luna era aproape plină, luminând palid peisajul de sub el. Putea distinge formele întunecate ale copacilor și arbuștilor, alea largă care ducea în centrul grădinii.

O siluetă albă se mișca acolo jos. Inima îi tresări, apoi zâmbi în sinea lui. Era o persoană reală, nu o fantomă, doar o femeie într-o cămașă de noapte albă. Se aplecă mai aproape de geam. De ce se plimba o femeie prin grădină în miez de noapte?

Era Lilah. Era prea departe și lumina prea slabă pentru a o vedea clar, dar îi recunoscă părul în cascadă chiar și în lumina mai slabă a lunii. Ce naiba făcea Lilah afară, la ora două dimineața? Și îmbrăcată doar în cămașa de noapte?

Uimit, el o privi deplasându-se de-a lungul potecii, apoi cotind la stânga și dispărând din vedere printre umbre și copaci. Nu se grăbea, dar nu avea nici mersul armonios, lipsit de scop al unei persoane care se plimba. Avea o destinație. Dar care? De ce? Chiar și într-o noapte caldă de vară, ce ar determina-o pe Lilah să-și părăsească dormitorul purtând doar o simplă cămașă de noapte?

Primul lui gând, singurul lui gând, era că se întâlnea cu cineva. Că se întâlnea cu un bărbat – unul pe care îl știa destul de bine dacă nu purta decât o cămașă de noapte. În piept îi înflori ceva fierbinte și acid, un sentiment atât de necunoscut, încât îi luă un moment să-l recunoască drept gelozie.

Con își scoase cămașa și începu să se îmbrace, apoi se opri. Ce făcea? Chiar avea de gând să o urmeze? Și ce avea de gând să facă dacă o găsea în îmbrățișarea unui iubit? Nu avea nici un drept asupra lui Lilah. Se întoarse spre fereastră, sfâșiat. Nu era gelozie, ci doar nevoia lui nesățioasă obișnuită de a ști. Nu avea dreptul să fie gelos, nu avea nici un drept asupra lui Lilah. Câteva sărutări, oricât de arzătoare, nu însemnau o relație. O, la naiba. Bineînțeles că era gelos.

În acel moment, ea reveni la vedere. Respiră ușurat și nodul din piept începu să i se relaxeze. Slavă Domnului că nu se făcuse de tot râsul fugind după ea. Dar de ce se strecurase afară din casă la ora asta, ca să rămână nu mai mult de cinci minute?

Dacă ar fi întâlnit un iubit, cu siguranță ar fi fost mai mult decât un schimb scurt de săruturi cu el. De altfel, dacă avea un iubit aici, de ce nu venise la Barrow House în ultimii doi ani? Dar, dacă nu era un amant, pe cine avea atunci? Și de ce?

Capitolul 16



Lilah abia coborî din pat în dimineața următoare, simțindu-se aproape la fel de obosită ca atunci când se dusesse la culcare. Era hotărâtă să nu lipsească însă de la micul dejun. La cum se purtase mătușa Vesta cu Con, Lilah nu se putea baza pe ea și să doarmă până târziu.

O chemă pe Cuddington să o ajute să se îmbrace și, spre surprinderea lui Lilah, servitoarea cu chipul acru se dovedi a fi o artistă în coafuri. Îi răsuci părul într-unul dintre noile stiluri pompadour atât de popular și, deși Lilah nu-și purtase încă părul în acest fel – nu îi plăcuse niciodată să atragă atenția asupra ei – era la fel de dornică ca și Cuddington să încerce aici, la țară, unde nimeni nu ar fi văzut-o. În afară de Con.

Rezultatul fu suficient pentru a o face chiar și pe Cuddington să zâmbescă, iar expresia de pe chipul lui Con când intră în sufragerie fu profund îmbucurătoare. El veni în jurul mesei pentru a-i scoate scaunul, și ochii îi fugiră în repetate rânduri spre părul ei.

– Bună dimineața, domnișoară Holcutt! Se anunță a fi o zi minunată.

– S-a ridicat ceața? întrebă Lilah.

– E absolut senin afară, dar mă refeream mai mult la a fi cu tine toată ziua.

Lilah ridică o sprânceană neîncrezătoare, dar nu își putu reține zâmbetul. Oare Con vorbise serios aseară când îi spusese că îi place de ea? Sau poate că nu zisese asta; poate că tocmai îi spusese că nu o displace. Era atât de distrasă când vorbea cu el, încât uneori îi scăpa ce spunea el.

Era imposibil să poarte o conversație privată cu majordomul și un lacheu care intrau și ieșeau cu micul dejun, așa că Lilah nu menționa scopul sau planurile lor.

– Bănuiesc că ai dormit bine.

Con scoase un sunet afirmativ și o fixă cu o privire ciudată.

– Și tu? Te-ai trezit aseară?

– Doamne, nu, m-am dus la culcare de îndată ce ne-am despărțit.

– Luna era aproape plină. Era atât de strălucitoare încât puteam vedea clar grădina, chiar și în miezul nopții. Făcu o pauză, ca și cum ar aștepta ceva, apoi continuă: Așa că m-am ridicat și am petrecut câteva minute privind-o.

– Serios?

– Da. Era suficient de luminoasă încât m-aș fi putut plimba.

– Chiar așa? Mă tem că nu am fost niciodată în grădină atât de târziu.

Lui Lilah conversația i se părea greoaie. Își dorea ca servitorii să plece.

– Nu? Am crezut că te-am văzut acolo.

– Pe mine? Surprinsă, Lilah ridică privirea spre el. Nu am fost în grădină. O ușoară încruntare se ivi pe fruntea ei. Nu îmi pot imagina cine putea să fie. Unul dintre servitori, presupun.

Con o privi o clipă îndelungată, apoi ridică din umeri.

– Poate că am visat.

– Da, probabil asta este. Lilah îl trimise pe majordom să aducă mai multe pâine prăjită, iar după ce acesta părăsi camera, ea se întoarse către Con. Sper că nu vei mai menționa povestea asta. Servitorii vor fi convinși că ai văzut o fantomă. Sunt îngrozitor de superstițioși pe aici.

Privirea lui era întrebătoare, dar spuse doar atât:

– Nu, desigur. Nu voi spune nimic.

Tăcură în timp ce mâncau. Lilah îi simți privirea asupra ei, dar făcu tot posibilul să o ignore. Se întrebă dacă chiar fusese cineva acolo... poate vreo servitoare care avea o întâlnire cu un iubit? Lilah spera ca el să își țină promisiunea și să nu-i întrebe pe servitori despre asta. Și mai rău, dacă ar aduce în discuție această problemă în fața mătușii Vesta? Doar Dumnezeu știe ce fel de poveste ar inventa ea.

– M-am gândit să mergem la Carmoor în această dimineață.

Cu cât îl putea îndepărta mai repede de mătușa ei, cu atât mai bine.

– De ce nu-mi arăți mai întâi Barrow House?

– Barrow House? Dar de ce? Asta nu ne va ajuta mai deloc să găsim... ăăă... Făcu o pauză, amintindu-și de majordom, care stătea din nou lângă ușă. Ce căutăm...

Con zâmbi, aplecându-se înainte pentru a murmura:

– Pe ascuns, Delilah. Își îndreptă spatele și spuse, revenind la vocea lui obișnuită: Ajută să tatonezi terenul mai întâi, înainte de a începe o investigație. În plus, Barrow House este interesantă. Am putea explora labirintul.

– De unde ai știut că există un labirint?

– Am dat o raită prin grădină înainte de micul dejun și am văzut gardurile vii. M-am gândit că trebuie să fie un labirint.

– Este complet lăsat în paragină, protestă Lilah. Nu este sigur. Nu mi s-a permis niciodată să intru singură acolo.

– Atunci trebuie să fii nerăbdătoare să-l vezi acum.

– Nu chiar.

Era ceva tulburător în adâncurile verzi închise ale labirintului, trecerile din ce în ce mai înguste. De ce ar vrea cineva să se piardă acolo?

– Cred că ideea e mai degrabă să găsim ceea ce este ascuns în centru. Nu ești curioasă?

– Nu. Ea îl fixă cu o privire exasperată. Cum reușea Con întotdeauna să aducă în discuție subiecte deranjante? Tata m-a dus acolo odată pentru că am tot insistat. Și-a amintit de anxietatea ei, gardurile vii care se profilau atât de înalte, atât de întunecate în jurul ei, ramurile și crenguțele netunse, întinzându-se ca să o prindă. Simți un nod în piept. Nu e nimic de văzut acolo.

– Foarte bine. El ridică din umeri. Voi explora singur labirintul, mai târziu.

– Con, nu. Te vei pierde.

– Nu mă pierd niciodată. Știi, poate ar trebui să vorbim cu mătușa ta înainte de a pleca.

Ar fi trebuit să prevadă asta. Bineînțeles că ar vrea să vorbească cu mătușa Vesta și numai Dumnezeu știa unde se va ajunge. Va fi imposibil să-l țină departe de mătușa ei. Dar măcar putea să amâne.

– Nu, hai să explorăm labirintul.

Con păru ușor surprins de schimbarea ei, dar nu spuse nimic. Mai târziu în acea dimineață, Lilah îl conduse pe Con în labirint. Gardurile vii crescuseră mai înalte, ramurile lor întinzându-se în toate părțile și făcând potecile și mai întunecate.

Crengile se întindeau și se ondulau de fiecare parte, făcând poteca mai îngustă, în unele locuri chiar împletindu-se suficient de mult încât Con fu nevoit să le împingă deoparte pentru a trece printre ele. Un sentiment ciudat, înăbușitor o cuprinse pe Lilah, confirmându-i antipatia față de acest loc.

– Lilah, nu trebuie să vii, spuse Con încet. Pot continua singur.

Lilah își îndreptă spatele.

– Prostii! Nu pot să te las să dispari în labirint.

El îi studie fața.

– Foarte bine. Continuă din nou să meargă și el o luă înaintea ei. Spune-mi despre acest labirint. Cine l-a construit?

– Nu prea știu. Era aici când tatăl meu era tânăr. S-a pierdut în el odată, când era copil. De aceea nu m-a lăsat să intru singură. Nu cumva erau populare în secolul trecut?

Con ridică din umeri.

– Fără îndoială că Alex ți-ar putea răspunde mai bine decât mine. Dar cred că au existat cu mult timp înainte. Nu le aveau cei din dinastia Tudor?

– Atunci poate că a fost plantat de primul Holcutt.

Lilah se bucură că el apelase la o tactică de conversație. În timp ce se concentra asupra întrebărilor lui, putea ignora nodul din piept, fiind doar vag conștientă de cotiturile alese de Con.

Ajunseră la o potecă ce se intersecta cu a lor, iar Con se opri, încruntându-se ușor în timp ce se uită mai întâi într-o parte, apoi în alta. Lilah arată drept înainte și porni mai departe.

– Cred că acesta este drumul corect.

– Nu. Ar trebui să cotim aici. El o luă de braț, oprind-o din mers. O privire ciudată îi străbătu fața. Da. Sunt sigur. Este pe aici.

– Cum ai putea să știi? întrebă Lilah.

Încrederea era un lucru, dar Con putea fi enervant de încăpățânat în siguranța lui.

– Pur și simplu are sens, răspunse Con vag.

Ridicând din umeri, Lilah îl urmă. Era urât din partea ei, știa asta, însă o parte din ea spera că vor ajunge într-o fundătură plină de frunze. Con îi dădu drumul la braț, dar își ținu în continuare mâna pe spatele taliei ei, într-un gest pe care Lilah îl consideră ciudat – și iritant – de liniștitor.

Cotiră din nou și acolo, în fața lor, se afla centrul labirintului. Un cadran solar marca locul, și o bancă din fier forjat era așezată cu fața spre el. Banca fusese invadată de iederă, iar vița-de-vie se înclinase peste fundația de piatră pe care se afla cadranul solar. Cârceii se cățărau pe pedestal.

Lilah se întoarse uluită către Con.

– Cum ai făcut asta?

– Cum am făcut ce?

– Cum te-ai dus direct în centru. N-ai luat nici măcar o cotitură greșită. Tata mi-a spus că nimeni nu a reușit niciodată din prima încercare. Lilah miji ochii. Ai venit aici azi-dimineață ca să găsești traseul înainte?

Con izbucni în râs.

– Delilah Holcutt. Ești un suflet extrem de suspicios. Se apropie, zâmbind, către ea. Nu. Nu m-am strecurat mai devreme ca să te pot uimi cu abilitățile mele de orientare. Ți-am spus că mă pricep la hărți și direcții. În general, îmi dau seama în ce parte este nordul.

– Nu există nici o hartă a labirintului. Lilah își infipse mâinile în șolduri. Și nu văd cum te-ar putea ajuta deosebirea estului de vest să-ți faci drum printr-un labirint.

– Atunci presupun că trebuie să fie norocul, zâmbi el șmecherește. Sau poate că până la urmă am o abilitate mistică. Sunt o busolă umană.

Lilah își dădu ochii peste cap exasperată. Con se întoarse să examineze cadranul solar. Soclul era făcut din piatră, fațetată în cupru, de mult oxidat.

– N-aș crede că un cadran solar ar funcționa foarte bine, aici, în mijlocul acestor garduri vii.

– Nu, fu de acord Lilah, care i se alătură la marginea lespezii triunghiulare de piatră pe care stătea cadranul solar.

Con se ghemui și împinse într-o parte firele agățătoare de iederă. O diagramă din trei spirale îmbinate într-o formă triunghiulară era sculptată în colț. Smulse mai multă iederă pentru a scoate la iveală sculptura repetată la intervale regulate în jurul marginii. Con trecu cu vârful degetului de-a lungul uneia dintre spirale.

– Numărul mistic de trei, murmură el. Uite. Unul la fiecare dintre cele trei colțuri, încă două de-a lungul fiecărei părți, făcând un total de nouă – de trei ori trei.

– Tripla spirală, îi spuse Lilah. Se află pe niște artefacte antice găsite în această zonă. Cred că spiralele reprezintă eternitatea. Presupun că trei este Sfânta Treime. Ea își ridică sprânceana. Deși cred că artefactele sunt mai vechi decât creștinismul. Lilah aruncă o privire în jurul ei. Gardurile vii care se profilau aruncau prea multe umbre; pereții semănau cu o închisoare. Con, nu există nici un motiv să rămânem aici. Sunt obosită.

– Ce? Con se întoarse. O! Da, desigur.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră.

– Te deranjează ceva în acest loc. Ce te face să-ți crească pulsul? Nu îndrăznesc să sper că este entuziasmul de a te afla în preajma mea.

– Te asigur că nu are nici o legătură cu tine.

Lilah îi aruncă o privire represivă.

Con zâmbi.

– Ești o femeie dură, Delilah.

– Vrei, te rog, să nu-mi spui așa?

– Îmi place. E plăcut la rostire. Dilly, pe de altă parte, e destul de fermecător, dar nu are același efect măreț.

– Dacă începi să-mi spui Dilly, jur că te voi atrage în temnițe și te voi închide.

– Deci există temnițe. Trebuie să fie următoarele pe lista noastră. Lilah râse.

– Îți amintești că suntem aici pentru a căuta în casa Sabrinei, nu-i așa?

Ajunseseră la intrarea în labirint, dar Con o prinse de încheietura mâinii și o trase înapoi în adăpostul gardurilor vii.

– Când râzi așa, îmi este foarte greu să îmi țin promisiunea.

Inima lui Lilah începu să bată într-un mod care nu avea nimic de-a face cu labirintul. Ea îi privi ochii întunecându-se, îi văzu gura curbată pervers. În timp ce el se aplecă spre ea, știu că era pe cale să o sărute. Și că nu avea de gând să se retragă.

– Lilah? Vocea mătușii Vesta răsună în aer. Unde sunteți, draga mea? E timpul pentru o ceașcă de ceai, nu crezi?

Con murmură ceva în șoaptă, cuvinte pe care Lilah era sigură că ar fi trebuit să fie bucuroasă că nu le-a putut înțelege, și își dădu mâna la o parte de pe ea.

– Da, mătușă, știu, strigă ea. Venim.

– Este o zi atât de frumoasă. Mătușa Vesta îi zâmbi lui Con, turnând ceaiul când se apropiau. Am simțit toată ziua puterea antică a pământului. Nu o simțiți?

– Nu, spuse rapid Lilah. I-am arătat domnului Moreland împrejurimile.

– Labirintul, îi aruncă mătușa Vesta o privire ironică lui Lilah. Cuplurile se bucură adesea de plimbări pe acolo.

Lilah prinse subînțelesul cuvintelor mătușii sale și începu să roșească. O privire către Con îi confirmă că și el înțelegea sensul mătușii ei, deși, desigur, el zâmbi doar.

– Știi cine a construit labirintul, domnișoară Holcutt? o întrebă el pe mătușa Vesta, întinzându-se să ia ceașca oferită de ea.

– Sunt doamna LeClaire, dragă. Sunt văduvă, vezi tu. Ea îi aruncă un zâmbet melancolic. Sărmanul Henric!

– Vă cer scuze. Doamnă LeClaire.

Se încruntă, părând gânditor.

– I-am spus lui Con că nu știu care dintre strămoșii noștri a plantat labirintul. Tu știi, mătușă Vesta?

– Nu, este acolo de... o, sute de ani. Iubitului meu tată îi plăcea. Mergea adesea acolo pentru a contempla viața. Dar nu el l-a făcut. Cred că el a construit în zona mică din centru – banca și celelalte.

– A pus cadranul solar? întrebă Con. Am fost foarte interesat de acele cifre din piatra din jurul lui.

– Da, da. Vesta dădu din cap de parcă Con ar fi spus ceva important. Tripla spirală. Sunt simboluri foarte puternice. Cred că și tata a avut o conexiune puternică cu lumea de dincolo.

– M-am gândit ca eu și Con să facem o plimbare mâine-dimineață. Devreme. Înainte ca mătușa Vesta să se trezească.

– Ce încântător! Sunt atât de multe locuri importante pe care să i le arăți. Acea galerie străveche. Și Izvorul Sfânt, deși poate e prea departe. Ar trebui să-l pui pe Cook să vă pregătească prânzul la pachet.

– Izvorul Sfânt? întrebă Con, părând interesat.

– Da, se spune că Iosif din Arimateea a vizitat acel loc, dar, desigur, Glastonbury era un loc sacru pentru antici cu mult înainte.

– Ah... Sfântul Graal, spuse Con.

Lilah își înăbuși un oftat. Cel puțin erau în afara subiectului despre lumea de dincolo.

– Atunci, știi despre asta! strigă Vesta încântată.

– Da. Legenda spune că Iosif din Arimateea a navigat aici în Marea Britanie și a îngropat Sfântul potir pe Glastonbury Tor.

– Da. Unii spun că Glastonbury Tor era insula Avalon, unde regele Arthur a fost purtat pe barca lui funerară, dar desigur că toate astea sunt o prostie.

– Oare?

Con se aplecă, cu mâncarea uitată în farfurie.

Vesta dădu din cap cu insistență.

– Glastonbury Tor a fost cândva o insulă, dar nu e Avalon. Era Insula de Vest, unde sufletele moarte călătoreau pentru a-și găsi răsplata.

Lilah își dresă glasul.

– Nu mergem la Izvorul Sfânt. Avem în plan să mergem la Carmoor.

– Carmoor! Mătușa Vesta se holbă la ea. Dar de ce? Este doar o casă. Se uită la Con. Sunt atât de multe locuri interesante pe aici. Aveți Poteca Zânelor. Nu se află departe.

– Poteca Zânelor? N-am auzit niciodată de asta.

Vesta dădu din cap.

– Da, unii o numesc Cărarea Zânelor sau Calea Argintie – se spune că strălucește în nuanțe de argintiu pentru cei care au capacitatea de a vedea. Este veche, foarte veche. O trecere sigură prin mlaștini.

– Mergem la Carmoor, repetă Lilah pe un ton hotărât. Con are treabă acolo. Fratele lui, știi, este căsătorit cu Sabrina, iar Con a venit aici ca să supravegheze casa pentru ei. Pentru a se asigura că totul este în regulă.

– Micuța Sabrina. Un copil atât de dulce. Vesta oftă. Mi-a fost atât de dor de voi două.

Lilah se opri să nu spună cuvintele care îi stăteau pe limbă. „Atunci de ce ai stat departe de noi nouă ani?”

– Domnișoara Holcutt are dreptate, spuse Con. Dar aștept cu nerăbdare să explorez această zonă. Pare a fi un loc foarte special.

– Con... ăăă...

Vesta dădu din cap entuziasmată.

– Este, într-adevăr. E un loc puternic de mii de ani. Cei bătrâni știau asta. Știi, Glastonbury Tor formează un triunghi cu Stonehenge și pietrele așezate în picioare de la Avebury. Și, desigur, trei...

– Este un număr mistic, încheie Con.

Vesta flutură vag cu mâna.

– Toate potecile trec pe aici.

– Cum ar fi poteca aceasta pe care ați menționat-o, Cărarea Zânelor?

– Nu există nici o potecă, spuse Lilah categoric. Mătușă Vesta, te rog...

Oare mătușa nu-și dădea seama, nu vedea cât de caraghioasă părea? Dar Con, desigur, ar încuraja-o.

– O, nu, nu mă refeream la Cărarea Zânelor. Vesta se aplecă în față, fericită să explice. Deși trebuie să se afle deasupra unuia. Vorbesc despre canalele din pământ. Despre puterea care se află sub noi și care traversează pământul în linii, multe linii, de la Cornwall la Londra și nu numai. De la Canal în Scoția. Este o putere mistică.

– Putere mistică? întrebă Con încurajator.

– Da. Aproape că o simți pulsând sub picioare. Unii oameni o numesc magie, ceea ce este o prostie. Liniile sunt conexiunea

cu Sursa. Sunt esența vieții. Majoritatea oamenilor nu pot simți, nu își dau seama niciodată. Dar aceia dintre noi care au abilități, știm. Ea se întinse și îl bătu pe mână pe Con. Tu o simți. Ai această abilitate.

– Nu, mi-e teamă că nu, răspunse Con.

– O, ba da. Ea arată un deget jucăuș spre el. Doar că încă nu ți-ai dat seama. Dar o pot simți în tine.

– Spune-mi mai multe despre aceste linii. Vin din Glastonbury Tor?

– După cum v-am spus, este un loc sfânt, străvechi. O multitudine de canale trec prin el. Glastonbury este o răscruce de drumuri, un loc al puterii, dar nu este sursa acesteia. Acea vine chiar din pământ și se întinde pe tot globul. Își ridică mâinile în cerc, cu vârfurile degetelor întrepătrunse. O rețea, înțelegi? Puterea poate fi folosită de oriunde, dar este mai puternică atunci când te afli pe un fir al rețelei. Și este foarte puternic la unul dintre punctele centrale. Ea făcu o pauză. De aceea m-am întors.

Lilah se încordă, cu pumnii încheștați în poală, dar nu se putea gândi la nici o modalitate de a-și opri mâtușa.

– Pentru că această zonă este puternică? întrebă Con.

Mătușa Vesta se aplecă în față, mărturisind:

– Pentru că Barrow House este. Ea bătu pe masă. Acest pământ de sub noi. Stăm pe un deal, de departe mai mic decât Glastonbury, dar care e totuși la o răscruce de drumuri. Multe linii se intersectează aici. Cu mult timp în urmă, nu înțelegeam ce îmi alimenta abilitățile. Am crezut că totul se află în mine. Ea zâmbi dezaprobator. Din orgoliu, desigur. Am plecat de aici, plină de mândrie, încurajată de succesul meu. Dar am aflat că nu am aceeași putere în altă parte. Eram încă conectată la spirite, desigur. Aș fi putut să le chem și mi-ar fi răspuns. Dar nu era același.

– Mătușa Vesta, nu, te rog... Lilah nu era sigură pentru ce pleda. Își ținea mâna pe stomacul care i se agita, de parcă ar fi putut să țină totul blocat. Nu se putea aduna să se uite la Con.

Vesta nu-i acordă nici o atenție și continuă:

– Dar, într-un final, am înțeles. Aveam o abilitate mare pentru că m-am născut aici, deasupra acestui nod, acestui centru. De aceea am putut să folosesc puterea într-o asemenea măsură. De aceea îl puteam chema pe Brockminster și el îmi putea răspunde.

– Brockminster? Con se ridică. Elmont Brockminster? Doamne, sunteți Madame LeClaire!

Mătușa Vesta zâmbi.

– Da. Dragule, este incredibil că îți amintești!

– Cum aş putea să nu o fac? Nu pot să cred că nu v-am recunoscut numele imediat. Brockminster Séance¹ a fost formidabil.

– A fost uimitor, aprobă Vesta. Nu îți poți imagina ce putere a năvălit prin mine. Era ca gheața și focul deodată. Atunci am știut, am știut cu adevărat, de ce sunt capabilă.

– Încetează! Lilah își împinse scaunul în spate atât de tare, încât aproape se răsturnă. Fața ei era albă și ochii furioși. De ce nu poți pur și simplu să lași lucrurile în pace?

Furia și resentimentele o sugrumară. Știa că face dintr-o scenă urâtă una și mai urâtă, dar nu se putea opri. Cu un strigăt nearticulat se întoarse și plecă în fugă din încăpere.

Capitolul 17



– Lilah... Con sări în picioare, alarmat de expresia de pe chipul ei. Lilah, așteaptă!

Făcu un pas spre ea, dar plecase deja. Con mormăi o injurătură printre dinți și porni după ea.

– Nu, îi spuse Vesta, întinzându-se după el. Lasă-o să stea puțin timp singură. Nu e un lucru înțelept să o forțezi pe Dilly.

Con ezită. Mătușa ei avea probabil dreptate. Avea suficientă experiență cu Lilah ca să știe că, dacă s-ar duce după ea, avea să izbucnească plină de furie. Și, deși nu-l deranja o discuție aprinsă, nu dorea să o supere mai mult.

– Doamnă LeClaire, îmi pare rău. Se întoarse spre ea. Nu am vrut să o supăr pe Lilah. Am fost doar surprins când mi-am dat seama cine ești dumneata.

¹ Séance denumește încercarea de a comunica cu spiritele sub forma unei ședințe, adunări (n.red.)

- Nu-i nimic. Biata Lilah! Oftă din greu. Mă tem că nu tolerează ceea ce nu înțelege. Din păcate, nu a moștenit nimic din talentul familiei.

- Au fost și alții în familie cu... ăăă... abilitățile dumitale?

- Nu așa ca mine, se mândri ea puțin. Dar membrii familiei Holcutt au fost întotdeauna racordați la lumea spiritelor. Desigur, mulți dintre ei au atribuit aceste lucruri credințelor teologice acceptate, dar au fost și alții mai aventuroși.

Barrow House și ocupații săi deveneau din ce în ce mai fascinante cu fiecare clipă. De ce nu menționase niciodată Lilah nimic din toate acestea? Ei bine, știa, de fapt, răspunsul. Pentru că lucrurile nu se potriveau cu viziunea ei despre lume. Dar de ce era atât de diferită de restul familiei? Și, mai ales, de ce simțea acea suferință pe care o văzuse acum în ochii ei?

De îndată ce putu să se desprindă din ghearele conversației cu Vesta, Con plecă în căutarea lui Lilah.

Auzise ușa dinspre grădină trântindu-se o clipă după ce fugise din încăpere, așa că porni în acea direcție. Nu o găsi în grădină, dar, când ieși la celălalt capăt, o văzu în depărtare, stând în picioare. Avea brațele încrucișate și se privea îngândurată peisajul.

Porni către ea. Lilah îl auzi apropiindu-se și privi înapoi, apoi se întoarse fără să vorbească. Con consideră că era o invitație și i se alătură. Lilah stătea pe marginea promontoriului pe care se afla casa.

După cum spusese mătușa lui Lilah, dealul nu era înalt, dar era mai înalt decât orice altceva în jur și oferea o vedere panoramică asupra mlaștinilor secate. Con putea vedea până la Glastonbury Tor, care se ridica impunător în depărtare.

Perfect plat, terenul agricol de sub ei era împânzit cu căi navigabile scurte și drepte. Sălcii creșteau în rânduri drepte de-a lungul terasamentelor și ici și colo putea vedea un loc mlaștinos, unde ferigile și stuful creșteau sălbatic. Soarele după-amiezii târzii spăla totul cu o lumină aurie palidă, dar ceața începea deja să curgă de-a lungul canalelor și la poalele dealului Glastonbury.

Locul avea o frumusețe ciudată și misterioasă. Era o distanță ca de la cer la pământ față de terenurile ondulate și înverzite ale proprietății de la țară a familiei Moreland, cu copacii săi bătrâni

și pășunile presărate cu flori sălbatice. Dar câmpurile acestea aveau o măreție aparte, nemișcată și atemporală.

– Te simți bine? întrebă Con.

Era o întrebare prostească pentru că, evident, ea nu se simțea, dar știa că trebuie să își măsoare cuvintele cu atenție.

– Da, desigur. Lilah îi aruncă o privire, chipul revenind la masca ei politicoasă. Îți cer scuze că am plecat atât de brusc.

Se întoarse la contemplarea ei asupra priveliștii, încheind vădit subiectul.

El se hotărî să încerce o altă cale.

– Îmi place aici. Există ceva la acest loc care te atrage. Văzând că ea nu răspunde, el continuă: Simți și tu? Nu te atrage și pe tine?

– Ai ascultat-o prea mult pe mătușa mea, spuse Lilah cu amărăciune. Este doar pământ, nu o ființă cu simțuri sau un pământ străvechi și sfânt. Ea scoase un oftat. Dar da, îmi place. Aici mă simt acasă. Este ceva normal. Am crescut aici.

– Deci nu crezi că este forța dealului Glastonbury?

Con știa că asta o va înfuria. Exact asta își dorea. Părea singurul mod în care putea străpunge calmul politicos pe care ea îl folosea drept scut. Și avu dreptate. Ochii lui Lilah se întunecară.

– Sigur că nu. Mătușa Vesta se poate convinge să creadă orice vrea să creadă, indiferent cât de nejustificate ar fi motivele. Poți trage o linie de oriunde spre oriunde. Nu este magie. Cât despre acel triunghi ridicol care leagă Stonehenge, Glastonbury și Avebury, bineînțeles că o linie continuă în trei locuri va forma un triunghi. Ai putea face același lucru cu orice alte locuri.

– Adevărat.

– Și tu, desigur, ai încurajat-o. Spune-mi despre putere. Dar Cărarea Zânelor? Începea să se ambaleză acum. Nu există nici o Sursă. Nici o putere nu curge sub picioarele noastre. Iar Poteca Zânelor nu este altceva decât o trecere sigură prin mlaștinile construite de oamenii care au locuit aici cu mult timp în urmă. Este inteligent. Este interesant. Dar nu este supranatural, zise și își întinse larg mâinile.

– Presupun că ai o explicație logică pentru ceea ce s-a întâmplat la ședința Brockminster.

– De unde știi despre asta? S-a întâmplat în urmă cu nouă ani. Erai un copil.

Con râse.

– Întâmplarea face ca vârsta mea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce am învățat. Totuși, am citit despre asta în urmă cu vreo doi-trei ani, când am preluat agenția. În registrele adunate de Olivia despre...

– Impostori? Șarlatani?

– Voiam să spun întâmplări neobișnuite. Au existat o serie de povești despre acea întrunire. A atras atenția presei. Nu se întâmplă mereu să ai un grup de tovarăși care stau în jurul unei mese chemând spirite. Este cu atât mai neobișnuit când acele spirite dau buzna în cameră, spulberând ferestrele și cufundând întreaga încăpere în întuneric. Din câte am auzit, aerul a vuit de energie și părul tuturor s-a ridicat pe cap.

Lilah scoase un sunet dezgustat.

– Ce prostie! A fost doar o furtună. Au ținut o întrunire în mijlocul unei furtuni, iar vântul a spulberat una dintre ferestrele vechi. Camera era luminată doar de lumânări – pentru atmosferă potrivită, înțelegi – așa că nu e de mirare că rafala de vânt a stins toate luminile. Știu. Am fost acolo.

Sprâncenele lui Con se arcuiră.

– Tu ai fost la ședința Brockminster? Dar aveai doar... doar... Cât? Doisprezece ani?

– Am fost deseori la ședințele mătușii Vesta. Zâmbi. Tata a crezut că prezența mea ar putea face ca mama mea moartă să își dorească mai mult să se întoarcă.

– Înțeleg.

Și înțelegea. Această informație clarifica o mulțime de lucruri.

– Știam că o vei face.

– Și de aceea te-ai străduit atât de mult să mă descurajezi să vin aici. Îți era rușine nu numai cu casa, ci și cu mătușa ta.

– Cu întreaga mea familie, replică ea. Desigur că îmi era rușine. Barrow House arată de parcă ar fi fost construită de un nebun. Și probabil a fost. Soții Holcutt au avut întotdeauna reputația de a fi ciudați. Mătușa mea crede că e legată de o forță nepământeană. Tatăl meu s-a folosit de mine toată viața mea, încercând să comunice cu soția lui moartă.

Pentru o clipă, lacrimile îi licăriră în ochi înainte de a le îndepărta.

– Lilah... Vocea lui Con era blândă. El făcu un pas înainte și își puse mâinile pe brațele ei, mișcându-le în sus și în jos într-un mod liniștitor. Nu era nevoie să îți faci griji pentru reacția mea. Sunt ultima persoană din lume care ar fi putut să fie șocată de familia Holcutt. Până la urmă, ai mei sunt cunoscuți în toată Anglia ca „Nebunii Moreland”.

Lilah se smuci din strânsoare.

– Da, dar nu ai avut o mătușă care a creat un scandal enorm ținând o întrunire infamă, apoi a adoptat numele de madame LeClaire, s-a declarat medium și a fugit în Europa cu nepotul lui Brockminster.

– Abandonându-te, adăugă Con. Inima i se încleștă puțin, gândindu-se la fată, puțin mai mare decât un copil, trecând prin ceea ce trebuie să fi fost o experiență înspăimântătoare, oricât de mult ar fi negat Lilah – și apoi pierzând-o pe mătușa care avusese întotdeauna grijă de ea.

Lilah flutură din mână.

– Asta nu a contat.

– Cred că a contat destul de mult, răspunse Con. Trebuie să fi ținut locul unei mame pentru tine, de vreme ce propria ta mama a murit tânără.

– Mătușa Vesta nu este tipul matern. Poate că a locuit cu mine, dar nu i-aș numi prezența maternă. Rolul acela îi aparține celeilalte mătuși ale mele, cea normală. Mătușa Helena m-a luat să locuiesc cu ea pentru a-mi păstra reputația. Ea știa că numele meu ar fi fost pătat de scandal dacă aș rămâne aici, fiind sub influența unui tată care își petrecea tot timpul încercând să comunice cu morții. Mai rău, mătușa Vesta s-ar fi putut întoarce oricând. Până și tatăl meu a văzut cât de rău ar fi putut fi pentru mine. N-aș fi putut niciodată să am parte de o căsnicie bună. De îndată ce debutam, zvonurile aveau să circule. „Îți amintești de mătușa ei, nu-i așa? Așchia nu sare departe de trunchi, pun pariu.”

– Am înțeles acum.

Și o făcea. Orfană de mamă, ignorată mai tot timpul de către tatăl ei, părăsită – oricât de mult nega Lilah – de mătușa care o crescuse, Lilah fusese lăsată la voia întâmplării. Mătușa ei care respecta regulile, Helena, o salvase, dar asta însemnase să își părăsească casa și să se desprindă de tot ce cunoștea.

– Antipatia ta față de ocultism, felul în care stai departe de casă, dezgustul tău față de scandal. Nu e de mirare că ești atât de insistentă să respecti regulile.

– Sigur că vreau să respect regulile. Bineînțeles că detest să creez un scandal. Cine nu detestă? Toată lumea o face. Cu excepția ta. Ea se întoarce și porni, apoi privi înapoi și spuse: plănuiesc să merg la Carmoor mâine la prima oră.

El făcu o mică plecăciune.

– Voi fi acolo.

Con privi cum Lilah se îndepărta. Nu era de mirare că femeia era un caleidoscop de contraste. Imaginează-ți că trăiești jumătate din viață într-o manieră complet neconvențională, mergând la întruniri de spiritism, încercând să contactezi spiritul mamei tale moarte. Apoi să trăiești cealaltă jumătate în stilul cel mai convențional, rigid, care respectă regulile.

Lilah considera că mătușa Helena o salvase. Poate că o făcuse, cel puțin dintr-un torent de bârfe. Dar Con nu putea să nu creadă că femeia îi înăbușise și spiritul. Exploda fulgerător – când Lilah râdea fără să se gândească cum arată, atunci când îi urmărise pe răpitori, când vreo idee stârnea lumina interesului în ochii ei.

Lilah era mult mai mult decât carapacea pe care mătușa ei încercase să o creeze în jurul ei. Iar Con devenea foarte interesat să descopere ce se ascunde sub ea.

Capitolul 18



De-abia îi venea să creadă că vorbise despre toate astea cu Con, dintre toți oamenii. El credea că o înțelege pentru că propria lui familie era ciudată. Dar tocmai de aceea nu avea cum să priceapă ce simțea ea – rușinea și mânia, resentimentele, dorința de a se integra, determinarea de a fi atât de bună, atât de corectă, încât nimeni nu s-ar fi gândit la ea că era una dintre cei din familia Holcutt.

Con nu simțea nimic din acele lucruri. Familia Moreland nu-l făcuse de rușine; se delecta cu reputația lor. Fericit și în siguranță

în mijlocul familiei sale loiale și iubitoare, nu simțise niciodată greutatea opiniilor altora. Cu fratele său geamăn lângă el, nu fusese niciodată singur. Dumnezeu știe, cu siguranță nu îi fusese niciodată frică. Chiar și când era copil, el și Alex treceau peste orice pericole, încrezători că vor învinge – și dacă nu, frații mai mari i-ar fi salvat.

Nu se temea că va fi îngrozit de povestea ei. Se temea de reacția lui amuzată. Con o va considera o persoană cu mintea îngustă și rigidă fiindcă e jenată de comportamentul mătușii ei. I-ar plăcea ironia situației: Lilah Holcutt, cea atât de corectă, avea o familie la fel de bizară ca a lui.

Acum avea să glumească despre mătușa Vesta și despre ședințele ei de spiritism sau despre ciudățeniile de la Barrow House. Recunoscuse că îi plăcea să o enerveze – și încă nu pricepea de ce –, iar această cunoaștere îi ridica mingea la plasă.

Dacă i se va părea o poveste atât de amuzantă încât să o povestească și altora? Cu siguranță i-ar spune lui Alex; asta nu ar fi prea rău din moment ce Sabrina îi cunoștea deja familia. Dar, dacă le-ar povesti celorlalți? Femeilor cu care Lilah se împrietenise: Olivia, care se ocupase cândva să demaște spiritiști frauduloși, mama lui, care vorbește întotdeauna pe șleau, și, cea mai periculoasă dintre toate, Megan, jurnalista! Trebuia să-l convingă să păstreze povestea pentru el.

Lilah coborî în dimineața următoare îmbrăcată deja în costumul ei de călărie. Era de un verde smarald, care se asorta bine cu părul ei. Deși stilul era simplu, așa cum purta de obicei, costumul era pus în valoare de închiderea neobișnuită a patru nasturi mari din lemn care treceau în diagonală pe partea din față. Un ultim detaliu era dat de o pălărie mică, accentuată de o pană verde cu albastriu care se ondula în față, aproape atingându-i chipul. Con sări în picioare la vederea ei. Ochii i se luminară într-un mod care îi făcu pulsul să accelereze.

În drum spre Carmoor, Lilah repetă ce avea să-i spună. Era greu să ceri cuiva o favoare, dar, cu Con, era de două ori mai reticentă. Nu era sigură de ce, din moment ce avea o fire plăcută și generoasă, însă cuvintele i se blocau în gât.

În cele din urmă, când ajunseră la Carmoor și își așezară caii, ea își făcu curaj și spuse:

– Îmi pare rău!

El îi aruncă o privire surprinsă.

– De ce?

– Te-am repezit aseară. Nu ar fi trebuit să-mi vărs pe tine iritarea față de mătușa mea.

– Sunt imun la insulte, zise el ridicând din umeri. Ai uitat că am trei surori pe care le-am exasperat chiar mai des decât pe tine. M-am înfruntat cu multe dispoziții proaste.

– Sper, adică vreau să-ți cer o favoare.

Ea făcu din nou o pauză.

– Lilah, ce este? Cu siguranță, știi că te-aș ajuta atât cât îmi stă în putere.

– Da, știu. Chiar știa acest lucru; realizarea bruscă o umplu de căldură. Te-aș ruga să nu spui nimănui despre... toate acestea.

Ea flutură vag cu mâna în direcția casei.

– Despre ce anume?

– Despre familia mea. Mătușa mea. Despre ce s-a întâmplat acum nouă ani.

– Credeai că am de gând să bârfesc despre tine? Vocea lui Con deveni ascuțită. Mă cunoști atât de puțin încât să crezi că aș putea face orice care te-ar răni?

– Nu. Ea îl luă de braț, trăgându-l să se oprească. Știu că nu ți-ai propus să mă rănești. Dar sunt genul de lucruri care te intrigă și mi-e teamă că le-ai putea menționa familiei tale pentru că pot fi o conversație interesantă. Ei s-ar putea să o repete. Sau ai putea să menționezi altcuiva, la clubul tău, poate. O glumă. Un comentariu. Mă tem că nu înțelegi cât de important este ca nimeni să nu știe.

– Nu înțeleg de ce te îngrijorează atât de mult, dar...

– Am fost atât de atentă, replică ea imediat. Am făcut eforturi din greu pentru a nu mi se putea reproșa nimic. Mătușa Helena a avut mare grijă să se asigure că pata de scandal nu se agață de mine. Ea își dorește atât de mult să am o căsnicie bună. Buzele lui Con zvâcniră de iritare, iar ea continuă grăbită: Știu că nu este ceva de care ți-ar păsa. Dar dacă scandalul ar apărea din nou, nu mi-ar afecta doar mie reputația, ci și ei. Nu aș suporta dacă mătușa Helena ar suferi din cauza mea, dacă oamenii ar vorbi-o pe la spate sau ar desconsidera-o.

– Lilah! Con făcu ochii mari. Asta a fost acum aproape zece ani, iar scandalul a fost al mătușii tale. Societatea a uitat de asta. În orice caz, nu a fost vina ta sau a doamnei Summersley. De ce ți-ar afecta reputația? Cum te-ar împiedica să ai o căsnicie bună?

– Nu cunoști foarte bine societatea dacă gândești așa. Întreab-o pe sora ta, Kyria. Îți va spune că am dreptate. Dacă s-ar deschide subiectul mătușii mele și al ciudățeniei ei, vechiul scandal ar fi scos de la naftalină. Ar deveni un nou subiect pentru bârfă. Și-ar aminti că membrii familiei Holcutt au fost dintotdeauna ciudați. „Aduceți-vă aminte ce-a făcut mătușa ei. Lilah poate fi circumspec-tă acum, dar dacă se schimbă? Dacă se dovedește că este la fel?” Mai rău, povestea va lua amploare cu fiecare relatare. Amintirile eronate ar fi înflorite. În curând, oamenii vor șopti pe la spate povești despre defecte de familie și despre cum le-aș putea păta arborele genealogic.

– Știu cât de importantă este pentru tine o căsătorie adecvată, spuse Con scurt. Dar orice bărbat care nu s-ar căsători cu tine din cauza vechiului scandal al mătușii tale nu ar merita oricum să se căsătorească cu tine. Chipul i se înmuie și își puse mâna pe obrazul ei. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi spune nimănui nimic despre tine sau mătușa ta. Oricum nu aș fi făcut-o. Aceasta nu este doar o poveste interesantă. Are legătură cu tine.

– Con...

Gheara din pieptul lui Lilah începu să slăbească. În mod inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi.

Con își trecu degetul mare peste obrazul ei, prinzând o lacrimă. Se aplecă să o sărute cu tandrețe. Când el își ridică capul, uitându-se în ochii ei pentru o clipă îndelungată, i se păru că timpul se oprește în loc, de parcă ar fi stat la marginea lumii.

Con se dădu înapoi și momentul trecu.

– Ar trebui să... Casa.

Făcu un semn către conacul din cărămidă roșie din fața lor.

Mișcările lui erau puțin sacadate, vocea lui răgușită.

– Da. Desigur. Lilah se retrase. Cheia.

Merseră prin grădinile neîngrijite, unde florile creșteau pline de culoare, amestecate cu buruieni, viță-de-vie și ramuri de copaci, care își croiau drum pe alei, acoperind sculpturile. În mod clar, casa

fusesse închisă de ani buni. Ușa din spate era încuiată, dar Con își scoase ustensilele și o deschise imediat.

Pașii lor răsunau pe podeaua de ardezie în timp ce mergeau pe hol, cercetând camerele. Dacă grădinile nu ar fi arătat că nu este o casă locuită, ar fi făcut-o firele de praf așezate peste tot. Covoarele fuseseră înfășurate și sprijinite de pereți, iar cea mai mare parte a mobilierului era învăluită de praf. Mesele și rafturile erau lipsite de decorațiuni. În casă plutea un sentiment de goliciune, de moarte, care o făcu pe Lilah să simtă un fior pe șira spinării.

– Mi se pare greșit ce facem, spuse Lilah în șoaptă. Suntem niște intruși.

– Știu. Con dădu din cap. Dar, dacă Sabrina și Alex nu ar fi plecat, ar fi fost aici, căutând cu noi. Vreau să aflu ce se întâmplă și să închei cu familia Dearborn înainte ca Sabrina și Alex să se întoarcă.

Lilah dădu din cap.

– Ai dreptate. Nu ar trebui să mai aibă de-a face din nou cu Dearbornii.

Prima cameră pe care o explorară fu biroul domnului Blair. Se plimbau prin camera mare, scoțând husa de praf de pe birou pentru a căuta prin sertarele acestuia și printre rafturi. Lilah căută pe rândurile de cărți, nesigură ce căuta. Din când în când, arunca o privire înapoi către Con, care inspecta polița și șemineul, atingând diverse ornamente pentru mănere ascunse. Îi era greu să se concentreze la ceea ce făcea; îi revenea mereu în minte acel sărut apăsător pe care i-l dăduse Con, profunzimea ochilor lui, atingerea mâinii pe obraz. Se întoarse și se uită din nou la el. Se mișcase de lângă șemineu și era lângă birou, scotocind prin sertarele goale. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte; își purta părul prea lung și nearanjat. Dar era greu să-și ia privirea de la felul în care se ondula pe gulerul lui. De parcă i-ar fi simțit privirea, el ridică ochii.

Lilah se înroși, stânjenită că fusese surprinsă privindu-l – sau poate căldura venea de altundeva, pentru că în ochii lui se vedea o privire, gura avea o anume expresie, care îi făcea genunchii să-și dorească să cedeze.

Lilah se roti și cercetă orbește rafturile. Îl auzi în spatele ei pe Con, închizând brusc un sertar și plecând. Îi trebuiră câteva minute pentru ca inima să-și reia ritmul constant. Se mută la un alt raft. Din partea opusă a camerei, Con spuse:

— Nimic.

Petrecu câteva minute coborând pe rândul de rafturi, scoțând câte două sau trei cărți odată. Lilah se opri din ceea ce făcea pentru a-l urmări nedumerită.

— Ce faci?

— Nu e greu să instalezi o ușă ascunsă. Mai ales aici, unde are atât de multe volume. Atașezi una dintre cărți la un zăvor, astfel încât, atunci când înclini cartea înapoi astfel, deblochezi zăvorul. Întreaga bibliotecă este prinsă de ușă, ascunzând-o, iar carcasa se balansează afară.

Lilah îngenunche la capătul cel mai îndepărtat al raftului cu fustele strânse în jurul ei și începu să-și croiască drum spre el. Auzea zgomotul continuu al cărților în timp ce el le lăsa la loc.

Bufniturile mici deveneau mai neregulate, apoi se opriră cu totul pentru atât de mult timp, încât Lilah ridică privirea curioasă. Con o privea, cu mâna aflată încă pe una dintre cărți, iar în ochii lui se zărea ceva care o făcu să-și înghită vorbele.

Con puse cartea brusc la loc și se îndreptă spre o altă bibliotecă. Se întoarse în direcția opusă și începu să coboare pe rânduri. Lilah se întoarse la treaba ei, mișcându-se rapid, de parcă ar fi putut depăși senzațiile turbulente din interiorul ei.

Poate că ar trebui să caute în camere diferite. I-ar fi fost mai ușor să nu se gândească la Con dacă nu ar fi acolo; practic vorbind, le-ar înjumătăți timpul de lucru. Dar Lilah nu se putu hotărî să sugereze această soluție și nici Con nu o făcuse.

Au mers prin celelalte camere de la parter. Lilah era mereu conștientă de mișcările lui Con în spatele ei și nu se putea abține să nu-i arunce câte o privire. Se încălzea tot mai mult pe măsură ce continuau să lucreze, iar Con își scoase jacheta, aruncând-o peste spătarul unei canapele. Își desfăcu butonii și îi puse într-un buzunar, apoi își suflecă mânecile.

Era excitant să îl privească cum începea să se dezbrace și îi fu greu să-și îndepărteze privirea. Nu-și amintea să fi văzut vreodată un bărbat făcând așa ceva. Desigur, era complet greșit să se afle în compania cuiva îmbrăcat doar în cămașă — firește, Con nu se simțea constrâns de astfel de reguli.

Își retrase privirea înapoi la sarcina ei, deși în momentul de față nu-și putea aminti exact ce avea făcut. „O, da, pianul.” Oarecum

tremurând, îndreptă paginile cu partituri, deși nu era nevoie. Spera ca el să nu își dea seama ce simțise privindu-l. Ceea ce încă mai simțea.

Se simți ușurată când părăsiră camera și urcară la etaj. Totuși, realiză că fusese o greșală de îndată ce păși în primul dormitor. Camera era întunecată, draperiile închise, oferind locului un aer închis, aproape intim. Patul mare părea să ocupe tot spațiul.

Putea simți cum roșeața i se ridică pe gât și aruncă o privire furioasă spre Con. Îl găsi și pe el, uitându-se la pat. Apoi Con își smulse privirea și se îndreptă spre peretele din partea opusă pentru a-și începe căutarea. Lilah deschise draperiile, dar acest lucru oferă prea puțină lumină, pentru că obloanele de afară erau închise. Încă erau ca într-o peșteră, sau parcă ar fi fost noapte.

Con scoase o exclamație înăbușită, făcând-o pe Lilah să tresară și să se întoarcă să-l privească. Con dădea jos un tablou de pe peretele opus, care ascundea în spatele lui o ușă pătrată de metal, încorporată în perete. Lilah se grăbi să i se alăture, bucuroasă că se gândește din nou la ceea ce ar fi trebuit să facă, în loc să se gândească la Con.

– Poate dura ceva timp, spuse Con, aruncându-i o privire. Nu sunt atât de bun la combinații. Se aplecă mai aproape de seif, ascultând, în timp ce rotea butonul.

Lilah veni lângă el, urmărindu-i degetele, așteptând nerăbdătoare. Con întoarse mânerul și, după o clipă, își rezemă fruntea de seif, bătând cu degetele pe perete.

– Lilah...

– Ce este?

– Îmi distragi atenția.

El își întoarse fața spre ea, iar ea își dădu seama, surprinsă, că era la doar câțiva centimetri de el. Respirația i se blocă în gât. Ochii îi erau înflăcărați, vocea răgușită.

– Îți pot simți respirația pe gâtul meu și nu-mi amintesc nimic.

– O, îmi pare rău.

Lilah se înroși și dădu să facă un pas înapoi, dar mâna lui îi cuprinse ceafa, ținând-o pe loc.

– Îmi place.

În timp ce mintea ei bulversată încerca să vină cu o replică, Con o sărută.

Buzele lui nu erau fragede, așa cum fuseseră mai devreme în grădină. Erau fierbinți și o căutau convingătoare, răpindu-i orice urmă de voință. Trupul ei deveni dintr-odată cald și flexibil. Lilah se gândi că s-ar putea topi de tot, dar ideea nu o deranjă deloc. I se păru un lucru minunat.

Măinile lui se îndreptară spre talia ei și o lipi de el, sprijinindu-se de perete. O strânse în brațe și gura lui o savură pe a ei. Îi simțea trupul lângă al ei, eliberat de greutatea jachetei. Era tare, numai oase și mușchi pe trupul ei moale, iar Lilah se împinse în el, răsucindu-se de parcă ar fi putut să pătrundă înăuntru. El scoase un zgomot ciudat din gât și se întoarse, astfel încât ea era acum cu spatele lipit de perete și se cufundă în ea, mișcându-se mai îndrăzneț decât o făcuse ea.

Lilah își înfipse degetele în părul lui, zguduită de vârtejul de senzații iscate înăuntru. Era atât de rapid, atât de strălucitor, atât de tumultuos, încât nu putea să asimileze totul. Voia să încetinească, să savureze, dar în același timp tânjea să aibă mai mult, să simtă mai mult. Con întrerupse sărutul pentru a-și trece buzele pe chipul ei, pe gâtul ei. Îi simțea respirația, rapidă și puțin tremurată pe pielea ei, într-o combinație seducătoare cu buzele lui. Pielea lui era fierbinte, potrivindu-se cu căldura care fierbea înăuntrul ei.

Își duse mâna la nasturii mari, rotunzi, care se întindeau peste pieptul ei.

– M-am gândit toată dimineața să-ți desfac nasturii ăștia... Buzele lui găsiră golul gâtului ei. Doamne, mă mâncau degetele să-i deschei!

Lilah nu reuși decât să scoată un murmur incoerent. Degetele lui se strecurau pe sub costumul ei de călărie, alunecând peste carnea goală a pieptului ei într-un mod pe care nu-l simțise niciodată, nici nu și-l imaginase. Vârfurile degetelor lui mângâiau rândul de dantelă din partea de sus a cămășii ei, apoi se strecurară sub ea, surprinzând-o atât de tare încât încremeni. Rămase așa, fără să vrea să se miște, fără măcar să se retragă, pentru ca explorarea delicioasă să nu se oprească. Carnea degetelor lui era mai dură decât a ei, ușor aspre, atingerea lui atât de ușoară, încât o făcu să tremure și în tot acest timp gura lui îi cutreieră pe gât, pe zona netedă

și tare a pieptului. Și apoi mâna îi cuprinse sânul, buzele lui sărutând curba lui fină.

Era șocant. Ar trebui să fie șocată. Era sigură că n-ar fi trebuit să scoată acel geamăt și să-și înfigă mâna în umărul lui.

– Con..., suspină ea și simți că i se așază un nod în gât.

Habar nu avea ce își dorea, în afară de faptul că nu voia ca el să se oprească. Nu voia să se oprească niciodată.

Dar când se opri, fu doar pentru a-i căuta din nou gura, iar lucrul acesta se dovedi la fel de captivant. Măinile lui cutreierau pe trupul ei, peste pânza subțire a cămășii ei, curbându-se în jos peste fesele ei. Vârfurile degetelor lui se înfipseră atunci, ridicând-o în el, astfel încât îl simți pulsând în ea. Singurul gând coerent pe care îl avu era cât de bucuroasă se simțea că nu purta niciodată corset la costumul ei de călărie.

Măinile lui Lilah erau pe talia lui și le lăsă să alunece ușor în sus peste mătasea moale a vestei, dorind să-și poată trece palmele peste pielea lui goală, așa cum făcuse el cu ea. Cu toate acestea, era bine că-l putea atinge și prin vesta lui de mătase și cămașă. Mai bine de atât, în V-ul lat făcut de vesta lui, între pielea lui și a ei era doar cămașa lui.

Îi simți formele, osul acoperit de mușchi. Și, remarcă ea, părea să-i facă plăcere, pentru că sărutul lui deveni mai fierbinte, mai mistuitor. Își strecură buricele degetelor pe sub vestă și asta îl făcu să se cutremure.

Con îi luă jacheta în mâini și i-o trase în jos, lăsându-și mâinile să se plimbe libere. Îi sărută buzele, fața, gâtul; îi cuprinse cu dinții lobul urechii, în timp ce mâinile lui se adânceau sub cămașa subțire de bumbac, mângâindu-i fiecare centimetru din piele. În adâncul ei înflori o chemare, inundând-o de dorință.

Își aplecă capul spre sânul ei, mângâindu-i sfârcul cu vârful limbii și făcând-o să simtă fiori în tot corpul. Lilah își trase răsuflarea, șocată, apoi, surprinzând-o și mai mult, gura lui se așeză pe sânul ei, trăgând mugurul sensibil înăuntru. Se lăsă să cadă de perete și mintea îi pluti în timp ce plăcerea o inunda.

Lilah nu se simțise niciodată așa înainte, nu tânjise niciodată și nu tremurase, nu simțise dorință în tot corpul. Și când el își strecură mâna între picioarele ei, rămânând separați doar de materialul fustei, fu nevoită să-și strângă buzele pentru a nu țipa. Gura lui

continua să sărute, degetele lui se plimbau pe protuberanța ei și în interiorul ei căldura se formă până când, în cele din urmă, cea mai ciudată senzație de plăcere izbucni din ea. Nu putu reține țipătul slab care îi veni pe buze.

— Con!

Își propti mâinile pe perete de ambele părți și se dezlipi de ea. O clipă îndelungată nu se mișcă și doar se uitară lung unul la altul. Ochii lui Con erau înflăcărați și fierbinți, buzele lui se înroșiră din cauza sărutărilor și din el radia tensiunea. Imaginea lui o stârnea din nou. Voia mai mult. Îl dorea.

— Lilah... Nu putem... N-ar trebui...

— Nu-mi pasă!

Lilah își înfipse degetele în părul lui și se apropie de el, lipindu-și buzele de ale lui.

Capitolul 19



După aceea, Con nu mai spuse nimic; se repezi să-și tragă jos hainele în timp ce continuau să se sărute, mișcându-se orbește pe podea. Nevrând să se despartă, se smuciră, se răsuciră și își împinseră hainele, lăsând bucăți din ele împrăștiate pe podea într-o dâră șerpuitoare care ducea la pat.

Când ajunseră în cele din urmă acolo, se prăbușiră pe spate, aruncându-și și ultimele rămășițe de haine. Se rostogoliră în pat, sărutându-se, mângâindu-se, delectându-se cu senzația de piele goală pe piele. Îi simțea trupul greu pe al ei, iar greutatea lui era o altă plăcere.

El alunecă în jos, cuprinzându-i sânii pentru a se înfrupta din ei. Fiecare mișcare a gurii lui, fiecare mângâiere catifelată a limbii îi trimiteau câte un alt fior prin corp, intensificându-i dorința. În timp ce gura lui făcea minuni asupra ei, el îi explora corpul, mișcându-se cu o atingere ușoară care lăsa un fior în urma lui.

Vârfurile degetelor lui îi alunecară pe abdomen și în jos pe coapsă, apoi, surprinzând-o, ușor între picioare și plutiră în sus peste pielea moale de pe interiorul coapsei. Era pierdută, cu respirația

tăiată în așteptare, în timp ce el o mângâia din ce în ce mai aproape, până când, în cele din urmă, el se așează în cel mai intim loc.

Buzele lui Con se întoarseră la ale ei într-un sărut lent și profund, în timp ce degetele lui o mângâiau. Lilah s-ar fi simțit rușinată dacă în ea ar fi fost loc pentru altceva decât pentru pasiune. În acel moment se simți complet deschisă și expusă în fața lui, dezgolită în toate privințele și se delectă cu aceasta, atât de liberă și totuși atât de captivă. Transfigurată, transformată, îl sorbi.

Pasiunea ei creștea și pulsa; își frământa picioarele, dorindu-și să ajungă la extaz. Nodul dorinței se strânse tot mai tare, până când plăcerea explodează în valuri în ea, revărsându-se și făcând-o să tremure.

Încă nu se terminase, căci Con continua să se miște între picioarele ei, făcând-o să se deschidă spre el. Mădularul lui tare pulsă pe pielea ei sensibilă, cercetând, croindu-și loc înăuntru. Ea scoase un gâfâit, uimită și nerăbdătoare, iar apoi el o pătrunse. Simți o fulgerare de durere, care fu înăbușită însă de o satisfacție adâncă, până în oase, căci el o umplu pe dinăuntru, făcând-o să vrea să toarcă de plăcere.

Lilah își înfipse degetele în spatele lui, inundată de o dorință elementară, de o nevoie primitivă profundă de a-l înconjura, de a-l posedea, de a fi luată de el. Cu fiecare lovitură, cu fiecare respirație tare și fierbinte pe care o simțea, dorința sălbatică creștea în ea. Și incredibil, exploda din nou prin ea, zdrobind toate barierele, toată rezistența. Se cutremură sub forța senzației, lipindu-se de el, în timp ce el își dădu drumul în ea.

În acel moment, se simți atât de împlinită, cuprinsă de o plăcere atât de dureroasă, atât de zdrobitoare, încât lăsă să-i cadă câteva lacrimi. Con se prăbuși deasupra, cu fața în curba gâtului ei, cu respirația sacadată. Apăsă un sărut blând pe pielea moale a gâtului ei și se rostogoli pe o parte, punându-și ușor un braț sub capul ei, trăgând-o spre el cu celălalt.

Era învăluită în căldura lui, cu pieptul plin de emoții pe care nu le putea exprima, nici măcar nu le putea identifica și, cumva, asta o făcu să aibă și mai multe lacrimi din ochi.

Brațul lui Con se încordă sub ea.

— Plângi?

„Nu, nu, nu“, se gândi Lilah neputincioasă și se ridică în cot, privind în jos cu un soi de groază.

– O, Doamne, Lilah!

Se ridică, trăgându-și brațul de pe sub capul ei.

Lilah își șterse ochii.

– Nu. Nu fi prost!

Vocea îi ieși răgușită și fu nevoită să-și dreagă glasul.

– Îmi pare rău. Lilah, te rog, iartă-mă! Am crezut că vrei... nu, asta nu e o scuză, știu. Închise ochii, înfigându-și mâinile înapoi în păr. Am procedat greșit, atât de greșit. Tu ești... Nu știai cu adevărat și eu ar fi trebuit...

Mormăi o înjurătură.

Lilah stătea întinsă acolo, uitându-se la el; lacrimile îi dispărură împreună cu momentul dureros de dulce, minunat. Acum era conștientă de aerul de pe sânii goi și o cuprinsese rușinea. Ce făcuse? Se gândi la felul în care acționase, aruncându-se asupra lui Con – nu era de mirare că el crezuse că dorea să facă asta. Îl provocase. Fusesse cu totul nesăbuită.

Lilah își încrucișă brațele peste piept, dorindu-și cu disperare haine, o pătură, orice care să-i acopere goliciunea. Dar hainele ei erau aruncate peste tot; deși Con o văzuse goală, o atinsese și făcuse cele mai intime lucruri cu ea, acum nu suporta ideea de a se da jos din pat și a alerga dezgolită prin fața lui, ridicându-și de pe jos îmbrăcămintea și – o, Doamne! – diferitele piese de lenjerie de corp. Stăteau întinși peste cuvertura prăfuită de pe pat și întinse mâna să o tragă peste ea, acoperindu-se cât de bine putu.

– Mă voi căsători cu tine, desigur.

Con își îndreptă umerii, cu fața dintr-odată strânsă și inexpressivă.

Ca un copil care se oferă să-și primească pedeapsa. Ca un bărbat care se confruntă cu plutonul de execuție.

Cuvintele lui o făcură să înghețe. Lilah se ridică, ținând cuvertura la piept.

– Nu cred.

Con oftă, chipul lui deveni din inexpressiv trist, o expresie care îi era la fel de nefamiliară, și cumva și mai rea.

– Lilah, știu că ești supărată pe mine și ai tot dreptul să fii. Ar fi trebuit să fiu mai atent. Știam că e o greșeală. Știam, în adâncul sufletului, că nu ți-ai dat seama cu ce ai fost de acord.

O greșeală. Acea bucurie inexprimabilă, străpungătoare, pe care o simțise, acea experiență nouă și minunată, era pentru el o greșeală.

- Nu sunt un copil, Con. Bineînțeles că mi-am dat seama ce făceam.

Încă se putea apăra și asta o făcu pe Lilah să se simtă puțin mai bine. Oricum ar fi fost, slabă nu era.

- Sunt surprinsă că fiul mamei tale ar face o declarație atât plină de condescendență.

- Nu e vorba de condescendență, protestă el, arătându-se înțelept. Tu ești nevinovată, iar eu nu sunt. Eu sunt de vină.

- Este absolut absurd să ne certăm pentru acest lucru, spuse Lilah răspicat.

Ea era pe un teren mai ferm acum, cel puțin când Con se uita supărat la ea.

- La naiba, Lilah, fii rezonabilă! Este foarte bine să crezi în egalitatea femeilor, dar știi la fel de bine ca mine că femeia este cea care suferă.

- Nu am nici o intenție să sufăr.

- Vorbesc despre reputația ta prețioasă - știi, acel lucru de care erai atât de îngrijorată acum câteva ore.

Lilah dori să riposteze, să-i arunce niște replici usturătoare, dar, din nefericire, Con aruncase drept la țintă. Fusese ipocrită când se plânsese că mătușa ei provocase un scandal, pentru ca doar câteva minute mai târziu să se comporte ca o... amantă. În momentul în care un bărbat o săruta, ea tremura ca un jeleu.

- Sunt puțin surprinsă să observ că ești atât de preocupat de ce se cuvine.

- Nu-mi pasă deloc de ce se cuvine sau nu și știi foarte bine lucrul acesta.

Se rostogoli jos de pe pat - evident că nu avea nici o reținere în privința nudității sale - și începu să-și ridice hainele. Rămase cu spatele la ea în timp ce-și trăgea brusc pantalonii, adăugând aspru:

- Pur și simplu nu vreau să văd că suferi.

Era prea târziu pentru asta, se gândi Lilah. Dar și-o făcuse cu mâna ei. În mod deliberat, fără chibzuință, și nu-și dorea decât să plângă. Dar nu avea de gând să-l lase să vadă că se simțea rănită. Fu recunoscătoare că nu se uita la ea.

– Fără îndoială că asta te va surprinde, dar nu vreau să mă căsătoresc cu tine mai mult decât vrei tu să te căsătorești cu mine.

– Cu atât mai puțin, aş spune, din moment ce îmi refuzi propunerea.

– Și nu voi fi rănită decât dacă intenționezi să vorbești despre asta cu prietenii tăi.

– Lilah! Con se întoarse indignat, cu degetele oprite pe nasturii cămășii. N-aș face asta niciodată! Cum poți să te gândești la așa ceva?

Era furios acum, stare pe care într-adevăr Lilah o prefera în locul celui regret care i se așezase pe chip atât de ridicol mai devreme.

– Nu credeam că o vei face. Pur și simplu clarificam că nimeni nu va vorbi despre asta pentru că nimeni nu va ști.

– Și dacă ești însărcinată?

Lilah se înroși la cuvintele lui dure și își întoarse privirea.

– Ei bine, desigur, atunci ar fi o altă chestiune. Ar fi necesar să... să...

– Să ne sacrificăm? întrebă el sarcastic.

– Nu îndrăzni! izbucni Lilah, aproape renunțând, în furia ei, la mască. Nu îndrăzni să te prefaci că ești victima aici. De parcă ai fi vrut să te căsătorești cu mine. Ai fi nefericit dacă aş spune da. Ești bucuros să nu te căsătorești cu mine. Pur și simplu, te îmbufnezi pentru că nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

El o fixă o clipă cu privirea, cu maxilarul încleștat, apoi scoase un oftat puternic și se lăsă pe un scaun pentru a-și pune cizmele. Acordă prea mult timp să-și potrivească picioarele în ele, după părerea lui Lilah, se ridică și începu să-i ridice hainele. Ea simți un nod ciudat în gât văzându-i mâinile pe lucrurile ei.

– Ascultă, spuse el pe un ton mult mai conciliant, punându-i hainele pe pat lângă ea. Ai dreptate, desigur. Ești rațională. Nu ne-am potrivi niciodată. Eu doar... Vreau să știi că îmi pare rău. Își ridică capul și o privi în ochi. Nu am intenționat să se întâmple asta. Nu mi-am propus să te seduc. Și regret cu adevărat dacă ți-am provocat durere sau regret.

– Știu. Era imposibil să nu-l crezi pe Con. Imposibil să nu-l plăci. Dar era la fel de imposibil să admită că era atât de insolentă încât nici măcar nu regreta ceea ce făcuseră. Sunt o femeie adultă, Con. Sunt responsabilă pentru ceea ce fac.

El dădu din cap aprobator.

- Eu... ăăă... mă duc să caut în altă cameră.

- Foarte bine. Cred... Că e mai bine să mă duc acasă acum.

Ei bine, cu siguranță că o dăduse în bară, se gândi Con în timp ce mergea pe coridor. Ce naiba se întâmpla cu el? Da, fusese întotdeauna un pic impulsiv, dar niciodată până atunci nu fusese atât de incapabil să se controleze. Cu siguranță, niciodată până atunci nu făcuse o femeie să plângă făcând dragoste cu ea.

Stomacul i se strânsese, amintindu-și că se întorsese să o privească, simțindu-se atins atât de profund, uimitor de întreg, și o văzuse plângând. Oare o rănise fizic? Desigur, cum ar fi fost dacă lacrimile ei ar fi fost de remușcare și regret?

Con se frecă pe față, atins din nou de sentimentul de vinovăție. Orice ar fi spus ea, era mult prea naivă ca să fi știut cu adevărat în ce se băga. Chiar dacă se aruncase în brațele lui și îl sărutase, el profitase de ea. În adâncul sufletului, știa că profitase. El nu ar fi trebuit să-i accepte da-ul ei ca pe un consimțământ.

Ajunse la capătul holului și se întoarse în ultima cameră, repetând gesturile de a căuta ascunzătoare, deși în momentul acela nu-l mai interesa să găsească vreo cheie ascunsă. Era prea ocupat să se gândească la Lilah.

Fusese foarte îngăduitoare în privința asta - ceea ce nu-i era deloc caracteristic. Dacă se gândea bine, s-ar fi așteptat să-l facă să plătească pentru încălcarea unei reguli de bază. Mai rău, pentru că o ispitise să încalce o regulă. Sincer, și-ar fi dorit ca ea să o facă. Ar fi fost mult mai ușor de suportat dacă ea ar fi țipat la el sau ar fi încercat să îi tragă un pumn.

Fusese atât de rezonabilă. Atât de calmă și imperturbabilă. Lucrul care îi stârnise în aparență furia fusese oferta lui de căsătorie. Și care fusese sensul acesteia? Deși el nu și-ar numi iritarea îmbufnare, așa cum o numise Lilah, trebuia să admită că îl duruse puțin când ea spusese că nu voia să se căsătorească cu el.

Ea avusese dreptate; nici el nu voia să se căsătorească cu ea, dar nici ea nu trebuia să fie atât de neclintită în privința asta. Doar nu era vreun pungaș lipsit de bani. Sau vreo rudă nebună, ascunsă în pod. În general, era considerat o partidă bună. Avea destui bani

și era fiul unui duce. Și nu trebuia decât să se uite la Alex ca să știe că nu arăta rău. Ai crede că o femeie atât de rațională, cu respect atât de mare față de obiceiurile sociale, ar fi de acord să facă o căsătorie avantajoasă.

Dar o, nu, căsătoria cu el era aparent înfiorătoare și trebuia făcută doar în caz de extremă urgență. Desigur, la drept vorbind, ce femeie și-ar dori să se căsătorească cu un bărbat a cărui dragoste o făcuse să plângă?

De ce plânsese? Ce făcuse? Până în acel moment, ar fi jurat că Lilah fusese la fel de pasională ca el. Felul în care îl sărutase, îl atinsese. Se gândi la felul în care mâinile ei alunecaseră pe sub vesta lui.

Con își împreună mâinile pe marmura șemineului și se uită în gol la șemineul rece. Partea proastă era că o dorea din nou. Părea cea mai amară ironie că avea astfel de sentimente pentru Lilah Holcutt.

De ce oare îl stârnea chipul ei rece, calm și atât de politic? De ce, atunci când ea îl privea în felul ei dezaprobator, el nu se putea gândi la nimic altceva decât să transforme privirea aceea în pasiune? De ce nu putea să se uite la ea fără să vrea să desfacă acea podoabă de păr strălucitor și să-și îngroape fața în ea?

Doamne, cât era de frumoasă! Era nedrept că era atât de frumoasă. Și dacă așa crezuse și înainte, acum, că văzuse acel trup alb și zvelt, acum că o simțise mișcându-se sub el, îl uimea și mai mult.

Își sprijini fruntea de marginea poliței. Adevărul era că nicio dată nu mai fusese atât de tulburat, atât de bulversat cum fusese acum cu Lilah. Fusese o tornadă de căldură și dorință, iar când se acoperise în căldura ei, când ajunsese la punctul culminant în interiorul ei, cu vocea ei gemând blând în urechea lui, se simțise ca și cum ar fi ajuns acasă. Nu, acesta era un termen prea cumpătat. Se simțise... perfect.

Și nu era asta o nebunie? Să simtă o asemenea dorință pentru o femeie care era atât de nepotrivită pentru el.

Ar trebui să plece. Nu trebuia să găsească cheia acum. Nu exista nici un pericol imediat. De fapt, avea senzația că, dacă își examina cu adevărat motivul de a veni aici, ar fi putut avea mai mult de-a

face cu acea dorință nebună pentru Lilah Holcutt decât cu rezolvarea misterului.

Lucrul înțelept care trebuia făcut era să se îndepărteze de ispită. Fără îndoială, Lilah ar prefera să nu-l aibă în preajmă. Într-adevăr, acum că se gândea la lucrul acesta, Lilah ar putea foarte bine să-i ceară să plece.

Acea idee îl alarmă. Oricât de perversă ar fi fost ce simțea, nu voia să plece. Îi plăcea aici. Voia să exploreze casa ciudată a lui Lilah; voia să vadă mlaștinile secate de aproape. Voia să treacă din nou prin acel labirint. Misterul cheii îl intrigă chiar dacă nu era necesar să-l rezolve chiar acum. Voia să-și dea seama de ce era Dearborn atât de dornic să pună mâna pe ea.

Adevărul era că, în fond, nu voia să o părăsească pe Lilah. Îi plăcea să o privească. Îi plăcea să fie în preajma ei, chiar dacă era îngrozitor de enervantă. Își putea controla dorința. Doar nu era vreun obsedat sexual. La urma urmei, dorința pentru ea zăcuse în ultimele luni ca o căldură mocnită și săcăitoare în el, dar nu făcuse nimic. Nu ar fi făcut nimic nici astăzi dacă Lilah nu ar fi fost atât de dispusă, chiar nerăbdătoare. Se îndoia că va fi din nou atât de receptivă. Putea conta pe Lilah să nu-l mai ademenească.

Dacă ea voia ca el să plece, ar fi o altă chestiune... deși credea că ar putea să o convingă de contrariu. Se înveseli puțin. Merse pe hol, fără să găsească nimic și, în cele din urmă, hotărî să lase totul pe ziua următoare. Era timpul pentru ceai și, sincer, era plictisitor să cerceteze camerele singur. În plus, trebuia să vadă ce se întâmplase cu Lilah, să se asigure că era bine.

Spre surprinderea lui, o găsi stând pe o bancă în holul de la parter, învârtindu-și alene biciul de călărie în mână. Con o privi oarecum precaut.

– Vii să mă biciuiești?

Lilah, care privea pe hol în altă parte, tresări surprinsă și se întoarse către el.

– Ce? O! Nu, sigur că nu.

Se ridică în picioare, lăsând biciul pe banca de lângă ea.

– Credeam că te-ai dus acasă.

Con cobori ultimele trepte.

– Am decis să nu o fac. M-am plimbat puțin și... m-am gândit.

Con își îndreptă spatele, adunându-și argumentele împotriva întoarcerii la Londra.

– Sper că vei rămâne și vei continua să cauți cheia, spuse Lilah, lăsându-l fără cuvinte. Nu vreau ca ceea ce s-a întâmplat astăzi să pună capăt proiectului nostru.

– Nici eu nu îmi doresc asta.

În mod evident, încercase să-și prindă părul din nou fără vreo oglindă și arăta încântător de ispitiitor. Con consideră că era mai bine să nu menționeze asta.

– Te asigur că nu voi repeta ce am făcut.

– Nici eu nu o voi face. Ea trase de talia jachetei. Am fost... luați prin surprindere. Pe viitor vom fi mai atenți. Putem fi de acord că astăzi a fost o greșeală nefericită și nu este nevoie de vină sau scuze sau proteste pentru sentimente care nu există. Ea se uită la el nesi-gură. Presupun că nu ne-am putea numi chiar prieteni, dar... vreau ca lucrurile să fie așa cum au fost între noi.

– Și eu la fel. El zâmbi. Și cred că putem fi prieteni... doar prieteni care au păreri puțin diferite.

– Da. Doar așa.

Lilah zâmbi, iar Con își dădu seama că va fi al naibii de greu să-și țină promisiunea.

Plecară-acasă, la început tăcuți și neliniștiți. Lilah aduse în discuție subiectul căutării lor și, pe măsură ce vorbeau, stângăcia dispăru treptat. Nici unul dintre ei nu descoperise nimic util și fuseseră de acord că toată căutarea lor se dovedea a fi o sarcină descurajantă.

– Dacă te gândești bine, spuse Lilah, cheia aceea ar putea fi aproape oriunde. Nici măcar nu era nevoie să o fi ascuns neapărat în casa lui. Ar putea fi pusă undeva sub o piatră.

– Ar trebui să o întrebăm pe mătușa ta despre acest subiect.

Lilah îl privi sceptic.

– Mă îndoiesc că ar fi de mare ajutor. Nici măcar nu locuia aici când domnul Blair a murit.

– Totuși, trebuie să-i fi cunoscut pe cei trei bărbați mai bine decât noi. La urma urmei, toți au crescut împreună. El îi aruncă un zâmbet. Și nu mai trebuie să încerci să mă împiedici să vorbesc cu ea.

Când se așezară la ceai, Lilah aduse subiectul în discuție:

– Mătușă Vesta, Con și cu mine aveam un motiv să venim aici.

Vesta răsese în hohote.

– Știam eu. Serios, Lilah, nu sunt așa de proastă. Sunt acasă de peste un an și nu ai simțit niciodată nevoia să mă vizitezi până acum. Ceea ce nu înțeleg este de ce sunteți voi doi la Carmoor.

– Căutam o cheie, spuse Con. Dearborn...

– Niles Dearborn? Omulețul ăla îngrozitor. Nu mi-a plăcut niciodată de el. Arată ca o nevăstuică. Ați observat?

– Sunt în asentimentul dumneavoastră, doamnă. Ideea este că Dearborn caută o cheie. Credem că are legătură cu cei trei bărbați – fratele dumitale, Dearborn și domnul Blair.

– Dar de ce ai căuta-o la Carmoor? îi aruncă ea o privire pierdută. Se întâlneau întotdeauna aici. Cu siguranță, Virgil era cel care putea să păstreze o cheie.

– Știi despre cheie? întrebă Lilah surprinsă.

– Nu știu despre nici o cheie, doar că ar avea sens ca tatăl tău să...

Con realizează dintr-odată ce se întâmplase. Sări în picioare, făcând ca scaunul să se clatine înapoi.

– Dumnezeule! Cum am putut să fiu atât de orb?

– Ce vrei să spui? întrebă Lilah, vag alarmată.

– Lilah, acei bărbați nu încercau să o răpească pe Sabrina. Este limpede. Acei bărbați căutau să te răpească pe tine.

Capitolul 20



Lilah rămase cu gura căscată la el.

– Să te răpească! Mătușa Vesta icni și se întoarse către nepoata ei. Te-a răpit cineva?

– Nu. Au luat persoana greșită și nu mă voiau pe mine.

Lilah se încruntă la Con. Umbrela de soare a Sabrinei...

– La naiba cu umbrela de soare a Sabrinei. Cheia este părul tău.

– Părul meu!

– Da, ce culoare are? Nu spun oamenii că este roșu?

– Ba da. Adesea, răspunse Lilah cu vădită supărare. Dar nu este.

– Ei bine, are tonuri roșiatice, mustăci mătușa Vesta.

Lilah se încruntă.

– Este blond roșcat.

– Nu contează asta, ripostă Con fluturând din mână. Ceea ce încerc să subliniez este că, dacă cineva ar caracteriza o femeie pentru, să zicem, niște tâlhari plictisiți, acea persoană ar descrie cele mai evidente lucruri despre ea. Culoarea părului. Înălțimea. Oricât de diferită este umbrela de soare, aceasta nu ar fi mai importantă decât o descriere fizică. Și nimeni, nici măcar un idiot, nu ar putea crede că Kyria ar avea părul negru și scurt al Sabrinei. Dar, dacă acest tip ar fi spus, ia-o pe roșcata înaltă...

Lilah deveni palidă. Și, deodată, entuziasmul lui Con fu înlocuit de spaimă, pe măsură ce implicațiile deveneau mai clare. O, Doamne! Este încă liber.

– Cine?

– Celălalt răpitor – cel despre care surorile mele au spus că a scăpat pe fereastră, zise el și înjură printre dinți.

– Ar fi trebuit să merg după el.

– Nu fi prost! spuse Lilah. Nu l-ai fi putut găsi. Era noapte și probabil a intrat în pădurea aceea din spatele casei. În plus, lucrul cel mai important era să-ți aduci mama și surorile acasă.

– Da, dar e liber. Ar putea veni din nou după tine.

– Ce bărbat? Cineva vrea să o rănească pe Lilah? ridică Vesta vocea, alarmată. Despre ce este vorba? Nu înțeleg.

Con încercă să se calmeze. O speria pe mătușa lui Lilah și, dacă va continua, avea să o sperie și pe Lilah. „Las-o să nu fie îngrijorată!” Se va asigura foarte bine că nu i se va întâmpla nimic. Forțând o notă liniștitoare în voce, el spuse:

– Îmi pare rău, doamnă LeClaire. Nu trebuie să vă neliniștiți. Lilah este perfect în siguranță aici. Lăsați-mă să vă explic.

Îi povesti despre urmărirea lor, făcând-o să sune mult mai amuzant decât fusese, terminând cu decizia lor de a găsi cheia. Mătușa Vesta ascultă cu atenție, iar când el termină, își duse mâna la piept, spunând:

– O, vai, o vânătoare de comori. Ce emoționant!

– Con, nu are sens, spuse Lilah. De ce ar fi crezut că eram cu mama și surorile tale?

– Ai petrecut mult timp cu ele recent, sublinie el.

– Poate că au presupus că vei fi cu ele și asta era o modalitate bună de a ascunde faptul că te voiau pe tine.

— Înainte de asta, erai sigur că o voiau pe Sabrina.

— Am tras o concluzie pripită — știi, acea calitate despre care spui că este păcatul meu obsedant. El îi aruncă un zâmbet ironic. M-am lăsat distras de acea umbrelă de soare nenorocită.

— Dar ce legătură are Niles cu asta? Întrebă mătușa Vesta. De ce vrea această cheie?

— Presupunem că trebuie să fie vorba despre niște bani la mijloc. Domnul Dearborn are dificultăți financiare, îi spuse Lilah.

— Întotdeauna a fost atras de jocurile de noroc și, ei bine, de alte genuri de lucruri despre care nu pot vorbi în fața ta, dragă. Am avertizat-o pe Alma să nu se căsătorească cu el. Kalhoul mi-a spus ce...

— Cine? îi scăpă porumbelul lui Con.

— Kalhoul. El este contactul meu în lumea de dincolo. Mentorul și consilierul meu.

— Ah. Înțeleg.

— Dar, desigur, Alma nu m-a băgat în seamă. Oamenii nu o fac niciodată, vezi tu. Este blestemul Cassandrei, clătină ea din cap.

Con reveni la subiectul conversației.

— Doamnă LeClaire, de ce ai spus că are sens ca această cheie să aparțină tatălui lui Lilah? Ce deschide?

— Nu știu. Vesta ridică din umeri. Am presupus doar... pentru că Barrow House era locul unde se întâlnea Frăția întotdeauna.

— Frăția?

Con își ridică privirea.

— Da. Niles, Virgil și Hamilton. Ei și-au dat acest nume prostesc. Frații Cei Binecuvântați. Frăția Binecuvântată. Ceva de genul acesta.

— Ce a fost această Frăție? Cu ce se ocupa? Întrebă Con, simțind emoția familiară de a găsi o portiță crescând în el.

— N-am idee.

Vesta își întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Sună ca și cum ar fi ceva religios, spuse Lilah. Cei Binecuvântați.

— Niles? Mătușa Vesta chicoti. Nu aș crede așa ceva. Nu, cred că a fost doar o prostie care a început de la tații noștri.

— Deci tații lor au început Frăția? Întrebă Con.

— Cred că da, iar băleții au continuat-o. Tradiția din familie... genul acesta de lucruri. Tata era prieten bun cu tații lor. Sunt sigur că au vrut ca fiii lor să continue. Și, desigur, bărbaților le plac cluburile

și ritualurile, nu-i așa? Sunt sigură că înțelegi, dragule. Îi zâmbi cu șiretenie lui Con. Doar clubul nu era o corvoadă grozavă. Pur și simplu se întâlneau la vechile festivaluri în fiecare an.

– Vechile festivaluri? întrebă Con.

– Da, știi tu. Noaptea Tuturor Sfinților, noaptea solstițiului de vară, solstițiul de iarnă, echinocțiul de primăvară.

Con rămase mut de uimire.

– Au fost... ăăă...

– Vrăjitori? Vesta râse. O, nu, nu aş crede. Dar tata avea un mare respect pentru vechile ritualuri, pentru religiile antice. Îmi imaginez că a crezut că este potrivit să se întâlnească atunci. Desigur, este adevărat că o persoană simte puterea divinității mai mult în acele momente.

– Ai spus că aveau ritualuri, replică Con înainte ca Vesta să poată lansa un discurs despre forțele mistice. Ce fel de ritualuri?

– Nu știu, sincer. Am vrut să spun doar că, în general, grupurile secrete au străngeri de mână, parole, inele, genul acesta de lucruri, nu-i așa? Dar nu am idee ce aveau Virgil și prietenii lui. Eram mult mai tânără decât ei, desigur. Ea îi aruncă un zâmbet cu gropițe lui Con, dar amărăciunea îi nuanță tonul în timp ce continuă: Și nu includeau niciodată o simplă femeie în cercul lor mic.

– Tata nu ți-a spus niciodată nimic despre asta? întrebă Lilah. Nu ți-a dat niciodată un indiciu?

Vesta își înclină capul într-o parte, gândindu-se.

– Nu, draga mea. Îmi pare rău, dar Virgil spunea rareori ceva despre vizite, cu excepția faptului că uneori se plângea pentru că se suprapuneau cu planurile lui. Am presupus că pur și simplu se îmbătau prostește.

– O cheie ar fi genul de lucru pe care un grup ca acesta l-ar avea, spuse Con. Poate pentru intrarea într-o sală de ceremonii.

– O cameră secretă? spuse Vesta radiind. Ce palpitant!

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Când am văzut prima dată această casă, m-am gândit că ar fi locul perfect pentru a ascunde ceva. Uită de Carmoor. Con îi zâmbi lui Lilah. Măine vom explora Barrow House.

Lilah și Con își începură căutarea a doua zi în cea mai nouă aripă a casei, intrând în fiecare cameră, examinând șemineurile și bătând în pereți. Până la sfârșitul după-amiezii, chiar și Con obosise.

- Ne-ar lua ani de zile să găsim ceva aici, spuse Lilah, afundându-se pe unul dintre scaune. Nici nu am terminat această aripă.

- Casa are într-adevăr foarte multe colțuri și crăpături, aprobă Con. Și familia ta avea o pasiune exagerată pentru scări. Poate că ar trebui să ne restrângem mâine căutarea. Întinse mâna spre ea. Dar vino. Sunt sigur că mătușa ta ne așteaptă.

Așa cum prevăzuse Con, mătușa Vesta stătea lângă căruciorul cu ceai, gata să sară pe ei cu întrebări legate de căutare.

- Mă tem că nu va fi rapid sau ușor, îi spuse Con după ce îi descriese căutarea. Care este cea mai probabilă cameră în care fratele dumneavoastră ar fi ascuns ceva?

- Dormitorul lui? spuse Vesta, ridicând din umeri. Păstra lucruri în acea cutie deasupra comodei. Și, bineînțeles, mai era și cufărul cu lucrurile mamei tale. Virgil a fost întotdeauna un tip secretos. Îmi amintesc că obișnuia să ascundă o mulțime de dulciuri în spatele cărților din bibliotecă. Credea că nu am habar despre asta. Ea zâmbea malițios. Dar bineînțeles că știam. Pur și simplu nu șterpeleam atât de multe încât să observe.

- Nici o scară ascunsă? întrebă Con. Nici o cameră secretă? Nici o ascunzătoare de preot?

- Nu ar fi minunat? spuse Vesta cu tristețe. Dacă există, nu le-am găsit niciodată.

Tocmai își terminau ceaiul când se auzi o lovitură în ușă. Cei trei priviră unul la altul cu un aer confuz. O clipă mai târziu, Ruggins scoase o exclamație, urmată de o izbucnire, iar pe hol bubuiră pași grei.

- Domnule! Nu! Vă rog, permiteți-mi să vă anunț, se auzi vocea majordomului. Domnule, vă rog... Nu puteți pur și simplu să intrați.

- Pe naiba, nu pot!

- Dar, domnule, sunt în toiul servirii ceaiului!

- Moreland! Naiba să te ia, unde ești?

- Acela nu este... începu Vesta, întorcându-se spre ceilalți.

- Niles Dearborn, termină Con sumbru, împingându-și înapoi scaunul și ridicându-se în picioare.

Când Con veni ocoli masa, se ridică și Lilah.

– Con...

– Nu îți voi strica nici o piesă de mobilier, îi spuse Con.

– Aha! Iată-te! Dearborn dădu buzna în încăpere. Cum îndrăznești să intri cu forța? Cum îndrăznești să-mi furi cheia? Dă-mi-o înapoi imediat!

– Cheia ta! Con se uită la el uluit. Omul acesta a înnebunit?

– Da, cheia mea! Privirile nedumerite de pe fețele tuturor păreau să-l înfurie și mai mult. Își scutură pumnul, cu fața roșie. Credeai că nu voi ști că ai luat-o?

– Domnule Dearborn, spuse Lilah pașnică, făcând un pas înainte pentru a-l lua de braț. Vino. Așază-te și calmează-te!

– Nu vreau să stau jos! Niles își smuci brațul din strânsoarea lui Lilah și își întoarse mânia asupra ei. Este la tine? Despre asta este vorba? Te-ai gândit să ai totul pentru tine?

Con trecu repede între Lilah și bărbatul în vârstă. Îl străpunse cu privirea pe Niles în timp ce spuse inverșunat:

– Nu vei vorbi așa domnișoarei Holcutt!

Niles scoase o pufnitură de dezgust, dar se dădu înapoi.

– Nu ești decât un ticălos, indiferent cât de înalt este titlul tatălui tău. Își îndreptă vesta, făcând un efort vizibil să-și stăpânească temperamentul. Îmi vreau cheia înapoi. Nu aveai dreptul să o iei.

– Nu am luat-o. Con își încrucișă brațele. Vrei să spui că cineva ți-a furat cheia?

– Desigur, asta spun. Ești scrântit?

– Nu. Dar înclin să cred că tu ești. De ce ți-aș lua cheia?

– Crezi că sunt prost? Mai întâi vii, făcând pe grozavul vorbind despre răpire și despre cheia Sabrinei. Apoi, dintr-odată, ești aici la Barrow House și cheile au dispărut. Este evident că tu le-ai luat, spuse Dearborn cu dispreț.

– *Chei*, spui. Con accentuă cuvântul. Există trei chei, nu-i așa? Și tu evident că ai furat cheia Sabrinei, așa că aveai două dintre ele.

– Nu am furat-o. Ea nu o putea folosi. Dearborn miji ochii. Despre asta este vorba, nu-i așa? Tu și fratele tău vreți să folosiți singuri cheile fetelor.

– Domnule Dearborn. Lilah se apropie de Con. Dacă am vrea să folosim cheile, noi, *fetele*, am face-o singure. Dar nu avem cheia dumitale.

Ea rosti ultimele cuvinte cu un accent lent, puternic.

- De ce te-aș crede? replică Dearborn. Este evident că te afli sub vraja lui. Arată cu degetul mare spre Con. Privirea lui se îndreaptă către mătușa Vesta, care stătea privind-i răvășită. Tu! rânji el. Fără îndoială că tu ești cea care le-a spus despre asta. Altfel nu ar fi avut de unde să știe.

- Să le spun despre ce?

Vesta se ridică de pe scaun. Cu atitudinea hotărâtă, părea o siluetă mai impunătoare decât de obicei.

- Frăția! Cheile sanctuarului!

- Cum aș putea să le spun despre asta? replică Vesta cu amărăciune. Nu știu nimic despre ele. Nici unul dintre voi nu m-a lăsat să mă alătur. Nu îmi spuneți nimic. La urma urmei, eram doar o fată.

- Nu puteai face parte din ea. Ai fost o proastă să te crezi că ai putea. Era o Frăție. Numai fiii se pot alătura.

- De ce? întrebă Con. Care erau regulile? Ce făcea Frăția?

Dearborn dădu să vorbească, apoi se opri și privi de la unul la altul, perspicace.

- Nu știți nimic despre asta, nu-i așa? Nu aveți nici cea mai mică idee cu ce aveți de-a face.

- De ce nu ne spui dumneata?

Dearborn scoase un răs scurt și ascuțit.

- Doar nu crezi că poți scoate informații de la mine ca să poți folosi cheile. Dar vă spun doar atât: eu sunt singurul de aici care poate controla ceea ce se va întâmpla peste două săptămâni.

- Și se va întâmpla?

- O, nu. Dearborn flutură din deget. Îmi aduci cheile acelea - pe toate trei, și-i voi pune capăt. În caz contrar... În ziua solstițiului de vară, sanctuarul va dezlănțui tot iadul asupra lumii.

Spunând acestea, se întoarse și ieși din cameră.

Con bombăni o înjurătură și alergă după el, întinzând mâna pentru a-l opri pe Dearborn.

- Spune-ne despre ce naiba vorbești!

- Altfel ce? îl luă Dearborn peste picior. Mă vei ucide? Atunci nu ai primi niciodată răspunsul, nu-i așa? Sau poate mă vei preda poliției. Îmi imaginez cât de bine ar reacționa legea la povestea ta despre cheile magice și camerele ascunse.

- Nu am nevoie de lege să mă ajute.

- Plănuiești să mă iei la bătaie? Să mă torturezi să-ți spun? Nu ai tupeu să faci asta, băiete. Privirea lui se îndreptă spre Lilah, care îi urmăse pe hol. Și ce părere crezi că ar avea Lilah Holcutt cea corectă? Îți voi spune asta, ca să-ți dau un pont. La fiecare trei ani, în ziua solstițiului, trebuie să reinnoiești legătura, altfel va fi eliberat. Și au trecut trei ani de când am făcut asta. Se trase înapoi. Dă-mi cheile înapoi și o voi opri.

- Ce anume va fi eliberat? rosti Con printre dinți.

- Distrugerea. Mai multă putere decât ai fi putut visa vreodată. Dearborn rânji și dădu din cap spre Lilah. Ai tăi o numeau zeița. Eu aș spune că era diavolul însuși.

Capitolul 21



Dearborn năvăli afară pe ușă, iar Lilah se întoarse către Con, apoi către Vesta. Amândoi aveau aceeași expresie uluită pe chip, pe care și Lilah o avea, cu siguranță.

- Nu mi-a plăcut niciodată Niles, spuse Vesta apatică.

Însăși banalitatea cuvintelor ei după scena care tocmai avusese loc o făcu pe Lilah să râdă. Auzindu-și nota isterică din glas, se opri.

- Despre ce naiba vorbea domnul Dearborn? Mătușă Vesta, ai idee? Spunea ceva despre un sanctuar. Știi unde se afla?

Mătușa ei clătină din cap, oarecum îndoită.

- Nu, tata nu a spus niciodată nimic despre vreun sanctuar. Obişnuia să vorbească despre o mare forță de sub pământ. Îmi amintesc când i-a spus lui Virgil să fie precaut - sau oare a spus înțeles? Oricum, m-a văzut că sunt acolo și a încetat să mai vorbească.

Vesta se îmbufnă.

- Și ce este cu această reinnoire? întrebă Con. Tatăl sau fratele dumitale a menționat asta vreodată? Ce reinnoiau? Ce era această „legătură” pe care a menționat-o Dearborn?

- Nu știu. Neliniștită, continuă: Dar este clar că trebuie să facem ceva cât mai repede. Până la solstițiul de vară mai sunt doar două săptămâni.

– Zece zile, mai exact, spuse Con sumbru. Nu mai avem mult timp.

– Dacă nu-l găsim până atunci? Neliniștea Vestei se transforma în panică. Ce vom face?

– Mătușă Vesta, stai calmă, spuse Lilah ferm. Voi doar presupuneți că domnul Dearborn are dreptate. Nu există nici un motiv să credem că un sanctuar magic va exploda – sau orice ar fi fost ceea ce a prezis el. Mi se pare o prostie superstițioasă.

– O, Lilah, încăpățânarea ta de a vedea Adevărul va fi pierzania ta, oftă Vesta. A noastră, a tuturor.

Lilah simți o dorință acută să își scuture mătușa. Înainte să apuce să vorbească, Con spuse liniștitor:

– Doamnă LeClaire, Lilah are dreptate. Știm cu toții că Dearborn nu ar ezita să mintă pentru a obține ceea ce își dorește. Dacă a inventat această poveste despre consecințele groaznice pe care le-am putea suporta dacă nu-i dăm cheia? Nu crezi că... aaa... *prezența* pe care o simți sub pământ este mai blândă decât atât?

Cuvintele lui Con avură efectul scontat asupra Vestei. Părea foarte uluită.

– Desigur, dragule. Nu există răutate acolo. Este o forță a binelui.

– Vedeti? Nu avem de ce să ne facem griji. Pur și simplu, trebuie să continuăm să căutăm cât de mult putem pentru a găsi cheia. Con luă mâna Vestei și o mângâie. Aceasta a fost o experiență îngrozitoare pentru dumneata. Poate ar trebui să mergeți sus și să vă odihniți puțin.

Vesta îl privi radiind.

– Lilah, băiatul acesta este o comoară. Trebuie să-l păstrezi. Are dreptate. Vibrațiile negative pe care Niles le emite mi-au epuizat, din păcate, energia.

În timp ce mătușa Vesta urca treptele, Con o apucă de braț pe Lilah și o duse în sufragerie. Ea se încruntă la el.

– Trebuie să-i încurajezi ideile prostești?

– Ce este rău în asta? Tu cu gura ta mi-ai spus că mătușa ta crede doar ce vrea ea. Și, în plus, va fi mai simplu să vorbim fără ca ea să fie de față.

Lilah fu nevoită să-i dea dreptate.

– Sper că tu nu crezi ceea ce a spus domnul Dearborn.

– Vrei să spui că vom dispărea cu toții în ziua solstițiului de vară? Că Barrow House va fi distrusă? Pare puțin probabil.

Slavă Domnului, Con era înțelept.

– Tu chiar crezi că i-au fost furate cheile cu adevărat?

– Cu siguranță, furia lui părea sinceră. Totuși, tind mai degrabă să cred că a inventat povestea.

– Dar de ce s-ar preface că au fost furate?

– Pentru a-ți întinde o capcană să-i dai cheia ta. Spera că i-o arăți sau că îi spui unde este ascunsă. Sau că te-ar putea constrânge să-i dai cheia acuzându-te de furt. Când și-a dat seama că nu știm aproape nimic, a inventat o poveste despre o viitoare osândă ca să te sperie să i-o dai... numai el ne-ar putea salva pe toți de la distrugere et cetera.

– Dar dacă a spus adevărul despre furtul cheilor? Dacă domnul Dearborn nu a ordonat acea răpire și mai e cineva implicat aici?

– Și acel cineva este responsabil atât pentru încercarea de răpire, cât și pentru furtul cheilor lui Dearborn? Con arăta gânditor. Aceasta este, cu siguranță, o posibilitate.

– Dar cine ar fi vrut acele chei? Întrebă Lilah. La ce ar folosi ele altcuiva? De unde ar ști cineva despre ele?

– Presupun că fiul lui l-ar fi putut jefui.

– Peter? spuse Lilah sceptică. Nu pot să mi-l imaginez acționând împotriva tatălui său. Întotdeauna i-a fost teamă de el. Și oricum, care ar fi rostul?

– Poate că, în cele din urmă, a decis să se răzvrătească. Sau crede că el v-ar putea convinge pe tine și pe Sabrina să i vă alăturați. La urma urmei, acel trio ar avea câte un membru din fiecare dintre cele trei familii. Poate că asta este important, sau cel puțin ei cred că este important.

– Dar tatăl lui nu va ține cont de asta, pentru că suntem femei, încheie Lilah. Deci Peter îl sfidează. Ea făcu o pauză, gândindu-se. La drept vorbind, eu par cel mai probabil suspect. Sau tu. Dar nici unul dintre noi nu le-a furat. Ea se uită la el prudentă. Nu ai făcut-o, nu-i așa?

– Vai, nu. Cu siguranță, ușuram mai mult lucrurile dacă o făceam. Crezi că fiecare persoană avea o cheie la aceeași broască? Sau că era nevoie de trei chei împreună pentru a intra?

– Pare mai probabil că ar avea nevoie de toate. În caz contrar, de ce ar fi ținut și cheia Sabrinei?

– Corect. Dacă era un club de doar trei persoane și aveau o sală de ședințe secretă – presupun că trebuie să fie acest sanctuar pe care l-a menționat el – atunci are sens să-l amenajeze astfel încât să fie deschis cu trei chei. Am văzut încuietori care necesitau două chei pentru a se deschide. Presupun că ai putea face una care să aibă nevoie de trei. Sau să ai trei încuietori separate.

– Minunat. Acum avem trei chei de găsit.

Lilah oftă.

– Cu siguranță, ne face căutarea mai provocatoare. Mai ales acum, că avem o limită de timp.

– Parcă spuneai că nu crezi că trebuie să găsim cheia până la solstițiul de vară, sau altfel vom fi cu toții distruși.

– Nu cred, răspunse. Dar, personal, aș prefera să nu pun lucrurile la încercare.

Con se plimba prin camera lui. Era ora unu și încă nu se culcase. Era inutil; știa că nu va putea dormi. Dăduse pe gât un whisky; încercase să citească; enumerase toți împărații romani în capul lui... în ordine; băuse încă un whisky. Chiar și atunci când se concentra la enigma cheilor, gândul îl purta către Lilah și pericolul în care se afla. Nimic nu-i putea distra atenția de la gândurile lui despre Lilah. Doar privind patul își aminti despre cum făcuse dragoste cu Lilah ieri, iar dorința îl cuprinse din nou. O dorință căreia, desigur, nu avea de gând să-i cedeze. Nu se va gândi la acele picioare lungi și armonioase și nici la felul în care se încolăciseră în jurul lui. Nici la sâni cu sfârcuri ca trandafirii, care i se potriveau atât de perfect în palmă. Nici la felul în care se mișca sub el, timidă, dar nerăbdătoare.

La naiba! Asta nu îl ajuta cu nimic! Renunță, aprinse o lumânare și, neobosindu-se să-și pună iar cizmele, coborî în bibliotecă. Biblioteca era plină în primul rând cu cărți despre filozofie, religie și istorie, dar îi captă atenția o carte intitulată *Misterele străvechi din Somerset*. Bănuia că aparținea mătușii Vesta.

Se așază pe unul dintre scaune și petrecu următoarea oră citind despre simboluri, legende, galerii și drumuri vechi – Calea Zânelor nu era menționată, din păcate. Cea mai mare

parte vorbea despre Glastonbury Tor, dar Barrow Tor era menționat într-un capitol ca loc „sfânt”, deși nu era oferită nici o explicație în acest sens.

Luând lumânarea, se îndreptă spre partea cea mai veche a casei, pe care el și Lilah nu o exploraseră încă. Aripa aceasta, care se tasea sub propria greutate, îl intriga cel mai mult. Și din moment ce urmau să petreacă a doua zi mai pragmatic, căutând în camera tatălui ei, acesta părea un moment potrivit pentru a arunca o privire la vechea aripă.

La capătul holului, făcu stânga și deschise ușa, pășind în ceea ce nu putea fi decât sala mare a casei inițiale. Întunecată și masivă, camera avea înălțimea întregii case. Lumânarea lui arunca doar puțină lumină în imensul gol negru.

O siluetă întunecată aștepta în umbră, făcându-l să tresară până să își dea seama că era doar o armură. Pe un perete se afla un șemineu de piatră, suficient de adânc și de lat pentru a frige un bou.

Traversă holul și deschise o ușă, descoperind un alt coridor. Camerele erau întunecate și goale, dând locului un aer funebru. Con urcă un rând de trepte întortocheate de piatră până la etajul următor și găsi un coridor asemănător cu camerele, cu podele neuniforme și un șemineu foarte înclinat.

Lui Alex i-ar plăcea acest loc. Ar trebui să-i invite pe tinerii însurăței aici de îndată ce se vor întoarce din luna de miere. Târziu realizează că se gândea la Barrow House ca fiind a lui și a lui Lilah, invitația lor, nu a lui. Acesta era un gând tulburător.

Con părăsi holul și urcă la ultimul etaj. Aici se afla galeria lungă, adăugată după ani de zile. Acest etaj, cel puțin, avea lumină, pentru că peretele era plin de ferestre. Dar strălucirea palidă a lunii făcea vizibile praful și pânzele de păianjen și spațiul gol mai tangibil.

Pe peretele opus celui cu ferestrele atârnau portrete cu morții familiei Holcutt, care priveau din umbră. Totul era acoperit cu un strat de praf, iar în aer plutea o tăcere apăsătoare. Con își continuă liniștit drumul, de parcă nu voia să deranjeze pe cineva.

Zări ceva cu coada ochiului și se întoarse înspre fereastră. Privi afară la fâșia lată de iarbă care separa casa de labirintul neîngrijit. În lumina argintie a lunii, o siluetă albă se mișca prin iarbă. Lilah.

Sticla veche îi distorsiona vederea, dar era sigur că era ea... ră-tăcind din nou afară, la miezul nopții. Ce naiba făcea? Bănuiala că se întâlnește cu cineva îl cuprinse din nou, dar nu-și putea imagina cine putea fi. Pe de altă parte, era greu de crezut că Lilah era capabilă de orice fel de înșelăciune.

În timp ce privea, ea se opri în fața intrării în labirint. Așteptă să i se alătore cineva, sau să intre în el, să se întâmple ceva, însă ea stătea nemișcată, ca o statuie. În cele din urmă, se întoarse și porni înapoi spre casă.

Con țâșni și coborî în grabă scările. Fir-ar să fie, va afla ce se întâmplă. Lumânarea lui pâlpâia haotic, creând o umbră dansantă pe pereții din jurul lui. Două rânduri de trepte – ce i-o fi trebuit să urce până la ultimul etaj? Își dorea să fugă, dar asta ar fi fost pură sinucidere pe aceste trepte înguste și neuniforme.

Când ajunse pe hol, o luă la fugă. Și asta fu greșeala lui. Curentul de aer îi stinse lumânarea, cufundându-l în întunericul total al sălii mari. Se opri, apoi porni mai încet, cu o mână întinsă în fața lui. Ușa către cealaltă aripă era chiar în partea opusă a camerei; atât timp cât mergea în linie dreaptă, nu o putea rata.

Traversă încăperea fără să se lovească de nimic, dar îl costase timp prețios. Alergă pe holul lung. Datorită lămpii pe care o lăsase aprinsă în bibliotecă, holul era suficient de luminat pentru a vedea drumul. Con se întoarse și se duse la ușa din spate, ieșind din casă pe terasă. Se uită spre labirint, dar nu era nici un semn de Lilah. Fusesse oare atât de rapidă? Rămase pe loc o clipă, ascultând. Nu era nimic decât tăcere.

Îi trecu prin minte că se purta ca un prost, alergând prin toată casa, încercând să găsească o femeie care, evident, nu voia să fie găsită. Lilah avea dreptul la secretele ei. Dacă voia să se plimbe afară la miezul nopții, lucrul acesta nu avea nimic de-a face cu el. Întorcându-se, intră înapoi în casă.

Holul era cufundat în liniște, la fel ca și coridorul de deasupra. Ușa lui Lilah era închisă, fără nici un semn de lumină sub ea. Hotărât să-și scoată totul din minte, începu să se dezbrace. Tocmai când era pe punctul să stingă lumânarea și să se culce, auzi ceva. Să fi fost oare zgomotul unui zăvor?

Întorcându-se, deschise ușa. Dar holul rămas cufundat în tăcere și întuneric.

Capitolul 22



Lilah coborî la micul dejun într-o dispoziție veselă, dornică să înceapă. Nefiresc de tăcut, Con se juca cu lingura, examinând-o cu privirea. Lilah se foi pe scaun, ușor neliniștită.

– Te-am văzut aseară, spuse Con brusc.

– Sigur că da. Am petrecut seara împreună.

Ce se întâmpla cu el?

– Vorbesc despre ce a fost mai târziu. M-am uitat afară și te-am văzut stând la intrarea în labirint.

Ochii lui erau ațintiți asupra chipului ei.

Lilah încremeni.

– Imposibil. Nu am fost în apropierea labirintului decât cu tine, zilele trecute.

– Lilah... te-am văzut. Erai acolo, în cămașa ta de noapte, uitându-te spre labirint. Apoi te-ai întors pentru a intra înapoi în casă.

Putea simți, la propriu, cum sângele i se scurge de pe față.

– Ești nebun. Nu am fost afară. A fost o... o iluzie de la lumina lunii. De ce nu ai venit să mă întrebi ce fac?

– Am încercat, dar erai plecată când am ajuns acolo.

– Adică ai văzut o siluetă plimbându-se pe afară, care apoi a dispărut. Se simțea pe un teren mai sigur. Con, ai visat.

– Nu a fost un vis. Doar dacă nu am visat și că stau în bibliotecă, citind *Misterele străvechi din Somerset*.

– Nu este de mirare că ai avut un vis bizar dacă ai adormit citind asta.

– Nu a fost un vis.

Con rosti ultimele cuvinte lovind cu lingura de masă.

– Dacă cu adevărat era cineva acolo, trebuie să fi fost mătușa mea – probabil că era afară să vorbească cu zeița lunii. Sau poate că una dintre servitoare s-a strecurat să întâlnească un bărbat. Lilah își împinse scaunul înapoi și se ridică. Nu mai avea poftă de mâncare. Am fost în pat, dormind. Toată noaptea.

Con se încruntă la ea pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

– Foarte bine. Să vorbim despre altceva. Ești gata să căutăm în camera tatălui tău?

– Poftim? O! Da. Trebuie să... să-mi pun alți pantofi. Vin și eu în câteva minute.

Lilah fugi din cameră. Nu era adevărat. Con se înșela. Sau poate că făcea o glumă cu ea; avea un simț al umorului ciudat. Ea dormise. Urcă treptele în fugă și se duse în dormitorul ei, unde o făcu pe una dintre cameriste să tresară.

Lăsându-se jos pe o pernă, își scoase unul dintre papuci cu talpă moale. Talpa piciorului ei era murdară. Inima începu să bată. Nu, era imposibil...

Aruncă o privire în jurul camerei, cuprinsă de panică.

– Cămașa mea de noapte. Unde este cămașa mea de noapte?

Menajera făcu ochii mari.

– Cred că servitoarea dumneavoastră a dus-o la spălătorie.

Lilah își vârî piciorul înapoi în papuc și plecă în goană din cameră, coborând pe scara din spate. La spălătorie, servitoarea de la cadă rămase cu gura căscată la ea. Fără îndoială, o considera pe Lilah mai nebună decât o făcuse menajera de la etaj.

– Mă uit după... iat-o!

Se năpusti asupra cămășii ei de noapte, întinsă deasupra unui coș. Nu era de mirare că o dusesse Cuddington la spălătorie. Firele de iarbă atârnavă de tivul murdar. Lilah o privi încremenită; nu putea respira. Era imposibil. Acest lucru nu se putea întâmpla din nou. Nu după toți acești ani. Trecuse peste asta. Viața ei era simplă. Calmă. Organizată.

Lăsă rochia jos și plecă, încleștându-și mâinile tremurânde în fuste. Ce ar trebui să facă? Lilah își alungă panica din piept. Era doar o rătăcire. Doar o recidivă de moment, provocată de faptul că se afla în locurile copilăriei. Fusesse obosită noaptea trecută și fusesse și cea scenă violentă cu Dearborn. Și acel moment – nu, acel eveniment care îți schimbă viața – cu Con la Carmoor.

Nu era de mirare că lăsase garda jos. Nu era nici un motiv de panică. Nu mai era un copil. Era stăpână pe ea însăși și acum, că era conștientă de asta, avea să o controleze. Așa cum avea să stăpânească cea dorință ciudată și capricioasă pentru Con Moreland. Refuza să se lase condusă de instinctele ei evident deloc sănătoase.

Grăbindu-se înapoi la etaj, îl găsi pe Con zăbovind în holul de la ușa camerei sale.

- Ce cauți aici?

- Te aștept.

Con aruncă o privire pe holul de unde venise, apoi la picioarele ei. Lilah își dădu seama că nu își schimbase pantofii. Încercă să se gândească la o scuză, la un motiv. Într-un moment de nebuție, chiar se gândi să-i spună totul. Dar reuși să se abțină. Îi dezvaluise deja mult prea multe lui Con. Se hotărâse să ignore pur și simplu contradicțiile.

- Ești gata?

- Da. Con își întinse brațul pentru ca ea să meargă înaintea lui. Trebuie să găsim două lucruri, știi. Cheia și ușa pe care o deschide.

- La acest sanctuar?

Slavă Domnului, Con se hotărâse și el să ignore situația. Ceva demn de toată admirația pentru un bărbat care era obișnuit cu comportamentul excentric.

- Nu îmi pot imagina unde ar putea fi, continuă ea. Într-o clădire veche, pe moșie? În oraș? Sună religios, dar nu îmi pot imagina că se află într-o biserică.

- Nu, n-aș crede că este o biserică - cu excepția cazului în care poate există vreo ruină veche, abandonată, a uneia pe undeva în apropiere.

Își ridică sprâncenele întrebător.

Lilah clătină din cap.

- Nu am auzit niciodată de vreuna.

- Cred că versetele religioase sunt ceva obișnuit în grupările secrete - le conferă greutate. Demnitate. Nu e nevoie decât de o cameră, o colibă, doar un simplu loc în care și-au desfășurat... orice ar fi făcut.

- Ce fac *mai exact* grupările secrete? întrebă Lilah.

- Nu am aparținut niciodată uneia. Mătușa Vesta m-ar considera un exemplu slab de bărbăție. Dar, din câte am auzit, se pare că implică în mare parte jurăminte solemne, cuvinte și strângeri secrete de mână, pălării stupide pe cap.

- Sună exact ca genul tău de activitate. Sunt surprinsă că nu te-ai alăturat uneia, zise Lilah, însă zâmbi în timp rostea cuvintele.

În dormitorul tatălui ei, Lilah trase într-o parte draperiile, lăsând să intre un val de lumină de la soare.

– Sufrageria lui este dincolo de ușa aceasta.

Con o urmă în camera mică închisă și se duse la un portret mare al unei tinere.

– Aceasta este mama ta?

– Da. Numele ei era Eva.

– Era frumoasă. Aruncă o privire înapoi. Semenii foarte mult cu ea.

– Mulțumesc. Lilah simți că roșește și se întoarse. De ce nu cauți prin biroul lui? Eu, ăăă, mă voi uita în acest dulap.

Era de preferat să lucreze la o oarecare distanță de Con. Stând aproape de el se băgase în probleme cu o zi înainte. Încercă să se concentreze asupra sarcinii, dar, după o clipă, își dădu seama că se oprise și îl urmărea pe Con. El își trecuse mâinile prin părul închis la culoare și des, lăsându-l să iasă răvășit, într-un fel care era oarecum adorabil. O mâncau degetele să întindă mâna și să-l aranjeze la loc. Își aminti părul lui între degete ei, fin ca mătasea. Se gândi la buzele lui, înroșite de la cum o sărutase, la linia dură a claviculei lui, la trupul încordat întins peste ea.

Și asta era exact ceea ce trebuia să evite. Lilah se apropie de fereastră, uitându-se afară până când pulsul i se liniști. Cu siguranță, va putea reuși să-și stăpânească dorința. Con nu era singurul bărbat frumos din lume. Atingerea lui nu va fi singura pe care o va simți vreodată; într-o zi se va căsători. Încercă să se gândească la mâna altui bărbat alunecând peste pielea ei dezgolită, dar singurul sentiment care o încerca era repulsia.

Totuși, lucrurile nu vor sta așa. Va fi îndrăgostită de viitorul ei soț. Va fi un bărbat care o va iubi și o va respecta. Care își va dori să se căsătorească cu ea. Ea va face dragoste cu el și nu va fi o greșală. Problema era că, atunci când încercă să-și imagineze un astfel de bărbat, el avea părul negru și ochi verzi și un zâmbet atrăgător.

Con se uită la ea, de parcă i-ar fi simțit privirea. Ochiul i se întunecară, iar mâna îi rămase în loc. Pentru o clipă se priviră. Con făcu un pas, iar Lilah se întoarse să se uite din nou pe fereastră. Con se opri și se întoarse să caute prin birou.

Și-au făcut drum prin birou puțin câte puțin. Con găsi o cutie din lemn sculptat care se dovedi a avea un puzzle de piese glisante,

trezindu-le interesul, dar se dovedi că nu avea nimic în interior decât o mânășă de femeie și o buclă de păr roșcat-auriu prins cu o panglică albastră.

– Presupun că era a mamei tale, spuse Con, atingând șuvița de păr, cu chipul neobișnuit de trist. Trebuie să o fi iubit foarte mult.

– O iubea mai mult decât orice. Și-a irosit întreaga viață, încercând să o cheme înapoi la el. Lilah își auzi nota de amărăciune din glas. Îmi pare rău. Știu că este greșit din partea mea să fiu supărată pe dragostea lui stăruitoare, pe durerea lui.

– Nu, nu este. Con lăsă cutia deoparte. Ar fi trebuit să se dedice creșterii tale, nu să alerge după amintirea ei. Îmi pare rău că a fost obsedat. Chipul i se înăspri. Disprețuiesc fraudele care exploatează durerea celor ca el, spiritiștii care pretind că pot contacta persoanele dragi plecate în cealaltă lume.

Lilah ridică din sprâncene, surprinsă.

– Dar tu crezi în astfel de lucruri.

– Nu. Sunt deschis la credință, dar nu am întâlnit încă niciodată un medium care să fie altceva decât un escroc care folosește o traistă de trucuri. Unii pot crede de fapt că pot contacta morții. Dar nu am găsit niciodată unul care să aibă vreo dovadă reală. Olivia obișnuia să investigheze spiritiștii. A existat un val de astfel de persoane în urmă cu câțiva ani.

– Știu, răspunse Lilah sec.

– Desigur. Mătușa ta. Făcu o pauză. Doamna LeClaire pare să creadă. Poate că ea îmi va dovedi că mă înșel.

– Mă îndoiesc de asta. Ea trăiește într-o lume creată de ea.

Continuară să lucreze toată ziua, dar nu găsiră nimic până când se opriră pentru ceai. Lilah era descurajată.

– Speram că vom găsi ceva aici – cheia, o locație...

– Le vom găsi, o asigură Con cu încrederea lui obișnuită, dar se încruntă. Sper să fie cât de curând. Îmi fac griji...

– În legătură cu ce? întrebă Lilah. Nu-mi spune că termenul dat de domnul Dearborn contează.

– Nu. Ei bine, poate, un pic. Ideea este că, atât timp cât acest lucru rămâne nedescoperit, există încă o amenințare pentru tine. El se uită iscoditor la fața ei. Lilah, se mai întâmplă ceva aici despre care nu știu?

– Nu. Răspunsul ei a fost rapid, iar ea își reprimă repede sentimentul de vinovăție. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu căutarea sau cheia. Sigur că nu. Și mă îndoiesc că reprezintă vreun pericol pentru mine. Domnul Dearborn ne-a amenințat cu pieirea – ce altceva ne poate oferi? spuse și afișă ceea ce spera să fie un zâmbet nonșalant.

Con dădu din cap, dar nu păru pe deplin convins. Și nu putea să-l învinovătească. Orice ar fi spus, Lilah nu putea nega că ceva îngrozitor atârna acum deasupra capului ei.

În timp ce coborau pentru ceai, Lilah fu surprinsă să-și audă mătușa vorbind și murmurul unei voci masculine răspunzându-i. Lilah se uită la Con, care îi întoarse privirea nedumerită.

– Nu-mi spune că Dearborn s-a întors.

Grăbiră pasul, dar, când ajunseră la ușa deschisă a salonului, se opriră brusc. Con mormăi:

– Ce naiba caută *el* aici?

– Lilah, dragă! Mătușa ei se ridică. Uite cine a venit să ne viziteze!

Lilah se forță să zâmbască.

– Sir Jasper!

– Este minunat cât de populară a devenit Barrow House, spuse mătușa Vesta pe un ton prietenos.

– Da, nu-i așa? Lilah înaintă, întinzând mâna către vărul ei. Această vizită este într-adevăr neașteptată, Sir Jasper.

La naiba să-l ia! Cum ar putea să vorbească despre cheie, cu atât mai puțin să o caute, cu Sir Jasper în preajmă?

– Sper că mă vei ierta că nu mi-am anunțat sosirea, răspunse Sir Jasper. Doamna Summersley m-a îndemnat să vin. Se temea că te-ai putea simți abandonată de una singură.

– După cum vezi, nu sunt singură. Ce o fi fost în mintea mătușii Helena, ca să-l trimită pe Sir Jasper pe capul lor așa? Cu siguranță, Sir Jasper nu suporta vreo comparație cu Con. Îți amintești de lordul Moreland.

– Da, desigur. Domnule!

Încuviințarea rigidă a lui Jasper către Con nu transmitea prea multă bucurie la această amintire.

Con îi cuprinse brațul lui Lilah de parcă îi aparținea.

– Sir Jasper. Profunzimea devotamentului dumitale față de familie este uimitoare.

– Este atât de frumos să fii în compania tinerilor. Mătușa Vesta zâmbi fericită. Te face să te simți mai puțin bătrână. Fără îndoială că și tu gândești la fel, Sir Jasper.

Lilah își ascunse un zâmbet. În mod clar, Con avea un complice în mătușa Vesta.

– Ești în drum spre casă, Sir Jasper? Întrebă Con în timp ce Lilah luă loc.

Con se așeză pe un scaun între Lilah și celălalt bărbat.

– Sir Jasper locuiește în Yorkshire, interveni Lilah.

– Ah, atunci ești într-adevăr un verișor bun dacă te abați atât de departe din drumul tău.

Conversația continuă stingheră. Mătușa Vesta acoperi majoritatea pauzelor. Lilah se întrebă cât de mult își dorea ca Sir Jasper să rămână. Era nedrept din partea mătușii Helena să se amestece în viața ei în acest fel. O împovărase deja pe Lilah cu slujnica ei morocănoasă. De ce nu putea avea încredere în Lilah că va face ceea ce trebuie?

Lilah știa răspunsul la asta – oricât de mult i-ar fi ascuns mătușa Helena, în adâncul sufletului se temea că vreun comportament sălbatic va încolți în Lilah înainte să o poată căsători în siguranță cu un om respectabil.

Vinovăția o cuprinse de îndată pe Lilah. Nu ar trebui să fie furioasă pe mătușa Helena. La urma urmei, poate că avea dreptate să-și facă griji, având în vedere comportamentul ei recent. Lilah își spuse că ar trebui să se străduiască mai mult cu Sir Jasper. Ea se așeză la ceai, afișând o expresie cât mai plăcută. Con, observă ea, nu făcu același efort, ci rămase tot timpul privind în gol către bărbat.

Lilah veni cu câteva replici glumețe legate de călătoria lui Sir Jasper, la care el răspunse cu mult mai multe detalii decât și-ar fi dorit ea. După aceea, conversația se încheie. De data aceasta, Con și chiar mătușa Vesta vorbiră puțin, lăsând să se așeze o tăcere stânjenitoare.

– Barrow House este destul de... ăăă... interesantă, spuse Sir Jasper în cele din urmă. Ar trebui să profit să vizitez mai mult din ea. Delilah, poate ai putea să-mi arăți locul după ceai.

– Ei bine, ăăă, eu...

– O, dar cu siguranță ai prefera să te odihnești mai întâi, nu-i așa, Sir Jasper? interveni Vesta mieroasă.

– După o călătorie atât de grea, adăugă Con.

Sir Jasper răsă forțat.

– Nu obosesc atât de ușor, domnule. Aruncă o privire admirativă către Lilah. Și nici o călătorie nu este prea lungă cu o asemenea răsplată ca Delilah la final.

Con se înecă cu ceaiul lăsând loc unei tuse prelungite. Lilah își înăbuși un râset, simțindu-se obligată să-i trimită lui Con o privire de avertizare. Ea spera că subiectul unui tur al casei se încheiase, dar, din păcate, când se ridicară mai târziu, Sir Jasper spuse:

– Cred că aveai de gând să îmi arăți casa acum, Delilah.

– Da, desigur.

Simțea o teamă neplăcută că Con ar părăsi-o pentru a-și continua căutarea singur, dar Con spuse plin de bucurie:

– Un tur al casei sună încântător. Vreau să vin cu voi.

Sir Jasper căscă ochii mari la Con, dar, înainte de a putea spune ceva, Lilah acceptă cu recunoștință oferta lui Con. Ea ieși prima pe ușă, prefăcându-se că nu observă brațul pe care Sir Jasper îl întinse pentru ea. Con, trecând în spatele lor, spuse:

– Ar trebui să vedem bucătăriile, nu credeți?

– Bucătăriile! Sir Jasper se întoarse să se holbeze la el. Dumnezeule mare, de ce am merge acolo?

– Întotdeauna mi se par interesante zonele servitorilor. Se pot spune multe despre cineva după ce vezi bucătăria. Spălătoria, cămara.

– Mă mir că nu vrei să vezi afumătoarea, mormăi Jasper.

– O, în afumătoare ar fi mult prea cald vara, răspunse Con serios. Lilah își înăbuși un chicot.

– Cred că vom rămâne în zona principală. Este o casă mare.

– Da, greu de încălzit, sunt convins, spuse Sir Jasper.

Merseră pe coridor, încetinind la examinarea amănunțită de către Sir Jasper a fiecărei camere. Îmbina frecvente complimente siropoase către Lilah cu critici despre numeroasele defecte ale casei: scările erau așezate ciudat; erau prea multe ferestre, ceea ce, desigur, era motivul pentru care covoarele erau decolorate; această cameră era prea mică, cealaltă prea mare, iar salonul de fumat mai bine ar fi transformat într-o sală de biliard.

Lilah începu să creadă că bărbatului i-ar prinde bine dacă l-ar târî prin bucătărie și spălătorie. Dar nu putea risca să-i plece bucatarul când Jasper ar începe să-i corecteze metodele de coacere.

– Fără doar și poate, ai o mulțime de planuri pentru o casă care nu-ți aparține, comentă Con acid.

Sir Jasper se simți mândru, fără a fi afectat de sarcasmul lui Con.

– Da, păi, am un pic de înclinație arhitecturală. Cercetă biblioteca în care se aflau acum. Vezi tu, camera asta are mult prea multe cărți.

– Este o *bibliotecă*.

Lilah se uită la Con, care pufni și se întoarse cu umerii cutremurați de un râs înfundat. Nu era sigură ce era mai exasperant, afirmațiile prezumtive ale lui Sir Jasper sau felul în care o tenta să rădă la fiecare pas.

– Domnilor, îmi pare rău, dar cred că este suficient un tur pentru o zi. Cred că trebuie să mă odihnesc înainte de cină. M-a luat o durere de cap.

Asta era cu siguranță adevărat. Îi aruncă lui Sir Jasper un scurt zâmbet fals și plecă. Nici măcar nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Con.

Seara trecu într-un mod la fel de enervant.

După cină, mătușa Vesta hotărî ca Lilah să-i distreze cântând la pian. Sir Jasper se grăbi să se ofere să stea lângă ea și să întoarcă paginile, dar pianul se dovedi a fi, din păcate, neacordat. Dar cel puțin nu era nevoie de conversație.

Destul de târziu pentru Lilah, mătușa Vesta anunță cu privirea sticloasă că se retrage. Lilah profită de ocazie pentru a merge și ea în camera ei. În cele din urmă, toți patru urcară scările împreună. Sir Jasper îi făcu o urare prelungită de noapte bună, cu o plecăciune peste mână și ținând-o mult prea mult. Lilah își smulse mâna și intră grăbită în camera ei. Vizita lui Sir Jasper se prelungise deja peste măsură.

Con deschise ușa și, așezând un scaun ca să poată vedea ușa închisă a lui Lilah, se așază să aștepte. Nu crezuse nici măcar o secundă dezmințirile lui Lilah din acea dimineață. Era sigur că silueta pe care o văzuse era a ei.

Ar da de bucluc cu Lilah dacă l-ar găsi spionând-o. Îl făcu să se simtă puțin vinovat; avea dreptul la intimitatea ei. Dar, indiferent ce făcea, era periculos. Răpitorul care fugise ar putea pândi acolo, în întuneric, așteptând o oportunitate să o prindă de data aceasta pe femeia potrivită. Sau Niles Dearborn. S-ar putea foarte bine să fie încă prin preajmă. Și cu siguranță era ceva în neregulă cu orice făcea Lilah, altfel nu ar fi fost atât de secreteasă în privința asta.

Zgomotul unei uși care se deschidea îi alungă lui Con gândurile.

Se aplecă mai aproape, văzând-o pe Lilah, îmbrăcată în cămașa de noapte, mergând pe hol, depărtându-se de el. Con aștepta până când capul i se făcu nevăzut pe scări, apoi ieși din camera lui și o urmă. Coborî ușor scările, având grijă să evite fiecare loc în care descoperise că o scândură ar scârțâi. Inima îi bătea mai repede, atmosfera de mister era sporită de tăcerea întunecată din jurul lui.

Când ajunse la baza treptelor, rămase în umbră, privind-o pe Lilah. Se aștepta ca ea să coboare pe coridorul transversal care ducea la ușa din spate, dar, spre surprinderea lui, trecu pe lângă ea fără să arunce o privire. Acum era și mai intrigat.

Trecu pe lângă bibliotecă și sufragerie în același mod calm, fără a pierde timp, dar și fără a se grăbi. Era mai riscant să o urmărească aici, unde ar fi expus dacă ea ar privi înapoi, dar ea nu privise încă în jur, iar holul era întunecat, singura lumină fiind cea oferită de lună, care pătrundea prin ferestre. Con rămase în umbră în spațele ei, potrivindu-și ritmul cu al ei. Când ajunse la capătul coridorului, se întoarse, îndreptându-se clar spre cea mai veche aripă a casei.

Con grăbi pasul pe trepte și, în timp ce deschidea ușa sălii mari, văzu ușa din fața lui închizându-se. Unde se ducea ea? Încercă să-și amintească dacă văzuse o ușă spre afară în această secțiune. Dacă da, s-ar explica de ce o pierduse ieri când fugise să o găsească la intrarea în grădină. În hol era aproape întuneric beznă, dar în fața lui se zărea licărul slab de lumină a lunii, pe care nu-l observase aseară. Nu o putea numi lumină, dar era suficient pentru a-i permite să-și mențină viteza.

Când ieși din sala mare, nu găsi nici un semn al prezenței ei. Se întoarse instinctiv spre scări. Era atât de liniște pe casa scărilor

îngustă, încât i se păru că îi aude respirația. Ea continuă să urce, iar el realizează că se îndreaptă spre ultimul etaj. Era poate ultimul loc pe care îl bănuise ca destinație. Greu de imaginat că în miez de noapte le făcea o vizită portretelor strămoșilor.

Se opri în capătul scărilor. Lilah era la doar câțiva metri în fața lui, plimbându-se prin galerie în același ritm uniform. Galeria lungă păruse ciudată și pustie cu o seară înainte; întunericul ei era străbătut de pete de lumină care intra prin ferestre. Era și mai înfricoșător acum să vadă figura albă fantomatică a lui Lilah mergând pe acolo, fără să privească o clipă la dreapta sau la stânga, în timp ce trecea din umbră în lumina lunii și din nou în umbră. Un fior rece îl străbătu.

Porni după ea și o senzație ciudată de groază, aproape de panică, îl cuprinse. Lilah se opri la capătul galeriei, în fața ferestrelor înalte și mari. Lumina lunii se revărsă peste ea. Con își dădu seama prea târziu că, atunci când ea se va întoarce, el va fi direct în aria ei de vedere.

Nu existau uși după care să se adăpostească de-a lungul acestui coridor lung și neîntrerupt.

Lilah se întoarse încet și pentru prima dată Con îi zări fața. Ochii îi erau goi, fața lipsită de expresie. Ea privi drept prin el.

Capitolul 23



O teamă cumplită îl făcu pe Con să încremenească. Nu putea decât să privească cum Lilah se întoarce și deschide o ușă pe care nu o observase înainte. Ea păși înăuntru, la fel de lipsită de emoții, la fel de lipsită de minte ca un automat. Lilah mergea în somn.

În vidul aproape inuman al chipului ei, lipsa totală de recunoaștere sau răspuns erau suficiente pentru a-l face pe Con să tremure, dar acum înțelese. Nu era de mirare că ea negase călătoria în labirint noaptea trecută; nu-și amintea de drumurile ei nocturne. Tresărind, Con realizează că Lilah dispăruse dincolo de prag, în timp ce el stătea acolo ca un prost.

Se repezi după ea și se opri brusc, uluit. Lilah se opri într-o cameră rotundă. În stânga era o scară care ducea în jos. Pereții curbați din jurul ei erau acoperiți de ceasuri. Mari, mici, de orice fel, acestea acopereau pereții și umpleau dulapurile. Era camera din coșmarul lui.

Con scoase o exclamație puternică, iar Lilah se întoarse cu un țipăt.

– Lilah. Sunt eu. Doar eu. Își întinse mâinile în față cu un gest pașnic. Mergeai în somn.

Lilah se uită la el, apoi privi prin cameră, confuzia și panica amestecându-se pe chipul ei.

– Unde... Nu, o, nu... Cu un geamăt, ea se așeză pe podea, aco-perindu-și fața cu mâinile. Am crezut că a dispărut. Am crezut că pot să mă descurc.

Lilah privi în jur și se cutremură. Te rog! Să mergem în altă parte.

– Desigur. Con o luă de braț și o trase în sus; era rece ca gheața. Rosti pe un ton cald, plin de umor: M-aș oferi să te iau în brațe ca orice erou demn și să te duc în camera ta, dar mi-e teamă că ne-am putea prăbuși la baza acelei scări.

El fu răsplătit cu un răs mic, întretăiat.

– Mai bine nu. Oricum, nu sunt o domnișoară ofilită și în dificultate. Sunt doar o proastă care nu are control asupra a ceea ce face, termină ea cu amărăciune.

– Prostii! Con își puse brațul în jurul umerilor ei și o trase lângă el în timp ce mergeau prin galerie. Ești, fără îndoială, cea mai controlată femeie pe care o cunosc. Poate că uneori trebuie doar să scapi de acele cătușe de care te legi.

– Vezi bine de ce trebuie să le ții acolo. Dumnezeu știe ce aș putea face altfel.

– Ai încredere în mine. Nu te-ai comportat ca o femeie nebună.

– Zici? Ea îi aruncă o privire sceptică și se trase, pornind să coboare scările. Uite ce am făcut – se pare că am plecat în labirint aseară și în seara asta am ajuns în turnul bunicului.

– Totuși, ce este locul acela? spuse Con, în parte pentru a o distra-ge de la autocritica ei.

– Este camera turnului în care bunicul meu își păstra colecția. Toate ceasurile și busolele lui.

Con își aminti cadranele mai mici împrăștiate printre ceasuri. În visul lui fuseseră și busole. Era exact aceeași cameră. Ar putea jura asta. Gândul îl neliniști.

– Ah, da, turnul – acea clădire ciudată de la capătul casei.

– Da. Lilah continuă: Un strămoș nenorocit a mai adăugat și gale-
ria lipită de turn – evident, cineva care nu se pricepea la arhitectură.

– Sau care nu avea gusturi.

Mintea lui Con se învârtea plină de întrebări despre camera bi-
zară, dar acum nu era momentul să o interogheze pe Lilah. Avea
nevoie să o încălzească din nou, să-i liniștească nervii zdruncinați.
Dincolo de asta, simțea o nevoie acută de a o lua în brațe și de a o
ține, dar nu își putea da voie să facă asta.

Con se gândi să o ducă la etaj în dormitorul ei, dar, având în
vedere ce simțise când trupul ei fusese apăsător de al lui, se gândi
că dormitorul ei s-ar putea dovedi a fi un loc periculos. În plus,
voia să vorbească cu ea fără a risca să se trezească cineva și să-i
găsească. Dumnezeu știa ce ar putea face vărul ei idiot dacă l-ar
descoperi pe Con în dormitorul lui Lilah. Probabil că l-ar provoca
la duel.

Con se gândi la camera de fumat pe care Sir Jasper și-o ima-
ginase transformată în sala lui de biliard. Se afla în drumul lor,
aproape de capătul coridorului principal. O conduse pe Lilah acolo,
închizând ușa în urma lor și îngenunche să facă focul. Ridicându-se,
turnă câte un coniac pentru fiecare. Lilah încă stătea în mijlocul
camerei, cu brațele încrucișate, părând pierdută.

– Vino!

Con nu se putu abține. Așezând paharele pe o măsuță, o ridică
pe Lilah și se așază pe scaunul de lângă foc pentru a o legăna pe
Lilah în poala lui.

Cu un oftat mic, care îl înfioră de tot pe Con, Lilah se relaxă
și își sprijini capul pe umărul lui. Con își plimbă mâna în sus și
în jos pe brațul ei pentru a o încălzi. Încercă să nu se gândească
la faptul că doar un strat subțire de bumbac îi separa pielea goală de
atingerea lui. Lilah era vulnerabilă; avea nevoie de atenție tandră,
nu de gânduri desfrânate.

Fără îndoială, faptul că gândurile lui se rătăciseră în acest fel,
aduceau o acuzație la adresa caracterului său. Dar era al naibii de
greu să nu observi cercurile întunecate ale sfârcurilor ei ușor vizibile

sub pânza albă. Sau părțile de picior dezvăluite de rochia ei șifonată. Con luă unul dintre paharele de pe măsuta laterală și luă o înghițitură. I-l dădu pe celălalt lui Lilah.

– Uite! Asta te va încălzi.

Cu o supunere blândă, care îl făcea pe Con să sufere, Lilah luă o înghițitură. Ea se cutremură, cu ochii înlăcrimați și îi aruncă o privire acuzatoare care îl liniștea cumva în legătură de starea ei emoțională. Dar nu plecă din poala lui.

– Nu am mai făcut asta de ani de zile – să umblu în somn adică, spuse ea, surprinzându-l pe Con cu informația oferită fără a fi întrebată. A încetat după ce m-am dus să locuiesc cu mătușa Helena.

– Înainte o făceai des?

Lilah ridică din umeri.

– Când eram mică deloc. A început pe măsură ce creșteam și, la sfârșit, se întâmpla o dată sau de două ori pe săptămână. Acesta este unul dintre motivele pentru care tata m-a trimis departe.

Con nu era sigur dacă Lilah realiza că oftase.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru o fată tânără.

– Este îngrozitor și pentru o femeie adultă.

– Sunt sigur că este.

Își lipi buzele de părul ei. Văzând că ea nu se îndepărtează, el își sprijini obrazul de capul ei. Părul ei era moale și fin ca mătasea pe pielea lui. Se întreabă cum putea dorința să pulseze în el ca o tobă doar pentru că voia să o protejeze. Reticent, Con își ridică capul.

– Când te-am întrebat azi-dimineață, nu știai că te-ai dus la labirint aseară?

– Nu mi-am amintit. Dar când ai spus tu, am început să intru la bănuieli.

– De ce nu mi-ai spus?

– Este jenant. M-am gândit să mărturisesc, dar mi-am spus că pot să controlez totul, având în vedere că eram conștientă de ceea ce am făcut. Ea oftă și spuse pe un ton mai scăzut: Nu am vrut să fie adevărat. Nu am vrut să știi, să te gândești...

– Să mă gândesc la ce? o îndemnă el cu blândețe, când ea se opri.

– Că sunt nebună.

Cuvintele sunară aproape ca o șoaptă.

– Nu ești nebună. Nici pe departe. Crede-mă!

– Dar cum pot să dorm atât de profund încât să nu mă trezesc la toate astea? Nu înțeleg cum am putut să mă îndrept spre camera ceasului și să nu mă trezesc. Să nu fiu conștientă de asta. Sau să ies spre labirint. De parcă aș fi drogată.

Con încremeni.

– Crezi că ai fost?

– Nu. Ea oftă. Ar fi o scuză la îndemână. Dar este ridicol. Ar fi trebuit să mă drogheze și pe mine când eram copil.

– Visai?

– În timp ce mă plimbam? Nu. Cel puțin, nu-mi amintesc. Este un mister la fel de mare pentru mine ca și pentru tine. Și de ce, după tot acest timp, a început din nou? Ea se ridică, întorcându-se să-l privească în față. Nu mai sunt un copil. Ar trebui să pot controla ceea ce fac.

– Dormeai, Lilah.

– Dar sunt tot *eu*. Cum pot face lucruri și nici măcar să nu știu despre asta?

– N-am idee. Dar nu ești singura care a umblat vreodată în somn. Nu se întâmplă pentru că cineva este labil psihic, adăugă el când văzu că era pe cale să protesteze. Oamenii nu pot avea control asupra viselor lor. Cred că acesta trebuie să fie foarte asemănător cu un vis, doar că mai puternic.

– Mă sperie, Con. Ce aș putea să fac fără să știu? Ce am făcut?

– Nimic condamabil, dacă asta te îngrijorează.

– Nu ai de unde să știi asta.

– Te știu pe tine. Sunt sigur că n-ai face nimic care nu este moral. După cum tocmai ai spus, ești tu, chiar și atunci când dormi. Și ești o persoană bună – nu pentru că te supui regulilor, ci pentru că asta ești în interior. N-ai răni pe nimeni și nu ai săvârși nici un alt păcat.

Lilah se relaxă, ghemuindu-se înapoi în el, iar el își încolăci brațele în jurul ei. Era un lucru periculos. Ea era periculoasă, dar în nici unul dintre modurile la care se gândea Lilah. Își dorea mult prea mult să o țină în brațe, să o protejeze, să o ferească de rău. Voia, pe scurt, s-o liniștească, ceva ce nu mai simțise până acum în viața lui. *Pe ea. Pe Lilah Holcutt.* Care era cam la fel de drăgălașă și în nevoie de protecție ca un arici.

De ce trebuia să fie Lilah cea pentru care simțea această nevoie adâncă? Con îngropase acea dorință pentru ea, o ignorase,

o respinsese, dar nimic nu părea să o elimine. Zăcea acolo ca un foc mocnit, așteptând să fie reaprins. Era acolo de când o sărutase pe Lilah după ce-i urmăriseră pe tâlhari.

Dacă ar fi trebuit să fie sincer cu el însuși, fusese acolo cu mult înainte de asta. Oricare ar fi fost scuzele lui pentru a o evita pe Lilah în timpul pregătirilor pentru nuntă, la bază stătea faptul că, atunci când Con era în preajma ei, gândurile lui o luau într-o direcție inacceptabilă. Într-adevăr, poate că începuse chiar cu mai mult timp în urmă decât atât, din primul moment în care zărise acele picioare îmbrăcate cu acei ciorapi liliachii neașteptați. Ceea ce provocase acea explozie de pasiune zilele trecute la Carmoor nu fusese un capriciu de moment. Nu fuseseră circumstanțele.

Con privi în jos către Lilah. Adormise, cu capul pe pieptul lui. Îi simțea respirația pe el la fiecare expirație, ceea ce îi făcea să vibreze fiecare nerv din trup.

Dar își dăduse cuvântul să nu se mai atingă de ea. Doar pentru că nu-și dăduse seama cât de greu va fi nu însemna că ar putea încălca jurământul. Oricât și-ar dori să o ia și să o ducă în patul lui. Să o sărute, să o mângâie, să o pătrundă adânc. Con mormăi o înjurătură.

– Lilah? Trezește-te! Cel mai bine ar fi să te întorci în pat acum.

Lilah se trezi în dimineața următoare simțindu-se cu inima ușoară. Părea ciudat, având în vedere că acum Con descoperise că era somnambulă. Dar, la fel ca atunci când Con aflase despre mătușa ei și despre scandal, se simțise ușurată.

Acum era la curent cu toate secretele ei. Nu mai trebuia să se prefacă față de el. Și secretul ei era în siguranță; nu trebuia să-și facă griji. Acum îl cunoștea pe Con – indiferent cât de des ar putea încălca regulile, el se ținea de cuvânt. Era, mai presus de orice, loial.

Spre exasperarea ei, în sala de mese îl găsi pe Sir Jasper, nu pe Con.

– Ah, Delilah. Se ridică și trase un scaun pentru ea, spunându-i majordomului: Poți să-i aduci acum micul dejun domnișoarei Holcutt.

După expresia majordomului, Lilah ghici că îi aprecia ordinele lui Sir Jasper dând la fel de puțin ca ea. Și ce îl făcuse pe Jasper

să presupună că se poate așeza în capul mesei? Se întoarse către majordom, care aștepta sfidător comanda ei.

– Da, ar fi frumos, Ruggins, dar aş vrea o ceaşcă de ceai mai întâi.

– Este o zi minunată, menţionează Sir Jasper. Am făcut o plimbare prin grădină azi-dimineaţă. Din păcate, a fost neglijată.

– Prefer un aspect rustic.

În continuare, el avea să-i spună ce ar trebui făcut pentru a o înfrumuseţa.

Jasper zâmbi blând.

– Rustic, da, dar *sălbatic* cred că nu.

– Este un aspect despre care va trebui să discuţi cu mătuşa mea.

– Dar, cu siguranţă, Barrow House este casa ta.

– Da, dar mătuşa mea locuieşte aici. Las treburile casei pe mâinile ei.

Părea surprins de fermitatea tonului lui Lilah, dar ridică din umeri.

– Mă gândeam, Delilah, având în vedere că este o dimineaţă atât de plăcută, că ai putea să-mi arăţi moşia.

– Da, *Delilah*.

Vocea batjocoritoare a lui Con răsună din pragul uşii, din spatele ei. Lilah se gândi că niciodată nu fusese atât de bucuroasă să-i audă vocea săcăitoare.

– Pare o idee extraordinară. Mi-ar plăcea să privesc mai îndeaproape câmpurile.

Con îi aruncă lui Sir Jasper un rânjet.

Sir Jasper se încruntă, dar nu putea spune nimic fără a fi nepoliticos. Mai târziu, în timp ce coborau spre mlaştinile secate, Con fu cât se putu de enervant, reuşind efectiv să pună calul între Lilah şi verişorul ei, în timp ce el purta o conversaţie puerilă, fără sens, ridiculizându-l pe Sir Jasper până când lui Lilah aproape că i se făcu milă de bărbat.

Expresia lui Sir Jasper deveni din ce în ce mai aspră şi, când Lilah sugera o întoarcere mai devreme acasă, aprobă bucuros. Mătuşa Vesta era trează când se întoarseră şi îl atrase pe Sir Jasper într-o conversaţie, dându-le lui Lilah şi lui Con şansa de a evada.

– Eşti un om îngrozitor, îi spuse Lilah lui Con, în timp ce acesta o însoţea înapoi afară.

– Ştiu. Nu te bucuri? rânji el.

- Mult. Unde mergem?
- Spre labirint.
- De ce? Con, nu vreau să mă întorc în labirint.
- Doar însoțește-mă. Vreau să încerc ceva. În plus, Sir Jasper nu ne poate vedea acolo. Nu vreau să ne întrerupă. Am ceva de discutat cu tine.
- Ce? întrebă Lilah, alarmată de expresia serioasă de pe chipul lui Con.
- Cred că știu de ce ai umblat în somn. Ești chemată în labirint.

Capitolul 24



- Ce? Con, serios...
- Nu, stai, ascultă-mă! Își ridică mâinile conciliant. Tu ai spus că nu ai mai umblat în somn de mulți ani, dar ai început după ce am ajuns aici. Poate se întâmplă pentru că noi căutăm cheia.
- Ce legătură ar putea avea cu asta?
- Dacă ai auzit sau ai văzut ceva legat de cheie când erai foarte tânără și ai uitat odată cu trecerea anilor? Poate nu ți-ai dat seama că era important. Dar această informație îți este îngropată adânc în memorie, iar mintea ta adormită își amintește de asta.
- Mintea mea mă trimite să-ți recuperez cheia? întrebă Lilah sceptică.
- Nu este cheia mea. Este a ta. Poate ai o legătură cu asta.
- Cheia nu mă cheamă să o găsesc, răspunse Lilah categoric. Aș ști dacă aș avea vreo legătură cu asta.
- El ridică din umeri.
- Poate. Dar există un motiv pentru care ai început să umbli din nou în somn de când te-ai întors în această casă.
- Casa mă face să merg în somn? Are un fel de putere asupra mea? Zici că ești mătușa Vesta.
- Poate că are dreptate. Dacă este o forță care lucrează aici și pe care nu o recunoaștem? Sau pe care nu o înțelegem? El întinse mâna și o cuprinse, spunând serios: Nu respinge ceea ce vreau să-ți spun. Jur pe orice vrei că nu o să fac vreo glumă bizară. Sunt serios.

– Foarte bine, acceptă Lilah și îl privi precaută.

– Camera aceea de aseară din turn... am recunoscut-o.

– Ce? Cum ai putea să...

Lilah simți o durere în piept.

– Am visat-o. De multe ori.

– Nu înțeleg. Nu ai mai văzut-o niciodată. Cum ai putea să o visezi?

– Exact... De unde am știut cum arată? De ce am visat-o?

Ea se încruntă.

– Ești sigur? Uneori mă simt de parcă aș fi avut un vis înainte, dar nu-mi amintesc când. Cred că este doar un truc al minții.

– Acesta nu este un truc al minții. Am visat camera aceea. Întreabă-l pe Alex când se întoarce. I-am descris-o. Am visat cu o seară înainte să se căsătorească și de mai multe ori înainte de asta. Din cauza ceasurilor și a... sentimentului de panică, am respins visul, considerând că nu sunt decât emoții. Am presupus că eram îngrijorat să nu întârzie, să nu fac ceva greșit și să nu stric ceremonia de nuntă a lui Alex.

– Este de înțeles. Când ai intrat în turn, ai văzut o cameră plină de ceasuri și ți-a amintit de cea din visul tău.

– Nu mi-a amintit de ea. Era camera din visul meu. Pereții erau toți curbați. Erau ceasuri pe pereți și în dulapuri. Am văzut acea fereastră, acel birou. Singurul lucru diferit era scara. În visul meu, nu era nici o ieșire.

– Dar, Con...

El ridică o sprânceană.

– Crezi că mint?

– Nu! Nu, nu, dar... Trebuie să existe o explicație.

– Sunt convins că există. Dar nu explicația rațională, comună pe care ai accepta-o. Cred că îmi era menit să o văd.

Lilah se strâmbă.

– Menit de către cine?

– Sau ce.

– Crezi că de fapt casa te-a chemat? Că are ceva putere? Sau poate că unul dintre canalele de energie îngropate ale mătușii Vesta ți-a trimis un mesaj?

– Nu știu. Ceea ce știu este că s-a întâmplat și nu găsesc nici o explicație logică, științifică pentru asta. Sunt convins că trebuie

să luăm în considerare că s-ar putea să fi fost ceva mai mult decât un simplu vis. Lilah, oricât de mult ai vrea să negi, oamenii din familia mea au uneori vise care sunt... semnificative, în lipsa unui cuvânt mai bun. Reed a visat că Anna era în pericol și ea chiar era. Kyria a visat despre o ceremonie străveche, deși nu știa nimic despre astfel de lucruri.

Lilah clătină din cap. Nodul din pieptul ei creștea tot mai mult.

– Lilah, o cunoști pe sora mea, Olivia. Ea nu ar inventa astfel de lucruri. Cu toate acestea, îți va spune că a văzut fantome acasă la Stephen. Le-a visat. A văzut ce li s-a întâmplat. Și Megan – nu ai putea întreba pe cineva mai sceptic decât un jurnalist. Dar ea și Theo s-au văzut într-un vis, un vis reciproc, cu zece ani înainte de a se întâlni. Așa că trebuie să cred că visul meu repetat despre camera ceasului înseamnă ceva.

– Mi-ai spus că nu ai nici unul dintre talentele pe care par să le aibă ceilalți din familia ta.

– Întotdeauna am crezut asta. Dar acum, încep să mă îndoiesc. Am petrecut mult timp gândindu-mă aseară, în timp ce stăteam acolo, așteptând să ieși din cameră.

– Vrei să spui în timp ce mă spionai.

Con îi ignoră afirmația.

– Nu o să-mi distragi atenția. M-am gândit la conversația noastră din labirint, de acum câteva zile. Am făcut o glumă despre asta, dar încep să mă întreb dacă nu cumva chiar am o abilitate.

– Vrei să spui că ești o busolă umană?

Lilah începu să chicotească.

– Da, știu, din punct de vedere al talentelor supranaturale, nu este impresionant. Dar nu ai cum să crezi că aș inventa ceva atât de lipsit de dramă.

– Nu, probabil că nu.

– Nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva neobișnuit. Am presupus că eram mai bun la indicații și la hărți sau la deduceri.

– Pentru că te crezi mai inteligent decât alții.

– Ei bine, da...

El o privi cu sfială.

– Ești mai deștept decât mulți oameni, spuse simplu Lilah.

Con părea foarte șocat.

– Tocmai mi-ai făcut un compliment?

– Cred că da.

Ea zâmbi.

– Ideea este că și alți oameni din familia mea sunt deștepți, dar ei nu găsesc lucrurile la fel de bine ca mine. Mi-am dat seama că e ceva mai mult decât a ști în ce direcție merge o persoană. O pot simți. Aseară, de exemplu, când mergeam din sala mare pe coridorul următor, nu era nici urmă de tine, dar eram sigur că ai urcat scările. Și e ciudat, nu-i așa, că știu în ce direcție este nordul adevărat? Îmi pot găsi direcția într-un loc, chiar dacă nu-mi este familiar. Chiar tu ai spus că este neobișnuit să găsești drumul spre centrul labirintului din prima încercare. În plus, am observat ceva în labirint.

– Ce?

În ciuda voinței ei, lui Lilah i se stârni curiozitatea. Asta era treaba cu Con: el reușea mereu să-i stârnească interesul.

– Este mai bine dacă îți arăt. În plus, vreau să testez.

Stătuseră lângă intrarea în labirint, dar acum Con pătrunse mai mult în el.

– Să testezi ce?

– În timp ce treceam pe aici, aveam siguranța că merg pe drumul cel bun, dar cu un sentiment mai puternic decât de obicei. Când te-am luat de braț, am simțit asta – acest fel de furnicătură, dar nu pe pielea mea. În interiorul meu. Dintr-odată, am fost mai... conștient. Era ca și cum ai aprinde o lampă și totul devine deodată mai luminos. Mai vizibil.

– O furnicătură?

– Când te-am atins, mi-a fost imediat clar în ce direcție ar trebui să merg. A fost atât de intens, încât am remarcat-o. Asta m-a pus pe gânduri. Mi-am amintit cât de ușor i-am urmărit noi pe acei răpitori.

– Pentru că surorile tale ne-au lăsat indicii.

– Dar eram deja pe drumul cel bun când l-am văzut pe primul. Și îți amintești când mi-am dat seama că mergeam pe drumul greșit? Erai foarte aproape de mine.

– Deci vrei să îmi spui că ai această abilitate specială de a urmări oameni. Ea își încrucișă brațele, hotărâtă. Și eu sunt o baterie?

Con rânji.

– Aș spune mai degrabă că ești ca un canal, dar... da, cred că tu... amplifici această abilitate. O faci să fie mai puternică.

– Există adesea oameni care înțeleg mai bine hărțile, care au un bun simț al direcției.

– Asta nu o infirmă. Dimpotrivă, dacă poți crede că cineva poate avea din naștere un bun-simț al direcției, de ce nu ar putea rezulta că alții ar putea avea o abilitate innăscută, care este și mai puternică?

– Dar oamenii au diferite domenii în care excelează – matematică, să zicem, sau pictură, sau abilitatea de a cânta la pian. Asta nu face ca acea persoană să fie *mistică*. Nu înseamnă că există un fel de forță din altă lume sub pământ. Și cu siguranță nu înseamnă că îți pot spori talentul pentru direcție.

Nodul din pieptul ei, care se relaxase, reveni cu aceeași forță.

– De ce ești atât de pornită împotriva posibilității existenței unor puteri despre care nu știm? Doar pentru că nu le poți vedea, nu înseamnă că nu sunt acolo. Același lucru este valabil și pentru aer.

– Dar, Con, serios acum... magie? Întruniri? Forțe nevăzute care ne controlează? Ce urmează? Vrăjitoare?

Lilah făcu un pas înapoi. De ce era atât de încăpățânat în privința asta? Atât de serios? Își simți nodul și mai puternic.

– Nu am spus nimic despre magie sau vrăjitoare. Părerea mea este că există lucruri pe care nu le știm, nu le înțelegem, dar sunt totuși acolo. Dacă ai fi arătat cuiva o lumină electrică în anii 1600, ar fi considerat-o vrăjitorie. Este ușor să respingi ceva ca fiind magie doar pentru că nu înțelegi acel ceva.

– Electricitatea poate fi explicată. Înțeleasă. Poate fi dovedită. Dar ideea că o forță necunoscută, nevăzută, îți trimite coșmaruri despre camera ceasului sau mă cheamă acolo în miezul nopții este ridicolă.

De ce trebuia să continue cu asta?

– Asta nu înseamnă că nu este adevărat. Cât despre dovezi, ai văzut puteri inexplicabile la lucru. Ce zici de legătura dintre mine și Alex? De unde știm noi când celălalt are probleme? El și Sabrina au același tip de legătură. Alex a putut vizualiza casa Sabinei doar ținând ceasul de buzunar al tatălui ei. Știi viziunea Annei despre răpire. Ai auzit-o descriind locul. Și când am ajuns acolo, ai văzut că arăta exact așa cum o descrisese ea.

Lilah își încrucișă brațele, simțindu-se ca într-o capcană.

– Nu știi! Nu știu ce să cred despre nici unul dintre aceste lucruri. Dar nu pot să cred în acest nonsens bizar...

– Vrei să spui că nu o să crezi. Con își vârî o mână înapoi în păr. Ești atât de încâpățanată.

– Adică, dacă nu cred ceea ce vrei tu să cred, sunt încâpățanată?

– Și dacă nu vrei să crezi în ceva, este o prostie.

– De ce o ții una și bună? De ce trebuie să insiști și să tot insiști... Con ignoră vorbele ei.

– Adevărata întrebare este de ce continui să negi existența lucrurilor la care ai fost martoră? Refuzi să le accepți pentru că deranjează fantezia plăcută și ordonată pe care ai modelat-o pentru viața ta. Poate trebuie să recunoști că Vesta ar putea avea dreptate. Poate că ședința ei de spiritism nu a fost o farsă.

– Te înșeli! Lilah fu cuprinsă de o furie care o mistui ca un foc. În același timp, voia să fugă, cât de departe și cât de repede putea. Încetează! Pur și simplu încetează!

Dar Con continuă, întinzându-și larg brațele:

– Dacă nu ai fi atât de al naibii de limitată, ai recunoaște că lumea nu este atât de ordonată pe cât și-ar dori mătușa ta Helena să crezi. Regulile nu se aplică întotdeauna, Lilah.

– Nu!

Pentru a doua oară în viața ei, Lilah îl palmui.

Capitolul 25



Con rămase cu gura căscată la ea, uimit, dar nu mai surprins decât însăși Lilah. Scoțând un gemăt înecat de consternare, ea își acoperi fața cu mâinile.

– Îmi pare rău!

Rosti cuvintele aproape în șoaptă. Își lăsă mâinile în jos, dar încă nu se hotărâse să se uite în ochii lui. Dregându-și glasul, Lilah spuse, mai ferm:

– Te rog să-mi accepți scuzele. Eu... Eu nu știu cum de am putut să mă comport astfel.

– Asta este a doua oară, știi.

În vocea lui Con era o notă ciudată, parcă nu chiar de furie. Suna mai mult a... Lilah își ridică privirea.

– Râzi?

– Nu. Nicidecum. Ochii îi licăreau de amuzament. Spune-mi, sunt singura persoană pe care o lovești în mod regulat?

– Nu am lovit pe nimeni altcineva în viața mea, spuse Lilah indignată.

– Atunci sunt special pentru tine.

Un zâmbet îi încolți pe buze.

– Ești singurul care este atât de enervant, răspunse ea, începând să se relaxeze. Sincer, Con, cum poți să râzi?

– Am trei surori. Am fost lovit de nenumărate ori. Se întâmplă când cineva este, așa cum ai spus, „atât de enervant“.

– Mă îndoiesc că te-au palmuit.

– Corect. Dar Olivia m-a urmărit odată pe hol, cu o perie de păr în mână. E mai rapidă decât ai crede.

– Trebuie să fi fost un copil groaznic.

– În sfârșit! Un zâmbet, observă el și o mângâie pe obraz.

– Nu știu cum poți fi atât de amabil după ce te-am lovit.

– Ei bine, aș prefera să nu-ți faci un obicei din asta. Dar nu m-ai lovit atât de tare. Trebuie să te învăț cum să lovești corect. Și ar fi trebuit să fiu în gardă. Este penibil, într-adevăr. O luă în brațe.

– Îmi pare sincer rău, Con. A fost nepoliticos și nepotrivit.

Se simțea atât de bine stând așa, cu pieptul lui cald și ferm sub obrazul ei, cu inima bătând în ritm constant.

– A fost destul de nepoliticos. Con îi sărută creștetul capului și făcu un pas înapoi. Și mie îmi pare rău. Am râs de tine. Și n-ar fi trebuit să o menționez pe mătușa ta.

Ei îi păru rău după îmbrățișarea lui, dar nu îl putea lăsa să observe asta.

– Care? Helena sau Vesta?

– Oricare. Ambele. Nu ar trebui să mă enervez pentru că nu crezi în ceea ce fac eu.

– De obicei nu mă comport așa, deși nu mă pot aștepta să crezi asta.

– Te cred. Ai văzut vreodată un dop de plută bufnind dintr-o sticlă de șampanie?

– Acum sunt ca un dop?

- Lucrurile bine sigilate uneori bufnesc. Ești îngrijorată de faptul că umbli în somn. Se întâmplă lucruri ciudate. Eu te presez. Pețitorul tău înflăcărat și bătrân a venit după tine aici.

- Tac! Lilah chicoti. Sir Jasper nu este bătrân.

- Va fi.

- La fel vei fi și tu.

- Da, dar nu încerc să te leg de mine pentru tot restul vieții.

Nu exista nici un motiv pentru care observația lui să doară. Ea nu voia să fie legată de Con mai mult decât ar fi vrut el să fie legat de ea.

Con îi așeză mâna la brațul lui și ieșiră din labirint.

- Să presupunem că mă înșel și că nu există nici o energie misterioasă care lucrează. Voi lăsa deoparte faptul că am visat locul respectiv. Există încă acest fapt incontestabil - ai mers în somn în camera aceea. Un alt lucru asupra căruia suntem de acord este că acea cameră cu ceasuri a bunicului tău este neobișnuită. Nu în ultimul rând, acea cameră este exact genul de loc în care te-ai putea aștepta să găsești o cheie ascunsă.

Lilah ridică privirea spre el și zâmbi.

- Atunci sugerez să mergem prin turn, ca să nu ne întâlnim cu Sir Jasper.

Traversară iarba, înconjurară casa și intrară în turn printr-o ușă robustă de lemn. Turnul era gol, cu excepția treptelor de piatră de lângă zid, arcuite în sus. Începură să urce. Con privi în jur în timp ce treceau pe lângă etajul următor, de asemenea gol.

- Nu există nici o ușă. Nu este acesta nivelul de sub galerie?

Lilah dădu din cap.

- Turnul nu are ușă către casă nicăieri în afară de ultimul etaj. Ea răspunse la întrebarea lui înainte ca el să poată întreba. Nu știu de ce.

- Aș spune că strămoșul tău încerca să ascundă ceva.

- Probabil.

- Ce crezi că era? întrebă el voios. O rudă nebună? Întâlniri secrete?

- Poate că îi plăcea să citească netulburat.

- Ei bine, asta ar fi dezamăgitor.

Când ajunseră în camera cu ceasuri, Con aruncă o privire lungă, încet în jur, încă uimit de cât de aproape era de visul său.

- Vezi ceva diferit?

- Nu aş avea de unde şti. Nu am mai văzut-o de ani buni. Chiar şi pe vremea când locuiam aici, veneam rar în această cameră. Nu era interzisă ca labirintul, însă uşa era ținută închisă, iar guvernantei mele nu-i plăcea să vină în această parte a casei. Ea spunea că îi era teamă să nu mă pierd, dar cred că era mai degrabă faptul că i se părea ciudată această aripă.

Se mişcă sistematic prin încăpere, verificând peretele pentru a găsi un seif şi examinând ceasurile pentru a găsi compartimente ascunse. Era un proces care le lua mult timp şi, când trebuia să plece să se pregătească de ceai, abia apucaseră să caute doar o treime din el. Nici măcar nu se uitaseră în dulapuri. Lilah oftă, ştergându-şi praful de pe degete.

- Acest lucru ne va lua zile întregi. Va fi foarte greu de căutat, cu Sir Jasper în preajmă.

- M-am gândit la el.

- La Jasper? De ce?

- Nu crezi că este suspect că vărul tău şi-a făcut apariţia chiar acum la tine acasă?

- Nu chiar. Este clar că l-a trimis mătuşa Helena. Îşi făcea griji că voi cădea pradă farmecelor tale.

Se opri brusc, roşind.

Exact asta făcuse ea.

O lumină licări pentru scurt timp în ochii lui Con, dar el spusese doar:

- Poate că nu. Sir Jasper ar fi un vinovat ideal pentru furtul cheilor lui Dearborn.

- Sir Jasper? Ea ridică glasul, cu neîncredere. De ce?

- Este bărbat şi este un Holcutt. El a preluat titlul tatălui tău.

- Crezi că vrea să se alăture Frăţiei. Lilah se gândi la cuvintele lui. Nu ştiu. Pare puţin probabil.

- Ar explica determinarea lui de a se căsători cu tine.

Lilah îşi arcui sprâncenele.

- Mă bucur că nu simţi nevoia să îmi faci complimente.

- Draga mea Lilah, sunt convins că faţa ta frumoasă şi reputaţia impecabilă - ca să nu mai vorbim de felul tău ascultător - ar fi un avantaj pentru el. Dar omul este al naibii de insistent. Aproape

că a forțat vizita aici, fără invitație. Continuă să te urmărească, chiar și în ciuda dezinteresului tău evident. Nu te-am văzut nicio dată încurajându-l cât de puțin.

– Nu am făcut-o.

– Nu este un comportament normal. Majoritatea bărbaților ar fi renunțat până acum și și-ar fi văzut de drum, cu inima frântă.

Își puse palma pe piept, afișând un aer melancolic.

– O, încetează! Lilah se strâmbă la el. M-am întrebat de ce insistă. Am crezut că pur și simplu pricepe greu.

– De asta nu mă îndoiesc. Dar cred că și el este nerăbdător să fie în posesia acestei case.

– Am presupus că atitudinea lui este stimulată de dorința pentru Barrow House, dar asta nu înseamnă că vrea și el cheia, sublinie Lilah.

– Este excesiv de interesat de amenajarea acestei case. Noaptea trecută, în timp ce ne făceam plimbarea după cină împreună, Jasper l-a interogat pe bietul Ruggins despre unde se află una, alta... și... făcu o pauză pentru a sublinia – se întreba dacă Sir Virgil folosea biroul de la parter.

– Ce? Asta este ciudat, chiar și pentru el.

– Desigur, Ruggins nu a dat nimic din casă. „Sunt sigur că nu aş putea spune, domnule.” Jasper a spus că se întreba pentru că biroul părea a fi nefolositor și părea o risipă.

– Poate că vrea să îl transforme într-o sală de biliard, spuse Lilah pe un ton tăios.

– Și ce zici de acel tur de inspecție a casei. O examina mult mai atent decât ar fi fost politicos.

– O privea ca un viitor proprietar.

– Sau spera să găsească ascunzătoarea cheii.

– În regulă. Acțiunile lui sunt suspecte, aprobă Lilah. Dar de unde ar ști măcar despre chei? Despre oricare dintre ele?

– Poate că i-a spus tatăl tău.

– Presupun că este posibil, spuse Lilah, cu îndoială. Dar tatălui meu nu-i plăcea de Jasper. Și de ce nu i-ar fi dat pur și simplu cheia dacă ar fi crezut că Jasper ar trebui să o aibă?

– Poate că Dearborn i-a spus lui Jasper. Părea convins de ideea că doar descendenții bărbați se califică pentru clubul său foarte exclusivist. Poate că era o altă cerință ca să fie trei. Au fost trei bărbați

pentru început, apoi următoarea generație de trei. Dearborn ar fi putut să își dorească să îl aducă pe Sir Jasper ca al treilea bărbat după ce tatăl tău a murit. Dearborn nu este dornic să împartă, dar ar putea să o facă, dacă crede că este singura modalitate de a obține ceea ce își dorește. Dar Sir Jasper a decis că ar prefera să aibă totul – orice ar însemna asta – pentru el. S-ar putea căsători cu tine pentru a obține o cheie și pentru a le fura pe celelalte. Tu opui rezistență, așa că acum dă buzna pe metereze.

– Poate. Dar cred că pur și simplu nu-ți place de el, așa că l-ai transformat într-un ticălos.

– Nu-mi place de el, aprobă Con. Dar asta nu înseamnă că nu este un ticălos. Cred că trebuie să fim cu ochii pe el.

– Sunt de acord. Lilah oftă. Mi-aș dori ca Sir Jasper să plece acasă.

– Poate că ar trebui să-i spui.

– Nu pot. Ar fi nepoliticos.

Con ridică sprâncenele.

– Cu mine ai reușit să fi destul de nepoliticoasă.

– Da, dar așa ești tu. Ești...

– Enervant? sugeră el.

– Nu. Ei bine, da, de multe ori ești, dar nu am vrut să spun asta. Mă refeream la... Lilah ridică din umeri. Nu trebuie să îmi aleg cuvintele cu tine. Nu ești omul care să se simtă jignit. Nu-ți pasă dacă ceva ce spun nu este potrivit sau sună prea îndrăzneț.

– Cu cât e mai îndrăzneț, cu atât mai bine, în ceea ce mă privește.

– La asta m-am referit. Nu ești șocat dacă știu lucruri sau contest ceea ce spui.

– Aș fi șocat dacă nu ai contesta ceea ce spun. Con rânji. Cât despre vărul tău, sugerez să ne întoarcem după ce se duce la culcare.

– Să te strecuri afară din camera mea ca să te întâlnesc în miezul nopții? Ar fi foarte nepotrivit. Dacă mătușa Helena ar ști despre asta, ar fi îngrozită.

– Știu. Sună distractiv, nu-i așa?

Își încrucișă brațele și își sprijini umărul de perete, afișând un zâmbet familiar pe buze.

Lilah își dori deodată, în mod șocant, să prindă cu dinții buza inferioară plină și să o muște ușor. Trase aer în piept și se întoarse, îndreptându-se spre scări.

– Deci? Con se îndepărtă de perete. Vei fi aici în seara asta?

Lilah se opri pe trepte. Nu se întoarce; ura să se gândească la ceea ce privea atență a lui Con ar putea observa pe chipul ei.

– Știi că o voi face.

Seara trecu greu, iar Lilah se retrase în camera ei de îndată ce putu, fără a provoca discuții. Cuddington ar putea fi o problemă; i s-ar părea ciudat dacă Lilah nu s-ar schimba de rochia de seară. În cele din urmă, Lilah sună după servitoare și își făcu ritualul ei obișnuit de noapte.

După ce plecă, Lilah se schimbă din nou într-o rochie confortabilă, pe care o putea prinde singură și își prinse părul într-un coc lejer în vârful capului. Nu se compara cu creațiile lui Cuddington și se apleca puțin într-o parte, dar ar fi trebuit să fie în regulă.

Lilah își stinse lampa și se așeză să aștepte. Stând în întuneric, ascultând zgomotele celorlalți care urcau la culcare în camerele lor, nu avea nimic de făcut decât să se gândească la ceea ce făcea. Era o prostie. Inutil. Periculos.

Aceleași lucruri se puteau spune și despre Con.

Își alungă gândurile când auzi pași pe scări. Auzi vocea mătușii Vesta spunând un noapte bună vesel și răspunsul politic al lui Sir Jasper, apoi al lui Con. Ușile se închiseră. Totuși, așteptă să se asigure că toată lumea era în siguranță în pat.

În cele din urmă, deschise ușa, incapabilă să mai aștepte, și se strecură pe coridorul umbrat și cufundat în tăcere. Purta papucii ei moi de cameră și ar fi coborât scările fără să scoată un zgomot dacă nu ar fi călcat pe o treaptă care scârțâia.

Încremenind, așteptă, apoi continuă tiptil. Îi trecu prin minte că era absurd să se strecoare ca un hoț în propria ei casă. Strălucirea blândă a luminii din bibliotecă îi spunea că Con o aștepta deja acolo. Bărbatul acesta probabil că se mișca precum o pisică; ea nu auzise nici un sunet.

Con stătea, într-adevăr, tolănit pe un scaun, fără jachetă, vestă sau cravată, cu mânecile cămășii suflecate până la coate. Ochii lui Lilah se îndreptară involuntar spre micul V care îi accentua golul aproape vulnerabil al gâtului, în contrast puternic cu linia dură a claviculei. Simți cea mai uluitoare dorință de a-și lipi buzele acolo, de a urmări adâncimea superficială cu limba.

Con se ridică în întâmpinarea ei, luând lampa mică cu kerosen de pe masă. Merseă împreună pe coridorul tăcut și i se păru că se furișează, ba mai mult, că face ceva nepermis; atmosfera era accentuată doar de umbrele tremurătoare aruncate de lumina lămpii. Lilah știa că ar fi trebuit să fie îngrozită de acțiunile ei, însă se simțea de-a dreptul entuziasă.

În camera turnului, Con puse lampa pe birou și își începu căutarea acolo. În timp ce Con cotrobăia prin sertare, căutând compartimente ascunse, Lilah se îndreptă spre un dulap din apropiere. Era o sarcină banală, dar liniștea, timpul nopții, caracterul ascuns confereau întregii situații un aer misterios.

Lilah căută într-un dulap care conținea mai multe busole. Trecu la un dulap mai scund, aflat lângă birou, dar când încercă să deschidă ușa, aceasta rămase ferm închisă. Ea trase din nou de mâner.

– Con... Acesta este blocat.

– Sună promițător. Con căută în sertarele biroului. Nu este nici o cheie aici. La naiba! Ar fi trebuit să-mi aduc ustensilele pentru deschis.

– Cu siguranță aceasta nu poate fi cheia pe care o căutăm.

– Mă îndoiesc. Con se uită în jur și luă un cuțit pentru desfăcut scrisori, apoi se așeză pe podea să lucreze la încuietore. Dacă-i așa, atunci e dezamăgitor, deoarece încuietore este ușoară, zise el și deschise ușa.

– O, sunt doar cărți.

– Nu fi așa sigură! Cărțile pot fi spații foarte la îndemână pentru ascunzători.

Con începu să scoată volumele și să le așeze pe podea lângă el.

Lilah i se alătură pe podea, ridicând prima carte din teanc. Rămase încremenită când o văzu pe cea de dedesubt. Era îmbrăcată în piele verde-închis; pe copertă, imprimat cu auriu, era un cerc plin cu ramuri încâlcite. Trei spirale triple erau așezate la distanțe egale deasupra figurii. O curea de piele prinsă cu o închizătoare de metal ținea cartea închisă.

– Con... Lilah se aplecă să atingă coperta. Uite!

– Spiralele. Tripla spirală. Ce este asta din mijloc, care arată ca niște ramuri sau poate rădăcini?

— Ambele. Ramuri deasupra și rădăcini dedesubt. Este Arborele Vieții. Acesta este un alt lucru pe care îl vei găsi pe artefactele de aici.

Simți o neliniște în stomac și că rămâne ușor fără suflare.

— Crezi că are vreo legătură cu cheia? Con se uita mai mult la ea decât la carte. Lilah, simți ceva legat de această carte?

— Nu. Nu știu.

Ea se simți dintr-odată curios de reticentă să o deschidă.

Con nu avea astfel de scrupule. Ridicând mica încuietoare, deschise cartea și o răsfoi.

— Nici un decupaj cu o cheie înăuntru. Doar mult scris... de mână, nu este tipărită. Crezi că este jurnalul bunicului tău? Ridică tonul interesat. Mătușa ta a spus că era interesat de religiile străvechi.

— Nu știu. Lilah se aplecă mai aproape de el, uitându-se la prefată. Arborele Vieții era tipărit și aici, dar sub el, cuprinzând cercul, erau trei cuvinte în latină: *Fortis Voluntas Fratris*.

— „Voința puternică a Frăției”. O privi pe Lilah. Mătușa Vesta a spus că ei își spuneau frați ai ceva.

— Frăția celor Binecuvântați, spuse Lilah.

— Așa a spus ea?

— Nu. Este chiar aici.

Lilah întorsese pagina și arată spre primele cuvinte scrise.

Suntem Frăția celor Binecuvântați, având în vedere norocul acordat doar celor puțini care cunosc drumul.

— Acesta este acordul lor, statutul clubului lor, spuse Con, cu emoție în glas.

Lilah citi printre rânduri.

— De fapt, cred că este biblia lor.

Capitolul 26



— Sau, cel puțin, o teză despre credințele lor spirituale, clarifică Lilah și începu să citească.

Zei au umblat odată prin această țară, iar oamenii au înțeles cum e viața. Numele lor sunt uitate de mult, atât ale zeilor, cât și ale oamenilor, dar adevărul lumii va rămâne veșnic.

Ca și spirala, suntem fără de sfârșit. Nașterea, viața, moartea nu sunt decât trei faze ale aceleiași ființe. Există trei tărâmur: pământ, mare și cer. Există trei Frați. Există trei aspecte ale naturii noastre: mintea, trupul și spiritul.

– Asta explică tripla spirală, interveni Lilah.

Celor care au deschis Poarta, așa cum s-a prevăzut, Zeița le acordă mai departe binecuvântarea naturii lor.

– Presupun că bunicul tău și prietenii lui au deschis această poartă, oricare ar fi ea, spuse Con. Dar ce înseamnă „binecuvântarea naturii lor“?

– El a numit mintea, corpul și spiritul „cele trei aspecte ale naturii noastre“. Astfel aş crede că vrea să spună că binecuvântările vin din acele trei lucruri. Poate sănătate pentru trup – toată lumea spune că bunicul meu era foarte bolnav când era tânăr și s-a însănătoșit miraculos. Poate că aceasta este binecuvântarea lui.

– Dar numai el a primit o binecuvântare? Sunt o frăție, iar el spune: „celor care au deschis Poarta“. Nu ar fi fiecare dintre ei binecuvântat?

– Să presupunem că bunicul meu avea sănătate și, evident, domnul Blair avea mintea. El își dorea înțelepciune.

– Rămânând ca Niles Dearborn să aibă spiritul? întrebă Con sceptic.

– Hmm. Să știi că nu mi se pare că se potrivește. Să continuăm. Întoarce pagina. Uite aici. El denumeste cele trei firi, cap, inimă și mână.

Continuă să citească.

Mâna aparține lumii materiale și, ca atare, se află pe tărâmul pământului, în timp ce cerul este conducătorul capului, intelectului; inima, sau spiritul, locuiește în mare. Noi, Frații, întruchipăm aceste tărâmur.

– Bătrânul nu era prea modest, nu-i așa?

– Aș spune că nu. Din câte îmi dau seama, se identifică drept partea spirituală – da, aici spune că a suferit multă vreme de o afecțiune a spiritului.

– De ce suferea?

– N-am idee. Nu l-am cunoscut niciodată. A murit cu mulți ani înainte să mă nasc eu. Făcu o pauză, gândindu-se. Nu-mi amintesc cine mi-a spus despre boala lui. A fost pur și simplu una dintre acele povești de familie. Dar am avut impresia că implica o slăbiciune, o lipsă de rezistență – poate inima sau plămânii.

– Asta s-ar potrivi. Bunicul tău, Sir Ambrose, a scăpat de boala de inimă sau de „afecțiunea spiritului”. Domnul Blair a primit înțelepciunea, iar Dearborn a primit lucruri materiale. Are logică – la un moment dat, tatăl lui Niles a făcut o mulțime de bani din unele investiții.

– O! exclamă Lilah, făcând ochii mari în timp ce scana cu privirea restul paginii. Con, uite. Aici el spune: „Noi suntem apărătorii Porții. Suntem Păzitorii Cheilor”.

– Ce! Con se aplecă să vadă el însuși cuvintele. „Păzitorii Cheilor”.

Ridică privirea spre ea, cu fața aflată la doar câțiva centimetri de a ei. Inima lui Lilah începu să bată cu putere. Con își întoarse privirea și se dădu înapoi.

– Dar de ce vor atât de mult cheia acestui loc de întâlnire? Sigur nu au început să răpească oameni pentru că voiau o binecuvântare?

– Dacă cei din familia Dearborn cred că acea capacitate a lor de a face bani este legată de acest loc, ar face orice pentru a intra.

– Mi-e greu să mi-l imaginez pe domnul Dearborn crezând cu adevărat în toate acestea.

– Mă îndoiesc că ar crede în această dogmă spirituală a celor trei târâmuri. Dar jucătorii cred în noroc, iar el este un jucător de noroc. Își vrea norocul înapoi.

Lilah dădu din cap, se întoarse la carte și întoarse pagina.

– Aceasta arată ca o listă de cuvinte în limba latină. Unele au un cuvânt lângă ele ca „vindecare” sau „război”.

Con se uită la pagină.

– Recunosc unele dintre acestea. Ele sunt zeitățile din Marea Britanie antică, deși cele mai multe dintre ele sunt versiunile

romanizate ale numelor lor. Sulis, zeița izvorului tămăduitor de la Bath. Latis. Cuda, zeița-mamă. Belatucadros – la acesta chiar ți se împleticește limba, nu-i așa?

Lilah se uită la el.

– De unde știi toate astea?

– Știi că tatăl meu este înnebunit după tot ce ține de istoria greacă sau romană. S-ar putea să nu fie interesat de Britania antică, cu atât mai puțin de cea actuală, dar e pasionat de stăpânirea romană în Anglia. Aceasta a făcut parte din educația noastră. Contrar a ceea ce cred unii, am studiat din când în când. Bătu cu degetul pe unul dintre cuvinte. Matres¹. Acesta este un alt concept triplu. Erau trei zeițe, pictate mereu împreună.

– Precum cele trei moire. Ce stăpâneau aceste zeițe?

El ridică din umeri.

– Sunt reprezentate ducând fructe, probabil că au ceva de-a face cu recolta. Fertilitatea. Dar par să aibă și o anumită legătură cu moartea și viața de apoi. Râse de expresia uluită a lui Lilah. Matres erau descrise în acea carte pe care am citit-o aseară.

Ea se gândi la lista de nume.

– Aceștia sunt zeii despre care crede că au umblat odată pe pământ?

– Presupun. Bănuiesc că această poartă trebuie să conducă la zei.

– Bunicul meu trebuie să fi fost destul de nebun. Zei și porți antice...

Con ridică din umeri.

– Poate. Dar de asemenea ar putea fi o prostie cu care au venit trei tineri inactivi și plictisiți pentru a-și petrece timpul. Cred că o serie de grupuri secrete au teme religioase sau mistice. Lucruri de genul acesta ajută în ritualuri. Bănuiesc că le plac mai mult ritualurile decât religia. Făcu o pauză, apoi continuă: Și dacă Sir Ambrose era nebun, la fel trebuie să fi fost și bunicii Sabrinei și ai lui Peter.

– Presupun că asta ar trebui să fie liniștitor.

– Ce altceva mai e acolo? Con se aplecă pentru a întoarce pagina. Capetele lor aproape se atinseră; trupurile lor erau atât de aproape, încât Lilah îi simțea căldura. Acest lucru susține ideea existenței

¹ Mamele (în limba latină în original)

unui tumul¹. Con arată spre obiectele desenate pe pagina următoare. Aceasta arată ca o statuie. Un bol. Un cercl. Sunt destul de sigur că este o torță.

– Pe cine crezi că reprezintă această statuie? întrebă Lilah privind desenul făcut în cerneală.

– O femeie plinuță și destul de înfricoșătoare. Acela din mâna ei este un șarpe? Dar vezi, pe celălalt braț poartă un coș sau un bol.

– Seamănă cu Matres, despre care vorbeai, doar că e una singură în loc de trei.

Con dădu din cap.

– Eu cred că este o zeiță a fertilității, deși șarpele are de obicei o anumită conotație de moarte sau viață de apoi.

Pe pagina următoare se afla o listă de date.

– Înregistrările întâlnirilor lor, sugeră Con. Încep în iunie 1841. Mai întâi sunt neregulate, apoi devin patru în fiecare an.

Lilah răsfoi cartea.

– Uite câte sunt!

Pagina următoare era goală. Con se întoarse la liste.

– Uită-te la ultimele două pagini! Datele sunt din nou întâmplătoare.

Lilah studie înregistrările.

– Aceasta este perioada când a murit bunicul meu. Tatăl meu a preluat conducerea și nu s-a mai ocupat de înregistrări.

Ea oftă și puse cartea deoparte, întorcându-se către Con.

– Ce vom face? Simt că am descoperit multe, dar nu văd să fim pe punctul de a găsi cheia. Sau să aflăm ce se întâmplă.

– Mă simt extrem de ciudat să-ți spun asta, dar cred că trebuie să avem răbdare. Con o luă de mână. Știm mult mai multe și faptul că înțelegem ce făceau ne va ajuta. Bunicul tău a fost mult mai implicat în asta decât tatăl tău, așa că eu cred că ar trebui să ne concentrăm asupra lui după ce terminăm aici.

– Ai dreptate, aprobă Con fără să-i dea drumul la mână, dar Lilah nu voi să-i atragă atenția.

¹ În limba engleză, *barrow* înseamnă tumul, movilă artificială din pământ sau piatră înălțată în Antichitate deasupra mormintelor. Barrow House este o casă înălțată deasupra unui tumul. (n.red.)

– Presupun că ar trebui să ne oprim. Se face destul de târziu, spuse ea fără tragere de inimă.

Con se uită cu atenție în ochii ei, mângâindu-i degetele cu degetul mare.

– Vrei să... ai vrea să stau de pază în seara asta?

– Să stai de pază? Pentru cine... o, adică să mă prinzi dacă încep să hoinăresc la miezul nopții?

– Da.

Lilah îi strânse mâna, entuziasmată de grija lui.

– Este foarte frumos din partea ta, dar am rezolvat problema. Îmi voi încuia ușa și voi pune cheia deoparte.

– Foarte bine, dar dacă ai nevoie de mine...

– Știu.

Lilah își simți brusc pieptul plin și dureros. Pentru prima dată în viața ei își dorea să fie diferită. Să fie o femeie care nu își făcea griji sau planuri, care nu era sceptică și supusă regulilor. Genul de femeie care ar putea să ignore convențiile și să nu se gândească la consecințe. Genul de femeie de care lui Con i-ar putea păsa.

– Lilah... Con se opri, cu chipul neliniștit. Nu ești... Nu te-ai gândi serios să te căsătorești cu acel bărbat, nu-i așa?

– Cu Sir Jasper? Eu cred că asta este foarte clar din felul în care l-am evitat.

– Dar știi că mătușa ta Helena îl favorizează, iar tu ai încredere și te bazezi pe ea. M-am gândit că s-ar putea să te convingă. Că s-ar putea să cedezi pentru că este *potrivit*. Aș uri să te văd căsătorită cu cineva ca el.

– Serios?

Lilah își ținu respirația. Despre ce vorbea Con?

– Meriți mult mai mult. Ar trebui să fii cu un bărbat care să te prețuiască.

„Așa cum nu o faci tu?”

Dar ea nu spuse nimic. Con se aplecă mai aproape.

– Delilah!

Se întoarseră. Sir Jasper stătea în prag, părând îngrozit.

– Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

Capitolul 27



Sir Jasper afișă o figură atât de comică, stând acolo, în halatul lui de brocart, cu o bonetă de noapte asortată pe cap și un sfeșnic în mână, încât Lilah se strădui să nu zâmbească.

– Lord Moreland! Aștept o explicație! Ce cauți aici cu Delilah în toiul nopții? Fără jachetă! Și așezați pe podea!

– Cel puțin eu nu umblu în pijama. Con se ridică în picioare, cu o lumină periculoasă în ochi. De ce hoinărești prin casa domnișoarei Holcutt, spionând-o?

– Spionând-o! Fața lui Jasper deveni stacojie. Cum îndrăznești, domnule?! Sunt singura rudă masculină a domnișoarei Holcutt, ceea ce îmi dă tot dreptul să vă pun la îndoială comportamentul și motivele.

– Și aici aș fi jurat că motivele tale sunt altele decât familiale.

– Con, oprește-te! Lilah se întoarse spre bărbatul în vârstă. Căutam prin unele dintre lucrurile bunicului meu.

– La ora aceasta?

– Da, nu este uimitor? Vocea mătușii Vesta se auzi de pe scara interioară, făcându-i pe toți să tresară. Tinerii au atât de multă energie.

Se întoarseră și o văzură pe Vesta stând în vârful scărilor, cu o mână pe sânul ei amplu, în timp ce își trăgea sufletul. Deloc surprinzător, era o apariție uluitoare într-un halat de dormit mov aprins, brodat cu dragoni aurii. Părul prea negru i se revărsa pe spate. Nemulțumită de un singur sfeșnic, purta un candelabru cu trei brațe.

– Doamne, Dumnezeu! Sir Jasper se holbă la ea. De unde naiba ai apărut?

– Păi, de la etajul de mai jos, Jasper, de unde altundeva? Și, zău, sunt surprinsă să te aud înjurând în prezența doamnelor.

În timp ce Jasper își căuta cuvintele, Lilah spuse:

– Bună, mătușă Vesta!

– Doamnă LeClaire.

Con își înfrumuseță salutul cu o plecăciune extravagantă, care o făcu pe Vesta să chicotească.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse Vesta, adăugând către Jasper: Copiii mă ajută să caut prin lucrurile tatălui meu. Este o sarcină destul de importantă, după cum poți vedea.

– Doamne, Dumnezeu, spuse Jasper din nou, uitându-se în jurul său spre cameră pentru prima dată. Ce loc bizar!

– Lui Sir Ambrose îi plăceau ceasurile și busolele, lămuri mătușa Vesta cum modestie. Spunea că își dorește întotdeauna să știe cât e ceasul și unde se află.

– Da, văd asta.

– Îmi pare atât de rău că te-am deranjat, Sir Jasper, spuse Lilah.

– Îți cerem scuze că te-am trezit, adăugă Con fals. Probabil că dormi iepurește dacă ne-ai auzit tocmai din dormitorul tău.

Celălalt bărbat răspunse aspru:

– Întâmplător eram treaz și am văzut lumină în acest turn. M-am gândit că este mai bine să investighez. Ar fi putut fi hoți.

– Mmm. Nu se știe niciodată pe cine poți găsi furișându-se prin casă, spuse Con.

Sir Jasper se făcu roșu de furie, iar Lilah spuse în grabă:

– Foarte amabil din partea dumitale, Sir Jasper. Apreciem foarte mult îngrijorarea dumitale. Nu-i așa, mătușă Vesta?

– Ce? Mătușa Vesta privea către teancul de cărți de pe jos. O, da, desigur.

După o tăcere lungă și neplăcută, Sir Jasper spuse:

– Da, ei bine... ăă... atunci, vă urez noapte bună și vă voi lăsa în... treaba voastră. Ochii îi licăriră la dulapul deschis, cărțile îngrămadite pe podea și obiectele pe care Con le scosese pe birou.

Întorcându-se pe călcăie, părăsi camera. Ceilalți trei rămaseră pe loc, ascultând zgomotul pașilor lui care se retrăgeau până când dispărură. Lilah se relaxă, oftând.

– Trebuie să recunosc, spuse mătușa Vesta, pare foarte ciudat că Sir Jasper se furișează prin casă în întuneric.

– Cred că speră ca într-o zi să fie stăpân aici, răspunse Con.

– De aceea este aici? Întrebă mătușa Vesta. M-am gândit eu. Presupun că Helena l-a încurajat să-ți facă curte. Nu-mi pot imagina de ce. Nu prezintă nici cel mai mic interes în afară de faptul că este banal. Ea ridică din umeri. Desigur, nici Helena.

Mama ta era întotdeauna mult mai plină de viață. Nu, nu, dragă, nu e nevoie să ripostezi. Ea flutură o mână disprețuitoare în timp ce Lilah se încruntă. Știu că este mătușa ta îndrăgită.

Lilah înregistrează accentul ușor de pe cuvântul „îndrăgită”. Se întrebă dacă Vesta era geloasă pe mătușa Helena. Oare Vesta chiar se așteptase să reia cu Lilah relația de unde o lăsaseră, după toți acești ani?

– De unde ai știut că avem probleme? întrebă Con.

– M-am uitat pe fereastră și am văzut lumina. Știam că trebuie să fiți voi. Apoi l-am auzit pe Sir Jasper coborând scările, așa că l-am urmat și l-am văzut dispărând în vechea aripă. Ei bine, am bănuir că urma să vină aici să investigheze, așa că am traversat curtea. M-am gândit că aş putea câștiga teren aici, dar, Doamne! Scările alea! Își puse mâna peste inimă, dramatic. Nu mai sunt copila care eram!

Con, așa cum era de așteptat, îi contestă galant afirmația.

– Scările acelea ar putea doborî pe oricine.

– Ați găsit ceva? întrebă Vesta, privind în jur.

– O carte, îi spuse Con. Tatăl dumneavoastră n-a vorbit niciodată despre credința lui în vechii zei și alte lucruri de genul acesta?

– Poate că a făcut-o. Ea își încreți fruntea, gândindu-se. Îmi amintesc că vorbea despre vechile legende. Regele Arthur și Merlin. Sfântul Potir. Obişnuia să vorbească foarte respectuos despre o ze-iță. Odată mi-a spus că acest deal este sacru. A spus că ne-am tras viața din el. Se referea la canalele de energie din pământ, desigur, dar nu mi-am dat seama decât mai târziu. Vorbea adeseori despre miracolul vindecării sale.

– Știi cum s-a întâmplat exact? întrebă Lilah. Ce a fost în neregulă cu el?

– A avut o febră îngrozitoare, de lungă durată când era tânăr, iar medicii i-au spus că i-a afectat inima. A avut... un soi de atacuri.

– Atacuri de cord?

– Nu, nu aveau de-a face cu inima. Spunea că inima lui o „lua razna”. Uneori pulsa și alteori bătea atât de tare și de repede încât se temea să nu explodeze. Nu mi-a spus cum s-a vindecat. A spus doar că s-a dus „în inima torului” și asta i-a redat inima. Atunci mi-a spus că torul este sacru și că viața familiei noastre vine de acolo. Se uită la Con. Crezi că acolo duce cheia? În acest loc, care este „inima torului”?

— Aș crede că da, incuviință Con.

— Nu a spus niciodată ceva anume despre locul unde se afla? În interiorul casei? Pe terenul din jur? insistă Lilah.

Vesta clătină din cap.

— Din câte îmi amintesc eu, nu. Eram încă foarte tânără când a murit. Poate că a discutat astfel de lucruri cu Virgil. Dar Virgil tocmai se căsătorise cu mama ta, așa că, desigur, era mult mai interesat de dragoste.

— Din păcate, cartea nu spune nimic despre locul unde ar fi ascunsă cheia, spuse Lilah, aplecându-se să ridice cartea bunicului ei.

— O vom lua de la capăt mâine, spuse Con cu încrederea lui obișnuită.

Lilah dădu din cap.

— Și nu intenționez să pierd timpul încercând să fac conversație cu Sir Jasper.

— Da, aprobă mătușa Vesta. Părerea mea, draga mea, este că, dacă un bărbat își asumă să dea buzna peste oameni, nu se poate plânge de lipsa manierelor.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Con se uită la cartea pe care Lilah o ținea pe braț.

— Iei cartea cu tine?

— Da. Eu... Lilah coborî privirea la volum. Nu era sigură de ce, dar simțea nevoia să-l țină cu ea... Deși nu voia să admită asta de față cu ei. Cred că este cel mai sigur.

Deși ochii ei erau încercănați din cauza lipsei de somn, Lilah era plină de entuziasm când coborî la micul dejun a doua zi de dimineață. Încuiase ușa cu o noapte înainte, ceea ce o împiedicase să umble în somn, dar noaptea ei fusese agitată. Se trezise de mai multe ori, dezorientată în întuneric, cu inima bătându-i nebunește.

În cele din urmă, se deșteptă și își petrecu restul nopții analizând cu atenție cartea bunicului ei. Era nerăbdătoare să-i spună lui Con ce găsisese.

Din nefericire, Sir Jasper stătea la masă cu Con, stricându-i planurile. Lilah aruncă o privire către Con și se așeză. Con se îndreptă, iar vocea răsună întrebătoare.

— Lilah!

— Constantine.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii.

– Pari mai vioaie în dimineata aceasta.

– Chiar? zise Lilah afișând un zâmbet mai larg.

– Vioaie! exclamă Sir Jasper. Zău, Moreland, nu vezi bine?

Delilah, pari epuizată.

Con se încruntă, dar nu făcu nici un comentariu.

– O, mulțumesc, Sir Jasper. E plăcut să știu că sunt trasă la față.

– Nu am vrut să spun – desigur că arăți încântător. Nu poți arăta altfel. Dar este clar că te-ai suprasolicitat. Mă tem că aceste ore târzii sunt prea mult pentru organismul tău.

– Organismul meu e bine, Sir Jasper.

– Zău acum, spuse el pe un ton jovial. Nu te pot lăsa să te îmbolnăvești, nu?

Con își dresă glasul și se lăsă pe spate să privească.

Lilah îi aruncă lui Sir Jasper cea mai aspră privire a ei.

– Tu nu poți? Nu reușesc să înțeleg de ce te interesează pe dumneata.

Jasper clipi.

– Ei bine, ăăă, adică...

Aruncă o privire plină de resentiment către Con, de parcă el ar fi cauzat problema.

Lilah își împinse ceaiul.

– Con, te rog să ne scuzi, cred că eu și Sir Jasper trebuie să avem o discuție.

El privi de la Lilah la Jasper și înapoi.

– O, bineînțeles! Se ridică în picioare, apucând o bucată de șuncă din farfurie și ieși din cameră. Ruggins, cred că nu mai este nevoie de noi aici.

Majordomul îl urmă, iar Lilah închise ușa. Se întoarse spre Sir Jasper, care se ridicase în picioare.

– Îți mulțumesc, Lilah, că i-ai cerut tipului ăluia să plece. Este timpul să punem capăt șederii lui aici. Atențiile fiului unui duce sunt fără îndoială măgulitoare, dar vor stârni discuții dacă rămâne aici. Și mătușa ta Vesta este, ăăă... Ei bine, nu e o persoană pe care aș considera-o drept o însoțitoare potrivită.

– Îți mulțumesc pentru îngrijorare, dar te asigur că este nejustificată. Și nedorită. Lilah își simți mâna încleștându-se în pumn

și o desfăcu. Nu știu ce ți-a spus mătușa Helena ca să te determine să mă vizitezi.

– Doamna Summersley este în mod firesc îngrijorată de faptul că ești aici cu un bărbat cu o anumită reputație, care îți face curte, și doar cu doamna LeClaire să te însoțească.

– Constantine Moreland nu-mi face curte. El este înrudit prin căsătorie cu cea mai dragă prietenă a mea și-mi este la rândul său prieten. Lilah îi ignoră mormăitul disprețuitor. În plus, nu am auzit niciodată ca el să fi pus în pericol numele vreunei domnișoare.

– E un ușuratic, nu are pic de solemnitate. Poate că tatăl lui este duce, dar este bine cunoscut faptul că întreaga lui familie este ciudată.

– Aș putea să-ți amintesc că nici familia Holcutt nu este cunoscută pentru normalitatea ei.

– De aceea este deosebit de important ca eu și cu tine să avem grijă să nu cădem pradă zvonurilor.

– Nu există nici un „eu și cu tine”, se răsti Lilah iritată.

El zâmbi blând.

– Sper ca asta să se schimbe.

– Nu există nici un motiv pentru ca lucrul acesta să se întâmple.

– Delilah, draga mea, ești tânără. Este perfect de înțeles că te bucuri de petreceri, de atenția multor domni tineri. Dar astfel de lucruri nu pot continua pentru totdeauna. În curând vei începe viața de adult. O femeie singură nu are loc în lume. Ea trebuie să aibă un soț care să o protejeze și să aibă grijă de ea, copii de crescut, o casă pe care să o numească a ei.

– Am o casă pe care să o numesc a mea. Stăm în ea. Și nu am nevoie de cineva care să mă protejeze sau să aibă grijă de mine.

– Dragă mea...

Zâmbetul și tonul lui erau atât de răbdătoare și de condescendente, încât o făceau pe Lilah să strângă din dinți.

– Domnule Jasper! Dacă mătușa Helena ți-a dat motive să speri că vei avea succes curtându-mă, îmi pare sincer rău. Nu avea dreptul să te încurajeze.

Părea surprins.

– Dar, Lilah... Suntem o partidă excelentă. Ne vom reuni pământurile. Îți sunt devotat.

– Nu te iubesc și sunt sigură că nici tu nu mă iubești.

– Te îndrăgesc cel mai mult, draga mea, și sunt sigur că în timp vei ajunge să simți la fel.

– Mă îndoiesc, având în vedere că te îndrăgesc din ce în ce mai puțin cu fiecare clipă. Lilah respiră adânc. Îmi pare rău că sunt nepoliticoasă, dar eforturile mele mai subtile nu au avut rezultatul scontat. Așa că trebuie să-ți spun cât mai direct posibil că nu am intenția de a mă căsători cu tine. Acum sau vreodată.

El o privi mânios.

– Dacă te agăți de iluzii copilărești despre o dragoste ideală, ești foarte naivă. Dragostea este mult supraestimată.

– Probabil că este. Cu siguranță, este rară și nu am așteptări de așa ceva. Dar vreau să am ceva mai mult decât o partidă bună.

– M-aș gândi bine dacă aș fi în locul tău, spuse Jasper încordat. Având în vedere situația în care trăiești aici, reputația ta ar putea fi în pericol. Eu sunt dispus să pun acțiunile tale pe seama naivității și iluziilor copilărești, dar nu toată lumea va fi la fel de generoasă.

Lilah fu cuprinsă de furie.

– Mă ameninți?

– Nu este nici o amenințare. Pur și simplu îți vorbesc despre realitățile de care ar trebui să fii conștientă. Nu vei primi o ofertă de la fiul celui care duce, dacă asta aștepti. Este clar că individul doar flirtează cu tine.

Pentru o clipă, Lilah își dori ca „individul” să-i fi arătat cum să dea corect cu pumnul. Își păstră însă controlul și spuse doar:

– Cred că este timpul să părăsești această casă, Sir Jasper.

Jasper clipi la vorbele ei tăioase.

– Înțeleg. Ei bine, atunci, îmi voi lua adio de la tine. Te rog să-i transmiți salutările mele mătușii tale. Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. Simt că este de datoria mea să vorbesc cu doamna Summersley despre situația de aici. Mă tem că va fi foarte dezamăgită.

Lilah simți un nod în stomac la auzul vorbelor lui. Avea dreptate, iar ea nu se putea abține să nu se simtă vinovată. Încălcase cu mult concepțiile mătușii ei. Mai rău, îi plăcuse la nebunie.

– Preocuparea principală a mătușii Helena este fericirea mea.

Din nefericire, nu mai era sigură că mai credea acest lucru.

Capitolul 28



Con se abținu să tragă cu urechea în hol, chiar dacă ar fi vrut să audă ce îi spunea Lilah lui Sir Jasper. Judecând după expresia feței ei, avea o puternică suspiciune că nu se va termina bine pentru acesta. Probabil că era meschin din partea lui să găsească satisfacție în acel rezultat, dar o făcu.

Retrăgându-se în bibliotecă, își petrecu timpul trăgând de cărți pentru a vedea dacă acestea declanșau deschiderea vreunei uși secrete. Câteva minute mai târziu, când auzi zgomotul de pași grei pe hol, se întoarse în sala de mese.

Lilah stătea la fereastră, iar soarele îi lumina părul într-o flăcără de roșu și auriu. Stătea dreaptă, iar chipul ei era împietrit, dar era atât de plăcut să privești la corpul ei lung și subțire și la părul strălucitor, încât Con doar se rezemă de tocul ușii pentru o clipă, bucurându-se de priveliște.

Lilah se întoarse.

– O! Nu mi-am dat seama că ești acolo.

– Bănuiesc că drăguțul tău nu a fost foarte mulțumit de conversația avută.

– Nu. Lilah oftă și se așeză, luând pâinea prăjită de pe farfuria din fața ei. De ce este atât de greu să știi ce este corect?

– N-am crezut niciodată că te voi auzi recunoscând că nu știi ce este corect, observă Con așezându-se lângă ea.

– Altădată știam.

Lilah își sprijini bărbia în palmă.

– Poți să dai vina pe mine. Sunt o influență proastă.

Lilah îi aruncă o licărire de zâmbet.

– Ești.

– Să îndrăznesc să sper că Sir Jasper ne părăsește?

– De îndată ce poate, îmi imaginez. Privirea ei se înăspri. Va alerga direct înapoi la mătușa Helena. Sper că nu va decide că trebuie să vină ea însăși aici pentru a îndrepta lucrurile.

– Ce este atât de încurcat încât trebuie îndreptat?

Ea ridică pe jumătate din umeri.

– Eu, presupun.

– Nu ai nevoie de nici o îndreptare. Con se gândi cum se schimbase ea recent. Frumusețea îi înflorise cu fiecare zâmbet, fiecare râs, fiecare gând neînfrânat. Bănuia că ea nu ar fi vrut să audă asta. Ce-ar fi mai bine să-mi vorbești despre ce-ai vrut să spui în această dimineață?

– De unde știi că am vrut să spun ceva?

Ea zâmbi provocator, iar căldura de acum familiară îl cuprinsese.

Con avu un impuls puternic să se aplece și să o sărute, dar spuse doar atât:

– Pentru că nu sunt la fel de orb ca Sir Jasper. Ai găsit ceva în cartea aceea?

– Am găsit. Ultima pagină avea o altă frază în latină tipărită pe ea: „*Fortis quam germanitas nullum est vinculum*”.

– „Nu există nici o legătură mai mare decât cea a fraternității.” Cu siguranță erau fascinați de această idee, nu-i așa?

– Dar acesta nu este lucrul cel mai important. Am găsit ceva pliat și lipit între ultimele pagini.

Ea scoase o foaie de hârtie din buzunar și o întinse pe masă.

El se entuziasmă.

– Schițele pentru chei!

– Uită-te la diferitele capete de cheie. Una are roata cu spițe pe care o găsești adesea pe artefactele de aici. Cred că acesta este un simbol pentru soare. Și deasupra ei un cuarț galben.

– Deci reprezintă cerul? Intellectul? Cheia lui Blair. Cele trei linii ondulate paralele... Con arată spre un alt desen. Marea?

Lilah dădu din cap.

– Reprezentată de un safir. Cheia bunicului meu.

– Prin urmare, aceasta din urmă cu ornamente și, desigur, șerpi încolăciți ar fi fost a lui Dearborn.

Con bătu absent cu degetele pe masă.

– Ai crede că ar fi scris mai multe despre ceea ce credea.

– Poate că a făcut-o. Nu am terminat de căutat în camera cu ceasuri aseară. S-ar putea să fie mai multe în acele dulapuri.

– Atunci să ne întoarcem!

Își petrecură restul dimineții scotocind printre lucrurile din biroul și dulapurile bunicului ei. Dimineață târziu, spre marea lui încântare, Con găsi pe unul dintre sertare un ornament sculptat

în spirală pe care putu să-l împingă în lateral. Sub el se afla o fâșie mai mică de lemn. Când îl întoarse, se auzi un clic.

– Știam eu! Un sertar secret. Pipăi sub birou și găsi un sertar mic care alunecă în afară. Îl scoase și îl puse pe birou. Lilah, vino să vezi. Am găsit ceva!

Își aplecară împreună capetele peste bucata de hârtie aflată înăuntru. Lilah recunoscuse deja scrisul de mână al bunicului ei. Citi cu voce tare.

*Tot ce avem îți datorăm ție. Tot ceea ce suntem îți oferim ție.
Din teamă și întunerice, ți-ai dezvăluit glorioasa făptură și ne-ai
încredințat cunoașterea lumii de dincolo. Cu smerenie și bucurie,
îți oferim asta, jurământul nostru sfânt:*

Îți încredințăm viețile noastre și devotamentul nostru.

*Onorăm vechile ritualuri. Ne închinăm la vechii zei. Credem
în refacerea vieții. Suntem pentru totdeauna păzitorii Porții, pă-
zitorii Căii. Ne păstrăm credința, știind că vom fi binecuvântați
pentru eternitate să locuim în pace cu tine.*

– Este crezul lor. Fascinant. Con se aplecă să ridice hârtia. Uite!
Mai este o pagină!

– Este ordinul cultului lor.

Defilăm în procesiune solemnă.

Deschidem ușa la unison.

Ne adunăm la altar.

Prezentăm sacrificiul.

Ofranda de sânge.

Ne punem mâinile pe altar și recităm crezul.

Primirea de daruri.

Rugăciunea finală.

Imn.

– Sacrificiu. Este cam înfricoșător. Lilah se întoarse către Con.
Nu crezi că... sacrificau animale acolo, nu?

Stomacul începu să-i zvâcnească.

– Mă îndoiesc de asta. Sacrificiile ar putea fi orice – daruri de fructe, din câte știm. Sau chiar renunțarea la anumite lucruri, ca în Postul Mare. Jur că voi renunța la trabucuri în următoarele trei luni.

– Dar ce este cu această „ofrandă de sânge”? sublinie Lilah.

– Sună de parcă ar fi ceva în plus față de sacrificiu. Bănuiesc că își făceau o mică tăietură pe încheieturi sau mâini, să zicem, și toți trei picurau un pic de sânge pe altar. Jurăminte de sânge, ceva de genul acesta.

– Apoi își puneau mâinile pe altar și spuneau crezul. Și uite... Lilah arată în josul paginii. Aici este un desen. Se încruntă la drept-unghiul cu trei cercuri grupate în jurul lui.

– Felul în care stăteau la altar, spuse Con. Și aceasta este fără îndoială rugăciunea finală. „O, Mamă milostivă, îți mulțumim pentru acestea, pentru darurile tale. Renăscuți, mergem înainte, încrezători în bunătatea Ta și în deplinătatea iubirii Tale.” Uimitor cum te face un ritual să folosești majuscule, nu-i așa? cugetă Con.

– Îmi place felul în care a subliniat „procesiune solemnă”.

– Crezi că indicația e pentru Dearborn? rânji Con. Sir Ambrose a fost cu siguranță un tip dictatorial.

– Să nu îndrăznești să spui că este o trăsătură de familie!

Lilah ridică o sprânceană la el.

– Nici prin cap nu mi-a trecut.

Îi făcu cu ochiul și se întoarse la căutarea lui. Restul zilei se dovedi fără rezultate, deși căutară cu îndârjire, făcând pauză doar pentru ceai. În cele din urmă, Con se așeză oftând și se rezemă de dulap.

– Cred că am acoperit – sau descoperit – fiecare centimetru pătrat din această cameră.

– Cred că pot spune cu siguranță că nu e nimic altceva de găsit aici, zise Lilah și se așeză lângă el.

– Unde să căutăm în continuare? întrebă Con. Nu ne putem permite să pierdem prea mult timp.

– Con, serios, dacă începi să vorbești despre calamitatea domnului Dearborn, din ziua solstițiului de vară...

– Dar nu pare mai probabilă – sau măcar mai puțin absurdă – acum că am găsit toate astea? Își flutură vag mâna în jurul biroului. Nu ți se pare că sună a ceea ce visau acești oameni: Ne întâlnim și renaștem la fiecare trei ani, altfel zeii ne vor blestema. Doar în mai multe cuvinte cu majuscule.

– Da, sună exact ca ei. Și partea importantă a propoziției tale este „visau”. Au inventat această religie doar în imaginația lor. Asta nu o face să fie reală.

Lilah nu avea de gând să admită că, în ciuda celor spuse, simțea o senzație ciudată de presiune în interiorul ei.

– Ei bine, Dearborn și Sir Jasper sunt destul de reali – și unul sau altul, sau ambii, caută cheia. Trebuie să o găsim.

– Am percheziționat deja camera tatălui meu. Biroul bunicului meu. Nu știu, Con. O cheie este un lucru atât de mic. Ar putea fi ascunsă oriunde.

– Trebuie să găsim și sanctuarul, sublinie Con.

– Dacă am putea vedea ușa, am avea o idee mai bună despre ce căutăm.

– Da, dar știm și mai puține despre locație.

– Hai să ne gândim! Con își lăsă capul pe spate și închise ochii. Acești bărbați se adună, se amestecă cu câteva pahare de vin sau coniac. Apoi se îndreaptă spre această cameră, o deschid cu cele trei chei și fac o ceremonie. Sau poate că beau ceva, ca parte a ceremoniei.

– Poate că ar trebui să căutăm după „pălăriile lor caraghioase”.

– O, cred că mai degrabă după niște robe cu glugă. Con deschise ochii. Mă întreb cum au găsit această „poartă”? Nu poate fi ușor de sesizat, altfel alții ar fi găsit-o. Avem trei flăcăi tineri, care se plictisesc la țară, la kilometri distanță de distracții. Chiar și având în vedere sănătatea proastă a bunicului tău și preferința lui Blair pentru țeluri intelectuale, trebuie să îți fi dorit să se distreze, să caute aventuri.

– Probabil. Crezi că asta făceau când și-au găsit sanctuarul?

– Da. Unde ar merge pe aici pentru o aventură? O peșteră, poate?

– Nu sunt în apropiere.

– Niște ruine vechi?

– Tumulul este la kilometri distanță, iar fântâna sfântă și mai departe.

Privirea lui Con se luminează.

– Ah, dar sunt niște ruine chiar aici, nu-i așa? El arată în jos. Nu ai spus că această parte a casei a fost construită pe ruinele unui vechi castel?

– Beciurile! chipul lui Lilah se înseninează. Ai dreptate. Sună exact ca genul de lucruri care să provoace curiozitatea unui grup de tineri.

– Exact. Celule umede, întunecate. Schelete în lanțuri. Ar trebui să coborâm în temnițe.

– Nu sunt temnițe. Sunt doar pivnițe..., dar am înțeles că sunt foarte mari.

– Atunci pivnițe.

Se ridică și îi întinse mâna.

– Este prea târziu să începem acum. Asta e o treabă pentru toată ziua.

– Ai dreptate. Oricât de îndurerat mă simt să fiu prudent, vom începe mâine.

Con se așeză din nou lângă ușa în acea noapte. Lilah nu-i ceruse să o supravegheze și spera că soluția ei de a-și încuia ușa o va împiedica să hoinărească, dar nu putea să se culce, știind că s-ar putea expune unui pericol.

O făcuse și cu o seară înainte, după ce se întorseseră în camerele lor, neducându-se la culcare până când nu se treziseră servitorii. Lipsa de somn își spunea cuvântul. Acum, în timp ce stătea acolo, tot ațipea, apoi se trezea tresărind.

Începu să plouă și sunetul îl liniști, trăgându-l la somn. Se trezi tresărind la zgomotul unui tunet. Îngrozit, se uită pe hol la ușa închisă a lui Lilah, apoi se ridică și se duse la fereastră. Ploaia se transformase într-o furtună, norii acopereau luna, cuprinzând totul într-un întuneric de beznă, până când fulgeră, luminând grădina.

Se uită la ceas. Era aproape ora trei. Se întrebă dacă putea să renunțe la veghea lui acum; de fiecare dată când Lilah ieșise afară, fusese înainte de această oră. Mergând spre ușă, aruncă o altă privire pe hol. Încremeni. Văzu o linie subțire de umbră care despărțea ușa de tocul ei.

Cu inima bătând cu putere, traversă coridorul. Ușa era puțin întredeschisă. O împinse cu grijă – ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Lilah să se trezească și să țipe la prezența unui bărbat în dormitorul ei.

Dar nu exista nici o posibilitate să se întâmple așa ceva. Cuverturile ei erau date la o parte și patul era gol. Cheia ușii zăcea pe podea, la picioarele lui. Con se întoarse și alergă în jos pe scări. Își spuse că nu exista nici un motiv de îngrijorare. Ea făcuse lucrul acesta de mai multe ori până acum, fără să pățească ceva. Simțurile

și instinctele ei păreau să funcționeze, deși mintea ei nu era conștientă. Cu toate acestea, Con nu reușea să înlăture acest sentiment de presiune.

Se blestema pentru că adormise. Oare ușa ei fusese întredeschisă când se trezise și nu o observase fiindcă era amețit de somn? Sau fusese închisă și ea plecase cu doar o clipă în urmă, în timp ce el se uita pe fereastră?

Intenționa să meargă la turn, dar se opri brusc când traversă holul care ducea la ușa din spate. Logica îi spunea că Lilah s-ar fi îndreptat spre turn, așa cum făcuse seara trecută. Dar ceva îl atrase altundeva și se întoarse către ușa din spate. Relaxarea din piept îi spunea că avea dreptate.

Își dădu seama că între el și ușă nu se afla vreo lumină sau imagine – doar o ușoară tulburare în aer. Ar fi putut să o descrie ca pe o undă sau o strălucire palidă, asemănătoare cu distorsiunea valurilor de căldură deasupra unui foc.

Grăbi pașii. Această sclipire slabă era ceea ce văzuse noaptea trecută în sala mare când o urmărise pe Lilah prin întuneric. Ieși în grabă pe ușă și începu să alerge, urmând unduirea neclară care rămase constant în fața lui. Ea se dusese la labirint.

Tunetul bubui; ploaia îl udă. Și Lilah era aici afară doar în cămașa de noapte. S-ar putea îmbolnăvi. Ar putea aluneca pe iarba umedă. S-ar putea rătăci în labirint. Intră în gardurile vii alambicate. Licărul plutea nu spre centru, ci la distanță, iar el se întoarse în acea direcție.

Lilah nu ajunsese departe. O găsi pe una dintre aleile necurățate, cu tufișurile groase în jurul ei, cu ramurile minuscule întinzându-se ca niște degete spre ea. Stătea în genunchi lângă o bancă, cu cămașa de noapte udă, iar din părul ei curgea apă. Suspina, cu mâinile peste față, cu tot trunchiul tremurând sub forța suspinelor.

– Lilah!

Alergă la ea.

Ea ridică capul.

– Con. O, Con!

Se aruncă în brațele lui, agățându-se de el, cu fața îngropată în pieptul lui.

Con își prinse brațele în jurul ei, strângând-o la piept, căutând frenetic să spună sau să facă ceva pentru a-i alina durerea. Îi murmură numele și o sărută pe păr, rostind neputincios și inutil:

– Ssst! Este în regulă, draga mea. Sunt aici. Nu plânge. Ești în siguranță. Nu voi lăsa nimic să te rănească.

– Nu, gemu ea, strângându-și brațele în jurul taliei lui. Nu este. Nu știi...

– Spune-mi. Spune-mi ce este în neregulă. Ce pot să fac?

– Nimic. Ea se trase înapoi, ridicând privirea spre el. În întuneric ochii ei erau mari și privirea rănită. Ploaia îi curgea pe față, amestecându-i-se cu lacrimile. Nimeni nu poate face nimic. Este în mine. O, Con, este adevărat! Totul este adevărat!

– Ce este adevărat?

– Ședința de spiritism. Această casă.

Nimic din ce ar fi putut spune nu l-ar fi surprins mai mult. Pentru o clipă, nu putu decât să se holbeze la ea, mut de uimire.

– M-am ascuns și m-am mințit în toți acești ani, continuă ea. Cuvintele ei erau repezi, încărcate de frică. Dar este aici și-o să mă ia în stăpânire. O să mă distrugă. Ne va distruge pe toți.

Capitolul 29



Cuvintele lui Lilah fură primite cu o tăcere uluită. În întuneric nu putea distinge expresia lui Con; habar nu avea ce gândea sau simțea el. În acest moment, era prea amortită și epuizată ca să-i pese. Tremura.

– Lilah... O mângâie pe păr și ea se aplecă spre el, tânjind după căldura lui, după bătaile constante ale inimii lui. O luă în brațe. Îngheteți de frig. Hai să mergem înăuntru!

Con o duse în bucătăria enormă și o așeză pe vatra largă de piatră. Aprinzând focul, privi în jur și găsi o jachetă aspră atârnată de cârligul de lângă ușă. O înfășură în jurul ei. Asta te va ajuta să te încălzești până îți aduc ceva uscat de îmbrăcat.

Lilah îl privi cum pleacă. Camera părea mai rece fără el. Își înfășură haina mai strâns în jur și se ghemui lângă foc. Nu se putea opri

din tremurat. Nu se simțea înfrigurată doar din cauza hainelor ude. Era acea groază de a se fi trezit în labirint, cu tunetul reverberându-i prin corp și acel lucru, acea putere, trăgând de ea. În acel moment știuse. Își amintise totul.

Când se întoarse, Con aduse cu el o grămadă de păături și de haine și, evident, se schimbase în haine uscate. Cămașa lui, atârnată în afara pantalonilor, era simplă, cu mâneci largi și cravata desfăcută la gât. Părul lui era umed și ciufulit. Avea un aspect de om cu reputație îndoielnică. Absolut atrăgător.

Con puse un teanc de păături împăturite lângă ea. Deasupra lor zăceau o cămașă de noapte și un halat. Gândul mâinilor lui căutând printre rochiile și lenjeria ei îi provocă un fior care nu avea nimic de-a face cu frigul. Cum putea să se gândească la asemenea lucruri într-un moment ca acesta?

– Pune-ți astea pe tine! Nu mă voi uita.

Îi luă jacheta de pe ea și începu să facă ceai, având grijă să stea cu spatele la ea. Lilah își scoase cămașa de noapte, simțindu-se expusă... și în mod ciudat puțin excitată din acest motiv – și o îmbracă pe cea uscată. Înfășurându-și halatul, își trase o pătură în jurul ei și se așeză din nou lângă foc.

Con îi aduse o ceașcă de ceai aburind și trase un scaun mic pentru a se așeza cu fața la ea. Sorbi din propriul lui ceai, privind-o, apoi puse ceașca deoparte și se aplecă în față.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu știu de unde să încep.

– Începe cu ceea ce s-a întâmplat în seara asta, îi spuse el, luându-i una dintre mâini în a lui.

– Este clar că am mers din nou în somn. Probabil că am scos cheia din cutia mea de bijuterii și am descuiat ușa, oricât de incredibil pare.

– Ai visat?

– Nu sunt sigură. Eram conștient că sunt... atrasă. Nu îmi puteam trage sufletul și trebuia să merg undeva, deși nu aveam nici o idee despre unde se află acel loc.

– Trebuia? Ai visat că cineva te forțează? Întrebă Con.

– Nu. Simțeam nevoia. Mă simțeam condusă.

– Și apoi...

– Dintr-odată s-a auzit un tunet și m-am trezit. Am văzut unde mă aflam și mi-am dat seama că am umblat din nou în somn. Și... poate că din pricina furtunii, a tunetului și a fulgerului, nu sunt sigură, dar dintr-odată mi-am reamintit. Ea oftă slăbită, cu mâinile tremurându-i ușor. O, Con, m-am înșelat atât de mult și atât de prosteste. *Am fost atât de oarbă.*

– E în regulă. Îi luă mâinile între ale lui. Ce ți-ai amintit?

– Ce s-a întâmplat în noaptea aceea. La ședința de spiritism. Își umezi buzele. Voia să-i spună, trebuia, totuși, cu greu putea să forțeze cuvintele. Un bărbat pe care mătușa Vesta l-a cunoscut – cineva pe care îl iubea, cred – a vrut să-și contacteze unchiul. Era important pentru ea, așa că mă dorea acolo. Ea obișnuia să spună că spiritele tânjeau să fie cu copiii. Nu am vrut să merg. Ședințele mă speriau – întunericul, și lumânările, și conversațiile spirituale.

– Pare suficient pentru a speria orice copil.

– Dar a fost insistentă. Însemna atât de mult pentru ea. Și eu... Lilah își strânse buzele, reținându-și lacrimile. O iubeam pe mătușa Vesta. Ai avut dreptate. Era ca o mamă. Era amuzantă. Venea la petrecerile mele de ceai. Îi plăcea să-mi împletească părul. Îmi spunea că întotdeauna a invidiat părul mamei mele.

– Îmi pare rău că a plecat. Con îi ridică mâna să o sărute. Sunt sigur că nu a avut nimic de-a face cu sentimentele ei pentru tine. Acea ședință a atras atât de multă atenție. Ea și-a dorit viața care o atrăgea.

– Faima și averea. Știu. Lilah oftă. Și asta a fost vina mea. Ședința a fost... eu am făcut...

– Ce ai făcut? Con se încruntă. Ai făcut geamul să explodeze? Lilah, așa cum ai spus, s-a exagerat. A fost furtuna.

– Nu. Nu a fost. Lilah își luă inima în dinți, privindu-l pe Con în ochi. Inima îi bătea nebunește. A fost ploaie în acea noapte, dar nu o furtună feroce. Cel puțin, nu înainte de ședință.

Con o urmărea cu privirea.

– Îmi spui că tu crezi că a apărut un spirit răzbunător? Că l-ai adus înapoi din morți?

– Nu mă crezi?

– Sigur că te cred. Lilah se relaxă, încălzită de răspunsul lui rapid. Lilah, știu că nu minți. Și dacă tu crezi că a apărut un spirit, la fel și eu. Dar nu înțeleg. De ce crezi că ești de vină?

– Eu am fost cea care l-a atras. Au fost unele lucru în neregulă cu mine.

– Lilah, nu, nu e nimic în neregulă cu tine.

– A fost. Știam. Am simțit-o. Devenise mai rău decât cu un an în urmă. Atunci am început să merg prin somn. Nu-mi aminteam ce făceam, dar, uneori, când mă trezeam, în acele momente, aveam sentimentul pe care l-am avut în seara asta. Mă simțeam... atrasă.

– Și la ședințele de spiritism?

– Acolo era invers. Simțeam că atrăgeam ceva. Că aș avea o strângere aici. Ea se bătu în piept. Ca un pumn care se strânge în mine, trăgând această... această putere în mine. Eram responsabilă, dar nu aveam control asupra ei. Mă controla.

– Erai un copil, Lilah. Nu știai ce să faci. Dacă există vină, ar trebui să fie a Vestei. Ea te-a folosit.

– Nu sunt sigură că și-a dat seama cât de mult am de-a face cu asta. Ea a crezut că totul avea legătură cu ea. Eram mai degrabă un talisman norocos.

– Ce s-a întâmplat exact la această ședință?

– Mătușa Vesta le-a cerut servitorilor să pună o masă în sala mare. Am stat între ea și tata. Erau mai mulți oameni acolo și toți ne țineam de mână. Când mătușa Vesta l-a chemat pe ghidul ei spiritual, am simțit un nod în piept. A devenit din ce în ce mai puternic și mai strâns și acea putere a început să curgă în mine. S-a răspândit în tot corpul meu, extinzându-se și crescând. Era ca și cum aș fi plutit în ocean și aș fi fost ridicată de un val. A fost palpitant.

– Îmi imaginez.

– Dar m-a și speriat. Când s-a revărsat în mine, ploaia de afară s-a transformat într-o furtună. Am încercat să lupt cu ea, să împing energia înapoi, dar nu am reușit. Am simțit că mă va consuma, mă va sufoca. Apoi a explodat, revărsându-se din mine ca apa care sparge un baraj. Atunci, geamul s-a spart și a intrat furtuna. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea pentru că am leșinat.

– Trebuie să te fi îngrozit.

– Într-adevăr. Nu m-am trezit până în după-amiaza următoare. Tatăl meu a intrat în camera mea și... ah, Con, expresia de pe chipul lui. Inconștient, Lilah îi strânse mâna. Era fericit și ușurat, dar și șocat, chiar și puțin uimit. În spatele acestor stări era teama. Și asta

m-a speriat și mai tare. După aceea, nu m-a mai privit niciodată așa cum mă privise înainte. Era ca și cum mă iubea, dar eram o străină pentru el. O străină periculoasă.

– Îmi pare atât de rău, scumpo. Con întinse mâna, trăgând-o în poala lui. El o legănă, cu capul lângă al ei. Era îngrijorat pentru tine, se temea pentru tine, nu *de* tine.

– Poate. Dar m-a încredințat mătușii Helena.

Brățele lui se strânseseră în jurul ei.

– Sunt sigur că a crezut că trebuie să te scoată din această casă pentru propria ta protecție. Mergeai în somn și apoi această ședință scăpată de sub control te-a lăsat inconștientă ore întregi. Fără îndoială se temea că dacă rămâi s-ar fi putut întâmpla ceva și mai rău. Dacă erai departe de această *forță*, în grija mătușii tale, Helena, nu a surorii lui, Vesta, erai în siguranță.

– Ești amabil. Dar nu e nevoie să-ți pară rău pentru mine. Eu și tatăl meu nu fuseserăm niciodată apropiați înainte de asta. Ea oftă, cuibărindu-se în el. Cum am putut să uit așa ceva? Am crezut că mi-am amintit, dar totul era greșit.

– Ai avut o experiență înfricoșătoare. Ai vrut să o uiți. Deci ai creat o amintire mai bună.

– Nu mai știu ce să cred. Simt că mi-am construit viața pe o fundație de nisip. Oare tot ceea ce credeam era greșit? Cine sunt eu cu adevărat? Dacă chestia aceasta pune din nou stăpânire pe mine? Mă controlează. Nu mă pot controla să nu merg în somn. Nu am nici o putere asupra ei sau asupra mea. Mă tem că mă va consuma și că eu, cea de acum, nu voi mai exista. Că nu voi fi altceva decât o carcasă goală, un trup, iar în mine va fi doar... ea.

– Prostii, spuse Con, luând-o de umeri și privind-o în ochi. Nu înseamnă că dacă te-ai înșelat în privința unei amintiri din copilărie te vei transforma în altcineva. Fie că ești Lilah, Delilah sau Dilly, tu ești și ai fost întotdeauna tu. Ai coloană vertebrală. Ai principii. Ești statornică. Ești calmă. Ești sceptic. Gândești bine lucrurile. Nimic din toate acestea nu se schimbă.

– Par o tipă plictisitoare.

– Orice, numai plictisitoare nu. De asemenea, ești inteligentă, frumoasă și îndrăzneță.

– Îndrăzneță? Chiar așa, Con...

– Ești, insistă el. Doar că ai încercat să eviți asta în ultimii zece ani. El își încolăci din nou brațul în jurul ei, împingându-i ușor capul înapoi pe umărul lui. Nimic nu va pune stăpânire pe tine. Ești mai puternică decât orice forță. Și dacă încearcă să-ți facă rău, nu-i voi permite.

Lilah zâmbi.

– Ah, păi, atunci, mă simt mai bine.

Vocea ei era provocatoare, dar adevărul era că se simțea mai bine. Avea încredere în Con. Și cumva îl crezu. Cu Con alături, putea duce orice bătălie. Se simțea atât de bine, atât de corect să se odihnească aici, în cercul brațelor lui, de parcă... de parcă acolo îi era locul. Acesta era un gând care ar fi trebuit să o zguduie pe Lilah până în străfundul ei. Dar, în mod ciudat, nu se întâmplă. Ceea ce simțea era eliberare. Chiar optimism.

Fusese condusă de mintea ei în ultimii câțiva ani – amintirile ei fuseseră ascunse. Toate acțiunile și atitudinile ei fuseseră dedicate creării unei personalități raționale, cu stăpânire de sine. Poate că era timpul să-și lase instinctele să-și spună cuvântul.

Se ridică și se uită la Con, cercetându-i ochii verzi, strălucitori, gura nestatornică și senzuală, părul negru ciufulit în jurul feței. I se zărea un început de barbă, care dădea chipului său bine modelat o notă de duritate, făcându-l și mai dezirabil. Lilah întinse mâna să-i cuprindă obrazul.

Con privi mirat când ea îl atinse, dar nu spuse nimic. Trupul lui rămase complet nemișcat sub ea. Lilah îi mângâie ușor obrazul cu degetul mare, urmărindu-i traiectoria cu privirea. Îi mângâie buza în același mod, savurându-i textura catifelată. Putea să-i vadă o venă pulsând pe gât. Își mișcă alene degetul mare pe gâtul lui pentru a se odihni pe acel puls tare și rapid, și un fior se trezi în adâncul ei.

Se aplecă să-l sărute. Pumnii lui Con se încheștară în țesătura rochiei ei, trupul lui era încordat și nemișcat, dar gura lui o întâmpină. Calde și moi, flămânde, dar răbdătoare, buzele lui se mișcau pe ale ei. Lilah se gândi că ar fi putut să stea acolo toată noaptea, să-l sărute. Însă ea își dorea mai mult.

Se trase înapoi și se uită în ochii lui.

– Du-mă în pat, Con!

Capitolul 30



Lui i se păru o minune că nu se înecă cu propria dorință. Crescuse în el atât de tare și de repede. Nu dorea altceva decât să facă ce îi cerea Lilah. Nu, așa cum îi poruncea ea – ceea ce îl stârni și mai tare. Timp de câteva minute, fusese aproape distrusă, cu încrederea la pământ, dar iat-o pe Lilah încă o dată, sigură și convingătoare. Profunzimea dorinței lui pentru ea era înspăimântătoare. Era, de asemenea, aproape insuportabil de erotică.

– Lilah, nu..., murmură el.

Cum naiba avea să reziste la așa ceva?

– Nu-mi spune că nu vrei.

Ea își undui șoldurile, dovedindu-și punctul de vedere în timp ce carnea lui trădătoare răspunse imediat.

– Ești supărată. Te comporti impulsiv.

Buzele ei se curbară știutor, uimindu-l.

– Sunt. Ea se ridică și își întinse mâna spre el. Vino!

Con o urmă. Urcară scările, cu Lilah înaintea lui, în timp ce Con nu își putea lua privirea de la mișcările șoldurilor ei, de la conturul delicios al spatelui ei. Ar fi greșit din partea lui să facă dragoste cu Lilah. Îi promisese acest lucru și el nu-și încălca niciodată o promisiune. Dar nu se mai confruntase niciodată cu o forță atât de puternică cum era dorința care îl sfâșia acum.

În capătul scărilor, ușa camerei lui Lilah era întredeschisă, interiorul întunecat atrăgându-l. Îi era din ce în ce mai greu să își amintească de ce nu putea face asta. Con se opri în prag. Pășind înăuntru, ar fi depășit o linie; era o acțiune asupra căreia n-ar mai putea reveni niciodată.

– Lilah, nu! Ți-am promis că nu o voi face.

– Te eliberez de promisiunea ta.

Lilah îi aruncă din nou acel zâmbet fermecător și își puse mâinile pe pieptul lui. Căldura lor trecu dincolo de cămașă; își dorea să le simtă pe pielea lui.

– Mă vei urî, murmură el.

– Nu cred.

Măinile ei se duseră către poalele cămășii lui, adunând pânza, ridicând-o. Când ajunse în dreptul taliei, își strecură mâinile pe sub material. Se smuci de parcă ar fi fost înțepat și întinse mâna să apuce tocul ușii de fiecare parte – nu era sigur dacă era pentru a se retrage sau pentru a se sprijini. Își lăsă capul în jos, sprijinindu-l de al ei, adulmecând parfumul ei chiar în timp ce se străduia să-și păstreze ultima rămășiță de control.

– Gândește-te! Făcu un ultim efort. Vei regreta!

– Nu o voi face!

Măinile ei alunecară peste coastele lui și îi înconjurară sfârcurile. Se ridică în picioare, gura ei căutând-o pe a lui.

Și Con cedă. O apucă de talie și o trase la piept, ținând-o tare și strâns, în timp ce gura lui o mistuia pe a ei.

Toate gândurile legate despre norme de conduită, comportamentul de gentleman, chiar și despre onoare, erau înlăturate de dorință. Trebuia să o aibă. Și avea să se asigure al naibii de bine că nu va regreta.

Nevrând să-i dea drumul, Con o ridică și intră în cameră, împingând ușa cu piciorul. De data aceasta dezbrăcatul fu o sarcină mai ușoară, având de scos doar hainele îmbrăcate în grabă. Prima dată se bucurase să o vadă dezgolită la lumina zilei, dar întunericul de acum era seducător, provocator, excitându-i simțurile. Sunetul ploii de pe ferestre se amesteca dulce și blând în urechile lui cu murmurale și gemetele slabe ale lui Lilah.

Pielea ei era precum catifeaua sub degetele lui. Voia să zăbovească peste fiecare centimetru, dar și mai mult voia să o simtă sub buzele lui. Tânjea de dorință, dar era atât de dulce să o savureze. Patul gol, care îl neliniștise atât de mult mai devreme, era acum o invitație, iar el își croi drum spre el, lăsându-se pe spate și trăgând-o cu el. Îi plăcea greutatea trupului ei pe al lui, să o simtă lipită de el, de sus până jos.

El își trecu mâinile pe spatele ei, întorcându-se peste fundul ei rotunjit și pe coapse. Strecură o mână între trupurile lor și își duse degetele între picioarele ei. Avu satisfacția ca ea să le deschide spre el. Intimitatea ei fierbinte și alunecoasă fu suficientă pentru a-l înnebuni, dar, dorind mai mult, el se rostogoli pe o parte și începu o explorare lungă și amănunțită a trupului ei.

Fiecare găfâit înăbușit, fiecare geamăt, fiecare mișcare a trupului ei trimitea un alt fior de dorință prin el; foamea lui crescuse tot mai mult până când crezuse că o să explodeze. O ținea însă sub control pentru a avea plăcerea de a face dragoste cu ea, pentru a simți fiorul acela dureros și intens când ar privi-o primind ceea ce îi oferea.

Lilah își undui șoldurile, îndemnându-l să continue și abia atunci începu să grăbească mișcarea degetelor. El o privi, propria lui carne strângându-se ca răspuns când ea se arcui, lipindu-se de mâna lui, apoi tremurând când plăcerea o cuprinsese.

Rămase fără vlagă și deschise ochii strălucitori pentru a-l privi; gura ei avea o expresie satisfăcută.

– Dar... Cum rămâne cu... Știi, restul? Cum rămâne cu tine?

– O, vom ajunge acolo, nu te îngrijora. El zâmbi. Doar că mergem pe drumul cel lung.

O sărută ușor și trecu delicat cu vârfurile degetelor peste ea, tachinându-i sânii, abdomenul, picioarele. Ușor ca o pană, el își trecu degetele pe interiorul unui picior, apropiindu-se din ce în ce mai mult de miezul ei, fără să-l atingă, coborând apoi înapoi pe cealaltă coapsă.

Con îi sărută gura, lung și apăsător, înainte de a coborî peste gâtul și pieptul ei. Dedică timp și grijă sânilor, mângâindu-i și excitându-i, până când respirația ei deveni scurtă și ascuțită. Buzele lui se mișcau în jos, peste coaste și pe piept, pe abdomenul ei. Lilah se unduia neîncetat, murmurând numele lui, dar totuși el zăbovi, deschizându-i picioarele pentru a-i săruta interiorul coapselor. Apoi, în cele din urmă, își atinse buzele de ea.

Lilah tresări și găfâi.

– Con! Eu... Ahhh.

Își înfipse mâinile în cearșaful de sub ea. Urmă un „da” gemut, rostit în timp ce plăcerea o străbătu din nou.

În cele din urmă, el îi desfăcu picioarele mai mult și se mută între ele, ridicându-i șoldurile pentru a-l primi. Se împinse încet în ea, urmărind jocul de expresii de pe chipul ei, savurând senzația miezului strâns fierbinte în jurul lui. Se gândi că ar putea rămâne aici pentru totdeauna, dar nevoia îl îndemna să continue. Se împingea și se retrăgea încontinuu, apăsând mai tare, mai repede, pe măsură ce plăcerea îl cuprindea. Totul înăuntrul lui se spulberă. Îl străbătu

o încântare atât de sălbatică, atât de profundă, atât de intensă, încât abia mai putea respira.

Con se întinse pe pat, fără suflare și fără cuvinte. Punând un braț în jurul lui Lilah, o trase aproape, cufundându-se în părul ei. Se simțea ca și cum ar fi fost întors pe dos. Măine s-ar putea considera fie un prost, fie cel mai norocos om de pe pământ, nu era sigur. Dar în acest moment, întreaga lui lume, viața lui erau aici, în brațele lui.

Lilah se trezi, dezorientată și amețită, în timp ce patul se mișca sub ea. Se întoarse, cuibărindu-se la căldură, și realizează că dispăruse. Deschise ochii și îl zări pe Con stând în picioare și întorcându-se cu spatele. Era puțină lumină pentru a-l vedea, dar memoria îi oferă restul. Cunoștea fiecare contur al mușchilor, fiecare os. Într-adevăr, era convinsă că l-ar cunoaște pe Con chiar dacă nu ar putea vedea deloc.

Întinse mâna și o puse pe spatele lui. El întoarse capul, dându-și părul încâlcit de pe față.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te trezesc.

– E în regulă. Lilah nu se putea abține să nu-i mângâie spatele. Pleci?

– Trebuie. Se lăsă înapoi în cot, strecurându-și mâna pe sub cuvertură și întinzând-o pe abdomenul ei. Nu o pot lăsa pe Cuddington să vină și să mă găsească în patul tău.

– Nu. Lilah chicoti la gândul chipului îngrozit al servitoarei ei posomorâte. Presupun că nu.

Își arcui mâna peste obrazul lui, peste barba nerasă țepoasă la atingere. Voia să-l roage să rămână, voia să se ghemuiască în patul cald, trăgând păturile peste ei pentru a-i proteja de lume. Dar făcuse asta noaptea trecută și nu putea să o ceară din nou.

Se întrebă ce crede el, cum se simte, dacă regreta că venise în patul ei, dacă încă mai credea că era o greșeală. Dar nu întrebă. Nemaifiind pe terenul ferm al vechilor reguli, nesigură de viitor, avea doar momentul acesta. Ea va trăi doar în prezent și nu va spune nimic pentru a-l strica.

Con se aplecă să o sărute, iar când săltă capul, privirea lui era grea, adormită. Mâna lui alunecă peste abdomenul ei și sus pentru a-i cuprinde sânul. Își propti capul în mână, admirând-o, în timp

ce îi mângâia pielea. Părea că vrea să spună ceva, dar în schimb se aplecă și o sărută din nou.

Cufundându-se în părul ei, Con murmură:

- Spune-mi că nu mă urăști, Lilah!

- Nu te urăsc, Con! zâmbi Lilah pentru sine, plimbându-și agale mâna în sus și în jos pe brațul lui.

- Spune-mi că nu regreți noaptea trecută!

- Nu regret.

Ea îi simți micul oftat de ușurare în ureche. Ca să vezi, încrezutul Con Moreland era nesigur.

- Bun. În glasul lui era acum un indiciu de satisfacție mândră, dar pe Lilah nu o deranja. Cumva era excitant. Aproape la fel de excitant precum vârful degetului lui care-i înconjura sfârcul. Trebuie să vorbim mai mult despre această casă, știi. Despre ceea ce ai simțit.

- Știu. O vom face. Doar că... nu chiar acum.

- Nu. El zâmbi și îi sărută linia gâtului, mâna lui alunecând între picioarele ei. Lilah respiră scurt în timp ce începu să o mângâie. În acest moment am cu totul altceva în minte.

Gura lui se întoarse la a ei și orice conversație încetă. Când Lilah se trezi din nou, Con nu mai era. Trebuisse să plece; știa asta. O proteja. Și totuși, îi era dor de prezența lui. Rămase întinsă pentru câteva clipe, lăsându-se purtată de plăcerea nopții trecute, gândindu-se la fiecare sărut, la fiecare mângâiere, la fiecare fior electrizant.

Se simțea maleabilă și languroasă, întinsă, plină, chiar folosită în întregime într-un mod excitant. Roși gândindu-se la lucrurile pe care i le făcuse Con, la felul în care se delectase cu ele. Se descoperea pe sine în tot felul de aspecte și nu era sigură cum să reacționeze. Ce credea despre ea însăși. Dar era nerăbdătoare să afle.

Auzi vocea unei servitoare jos în hol și apoi vocea mai ascuțită a lui Cuddington. Lilah sări din pat și își puse în grabă cămașa de noapte, azvârlind halatul pe scaun. Se gândi cu groază la cămașa de noapte udă pe care o lăsase pe podeaua bucătăriei. Ce făcuseră servitorii cu ea? Lilah se întoarse când intra Cuddington, sperând că nu arăta la fel de vinovată precum se simțea. Poate, se gândi ea, ar trebui să înceapă să facă schimbări în viața ei acum.

- Cuddington, spuse ea cu un ton obișnuit în timp ce își punea halatul. Trebuie să-ți fie dor de Londra și de mătușa Helena. Poate

ar trebui să te întorci. Poate veni Poppy în schimb sau una dintre fetele de aici pentru a mă ajuta să mă îmbrac.

- Dar, domnișoară... cine vă va aranja părul?

- O! Ei bine, sunt sigură că una dintre celelalte...

- Nu sunteți nemulțumită de mine, domnișoară?

Femeia afișă o indignare justificată.

- Ba da, desigur că da. Ești o profesionistă la aranjat părul și te îngrijești excelent de tot.

Toate acestea erau adevărate; îi va fi dor de abilitățile lui Cuddington. Dar pericolul ca ea să afle despre Con și să-i transmită asta mătușii Helena era prea mare.

- Atunci de ce vreți să plec?

Cuddington arăta, surprinzător, rănită.

- Ești camerista mătușii Helena, spuse Lilah în mod rezonabil. Cu siguranță vrei să te întorci - să te asiguri că hainele ei au fost aranjate corect. Probabil că ți se pare plictisitor aici. Oamenii sunt străini.

- Nu toți. Chipul ei se înmuie puțin, surprinzând-o și mai mult pe Lilah. Am locuit aici înainte. Doamna Summersley nu v-a spus niciodată? Am fost camerista mamei dumneavoastră.

Lilah făcu ochii mari.

- Serios?

- Da. De când crescuse suficient pentru a purta fuste lungi. Pentru prima dată de când Lilah o știa, Cuddington zâmbi. Era o fată dulce, atât de drăguță, și avea un păr minunat! Era exact ca al dumatăle, domnișoară, și îi plăcea să încerce diferite stiluri. Și eu eram tânără atunci și nouă, ei bine, ne plăcea să le schimbăm. Oamenii observau pentru că părul ei atrăgea privirile. Lady Battenborough chiar a întrebat-o într-o seară cine îi aranjează părul.

- Eu... nu am știut niciodată.

Lilah se lăsă pe scaunul de lângă măsuța de toaletă. Oare lucrurile nu erau deloc cum crezuse ea?

Cuddington luă peria cu spatele argintiu și începu să-i perie părul.

- Erați doar un prunc. Nu aveți cum să vă amintiți de mine. Doamna Summersley a fost suficient de bună să mă ia cu ea când a venit la înmormântarea mamei dumatăle. Ea mă cunoștea bine, desigur, și o ajutasem și pe ea în timpul îndatoririlor mele

cu domnișoara Eva. Mătușa dumitale este o femeie bună. Îi datorez foarte mult.

– Cuddington. Lilah se întoarce spre ea. Poți să îmi răspunzi sincer? Mătușa mea te-a trimis să-i raportezi ce fac eu?

– Nu! Domnișoară, cum puteți să credeți asta? Doamna Summersley nu mi-ar cere asta și nici nu aș fi de acord cu așa ceva. Sunteți copilul domnișoarei Eva. De aceea am venit. Să mă asigur că sunteți protejată. Se încruntă. Ca să nu se întâmple ceva nesăbuit.

Lilah își arcui sprâncenele.

– Protejată? Vrei să spui, protejată de Con?

Chipul femeii mai în vârstă se înroși.

– Este un bărbat al naibii de frumos, domnișoară.

Lilah chicoti.

– Aici nu te contrazic. Dar Con nu mi-ar face rău. Ea se întoarce cu fața la oglindă. Atunci ai prefera să rămâi aici?

– Dacă nu vrei să pleci. Ea adăugă, fără tragere de inimă: doamna Summersley este o sfântă, dar este foarte devotată unei singure coafuri.

– Nu. Dacă vrei să rămâi, atunci ar trebui.

Lilah hotărâse că va privi lumea cu alți ochi. Poate că ar trebui să facă asta cu Cuddington. Femeia semăna cu un dragon, dar în mod clar avea secrete bine păstrate. După o clipă, în timp ce Cuddington continua să-i perie părul, Lilah spuse:

– Asta înseamnă că l-ai cunoscut și pe tatăl meu.

– O, da, domnișoara Eva îl iubea pe acel bărbat. Sir Virgil era îndrăgostit până peste cap de ea. Era într-un hal când domnișoara Eva a murit. Roberts – adică valetul lui, domnișoară... Obrajii lui Cuddington se înroșiră puțin, surprinzând-o din nou pe Lilah. Roberts se temea că stăpânul și-ar putea face rău.

– Dar bunicul meu? Era încă în viață când ai venit aici?

– O, da, dar nu l-am văzut prea mult. Își petrecea zilele în biroul lui. Sau sus, în camera aceea a lui. Îi plăcea să meargă prin labirint. Tatălui dumitale, pe de altă parte, nu-i plăcea acel labirint și o speria pe domnișoara Eva. De aceea l-a lăsat în ruină după moartea lui Sir Ambrose. Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce încrezătoare: Părerea mea este că Sir Virgil nu îl plăcea prea mult nici pe tatăl lui. Bărbatul abia se răcise în sicriu și stăpânul i-a împachetat toate lucrurile în cutii.

– Pe toate?

Cuddington își înclină capul, gândindu-se.

– Nu sunt sigură, domnișoară. Pe vremea aceea, domnișoara Eva era cu burta la gură și i-am acordat mai multă atenție decât oricărui alt lucru. Biata de ea, nu putea să mănânce nimic în afară de pâine prăjită și apă. Dar îmi amintesc că Sir Virgil a curățat camera tatălui său. S-a ocupat chiar el însuși de o parte din împachetare.

Asta suna interesant.

– Ce a făcut tatăl meu cu acele cutii?

– Păi, nu știu, domnișoară. Le-a dus în pod, poate?

– Întreabă-l pe Ruggins despre cutiile alea, te rog! Aș vrea tare mult să arunc o privire prin ele.

– Da, domnișoară. Cuddington răsuci părul lui Lilah în sus și îl prinse într-un coc obișnuit. Gata! Mă duc să pregătesc apa pentru baie. Ea se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se întoarse. Știți, domnișoară Lilah, dacă vreți să aflați mai multe despre bunica dumneavoastră, Roberts v-ar putea fi de ajutor. A fost omul tatălui dumneavoastră ani buni.

– Da, îmi amintesc de el.

– Înainte de a fi omul de bază al lui Sir Virgil, a fost lacheu aici. Știe multe și despre Sir Ambrose.

– Încă mai lucrează aici?

– Nu lucrează în casă, dar are o cabană pe moșie. Obrajii lui Cuddington se înroșiră din nou. Tatăl dumitale i-a lăsat niște bani și cabana când a murit, așa că Roberts s-a pensionat.

– Cuddington, ești o scumpă, zise Lilah retrăgând pentru sine toate lucrurile rele pe care le spusese despre servitoarea mătușii ei – ei bine, servitoarea ei acum, după cum se părea.

Capitolul 31



Lilah crezuse că ar putea să se simtă puțin stânjenită, chiar jenată, când îl va revedea pe Con la micul dejun. Dar, după cum se dovedi, nu simți decât un val de fericire când intră în sufragerie, iar el sări să o întâmpine.

O trase în brațe și o sărută și avu nevoie de toată voința ca să se retragă.

– Con, ușa este deschisă.

– Să o ia naiba de ușă! răspunse el cuprinzându-i talia.

– Trebuie să vorbim.

Lilah trase aer în piept.

– Trebuie? întrebă plecând capul tentant de aproape.

– Da. Ea rosti cuvântul cu toată determinarea de care putea da dovadă. Ai spus și tu asta.

– Prea bine, oftă Con dramatic și se întoarse. Scoase un scaun pentru ea și își reluă locul pe al lui. Am câteva întrebări despre seara trecută.

Când Lilah își arcui sprâncenele, ochii lui sclipiră.

– Nu despre acel lucru. Cred că sunt priceput!

– Vrei să vorbim despre problema mea.

– Despre *darul* tău, o corectă el ferm. La acea ședință, felul în care ai invocat acel spirit...

– Nu l-am invocat. Nu m-am gândit în mod conștient la el sau la orice altceva. Pur și simplu m-a cuprins. Oricât de mult urăsc să recunosc, cred că ai avut dreptate cu cele spuse în ziua aceea în labirint. Am fost o sursă de energie. A trecut prin mine, dar mătușa Vesta a folosit-o pentru a-l invoca.

– Te-ai simțit asemănător în labirint? Când te-am atins?

– Nu știu. Poate că da. Nu am dat atenție la momentul respectiv. Am... opus destul de multă rezistență. Ea ignoră pufnitura lui Con. Ceea ce am simțit în labirint cu tine, cu siguranță nu a fost același sentiment pe care l-am avut la ședință. Nu m-am simțit împinsă.

Con întinse mâna peste masă și îi luă mâna pentru a testa. Lilah încercă să se deschidă oricărei senzații, dar, de fapt, tot ceea ce simțea era același fior de emoție senzuală pe care îl simțea ori de câte ori o atingea Con.

Ea clătină din cap.

– Nu este nimic diferit. Doar...

Privirea lui se întunecă.

– Știu. El își dresе glasul și îi dădu drumul la mână. Poate că nu simt nimic decât dacă îți folosești activ abilitatea. Să presupunem că această putere vine de la o sursă de aici, din casă sau orice altceva. Și acea energie curge în tine și afară în cealaltă persoană. Poate

ai simțit-o atât de puternic în noaptea aceea pentru că mătușa ta are o putere mare. În timp ce talentul meu de a găsi direcția este un lucru destul de blând.

– Ar putea fi invers – dacă abilitatea persoanei este mai puternică, nu trebuie să atragă atât de mult de la mine, așa că nu este suficient de vizibil.

– Mă întreb... În ziua aceea, când femeile au fost răpite și Anna a avut o asemenea viziune, nu cumva ai luat-o de mână? Crezi că asta a făcut ca viziunea ei să fie atât de puternică, atât de coerentă? Își vârî mâinile în buzunare și se ridică pentru a se plimba. Acest lucru este fascinant. Când ne întoarcem la Londra, trebuie să cercetăm asta.

„Când ne întoarcem la Londra.” De parcă ar fi împreună. De parcă ar fi un dat. Dar nu, nu va gândi așa. Fără planuri, fără castele de nisip, fără să se gândească la consecințe. Doar la acum, doar la aici.

Con se opri, făcând un gest ca și cum și-ar fi dat la o parte cuvintele.

– Dar asta va fi în viitor. De ce ai fost trasă în labirint?

– Nu știu dacă am fost trasă acolo pentru că îmi doream, pentru că aveam nevoie, așa cum e atras cineva de foc când e frig. Sau poate că am fost târâtă acolo împotriva voinței mele. Nu sunt sigură, clătină din cap. Nu pot să cred că mă gândesc serios la astfel de lucruri.

– Te vei obișnui, zâmbi Con. Întrebarea este ce anume te cheamă? Acest sanctuar al Frăției?

– Adevărata întrebare este cum o vom opri? răspunse Lilah. Dacă sanctuarul există și oamenii l-au explorat, atunci poate că ceea ce ne-a spus domnul Dearborn este de asemenea adevărat.

– Că acel... presupun că l-ai putea numi contract, trebuie reînnoit la fiecare trei ani?

– Da. Și că, dacă nu este reînnoit până la solstițiul de vară, ceva îngrozitor se va întâmpla – și această forță va fi eliberată.

– „Dezlănțuind însuși iadul”, cită Con.

– Am simțit acea forță, Con, și este incredibil de puternică. Mă îngrozesc să mă gândesc la ce ar putea face. Se cutremură. Și mai avem o săptămână și un pic până la solstițiul de vară.

Se priviră unul pe celălalt pentru o clipă într-o tăcere dezolantă.

– Atunci cred că ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Con.

Hotărâra să continue cu planul lor de percheziție în pivnițe. Având în vedere experiențele lui Lilah cu puterea sanctuarului, Con era sigur că primul pas era să-i identifice locația. Când îi cerură lui Ruggins două felinare ca să poată explora pivnițele, el privi îngrozit și începu să-i avertizeze înfiorat despre posibilitatea de a se rătăci în zonă subterană vastă, dar ei ignorară protestele și se aventurară în pivnițe.

Zona era curată în apropierea treptelor, încăperile cu ziduri de piatră fiind umplute cu vin, produse alimentare și provizii. Pe măsură ce își continuară drumul, pasajul se îngustă și se separă în diferite culoare. Își croiră drum prin ele, uitându-se în încăperi; unele conținând moloz, iar altele doar praf și pânze de păianjen. Din când în când se auzea un scârțâit sau un zgâriat de labe care o aduceau pe Lilah mai aproape de Con.

Con zâmbi. Îi plăceau întunericul și riscul unui pericol, atracția necunoscutului. Era și mai bine cu Lilah lângă el, cu trupul ei moale și cald aproape atingându-l pe al lui, cu parfumul de liliac emanând din părul ei.

– Ruggins avea dreptate, spuse Lilah. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mari sunt pivnițele. Ea îi aruncă o privire piezișă, o sclipire provocatoare în ochi care îl făcu să își dorească să o sărute. Să sperăm că busola ta umană funcționează astăzi.

– Nu te teme. Ești cu mine.

Pentru că îi oferi pretextul să facă asta, o prinse de mână.

Nu fusese imaginația lui. O undă de conștientizare îl străbătu și totul deveni dintr-odată în mod subtil mai clar. Nu-i era teamă că s-ar putea rătăci; știa care era calea de întoarcere. Dar acum simțea altceva, ceva mai mult – un zvâcnet în străfundul minții care îl făcu să se întoarcă în loc și să revină la încăperea întunecată pe lângă care tocmai trecuseră.

– Ce este?

– Nu sunt sigur. Locul acesta...

Ridică felinarul și intră mai mult. Praful acoperea podeaua ca un covor și pânze mari de păianjen atârnav în colțuri, colbul adunându-se pe firele lor de mătase. La celălalt capăt se afla un morman de pietre, ca și cum o parte dintr-un zid s-ar fi prăbușit.

– Ah, exclamă Con și ocoli dărâmăturile.

Acolo, aproape ascunsă în întuneric, era o adâncitură în perete. O privire mai atentă scoase la iveală o gaură mare.

– Ce este? întrebă Lilah. Zidul a cedat?

– Poate că a fost dărâmat. Vezi cât de dreptunghiulară este gaura? Cred că este o ușă care a fost blocată, iar pietrele au fost îndepărtate.

Ținu felinarul în interiorul găurii, luminând un alt zid de piatră dincolo de ea.

– Un pasaj? șopti Lilah.

– Un pasaj *secret*, zâmbi satisfăcut Con.

Aplecându-și capul, păși prin gol. Lilah îl urmă, ținându-se strâns de haina lui și privi peste umăr.

– Până la urmă, nu este un tunel.

– Nu, spuse el, uitându-se la treptele uzate de piatră care coborau în întunericul dinaintea lor. Chiar mai bine. Este o scară ascunsă.

Con începu să coboare scările precaut. Treptele erau atât de uzate, încât în unele locuri aproape că dispăreau, de parcă stânca din jurul lor le înghițea, iar scara circulară atât de îngustă, încât Con aproape că o umplea. Lilah rămase aproape în urmă, cu mâna pe umărul lui.

Scările păreau interminabile, coborând în întuneric într-un mod amețitor, dar Con simți straturile de sub ei de parcă mintea lui ar fi creat o hartă a lor. Ieșiră într-un tunel mult mai îngust decât oricare dintre cele din pivnițele de deasupra și cu un tavan atât de jos, încât Con nu putea sta complet în picioare. Era neliniștitor să se afle atât de adânc în pământ, înconjurat de piatră.

Lilah îl luă de braț.

– Cred că *am* găsit temnițele.

– Mhm. Să sperăm că nu există schelete în lanțuri. Ținu felinarul mai sus, însă acesta luminează întunericul infernal doar pentru câțiva metri. Mergem mai departe?

– Sigur. Lilah îl privi indignată. Nu am coborât scările acelea mizerabile doar ca să fac stânga împrejur și să mă întorc.

Con zâmbi și porni înainte, ținând felinarul în fața lui.

– Atenție la găuri! Nu mi-ar plăcea să mă prăbușesc într-o celulă subterană.

– Sunt mai îngrijorată că tunelul s-ar putea prăbuși peste noi.

Dădură peste câteva încăperi mici, pline doar de murdărie și moloz.

– Mă întreb unde suntem, spuse Lilah. Mi se pare ca am trecut dincolo de casă.

– Este posibil ca vechiul castel să fi fost amenajat oarecum diferit față de Barrow House. Teoretic, ne-am îndreptat spre est, în direcția labirintului, dar cred că acest tunel se întoarce sub casă.

– Mi-aș dori să-mi dau seama dacă într-adevăr știi aceste lucruri sau doar blufezi.

El râse.

– Sunt destul de sigur. Și nu poți nega că ai un efect puternic asupra mea.

Nu se putu abține să nu-și aplece capul și să o sărute ferm.

Continuă să meargă, dar în cele din urmă se opriă brusc în fața unui perete.

– Se pare că am ajuns la capătul drumului. La propriu.

Căutară în crăpături și crevase după un zăvor sau un mâner, însă fără succes. Nici nu găsiră vreo linie de separare, oricât de subțire, care ar fi putut da în vileag vreo ușă înfiptă în perete. În cele din urmă, forțați să recunoască înfrângerea, se întoarseră să urce cu greu scările înapoi spre pivnițe.

Fu o ușurare să iasă din spațiul înghesuit al scării. Poate că pivnițele erau murdare și adesea urât mirositoare, dar cel puțin puteau sta drept în picioare. Con porni pe drum înapoi, dar se opri și arătă în direcția opusă.

– Nu am terminat de mers prin beciuri. Am fost distras de scară. Continuăm? Se uită la Lilah. Sau poate ești obosită. Mă tem că am ratat prânzul.

– Nu, hai să vedem restul. Nu vreau să mă întreb dacă nu cumva am trecut pe lângă ceva, doar pentru că nu ne-am obosit să terminăm.

Con dădu din cap și porni. Culoarul se termina într-o serie de camere comunicante, uși cu arcade care duceau de la una la alta. Prima încăpere nu avea nimic în ea decât mizerie; următoarea câteva butoaie din lemn, dintre care unul rupt, precum și niște mobilier aruncat și un cufăr foarte vechi. Trecură prin alte două, ambele goale.

– Nici o ușă secretă sau altceva. Con oftă. Dacă bunicul tău a găsit un sanctuar aici, jos, atunci s-a priceput mai bine decât mine să-l caute. Mă tem că am irosit ziua asta.

– Mai avem de căutat în biroul bunicului meu, spuse Lilah încurajator, luându-l de mână.

Con îi zâmbi, înduișat de încercarea ei de a-l susține și îi strânse mâna.

– Da. Sunt sigur că vom găsi cheia.

– Și mai sunt cuferele.

– Care cufere?

– Cuddington mi-a spus în această dimineață că tatăl meu a împachetat toate lucrurile lui Sir Ambrose în cufere și le-a dus undeva. Lucruri personale din dormitorul lui. Chiar tata s-a ocupat să împacheteze o parte.

– Atunci crezi că a împachetat lucruri pe care nu dorea să le vadă cineva? Sună promițător.

– M-am gândit și eu. I-am spus lui Cuddington să-l pună pe Ruggins să le găsească și să le coboare din pod. Ea se opri. Con... Sunt niște cufere aici jos.

– Vrei să spui lada aia veche din camera de unde am venit?

Con nu părea convins.

– Nu, acela e prea vechi. Și de ce să-l ducă tocmai până acolo? Dar mai aproape de scara către casă, după cramă și magaziiile pentru alimente, erau niște încăperi pline de vechituri. Sunt sigur că am văzut acolo cufere și cutii.

Făcură cale întoarsă, îndreptându-se spre scări și, după cum își amintise Lilah, aproape de partea din față, găsiră o cameră de depozitare care conținea o serie de cufere, precum și mobilier vechi. Cuferele aveau dimensiuni și forme diferite, dar toate erau acoperite cu un strat gros de praf. Con îl deschise pe cel mai apropiat și găsi un morman de haine și pantofi vechi. Lilah își făcu drum printre ele și se opri lângă un cufăr proeminent. Aplecându-se, șterse praful de pe capac.

– Con.

Vocea ei era ascuțită, iar Con ridică brusc capul.

– Ce e?

Păși peste un cufăr și ocoli un altul pentru a i se alătura.

– Uite! Ea arată spre simbolul triplei spirale care decora partea de sus a cufărului.

Un zâmbet ușor apăru pe chipul lui.

– Lilah, dragostea mea, ești o minune. Încercă să ridice capacul, dar acesta nu se urni. Se ghemui lângă el, examinând gaura cheii din partea din față. Cred că pot deschide asta, dacă îmi împrumuți câteva agrafe.

După o clipă, încuietoarea pocni și Con deschise capacul. Deasupra se afla un pătrat de material alb pliat, acoperind restul conținutului. Con îl scoase și se ridică, desfăcând materialul. Era o haină lungă, largă, făcută din in alb, ușor îngălbenită de timp, care lui îi trecea de genunchi. Mânele erau lungi și în formă de clopot, îngustându-se până la un punct; spirale brodate coborau pe partea din față.

– Cred că l-am găsit.

Capitolul 32



– Este un stihar, spuse Lilah, întinzând mâna să-l atingă.

Pulsul i se acceleră.

– O haină de preot?

– Da, veșmântul care se poartă peste sutană. Dar, evident, nu e un stihar obișnuit, de preot.

Lilah își trecu mâna peste spiralele brodate de pe umeri, câte una pe fiecare parte și a treilea înaltă pe spate. Mai multe spirale erau cusute pe partea stângă a veșmântului.

– Pe ce vrei să pariezi că sunt douăzeci și șapte de astfel de spirale pe față? întrebă Con. Trei la puterea a treia. Con împături haina și i-o întinse lui Lilah, apoi scotoci din nou în cufăr. Mai sunt două veșminte aici. Aha. Și iată câteva lumânări. De ceremonie, cred. Niște cărți.

– Dacă aici și-au depozitat accesoriile, probabil ar fi păstrat și cheia aici, nu-i așa?

– Să sperăm. Trebuie să scoatem totul din acest cufăr și să examinăm. Aruncă o privire în jurul camerei prăfuite. Dar nu aici!

– Ai dreptate. Îi voi spune lui Ruggins să-l aducă sus. Unde ar trebui să facem asta? În bibliotecă?

– Ce zici de sala de biliard a lui Sir Jasper? sugeră Con.

– În fumoar? întrebă Lilah, surprinsă.

– Da. Este una dintre puținele încăperi din această casă care are de fapt o cheie. Cred că am putea dori să ținem încuiate aceste lucruri. Scotoci din nou în cufăr și scoase două teancuri mici de hârtie, înfășurate cu panglici. Dar pe acestea, cred, le vom lua acum sus și ne vom uita la ele.

– Scrisori?

– Sper că sunt edificatoare.

Con îi întinse unul dintre teancuri, punând înapoi stiharul în cufăr.

Lilah se grăbi înapoi în sus pe scări, nerăbdătoare. Se întrebă dacă asta simțea Con când era pe urmele unui indiciu într-una dintre investigațiile sale. Putea înțelege de ce îi plăcea. Vânătoarea era palpitantă.

În fumoar, Con își scoase jacheta, așa cum obișnuia când începea să lucreze. Lilah îl privi suflecându-și mânecile și simți cum căldura îi cuprinde corpul în fața acelei priveliști, la fel ca și zilele trecute. Dar acum știa ce se ascundea sub hainele lui și ce plăceri promitea.

Își aminti de diferitele texturi ale pielii lui... de abdomenul lui neted ca satinul, sfârcurile ferme și cărnoase, părul aspru de pe piept – și își aminti, de asemenea, felul acela intrigant în care părul se îngusta într-o linie subțire, care ducea în jos. Se gândi la degetul ei arătător mergând în jos.

Simțindu-i parcă privirea, Con se uită la ea. Fața i se schimbă subtil.

– Dacă continui să mă privești așa, ar fi bine să încuiem ușa.

Pentru o clipă, Lilah fu tentată să facă exact asta, lucru care dovedea cât de prinsă era, dar își veni în fire și clătină din cap. Con se așeză jos pe podea și desfăcu panglica de pe teancul din mână, împrăștiind scrisorile în fața lui. Lui Con îi plăcea să stea pe podea, dar putea vedea și care era logica aici. Se așeză lângă el și începu să-și parcurgă teancul de scrisori într-un mod mai ordonat, așezându-le în grămezi îngrijite lângă ea.

– Toate acestea sunt de la bunicul Sabrinei, Emory.

– Ale mele sunt de la Bertram Dearborn. Con se uită la teancul lui mai mic. Este clar că lui Bertie al nostru nu-i prea plăcea să corespundeze. O privi organizându-și scrisorile. Spune-mi, ce faci?

Lilah ridică privirea.

– Le separ după date. Le pun pe cele care datează dinaintea cărții lui Ambrose într-un teanc, pe cele de mai târziu într-altul, iar acestea sunt cele de la începutul Frăției. Ea se încruntă la zâmbetul lui. De ce râzi?

– Nu râd, scumpă Lilah. Îmi face plăcere să te văd lucrând. Ești atât de ordonată.

Se întinse să-i ia mâna și o ridică pentru a o săruta.

Lilah nu putu să își reprime micul fior care o străbătu la atingerea buzelor de pielea ei, dar îl mască dând un răspuns înțepător.

– Ale tale, din câte observ, sunt la voia întâmplării, zise arătând cu capul către grămada întinsă în fața lui.

El îi sărută din nou mâna și o eliberă, apoi se întoarse la sarcina lui, scoțând o scrisoare din grămadă și studiind-o rapid. La rândul ei, Lilah începu să citească, alegând scrisorile care se potriveau cu primele menționări din carte.

– Am găsit ceva, anunță Lilah victorioasă. Aceasta este de la Emory, de la Oxford. Vorbește despre școală, dar apoi spune cât de nerăbdător este să ia vacanță și să „vin să mă distrez cu tine și cu Bertie”. Adăugă propriul ei accent ultimelor cuvinte. Și se întreabă dacă se vor poticni de vreun schelet acolo jos.

– Sună de parcă ar fi coborât în temnițe, nu-i așa? Poate că trebuie să verificăm din nou. Poate că ar trebui să luăm mai multe felinare.

Lilah se întoarse la teancul ei.

– Emory începe să corespundeze din nou după ce se întoarce la Oxford. El face referire la „descoperirea” lor. Se pare că au făcut-o între... – verifică datele celor două scrisori – 5 decembrie 1840 și 19 ianuarie 1841. Prima dată înregistrată în cartea bunicului meu a fost în iunie 1841.

– I-a luat câteva luni lui Ambrose să-și gândească teoriile și să înceapă să conducă ceremonii. Descoperirea au făcut-o aproape de solstițiul de iarnă. Așa că acesta ar putea fi motivul pentru care au decis să lege ceremoniile de cele patru date. Ce spune despre ea?

– Nimic folositor. Nu spune ce este sau unde se află. Lilah îi întinse lui Con scrisoarea și luă o alta. Aici își face planuri să „încearcă din nou”. Asta după trei luni.

– Aici este una de la Bertie – omul nu se pricepea să-și dateze scrisorile. O ține una și bună despre cum i s-a schimbat norocul la mese. Mai citi câteva pagini. Zice că ideea cheilor este una „pe cînste”. În continuare, vorbește despre o investiție făcută, pe care i-o atribuie lui – nu sunt sigur de acest cuvânt – *Mattie*, cred.

– Poate Matres? răspunse Lilah. Emory are un discurs destul de lung legat de teoria lui Ambrose despre Matres în această scrisoare. Nu era asta în carte?

– Da. Cele trei zeițe adunate laolaltă precum moirele. Lilah începu să citească cu voce tare scrisoarea lui Emory. „Sunt de acord cu teoria ta cu privire la legătura dintre Matres și Sanctuar”. El vorbește despre importanța puterii sacre a lui trei. Apoi spune: „Totuși, nu sunt convins că Matres erau trei zeițe într-una, la fel ca Hecate. Dar, la fel ca ea, erau conectate cu Lumea de Dincolo, în special ghidând sufletele rătăcite prin Poartă”.

– Un tip pedant, nu-i așa? întrebă Con ironic.

– Da. Ar fi fost bine să fi fost puțin mai specifici cu privire la ceea ce au găsit și unde se află, în loc să filosofeze.

– Chiar dacă Bertie nu este genul credincios, și Blair pare să o considere mai mult un exercițiu intelectual decât credință, păreau să creadă în binecuvântări. Este mai ușor de înțeles că au continuat cu asta de-a lungul anilor și au insistat ca fiii lor să ducă tradiția mai departe, dar...

– Dar nu ne ajută să găsim nici locul, nici cheia, termină Lilah în locul lui.

– Asta este tot despre Bertie. Cel puțin nu era plictisitor. Con re-așază scrisorile și le legă. Poate că ar trebui să ne uităm la scrisorile anterioare de la Emory, deoarece era mai asiduu în corespondență. Din prima scrisoare pe care ai citit-o părea că aveau o idee încotro se duceau. Poate că au discutat despre asta mai devreme.

Lilah îi întinse unul dintre teancurile ei, iar el continuă să citească.

– Hmm. Ascultă! Sunt îngrijorat de visele tulburătoare pe care le-ai avut. Poate că bunicul tău a fost atras de această forță, așa cum ai fost și tu. Îndrumat către ea, ca să zic așa.

- Atunci aş vrea să-mi spună şi mie unde este.

- Eşti atrasă în labirint, sublinie Con.

- Dar cum ar putea să fie labirintul sanctuarul? Nu este un secret. Şi nu există nici o uşă.

- Ar putea fi sub labirint. O trapă.

- Credeam că teoria ta se bazează pe faptul că vorbeau despre ce se afla sub pivniţe.

- Da, dar sunt mereu deschis altor idei. Sub labirint ai avea în continuare ideea lumii de dincolo, care pare să apară în credinţa lor. Această poartă pe care o păzesc ar putea fi poarta către tărâmul morţilor. Îşi înclină capul, gândindu-se. Poate că labirintul stă deasupra unui cimitir antic.

- Un pic cam înfiorător, să te întâlneşti în mijlocul unor morminte.

- Vorbim de flăcăi tineri, la universitate. Bănuiesc că groaza este unul dintre punctele lor de interes.

- Cu cât dezvălui mai multe despre bărbaţii tineri, cu atât mă bucur că sunt femeie.

Con râse.

- Şi eu la fel, draga mea. Se întoarseră la citit, iar camera rămase cufundată în tăcere până când Con spuse: Lost John¹, cine naiba este asta?

Lilah îl privi absentă pentru o clipă, apoi începu să râdă.

- Last John², cred, nu Lost. De ce naiba discutau despre el?

- Bunicul tău a găsit un jurnal scris de el, care i-a influenţat gândirea.

- Serios? Întrebă Lilah îndoindu-se. Ar fi fost foarte vechi.

- Blair era de asemenea sceptic.

- Last John a fost un strămoş. Au fost trei sir John la rând înainte ca nepotul lor să devină mai creativ şi să-şi numească fiul William. Familia se referă la ei drept John Major, John Minor³ şi Last John.

- Ei bine, se pare că Ambrose i-a scris lui Blair, spunându-i că a găsit jurnalul lui Last John şi că acesta a dezvăluit că sub casă

¹ John care s-a pierdut (n.red.)

² Ultimul - dintr-o linie de bărbaţi numiţi John (n.red.)

³ John cel Mare, respectiv John cel Mic (n.red.)

existau tuneluri – nu pot spune dacă se referă la temnițe sau și altceva în afară de acestea. Ambrose credea că strămoșul tău a găsit un pasaj secret. Nu doar atât, dar a mai și adăugat la el.

– Toate acestea sunt atât de ciudate. Lilah clătină din cap. Pasaje secrete. Zei antici. O poartă către lumea de dincolo. Cum să cred asta?

– Sună precum ceva desprins dintr-una din acele cărți care vă plac ție și lui Liv. Ridică din umeri. Nu știu dacă este adevărat. Dar dacă totul a fost o amăgire nebună, ce au făcut tinerii împreună? De ce s-au întâlnit atâția ani? De ce crede Dearborn în asta? Trebuie să existe un sanctuar.

– Da, unul care ne va distruge pe toți în câteva zile. Lilah se strâmbă și se întoarce la citirea scrisorilor. Nu găsesc aproape nimic în aceste scrisori mai noi. O luă pe ultima din teanc. Aceasta nu este de la Emory – o, înțeleg. E de la Hamilton, tatăl Sabrinei. E scrisă după ce tatăl lui Hamilton a murit, mulțumindu-i lui Ambrose pentru condoleanțe.

Con urmări data cu degetul.

– Uite! Și Emory a murit la o vârstă fragedă.

– Da, presupun că da. Au găsit sanctuarul în timp ce el era la universitate, așa că trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Asta înseamnă că a avut doar patruzeci și opt de ani când a murit.

– Nu ți se pare ciudat? Fiul lui Emory, Hamilton, tatăl Sabrinei, care a murit când ea avea doisprezece sau treisprezece ani, așa că trebuie să fi avut și el în jur de patruzeci de ani. Tatăl tău a murit la...

– Patruzeci și patru.

– Ai spus că Sir Ambrose a murit înainte să te naști tu, ceea ce ar înseamnă că avea vreo cincizeci. Nu știu când a murit Bertram Dearborn, dar, evident, a murit și el. Dintre acești șase bărbați ai Frăției, doar Niles Dearborn este încă în viață.

– Crezi că Niles i-a ucis pe toți? Nu pot să cred asta.

– Nu, nu cred. Infracțiunile lui sunt în general mai mici. Subliniez doar că este ciudat ca atât de mulți bărbați să moară înainte de vreme.

– Nu știm câți ani avea tatăl domnului Dearborn când a murit.

– Îți amintești că se întâlnea cu tatăl tău și cu Dearborn?

– Nu-mi amintesc deloc de el.

- Atunci, în cel mai bun caz, el trebuie să fi murit când erai încă copil. Cinci bărbați - și, din câte știm, Niles ar putea fi în pragul morții. Este o coincidență foarte mare.

- Ce vrei să insinuezi? Că au murit din cauza... acestor lucruri? Făcu un gest vag la scrisorile dinaintea lor. Că i-a ucis sanctuarul?

El ridică din umeri.

- Nu știu. Dar trebuie să luăm în calcul posibilitatea.

- Nu... gemu Lilah. Acum o să-mi spui că acesta este un... un...

El dădu din cap, terminând fraza ei:

- Un blestem.

Capitolul 33



- Nu. Lilah sări în picioare. Nu pot. Am ajuns la limită. Este suficient de greu să accept că am această abilitate bizară. Este și mai greu de conceput că bunicul și tatăl meu au urmat o religie pe care a visat-o bunicul meu și au ținut ceremonii ciudate într-un loc secret, unde recitau incantații despre zei antici. Dar blestemele sunt pur și simplu mai mult decât pot concepe.

Con se duse la Lilah, îmbrățișând-o ușor.

- Și mie îmi este greu să cred în toate acestea. Nu mă refer la un blestem adevărat, nu în sensul că „ai deranjat acest loc de odihnă străvechi, iar acum vei fi blestemat veșnic“. Doar că pare că cele două lucruri - sanctuarul și morțile lor timpurii - trebuie să aibă o legătură. Oricare dintre circumstanțe este ciudată, dar cele două lucruri împreună sunt... ei bine, asta depășește și limita mea.

- Dar care ar putea fi legătura dintre moartea lor timpurie și acest sanctuar? Lilah se depărtă și începu să se plimbe. Cum este posibil ca găsirea acelui loc sau participarea la aceste ritualuri să facă pe cineva să moară ani mai târziu?

El se gândi o clipă.

- Și dacă ar fi ceva în încăpere, otravă în aer sau pe un obiect pe care l-au atins? Poate că există o fântână din care au băut și care conținea... ceva periculos.

- La distanță de câțiva ani?

- Cum ar fi arsenicul - s-a acumulat de-a lungul timpului pe măsură ce au continuat să viziteze, până când în cele din urmă i-a ucis.

- Dar dacă ar fi o otravă, moartea lor nu ar fi asemănătoare? Tatăl meu a murit de un atac de cord, iar tatăl Sabrinei a murit de apoplexie.

- Habar n-am, recunosc Con.

- Nu avem nimic care să lege cu adevărat cele două morți, continuă Lilah, mai plină de energie. Nu știm când și cum a murit tatăl lui Niles, iar Niles este încă în viață. În al doilea rând, este posibil ca familia mea și a Sabrinei să nu fie longevive. Poate că mulți dintre strămoșii noștri au murit de tineri. Este o coincidență ciudată, dar nu imposibilă.

- Ar trebui să vorbim cu mătușa Vesta. Putem analiza istoria familiei. Să vedem dacă toți strămoșii tăi au murit de timpuriu. Poate că acest valet despre care ai vorbit ne-ar putea spune.

- Dacă ai dreptate în privința asta, șopti Lilah, dacă morțile timpurii au avut loc cumva pentru că bunicii noștri au găsit sanctuarul, atunci eu și Sabrina...

Ea văzu că și Con se gândise la același lucru.

- Nu. Nu. Nu înseamnă asta. Se duse la ea și îi luă mâinile, privind-o atent în ochi. Dacă i-a ucis o otravă din sanctuar, tu și Sabrina nu ați fi afectate. Nici una dintre voi nu a fost vreodată acolo. Oricum, ai dreptate. Un blestem este ridicol. Nu vei muri.

Era atât de hotărât, încât Lilah fu nevoită să zâmbească.

- Ei bine, dacă zici tu...

- Așa zic. O sărută, apăsă și repede. Vino, să aflăm ce ne poate spune mătușa ta.

După cum se dovedi, mătușa Vesta le spuse foarte puțin. Nu-și putea aminti când sau cum murise Bertram Dearborn, iar despre bunicul Sabrinei știa la fel de puțin.

- Și tata, într-o dimineață pur și simplu nu s-a mai trezit. Înțelege, eram destul de tânără când au murit. Dar nu-mi pot imagina că un loc sfânt ar face pe cineva să moară. Este un sanctuar.

- L-au numit ei așa, spuse Lilah. Nu înseamnă că și este.

- O, nu, nu, sunt sigură că tata avea dreptate dacă spunea că este un loc sacru. Era sensibil la astfel de lucruri. De la el am moștenit și eu. Tatăl tău, din păcate, nu a fost. Oftă puțin la gândul lipsei de discernământ a fratelui ei. În plus, Zeița nu le-ar face

rău slujitorilor ei credincioși. Este o ființă bună și iubitoare. Ea i-a binecuvântat.

– Știați despre zeiță? Despre Matres? Chiar și Con păru puțin furios. Tatăl dumneavoastră v-a povestit despre religia sa?

– Nu, a vorbit doar la modul general – „nu trebuie să uităm de vechii zei“, lucruri de genul acesta. Dar, desigur, sanctuarul i-ar aparține Zeiței. Ea este dătătoarea întregii vieți până la urmă. Mama Pământ, înțelegi. Evident, ea trebuie să fie sursa puterii.

– Ei bine, aș vrea să-și folosească puterea ca să ne arate unde este cheia, replică Lilah.

– O, nu, copilă dragă! Mătușa Vesta clătină grav din cap. Cei de dincolo nu sunt niciodată sinceri. Se deplasează într-un alt plan. De aceea trebuie să le interpretăm mesajele. Nu renunța niciodată la speranță, Dilly. Sunt sigură că ți se va dezvălui totul. Deși... Femeia se încruntă. Zeița se poate dezvălui numai unui credincios.

– Cred că am devenit unul, recunosc Lilah cu o voce mai puțin fericită.

– Ce? Nu-mi spune – ai conștientizat Adevărul?

– Nu știu ce să cred despre asta, dar am început din nou să umblu în somn. Și, ei bine, oftă Lilah, am simțit un fel de energie.

– Vorbește cu tine?

Mătușa Vesta rămase cu gura căscată la ea.

– Nu aș spune chiar așa, obiectă Lilah. Pur și simplu sunt... conștientă de asta.

– Plânge, exclamă Vesta, strângându-și mâinile la piept. Este clar că Zeița vrea să-i fie găsit sanctuarul. Făcu o pauză. Hmm. Poate dacă noi trei credincioși...

– Nu voi participa la o ceremonie de invocare, spuse Lilah categoric.

– În orice caz, mă îndoiesc că ar funcționa fără cheie. Vesta o bătu pe Lilah pe mână. Sunt sigură că vei găsi răspunsul.

Lilah nu era aproape deloc sigură de asta.

Când Lilah și Con se întoarseră în fumoar, descoperiră că servitorii așezaseră cufărul, acum șters de praf, în mijlocul camerei, pe podea. Con îngenunche lângă cufăr și Lilah se așază lângă Con, și începură să golească cufărul. Lilah puse deoparte hainele albe pe unul dintre scaune. Sub ele se aflau mai multe cărți despre

religiile britanice antice, precum și despre panteonul scandinav și celtic. Lilah ridică un obiect dreptunghiular dur, învelit în catifea, care se dovedi a fi o altă carte, uzată de trecerea timpului și legată cu un șnur de piele.

– Acesta este foarte vechi. Cu mare grijă, Lilah o așează cu catifea cu tot în poală. Crezi că este jurnalul lui Last John?

– Să sperăm.

Con se aplecă să privească în timp ce ea o deschidea. Prima pagină avea pete de mucegai și alte pete, iar cerneala era atât de estompată, încât cuvintele erau aproape invizibile.

– Dacă este, nu sunt sigură că putem obține ceva din asta. E într-o stare groaznică. Lilah întoarse pagina și colțul se sfărâma în mâinile ei. Închise cartea și o împachetă din nou, punând-o deoparte. Va trebui să o citim cu foarte mare atenție.

Con se întoarse la cufăr, scoțând celelalte cărți și câteva lumânări, precum și o tabacheră pentru trabucuri, goală, și o cutie care conținea o pereche de ochelari.

Privindu-l, Lilah se gândi cât de mult i-ar plăcea să-l mângâie pe braț sau pe umeri, să-și sprijine capul de el. Și mai bine ar fi să se ghemuiască lângă el și brațul lui să-i cuprindă umerii. Nu era pasiune – deși bănuia că s-ar putea transforma rapid în asta –, ci o dorință fericită, aproape ametoitoare de a fi aproape de el, de a fi legați împreună, chiar și într-o mică măsură.

Necunoscându-i gândurile, Con continuă să caute în cufăr. În cele din urmă, scoase o cutie mică de lemn.

Lilah făcu ochii mari.

– Cheia? Deschide-o!

– Nu, e a ta, zise el și i-o întinse.

Cu pulsul bătându-i nebunește, Lilah ridică capacul. Umerii ei se lăsară dezamăgiți.

– Nu, sunt doar câteva mărunțișuri. Un nasture, o piatră mică, un inel și un ac de cravată.

– Uită-te la acest inel, spuse Con, luându-l din cutie și arătându-i-l. Deasupra inelului era o busolă minusculă.

Lilah râse.

– Mă întreb de ce era Sir Ambrose atât de fascinat de busole și de ceasuri.

– Poate că nu voia să întârzie, glumi Con. Sau îi era frică să nu se rătăcească. Deși nu ar fi ajuns departe cu acesta. Nu funcționează. Este blocat la sud-vest. Intelligent, totuși. Stai, asta pare a fi... Își apăsă unghia în lateral. Partea superioară a inelului se deschise și un triunghi minuscul apăru pe suprafața plată.

– Un cadran solar!

– Ca un inel cu otravă, comentă Con.

– Dar mult mai frumos.

– Da. Mă întreb dacă poți să-l deschizi cu aceeași mână.

Con închise busola și o lăsă să alunece pe deget, folosindu-și degetul mare pentru a deschide din nou inelul.

Lilah se uită la chipul lui Con, strălucind de obișnuita lui încântare când vedea ceva inteligent, iar inima îi săltă în piept. Închise capacul și vru să i-l dea înapoi, dar Lilah îl opri, așezându-și mâna peste inel și peste mâna lui.

– Nu. Nu. Este al tău.

– Dar, Lilah...

– Vreau să-l ai tu.

– Mi-l dai mie?

Expresia feței i se schimbă subtil.

Ea dădu din cap, lăsând mâna jos. În clipa următoare, realizează cât de nepotrivit se comportase. O lady nu ar fi oferit niciodată un asemenea cadou unui gentleman care nu era soțul ei sau un membru al familiei ei. Bijuteriile erau prea valoroase, prea personale, mai ales un inel, sugerând un angajament.

Se înroși tare.

– O! Îmi pare rău. A fost atât de nepotrivit. Nu ar fi trebuit...

– Nu, n-o să faci asta! Con își duse mâna la spate. Ochii lui dansau răutăcios, în tandem cu zâmbetul lui. Nu îl poți lua înapoi. Este al meu acum, domnișoară Holcutt.

– Da, așa este, murmură ea.

Așa cum el era al ei. Oriunde s-ar fi dus sau orice ar fi făcut sau ar fi fost, el era al ei. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată, Con era al ei.

Darul lui Lilah îl emoționează pe Con într-un mod neobișnuit. Pieptul i se umplu de căldură și o mulțime de trăiri pluteau în el – dorință, tandrețe, nevoia de a proteja și de a se adăposti, toate împletite cu o neobișnuită incertitudine, chiar îngrijorare.

- Lilah... El își puse mâna după gâtul ei și se aplecă mai aproape. Ești sigură?

Nu era pe deplin sigur ce întreba, știind doar că nu putea face un pas greșit. Cu Lilah nu puteai greși aproape deloc.

- Sunt.

Lilah își alungă fiecare gând din cap, întinzându-se și mușcându-și buza de jos.

Con gemu și o sărută, lăsând-o pe podea, cu gura lui apăsată și fierbinte pe a ei. Buzele lui porniră în jos peste gâtul ei. Corsetul ei era genul de rochie modestă pe care o prefera, cu un guler înalt de dantelă. Zgârietura ușoară a șiretului pe buzele lui, pielea ei caldă și moale dedesubt erau foarte excitante. El ridică privirea.

- Ușa, reuși să murmure. Este deschisă.

Zâmbetul lui Lilah îl făcu să vibreze. Ea se răsuci de sub el, ridicându-se în picioare și îndepărtându-se. Făcu o pauză și se uită înapoi la el peste umăr, cu gura arcuită jucăuș.

- Ei bine, atunci... Propun să mergem în altă parte.

Întorcându-se, Lilah ieși pe ușă. Con rămase pe loc o clipă, uitându-se după ea. Apoi, revenindu-și în fire, zâmbi și porni după ea.

Lilah stătea în pragul ușii ei deschise când Con ajunse în capul scărilor și se opri doar ca să o privească, să-și însușească zâmbetul, părul, silueta lungă și zveltă îmbrăcată într-o rochie elegantă, care îi sporea în mod pervers pasiunea. Apoi, din doi pași lungi, ajunse în camera ei, închizând ușa în urma lui și răsucind cheia în broască.

Când se întoarse, Lilah se îndepărta de el, ridicându-și mâna pentru a-și desprinde părul. Con se rezemă de ușă să o privească, cu mâinile înfipite în buzunare, parcă pentru a le împiedica să se întindă spre ea, cu trupul lui relaxat în exterior și înfierbântat în interior.

Cu fiecare ac pe care îl arunca în vasul de porțelan de pe măsuta ei de toaletă, cu fiecare buclă care aluneca din coc și se revârsa pe umăr, dorința din el creștea. Pieptănându-și părul cu degetele, privi înapoi la el.

- Cum te descurci cu desfacerea nasturilor?

Con traversă camera ca o săgeată.

-Să știi că desfacerea lucrurilor este una dintre abilitățile mele principale.

El îi simți răsul delicat în tot trupul. Îi adună cascada strălucitoare de păr și o mută peste umărul ei, lăsând-o să alunece ca mătasea

printre palmele lui. Îi desfăcu încet nasturii, făcând să-i sporească dorința.

Părțile laterale ale corsetului ei se desfăcură, iar Con se aplecă să-și așeze buzele ușor pe pielea dezvăluită, albă și delicată. Voia să se grăbească, să o consume, să-și satisfacă nevoia într-o explozie tare și strălucitoare de plăcere. Cu toate acestea, se abținu, ademénind-o cu mângâierile lui lente și cu sărutul leneș al buzelor sale.

- Lilah, șopti el, plimbându-și mâinile peste trupul ei pentru a-i cuprinde sânii, pe când buzele lui rătăceau pe gâtul ei pentru a-l tachina și a-i strânge lobul urechii.

Lilah scoase un geamăt de capitulare, sprijinindu-se de el, ceea ce aproape că îl conduse spre extaz. Con îi împinse cămașa în jos, iar zgomotul panglicii care se rupse îi trimise un fior de dorință. În oglinda de deasupra mesei de toaletă își putea vedea mâna alunecând peste corpul ei și lucrul acesta era de asemenea uimitor de erotic.

Cu infinită grijă, continuă să o dezbrace. Își scoase hainele mult mai repede. Încet, languros, făcură dragoste. Mâinile și buzele lor explorând, testând. Răsete înăbușite în piele. Trupuri mișcându-se într-o invitație tăcută. Fiece respirație, fiecă geamăt ispitind și satisfăcând. În cele din urmă, alunecă înăuntrul ei, unindu-se într-un final în căldură și dorință, într-o explozie orbitoare de plăcere.

După aceea, pe când Con o ținea în brațe, epuizat și liniștit, cuvintele familiare de la ceremonia de nuntă îi plutiră prin minte. „Cu trupul meu, te voi venera.” Niciodată nu-și dăduse seama până atunci cât de potrivită era această frază. Ar putea, se gândi el, să continue să o venereze pe Lilah în acest fel pentru totdeauna.

Dacă lucrurile ar fi altfel, ar face-o. Și dintr-odată își dori să fie departe de aici, să locuiască singuri, într-o cabană retrasă, având timpul de partea lor. Să nu aibă nicăieri de mers, nimic de făcut, nici catastrofe de prevenit, nici răpitori de prins, nici amenințări de prevenit. Doar zile lungi de lenevie, petrecute aflând unul despre celălalt, vorbind, râzând, făcând dragoste.

Scoase un oftat. Poate cândva. Deocamdată erau nevoiți să prindă momente de plăcere când era posibil. Aveau de găsit o cheie ascunsă. Aveau de găsit o cameră secretă. Aveau de adus alte două chei care erau sau nu furate. De reinnoit o legătură mistică

cu o entitate necunoscută, nevăzută, dar extrem de puternică. De evitat o catastrofă.

Toate până la solstițiul de vară.

Partea bună, gândi Con, era că este un om optimist.

Capitolul 34



Con stătea în picioare, privind la cufărul acum gol și la conținutul său împrăștiat pe podea în jurul lui. Cu o seară înainte coborâseră înapoi în fumoaie și scosese ultimele articole din cufăr, verificând chiar și sub căptușeală. Nu găsiseră nici o cheie și, în cele din urmă, se culcaseră descurajați.

Se trezise în această dimineață cu un entuziasm renăscut, dar conținutul cufărului nu mai oferea acum prea multă speranță.

– Cel mai promițător lucru pe care îl avem este jurnalul strămoșului tău, dar am reușit să deslușesc doar câteva cuvinte din el.

– De ce nu mi-a spus tatăl meu nimic din toate astea? întrebă Lilah exasperată.

– Poate a crezut că le vei respinge din start, sublinie Con. Aveai opinii destul de hotărâte asupra misticismului. Ai fi acceptat dacă ți-ar fi spus despre sanctuar în urmă cu trei ani?

– Nu, recunosc Lilah. Probabil că nu.

– Totuși, pare ciudat că nu ți-a lăsat nici un avertisment, având în vedere consecințele reinnoirii obligațiunii la fiecare trei ani.

– Ar fi putut să-i lase cheia avocatului său, să mi-o dea după moartea lui, împreună cu un fel de explicație. Dar domnul Cunningham nu mi-a dat nimic de genul acesta.

– Poate că nu a vrut ca avocatul să știe despre cheie, sugerează Con.

– Atunci ar fi putut să ascundă cheia și să lase o scrisoare în care să-mi spună unde se află. O scrisoare sigilată, privată. Domnul Cunningham cu siguranță nu ar fi deschis-o.

Con ridică din umeri.

– Nu și dacă era lipsit de scrupule.

– Presupun că tata ar fi putut să ascundă cheia și să-mi lase o scrisoare undeva în casă, în care să-mi spună unde se află – deși asta

pare puțin probabil. Dar de ce să ascundă atât cheia, cât și biletul în care să îmi spună cum să o găsesc? De ce nu a lăsat informațiile într-un loc evident?

– Poate că avea vreun motiv să o ascundă. Credea că cineva urmărește cheia – succesorul titlului său, de exemplu, sau Dearborn, care luase deja cheia Sabrinei. Sir Virgil se temea că acea persoană ar putea-o găsi prima. Și nu ar fi de folos să ascunzi cheia, dar să lași mesajul care să dezvăluie locația sa, unde ar putea fi găsită cu ușurință.

– Asta ar avea sens. Poate că Roberts ar putea ști ceva despre asta.

– Cine?

– Valetul tatălui meu. Cuddington mi-a spus ieri că s-a pensionat și că locuiește într-o cabană de pe proprietate. Ea adăugă pe un ton încrezător: Am o bănuială că lui Cuddington i-ar cam plăcea bărbatul acela.

– Cuddington? Glumești.

– Nu glumesc. S-a înroșit când a vorbit despre el.

– Crezi că tatăl tău avea încredere în el?

– Mă îndoiesc că tatăl meu a dezvăluit secretele Frăției sau riturile lor, dar Roberts i-a fost aproape. A fost valetul lui ani întregi. S-ar putea să știe unde ar fi păstrat tata ceva atât de important. Sau dacă tata vorbise să-mi lase o scrisoare.

– Un valet este la curent cu tot felul de informații, mai mult decât își dau seama majoritatea angajatorilor lor. Ai dreptate. Să mergem să-l vizităm pe bărbat.

Se dovedi că Roberts nu era surprins de vizita lor.

Îi întâmpină cu un zâmbet la ușa din față și îi invită în salon, spunând:

– Bettina a spus că s-ar putea să veniți.

– Bettina?

– Domnișoară Cuddington, vreau să spun. Ne-am întâlnit din întâmplare aseară în timp ce îmi făceam plimbarea. O femeie minunată domnișoara Cuddington.

– Nu mai există nimeni ca ea, încuviință Con.

Roberts insistă să le facă ceai și să le scoată biscuiți, dar odată ce se ocupase de toate acestea, trecu direct la subiect.

- Domnișoara Cuddington a spus că ești interesată de Sir Ambrose. L-am cunoscut, desigur. Am venit în casă ca lacheu când aveam șaisprezece ani. Tatăl dumitale nu era decât un tânăr atunci. Am avut adesea sarcina de a-l îngriji. El zâmbi nostalgic. Dar mă îndoiesc că asta te interesează. Ce ai vrea să știi?

- Mă întrebam dacă tatăl meu mi-ar fi putut lăsa ceva, a spus Lilah. Nu în testamentul lui, dar poate un obiect personal.

- Nu sunt sigur ce vrei să spui, domnișoară.

- M-am gândit că s-ar putea să știi unde ar fi pus el ceva ce a vrut să am.

- Sau poate a scris ceva pentru Lilah, adăugă Con.

- Jurnalul lui? întrebă valetul. L-a ars, îmi aduc aminte. Spre finalul vieții nu dormea bine acolo. Într-o noapte, i-am adus o ceașcă de lapte fierbinte, sperând că îl va ajuta să doarmă, iar el stătea lângă șemineu, smulgea pagini din acea cărticică și le arunca în foc. Văzând expresia tulburată a lui Lilah, adăugă: Îmi pare rău, domnișoară. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era bolnav. Dar fusese tulburat cu câteva luni înainte de asta - el și domnul Dearborn avuseseră o neînțelegere, un soi de separare și pur și simplu credeam că era cu moralul la pământ din cauza asta.

- O neînțelegere? Despre ce? întrebă Con, care se simțea la fel de dezamăgit precum Lilah. De ce ar fi ars Sir Virgil acel jurnal? Ce fusese în el?

- Chiar nu aș putea spune, domnule. Dar domnul Dearborn era furios tare când a plecat, iar după aceea nu a mai venit niciodată la Barrow House. Roberts adăugă: Vă rog să nu vă tulburați pentru jurnal, domnișoară Lilah. Nu cred că erau multe în el pe care să nu le fi scris deja în scrisoarea lui către dumneata.

- Scrisoarea lui? Ce scrisoare?

Lilah făcu ochii mari.

Roberts se încruntă.

- Păi, cea pe care a lăsat-o pentru dumneata la domnul Cunningham.

- Avocatul lui? Mi-a lăsat o scrisoare la avocatul lui?

- Da, domnișoară.

- Ești sigur că i-a dat această scrisoare domnului Cunningham? întrebă Con.

Lucrurile păreau să se încurce tot mai mult pe măsură ce descopereau mai multe.

– Da, desigur, domnule. Am fost acolo când domnul Cunningham a venit în casă cu testamentul ca el să semneze. Le-am adus ceaiul. Sir Virgil i-a dat scrisoarea atunci, iar domnul Cunningham a pus-o în portofoliu.

– Dar... nu am primit nici o scrisoare de la domnul Cunningham, protestă Lilah. Numai testamentul.

– Nu ar fi trebuit să o primiți la momentul morții lui, domnișoară. Sunt destul de sigur că i-a spus domnului Cunningham că scrisoarea trebuie să ajungă la dumneata când împlinești douăzeci și unu de ani.

– Asta a fost anul trecut.

– Îmi pare rău, domnișoară, spuse el neputincios.

– Nu e vina ta, îl liniști Lilah. Eu doar... Se întoarse către Con. Nu știu ce s-a întâmplat. Domnul Cunningham nu mi-a trimis niciodată o scrisoare de ziua mea sau în alt moment.

– Va trebui să-i facem o vizită domnului Cunningham, spuse Con sumbru.

– Ah, domnule. Domnișoară. Roberts afișă o expresie de regret. Domnul Cunningham nu mai locuiește aici. S-a retras anul trecut la Bath.

– Sigur că a făcut-o. Con continuă. Știi ce era în scrisoare? Bătrânul clătină din cap.

– Nu știu. Cred că trebuie să fi fost o chestiune foarte personală. Nu mi-a spus nimic despre asta. Poate că avea sentimentul că va muri în curând. Sir Virgil a fost întotdeauna sensibil la acest subiect.

– Da. Desigur, aprobă Lilah forțându-se să zâmbească.

Mai zăboviră câteva minute, discutând cu bărbatul despre amintiri mai plăcute. Dar de îndată ce pleacă, Lilah se întoarse către Con.

– Tata *chiar* mi-a lăsat o scrisoare despre sanctuar.

În ciuda dezamăgirii, în vocea ei era o notă de satisfacție.

– S-ar putea să fi fost un mesaj personal de rămas-bun, dar bănuiesc că era îngrijorat de sanctuar, spuse Con. El și Dearborn s-au certat pentru ceva. După aceea a fost supărat. Apoi ți-a scris o scrisoare pe care să o primești de ziua ta când îplineai douăzeci și unu

de ani. Ceea ce ți-ar fi oferit timp suficient înainte ca acest pact cu sanctuarul să fi avut nevoie de reînnoire.

– Dar de ce nu mi-a dat-o domnul Cunningham?

– Nu știu. Dar vom afla. Dosarele lui trebuie să fie încă pe undeva. Poate a avut un partener care a continuat afacerea.

– Cred că fiul lui era cu el.

– Foarte bine. De îndată ce ajungem acasă, vom merge în sat și îl vom găsi. Poate că a fost pur și simplu neglijent și a uitat să o trimită în forfota retragerii sale, așa cum spunea Roberts. Ar putea fi încă acolo în dosarele lui.

Cu toate acestea, planurile lor fură întrerupte când intrară în curte și zăriră o trăsură necunoscută.

– Doamne, un alt vizitator? întrebă Con dezgustat. Cine mai e acum?

La întrebarea lui, primi răspuns când intrară în casă și auziră voci venind de pe hol... între care și un glas de bărbătesc foarte familiar.

– Alex!

Con intră cu pași mari în hol, cu Lilah urmându-l grăbită. Îi găsiră pe Alex și Sabrina stând în salon, servind un ceai cu mătușa Vesta. Alex era deja în picioare și traversa camera când Con intră pe ușă.

– Con! râse Alex. În ce naiba te-ai băgat acum?

Cei doi bărbați râseră, strângându-și mâinile și bătându-se pe braț în semn de salut bărbătesc, înainte de lăsa demnitatea la o parte și de a se îmbrățișa.

– Sabrina! Alex!

Lilah intră în cameră în urma lui Con, întinzându-și brațele pentru a-și îmbrățișa prietena. Râzând și trâncănind, cei patru se salutară emoționați. Mătușa Vesta, cu un tact neobișnuit, își luă rămas-bun de la grup și plecă sus, lăsând cele două cupluri singure.

– Ce faci aici? îl întrebă Con pe Alex. Trebuia să fii în America.

– Am fost, răspunse Alex. Dar apoi, ei bine...

Ridică din umeri.

– Știai de Con, că are nevoie de ajutor? sugeră Lilah.

– Stai puțin, protestă Con. Nu am nevoie de ajutor.

– Știam că era... ceva cu Con. Nu în pericol, altfel aş fi trimis o telegramă de avertisment. Dar ceva puternic.

– Așază-te și mai bea o ceașcă de ceai și o să-ți spun totul despre asta, spuse Con.

Povestirea se întinse preț de câteva cești de ceai și prăjituri. Când Con termină de descris cele mai recente descoperiri și căutări inutile, urmă un lung moment de tăcere. Apoi Alex spuse:

– Pe bune, Con, nu te pot lăsa o clipă singur, nu-i așa?

Con râse.

– O, pot reuși să intru în belele cu sau fără tine. Și am avut-o pe Lilah aici ca să mă împiedice. Se uită la Lilah și, cu coada ochiului, observă privirea brusc cercetătoare a fratelui său mutându-se de la Con la Lilah și înapoi.

Însă Alex spuse doar atât:

– Deci trebuie să găsești locul ăsta până la solstițiul de vară? Mai e doar o săptămână până atunci.

– Din păcate, suntem foarte conștienți de asta. Dar acum, că voi doi sunteți aici, putem accelera căutarea.

– Atunci cred că ar fi bine să ne arăți această carte.

Alex își puse deoparte ceașca și se ridică.

Con îi conduse în camera cu ceasuri, urmând traseul mai lung, astfel încât Alex să poată vedea restul aripii vechi. Reacția fratelui său la vederea sălii mari fu pe măsura speranței lui Con. Dacă mai era posibil, Alex făcu ochii și mai mari când pășiră de pe scară în galeria silențioasă.

– Minunată sticlă elisabetană. Alex se opri și privi printr-o fereastră. Aveți un labirint?

– Da, e plin de buruieni, dar are un model bun. Te voi duce acolo mâine. Mai sunt și temnițele.

– Temnițele?

Încântarea îi lumină chipul lui Alex, oglindindu-l pe cel al lui Con.

Sabrina, aruncă o privire către Lilah, își prinse brațul de cel al soțului ei și îl împinse înainte.

– Întotdeauna mi s-a părut că această galerie este atât de ciudată. Sabrina tremură ușor amintindu-și. Când se opriră la intrarea în camera cu ceasuri, continuă: Dar nu-mi amintesc această încăpere.

– Nu am intrat niciodată aici, îi spuse Lilah. Nu cred că guvernanta mea ne-a lăsat vreodată să ajungem atât de departe.

Con deschise ușa și se dădu deoparte, cu ochii pe fața geamă-nului său. Alex intră în cameră după Sabrina și se opri, privind în jurul său uimit.

– Doamne, Dumnezeu! Uită-te la toate acele ceasuri. Se încruntă. Este ca în visul acela pe care-l...

Se opri el, întorcându-se spre Con, realizând despre ce era vorba.

– Este exact ca acolo, confirmă Con. Am recunoscut-o în clipa în care am intrat.

– Exact ca unde? întrebă Sabrina, nedumerită. Ce vis?

– Un coșmar pe care Con l-a tot avut înainte de nunta noastră. Alex aruncă o privire spre Con. O cameră cu pereți curbați... Ar fi trebuit să mă gândesc că este vorba despre un turn.

– Ce lucru la care să visezi, spuse Sabrina. Ochii ei se întoarseră spre treptele din cameră care duceau în josul aripii. Ce este jos? Alte colecții?

– Nu, restul sunt doar scări care coboară spre ușa de afară, răspunse Lilah. Nu există intrări în casă la celelalte etaje.

Con pufni.

– Nu există nici măcar un *palier* la următorul etaj, ci doar scările care merg în spirală. Este suficient cât să amețească pe cineva.

– Ca un far. Alex coborî câteva trepte pentru a privi în jur, apoi urcă repede înapoi. Lilah, casa ta este o comoară.

– O comoară ticsită cu ciudățenii, spuse Lilah ironic. Poți să o explorezi cât vrei. Ea își mută privirea de la el către Sabrina. Sper să rămâneți cu noi o vreme.

– Deschidem din nou Carmoor, răspunse Sabrina. Eu și Alex am dori să încercăm să locuim aici. Mi-a plăcut când eram copil. Am adus cu noi câțiva servitori să o aranjeze, iar restul personalului îl vom angaja de aici.

– Asta va dura zile bune. Trebuie să rămâneți aici cu noi între timp. Cu toții putem căuta sanctuarul. Va fi foarte distractiv. Nu-i așa, Con?

– Desigur.

Con se întrebă dacă Lilah era conștientă de modul natural în care se întorsese spre el, de includerea lui în lansarea invitației.

– Atunci așa rămâne. Să ne uităm la cartel!

Scoase cartea din dulap și le-o dădu lui Alex și Sabine. Sabrina clătină din cap uimită.

- Este absolut incredibil. Habar nu am ce să înțeleg din ea.

- Nu ai putut găsi nimic despre locația tunelului? întrebă Alex. Cum l-a găsit Sir Ambrose?

- Citind jurnalul unuia dintre strămoșii noștri. Din păcate, nu a explicat mai mult, iar jurnalul este mai mult sau mai puțin ilizibil acum.

- Ce sunt aceste modele de pe copertă? întrebă Sabrina, trasând simbolurile cu degetul ei. Sunt drăguțe.

- Sunt triple spirale. Sir Ambrose avea o obsesie pentru cifra trei. Spiralele, am citit, înseamnă eternitate sau poate o renaștere veșnică. Era un simbol important pentru el. Le puteți găsi ca decorațiuni peste tot.

- Da, și le-am examinat pe fiecare dintre ele, adăugă Con. Sunt convins că au o legătură cumva, având în vedere atașamentul lui Sir Ambrose pentru ele. Dar am împins, întors și răsucit pe fiecare în parte pe care am găsit-o și nu am reușit să găsesc una care să deschidă ceva.

- Alex, spuse Lilah deodată. Tocmai mi-a venit o idee. Poate că ai putea... adică, *simți* ceva legat de asta?

Alex clătină din cap, frecându-și mâna peste partea din piele.

- Entuziasm, anticipare, dar astea sunt recente, probabil tu și Con. Îmi dau seama că au fost în mâinile lui Con. Ridică din umeri și îi întinse cartea Sabine. Pot încerca cu acest vechi jurnal, dar cu cât ceva este mai vechi, cu atât este mai greu de citit.

Toți rămaseră tăcuți pentru o clipă, contemplând faptul că nu făcuseră nici o descoperire. Sabrina, plimbându-și din nou vârfurile degetelor peste simbolurile aurite, spuse:

- Știți... Probabil că este o prostie, dar dacă noi căutăm spirale, ce ziceți de cea pe care stăm? Ea făcu un semn cu capul către treptele care coborau spre scara circulară.

- Doamne, rosti Con. Crezi? Ascuns la vedere.

Aproape la unison, se grăbiră spre scară și începură să coboare treptele.

- Locul cel mai probabil ar fi în podea, la baza scărilor, nu crezi? întrebă Con. O trapă în tunelul în sine sau în altă scară?

Alex aprobă, dar examină cu toții zidurile turnului în timp ce coborau. Când ajunseră parter, o făcură și mai amănunțit, dar nu găsiră nimic.

Lilah oftă frustrată, ștergându-și praful de pe mâini.

- Acesta pare un loc perfect.

- Lăsați-mă să verific ceva! Alex alergă înapoi în sus pe scări.

Lilah își întoarse privirea întrebătoare către Con, care ridică doar din umeri. Nu trecu mult până când auziră zgomotul pașilor lui Alex coborând. Cred că s-ar putea să-l fi găsit.

Îeși pe poarta curții și într-o clipă intră din nou.

- Alex, ce naiba faci?

- Știu care e cel mai probabil loc pentru ceea ce căutăm. Ochii lui Alex străluceau, vorbele lui erau rapide. Ușa de la intrarea în turn dinspre galerie este amplasată în peretele coridorului. Dar apoi faci un pas sau doi în cameră înainte să înceapă pereții curbați. Acel spațiu dintre coridorul drept și turnul rotund este un fel de hol foarte scurt sau un toc de ușă foarte adânc. Dar aici... făcu un gest în spatele lui - pereții sunt perfect rotunzi, fără ușă. În exterior, puteți vedea că spațiul pătrat dintre casă și turn este zidit de sus până jos.

Privirea lui Con se însenină.

- Crearea unui ax perfect în care să ascunzi un dulap. Sau niște scări. Se repezi la peretele unde ar fi trebuit să fie o ușă înspre casă și trecu cu degetele peste piatra aspră. Există o fisură. O urmări cu degetele în sus, pe perete, continuând până când aceasta coti și porni pe o linie orizontală. Este o ușă.

- Acum trebuie doar să ne dăm seama cum să o deschidem. La două picioare deasupra, Alex trasa linia în jos pe partea opusă. Abia îmi pot introduce unghia în ea.

Con aruncă o privire pe perete, apoi se gândi să privească în sus. Deasupra lui, atașată de baza scărilor, era o singură șipcă îngustă de lemn. Îl cuprinse emoția puternică a descoperirii. Trase de un capăt, iar acesta se mișcă sub mâna lui. Trase mai tare și o treime din bară culisă în sus pentru a se opri la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Prinzând celălalt capăt al barei, împinse acea porțiune a șipcii în sus până când cele două capete se atinseră, formând un triunghi cu secțiunea centrală staționară dedesubt. Se auzi o bufnitură distinctă și o secțiune a zidului se deschise ușor.

Alex apucă marginea și trase. Ușa mică era grea, dar bine echilibrată și se legăna cu ușurință.

Toți patru se înghesuiră, uitându-se la scara mică ce se răsucea în jos.

– Pasajul secret.

Capitolul 35



Lilah se ridică, fascinată. Puterea o inundă, răsucindu-se în jurul ei și prin ea, astfel încât începu aproape să vibreze odată cu ea. O atrăgea către ușa deschisă.

– Vom avea nevoie de un felinar pentru asta, spuse Alex.

– Două, răspunse Con. Se întoarse, o văzu pe Lilah și se albi la față. Lilah! Te simți bine? Întrebă și îi cuprinse talia, oprind-o.

Când brațul lui Con se înfășură în jurul lui Lilah, trăgând-o lângă el, o mare parte din fluxul masiv de energie se revărsă dinspre ea spre el. Putea să vadă după sprâncenele lui arcuite că și el simțea puterea.

– Ce este? Întrebă Alex, urmărindu-i cu atenție. Ce se întâmplă?

– Nu sunt sigur. Vocea lui Con era ușor lipsită de suflare. Lilah poate simți forța a ceea ce se află acolo jos. Îi studie față. Este mai bine acum?

– Da, aprobă Lilah din cap. La început a fost aproape insuportabil de puternică, dar ai luat o parte din ea. Zâmbi palid. Cred că voi putea să o controlez acum.

– Sunt chiar aici, cu tine, zise Con și o luă de mână.

Lilah își îndreptă umerii și se întoarse către Sabrina.

– Poți să o simți?

Sabrina aprobă din cap.

– Este acest... Gesticulă cu degetele, căutând cuvintele potrivite. Văjăit mic și intens. Doar că îl simt în interiorul meu.

Priviră către Alex, care ridică din umeri.

– Nu simt absolut nimic în afară de confuzie.

– Cred că Lilah și Sabrina simt asta din cauza legăturii lor de familie cu sanctuarul, spuse Con. Tot ce am primit de la Lilah a fost un val de putere și o concentrare mai clară. Ea mă face mai bun.

– Sunt convins că este adevărat, rase Alex.

Con se strâmbă la el.

– Vreau să spun că această abilitate a ei o mărește pe a mea, dar nu simt legătura cu sursa așa cum o simt doamnele. Se uită înapoi la Lilah. Poți explora mai departe?

– Sigur că da. Doar nu crezi că mă voi opri în acest moment.

– Nu, zâmbi Con apoi aruncă o privire către Alex.

– Merg să aduc felinarele zise Alex și traversă curtea în fugă.

Tumultul din interiorul lui Lilah se calmase – deși nu avea deocamdată de gând să-l testeze dând drumul mâinii lui Con. Se întoarse spre Sabrina.

– Te simți bine?

Sabrina dădu din cap.

– Da. La început a fost tulburător, dar acum mă obișnuiesc. Ce vom face cu chestia asta? Nu sunt adepta ceremoniilor cu robe și incantații la fiecare câteva luni.

– Nici eu. Nici mie nu-mi place ideea de a trăi aici, cu energia asta care trage de mine tot timpul. Totuși, dacă ceea ce spune domnul Dearborn este adevărat, trebuie să reînnoim legătura pentru a împiedica această putere să distrugă totul.

Ușa se deschise și Alex intră, aducând cu el două felinare.

– Majordomul tău a crezut că sunt nebun, să vreau un felinar în plină zi, darămite două.

Con ridică din umeri.

– E deja convins de nebunia mea. Aprinseră felinarele și se întoarseră spre intrarea deschisă. Con începu să pășească pe prima treaptă, dar Lilah puse o mână pe brațul lui, pentru a-l opri.

– Nu. Ar trebui să merg eu prima. Nu îmi vine să cred că spun asta, dar sanctuarul pare să mă recunoască.

Con se încruntă.

– Nu știm ce se află acolo jos. Dacă scările se prăbușesc?

– Aceleași lucruri sunt valabile și pentru tine.

– Lilah are dreptate, spuse Sabrina. Ea este o Holcutt, proprietara terenului sub care se află sanctuarul. Și, ca descendentă a altuia din Frăție, ar trebui să merg după ea.

Gemenii se uitară unul la altul, în mod evident incomodați de această idee, dar în timp ce se grăbeau să vină cu un argument bun, Lilah rezolvă problema, ridicând celălalt felinar și pornind în jos pe scări.

– O, la naiba! Con se aplecă și spuse: Promite-mi că vii sus înapoi dacă ți se pare riscant.

– Desigur. Întotdeauna respect regulile, îți amintești?

Lilah zâmbi văzându-i fața încruntată. Începea să înțeleagă de ce îi plăcea lui Con să o tachineze.

Ea continuă să coboare scările. Scândurile de lemn păreau solide, dar nu vedea decât la câțiva pași înaintea ei, chiar și cu felinarul, din cauza treptelor înguste și încolăcite. Avea senzația neliniștitoare că scările erau nesfârșite și că ea cobora în gol.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, atracția devenea mai puternică. Energia din interiorul ei se transformase dintr-o vibrație în pulsație. Fără Con, care să absoarbă o parte din putere, aceasta se amplifică. Își închipui că va trece prin ea, că o va stăpâni așa cum fusese cu mult timp în urmă la ultima sedință. Mâna îi tremură, făcând lumina să danseze și, într-un moment de lașitate, se gândi să se întoarcă și să fugă. Dar zgomotul făcut de Sabrina coborând chiar în spatele ei o liniști. Trebuia să meargă înainte. Această energie îi aparținea și trebuia să se descurce cu ea. Și dintr-odată Lilah înțelese cum să o controleze.

Nu fu o bătălie. Trebuia să înceteze să se mai lupte cu ea și să și-o însușească. Lilah își relaxă conștient voința în timp ce continua să coboare scările. Își imaginează că își deschide mintea, eliminând toate barierele. Când ajunse la capătul scărilor, toată puterea sanctuarului se repezi în ea. Pentru un moment terifiant, ea crezu că se înșelase, că se pierduse. Dar rezistă cu încăpățănare, refuzând să lupte cu puterea, acceptând-o în schimb.

Presiunea se slăbi și, deodată, energia curgea prin ea nestingherită, umplându-i capul și plutind prin vene, până în jos în pământ, sub picioarele ei. O sursă, așa o numise Con. Puterea se mișca prin ea fără să o consume, întărind-o. Atracția care fusese acolo nu mai era o constrângere, ci o ofertă, întâmpinând-o acasă.

Lilah se întoarse când Sabrina i se alătură și se dădură înapoi pentru a face loc bărbaților, care coborau tropăind pe scări într-un ritm mai rapid. În lumina aurie a felinarului, chipul Sabrinei strălucea.

– Simți asta? întrebă Sabrina, luând mâna lui Lilah. Cum a devenit mai puternică, dar cumva mai ușor de suportat?

– Da, exact.

Sabrina făcu ochii mari.

– S-a amplificat chiar mai mult de când te-am atins. Pot – o, îl pot simți pe Alex atât de clar – nu se poate hotărî dacă să-și facă griji sau să fie supărat pe mine.

Ea zâmbi și privi când Alex apăru de pe scări.

– Nu eram îngrijorat, îi spuse el, dezmințindu-i cuvintele, trăgând-o pe Sabrina lângă el și sărutând-o pe frunte. Știam că ești bine, pentru că pe tot drumul până jos am putut simți încântarea ta că mi te opui.

Con se uită la Lilah, ridicând sprâncenele întrebător, iar ea zâmbi și aprobă din cap drept răspuns. Con își făcu loc pe lângă Alex și Sabrina și o luă de mână. El îi aruncă surprins o privire, simțind fără îndoială schimbarea energiei. Con luă lanterna de la Lilah și o ridică pentru a lumina în tunel. Le arăta doar câțiva metri în fața lor, lăsând restul într-un întuneric nesigur. Era totuși suficientă lumină pentru a vedea că tunelul avea tavanul jos și îngust, fiind nevoiți, așa cum făcuseră și pe scări, să meargă înainte rând pe rând. Cei doi bărbați își plecară capetele pentru a nu atinge pietrele de deasupra lor.

– Presupun că încă ești de părere că trebuie să fii în capul șirului, spuse Con către Lilah, încruntându-se.

– Nu. Lilah își înăbuși un zâmbet la expresia lui uluită. Cred că suntem... acceptați. Și știi că arzi de nerăbdare să explorezi.

Din privirea lui Con, Lilah știa că ar fi sărutat-o dacă ar fi fost singuri.

Merseră prin vidul aparent, înconjurați de întuneric.

– Habar nu am unde suntem sau încotro ne îndreptăm. Suntem sub casă sau afară? întrebă Lilah.

– Sub, spuse Con sigur pe el. Dar ne îndreptăm spre labirint. Cred că în spatele aceluia zid – făcu un semn spre dreapta – sunt temnițele.

– Un tunel paralel? întrebă Alex.

– Mai mult sau mai puțin. Brusc, tunelul se lărgi, astfel încât puteau să meargă unul lângă altul, iar bărbații puteau sta în picioare. Acesta trebuie să fie tunelul mai nou. Extensia construită de strămoșul lui Lilah.

– Suntem foarte aproape, zise Lilah simțind că puterea creștea cu fiecare pas pe care îl făceau.

Acum umplea aerul, aproape palpabil în intensitatea lui.

– Suntem dincolo de casă, spuse Con, iar o clipă mai târziu, marginea luminii felinarului căzu pe o ușă de lemn.

După ce citiseră gândurile bunicului ei despre sanctuar, Lilah se aștepta ca ușa să fie un lucru mareț – mare, întunecat și greu; nu ar fi fost surprinsă să o găsească decorată cu un mâner de aur.

Dar nu era nimic grandios la ușa robustă... cu excepția lacătului mare care o ținea încuiată. Modelată sub forma familiarei spirale triple, fiecare spirală era o încuietoare separată, cu o gaură a cheii în centru. Con și Alex îl inspectară îndeaproape.

– Nu am văzut niciodată o încuietoare triplă. Con se uită la frațele său, iar Alex clătină din cap. Putem încerca să le deschidem. Mă întreb dacă trebuie deblocate toate simultan.

– Sau într-o anumită ordine, adăugă Alex. Aruncă o privire în jurul marginilor ușii. Balamalele sunt pe interior, deci nu există nici o speranță de a le desface și de a scoate ușa.

– Bănuiesc că ar fi nevoie de un berbece pentru a sparge chestia asta. Con bătu în lemn. Se întoarse către Lilah. Poate ai putea pune mâna pe asta și i-ai comanda să se deschidă.

Lilah îi aruncă o privire apăsătoare.

– Nu am control asupra ei. Totuși, își puse mâinile pe ușă. Mă simt deosebit de ridicolă.

Energia năvăli sub mâinile ei, împingând ușa din partea cealaltă. Respirând adânc, ea se concentrează asupra puterii de dincolo de ușă, invitând-o să intre. Puterea se repezi în ea, iar ea o întoarse înapoi înspre ușă, imaginându-și cum aceasta se prăbușește. Ușa vibră sub mâinile ei, dar nu se mișcă.

Lilah își lăsă mâinile în jos și energia scăzu.

– Dacă am capacitatea, nu am idee cum să o folosesc.

Cu toate acestea, se simțea mai sigură asupra controlului ei.

La celălalt capăt al tunelului se auzi un zgomot și toți se întoarseră. O strălucire vagă se transformă într-o lumină tremurândă, apoi într-o siluetă care ținea un felinar.

– Mătușa Vesta!

– Adio, orice speranță de a păstra această intrare secretă, murmură Con.

– Știam eu! exclamă mătușa Vesta în timp ce se apropia, cu respirația întretăiată. De îndată ce l-am auzit pe Ruggins vorbind despre felinare, am știut că ați găsit calea. De ce nu mi-ați spus?

– Îmi pare rău, doamnă LeClaire, răspunse Con. Dar nu am vrut să vă dăm speranțe deșarte până nu eram siguri.

Mătușa Vesta însă nu dădu atenție cuvintelor lui. Abia dacă aruncă o privire spre Sabrina și Alex. Privirea ei era fixată pe ușă, cu ochii strălucind.

– O, da. Pot simți puterea. Vocea îi era plină de uimire. Simți asta, Lilah?

Privindu-și mătușa, atât de nerăbdătoare și de plină de speranță, Lilah simți că o afecțiune îngropată de mult timp își croia drum în pieptul ei. Mătușa ei fusese egoistă; își abandonase tânăra nepoată fără să se gândească la bunăstarea ei; dar înăuntrul lui Lilah, sub răni și resentimente, încă mai exista cenușa dragostei pe care o simțise cândva pentru mătușa ei capricioasă.

– Da, chiar simt.

– Știam eu. Știam că va răspunde femeilor Holcutt. Vesta își duse mâinile la ușă. O, da, este puternică. Simt că mă hrănește.

– Și Sabrina o poate simți, spuse Lilah.

– Serios? Vesta aruncă o privire speculativă către Sabrina. Dar nu și bărbații?

– Nu, răspunse Con.

Lilah știa că nu era în întregime adevărat, pentru că putea simți energia curgând prin ea în toți ceilalți, sporind abilitățile fiecăruia. Bănuia că el era prea amabil ca să-i taie elanul mătușii Vesta în ce privea revenirea puterilor ei. Într-adevăr, expresia Vestei era atât de extaziată încât era ușor tulburătoare.

Lilah putea simți energia curgând încet dinspre sine spre Vesta în același mod, dar simțea și tentaculele de pe cealaltă parte a ușii care duceau direct spre mătușa ei și Sabrina. Acele fire separate de energie erau înguste și blânde, cele ale mătușii ei nefiind mai puternice decât cele ale Sabrinei. Lilah se temea că Vesta ar fi foarte dezamăgită dacă legătura ei cu sanctuarul se dovedea să nu fie pe atât de profundă pe cât și-o dorea.

Fără a se gândi, făcu un pas mai aproape de mătușa ei. Vesta radie.

– Ah, da, este din ce în ce mai mare. Se întoarse către Lilah, întinzându-și mâna. Lilah, vino aici. Și tu, Sabrina. Întinse mâna și spre cealaltă fată. Să vedem dacă legătura noastră o va afecta.

Tardiv, Lilah văzu pericolul de a mări puterea mătușii cu a ei. Ar fi putut să o facă pe Vesta fericită pentru moment, dar ce se va întâmpla când nu ar mai putea stârni singură o asemenea putere? Lilah se retrase.

– Nu știm ce s-ar putea întâmpla.

Con aprobă.

– Nu vreți să vă asumați riscuri cu o putere atât de colosală.

– Nepoata mea te face să fii precaut, dragă băiete. Vesta flutură jucăuș degetul către Con. Nu-mi va face rău.

Sabrina o luase de mână pe Vesta când îi ceruse, iar acum Vesta întinse mâna și apucă mâna lui Lilah.

Energia trecu imediat prin Lilah înspre celelalte două. Lilah era bucuroasă că nu era în mijloc, pentru că bănuia că asta ar fi făcut legătura și mai puternică.

Mătușa ei îi strânse mâna lui Lilah, cu chipul radiind de emoție.

– Da, asta o crește înzecit. Acest lucru este minunat. Lilah, ia mâna Sabrinei pentru a completa cercul.

– Nu, spuse Lilah ferm. Ar putea exploda. Trebuie să știm mai multe despre asta.

Vesta oftă.

– Ai fost întotdeauna o creatură atât de timidă. Mătușa ei eliberă mâna Sabrinei, apoi dădu din cap de parcă dovedise ceva. Asta o reduce, dar este încă puternică.

Lilah își smuci mâna din a Vestei și se dădu înapoi.

– Acest lucru nu folosește la nimic.

Vesta clipi surprinsă.

– A plecat atât de repede.

Con interveni:

– Nu este surprinzător că legătura dintre două femei din familia Holcutt ar fi mai puternică, deci și ruptura mai puternică.

– O, nu mă gândisem la asta așa. Fără îndoială că ai dreptate.

Chipul Vestei se luminează.

– Acum, doamnelor, cred că este timpul să găsim o locație mai confortabilă pentru această discuție. Doamnă LeClaire, dacă vreți să mergeți în față, spuse Con.

O luă de braț pe mătușa lui Lilah și o îndepărtă, menținând un flux constant de flecăreală și flirt pentru a abate gândurile mătușii Vesta.

Era tipic pentru Con, se gândi Lilah, sufletul încălzindu-i-se de recunoștință. Realiză, cu o oarecare uimire, că atitudinea pe care ea o disprețuise cândva la Con devenise o calitate pe care o admira.

Și unul dintre multele motive pentru care se îndrăgostise de Con Moreland.

Capitolul 36



Ceva îl săcăi pe Con, trezindu-l din somn. O clipă rămase întins acolo, bucurându-se de senzația confortabilă a trupului lui Lilah ghemuit lângă el. Apoi aruncă o privire în jur, iar lumina slabă care contura ferestrele îl stimula să acționeze. Se trezise târziu.

Nimeni nu putea intra în camera încuiată a lui Lilah, așa că nu era nici un pericol să intre cineva peste ei, dar servitorii erau în picioare din zori, și cu cât stătea mai mult, cu atât erau mai multe șanse să fie văzut ieșind pe furiș din camera ei. Se ridică din pat și începu să-și pună hainele. Doamne, cât ura asta. Voia să doarmă într-o noapte cu Lilah și să se trezească cu ea în brațe, fără nici un motiv să plece de lângă ea.

Con descuie ușa și o deschise. Găsind holul gol, se strecură afară și intră în camera lui. Alex stătea pe scaunul de lângă fereastră, așteptându-l.

– La naiba! Con închise ușa în urma lui. Te-ai trezit devreme.

– Mhm. Ca și tine, răspunse Alex cu blândețe. Eu și Sabrina plănuim să mergem devreme la Carmoor, îți amintești.

Cei patru stătuseră treji până târziu în noaptea precedentă, discutând despre problemele lor și luaseră decizia ca Sabrina și Alex să-și verifice domeniul în ziua următoare, înainte de a se întoarce să li se alăture lui Lilah și lui Con în căutarea cheii.

– Mă întreb totuși, ce faci, mai exact, continuă Alex.

Aruncă o privire îndreptată spre patul nederanjat al lui Con.

– Din câte văd, ai adoptat expresia lui Reed. Con se întoarse, îndreptându-și inutil setul de toaletă, apoi oftă și spuse. O, fir-ar! Hai să facem o plimbare.

Era modul lui Con de a sta față în față cu problemele lui și asta nu se schimbase, chiar dacă se confrunta cu perspectiva neobișnuită de a fi în dezacord cu geamănul său.

Trăgându-și haina pe el, Con îl conduse pe Alex jos și afară în labirint, unde Con se întoarse, încrucișându-și brațele peste piept și spuse:

– Foarte bine. Dă-i drumul!

– Te porți ca și cum am de gând să îți țin o predică. Când Con pur și simplu își ridică sprâncenele, Alex mormăi mai supărat: Dacă te-ar fi văzut cineva? Dacă ar fi fost o servitoare care venea în camera ta în locul meu?

– În mod normal, nu sunt atât de neglijent.

– Nu asta este ideea. La naiba, Con, parcă tu și domnișoara Holcutt nu puteați sta în aceeași încăpere timp de cinci minute fără a vă certa.

– După câte se pare, putem. Con se întoarse și porni pe culoarul verde înfrunzit. La ce te gândești?

Alex își urmă fratele geamăn.

– Lilah este cea mai dragă prietenă a Sabrinei. Ce se va întâmpla când asta se va termina? Dacă îi frângi inima lui Lilah, Sabrina nu te va ierta niciodată. Și atunci eu ce ar trebui să fac?

– Nu știu de ce presupui că se va termina.

– Ce altceva s-ar întâmpla?

– Intenționez să mă căsătoresc cu Lilah.

– Ce? Alex rămase în loc. Ești logodit? Crisparea de pe chipul lui dispăru și începu să zâmbească. De ce dracu' nu mi-ai spus?

– Nu am spus că suntem logodiți. Am spus că intenționez să mă căsătoresc cu ea. Încă trebuie să o conving pe Lilah să accepte.

– Glumești. Te-a refuzat? Alex se uită chiar mai uimit. Cum de ai dat-o în bară?

– Nu am făcut-o. Nu încă, oricum. Nu am cerut-o.

– Vrei să încetezi să fii atât de al naibii de stresant și să-mi spui ce se întâmplă?

Con porni din nou, fără să se uite la Alex.

– Mi-e frică.

De data aceasta, își lăsase geamănul fără cuvinte. În cele din urmă, cu glasul stins, Alex spuse:

– Dumnezeule mare! Ești cu adevărat îndrăgostit de ea.

– Ori asta, ori sunt grav bolnav. Con se întoarse către Alex, spunând cu seriozitate: Promiți că nu îi vei spune Sabrinei nimic din toate astea?

– Nu! Drept cine mă iei?

– Drept un bărbat căsătorit.

– Asta nu schimbă faptul că sunt fratele tău.

Cuvintele începură să se reverse din Con de parcă ar fi fost spart un baraj.

– O cunosc pe Lilah și nu am stofă de mare romantic. Nu ne-am îndrăgostit la prima vedere. În schimb, m-a pălmuit. A trebuit să mă lupt cu ea la fiecare pas. Nu avem acea armonie de spirit pe care ceilalți din familia Moreland o au cu soții lor. Nu împărtășim nici o legătură așa cum aveți tu și Sabrina. Suntem complet diferiți. Dar... ori de câte ori intră în cameră, mă simt de parcă soarele tocmai a răsărit printre nori. Nu mă pot gândi la nimic în afară de ea. Tot ce vreau este să fiu cu ea. Și dacă mă refuză, nu știu ce voi face.

– De ce te-ar refuza? Dormi în patul ei, nu-i așa? Cu siguranță îi pasă de tine.

– Da. Con se uită în jos la inelul busolei și își frecă degetul mare peste el. Cred că îi pasă de mine. Dar când am adus în discuție căsătoria, arăta de parcă ar fi fost – ei bine, nu știu sigur ce a simțit, dar pot să îți spun că *nu* era fericire. M-a refuzat fără să se gândească la asta. Vezi tu, Lilah nu face ce vrea. Ea face ceea ce este *corect*. Și nu crede că așa fi potrivit pentru ea.

– De ce? Ce e în neregulă cu tine?

Con îi aruncă un zâmbet ironic.

– Vrei o listă? Sunt impulsiv și imprudent. Nu vorbesc serios. Am reputația de a fi absurd. Dus cu pluta. Sunt, din păcate, toate lucrurile de care ea a încercat să scape în ultimii zece ani.

Alex se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Familia ei este la fel de scrântită ca a noastră. Tatăl ei era obsedat de spiritism și fantome. Bunicul ei a inventat această religie bizară. Și, ei bine, ai cunoscut-o pe mătușa ei.

– Bunicul ei nu era complet nebun, nu-i așa? Există ceva acolo jos. Aseară am simțit prezența sanctuarului. Știu că ai zis că pe noi nu ne-a afectat, dar capacitatea mea a fost sporită – ținând acel felinar am simțit că grădinarul îl folosea pentru braconaj. Și când doamna LeClaire ni s-a alăturat acolo, am simțit că emoțiile ieșeau din ea în valuri.

– Din punct de vedere tehnic, Lilah ți-a dat puterea, nu sanctuarul. Ea transmite cumva putere psihică. Abilitatea ta este mai puternică în jurul ei. Dacă ai fi luat-o de braț, ai fi simțit-o și mai mult. Este conectată la acel loc. Am simțit cum o inundă complet.

– Și ai reușit să îi iei o parte din ea, nu-i așa? Să diluezi sau să consumi o parte din ea. Cum poți spune că voi doi nu aveți o legătură specială?

– Dar acestea sunt doar abilitățile noastre. După cum știi, ea le poate oferi asta și altora.

– Nu cred că în aceeași măsură.

– Dar, vezi tu, ea nu vrea ca lucrurile să fie așa. Ani în șir a încercat să se convingă că această putere nu există. A trebuit să o lovească în față ca să o facă să recunoască. E al naibii de încăpățânată.

– Spune omul cu capul tare ca o stâncă.

Con îl ignoră.

– E conștientă de asta acum. Chiar o acceptă. Dar nu-i place. Ai auzit-o aseară spunând că nu-i venea să creadă că vorbește despre aceste chestiuni ca și cum ar fi reale.

– Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu lovit de o viziune ori de câte ori ating ceva, dar oamenii se adaptează. Mi se pare că și ea a făcut asta.

– Pentru că vrea ca această problemă să fie rezolvată. Con ridică din umeri. Și este atrasă de aventură în același mod în care este atrasă de mine. Dar nu vrea să fie. Nu este viața la care a visat mereu. Când totul se va încheia, se va întoarce la viața pe care și-o dorește – pacea, ordinea și simplitatea. Nu mă potrivesc acolo.

– Te iubește. Sabrina mi-a spus aseară că Lilah este îndrăgostită de tine.

– Serios? Con îi aruncă o privire, cu inima brusc mai ușoară în piept. De unde știe Sabrina? I-a spus Lilah?

– Nu cred că au vorbit despre asta. Știi cum sunt femeile. Sabrina știe, pur și simplu.

– Sunt jalnic, nu-i așa? Uneori mi-aș dori ca Lilah să fie însărcinată pentru că știu că se va căsători cu mine atunci. Este un mod îngrozitor de a gândi, nu-i așa? Dorind să o forțez să se căsătorească. Mama ar fi îngrozită.

– Nu ești mai rău decât orice alt bărbat îndrăgostit. Bănuiesc că, la un moment dat, toți ne-am dorit să legăm o femeie de noi în orice mod posibil. Alex își bătut fratele pe umăr. Ai spus că intenționezi să te căsătorești cu ea și eu știu că mereu obții ceea ce îți dorești. Cum ai de gând să o cucerești?

– Trebuie să demonstrez că îi pot oferi viața la care a visat. Că pot fi genul de bărbat pe care ea și-l dorește. Trebuie să fiu răbdător. Înțelept. Să-i arăt că nu sunt nesăbuit, că nu voi da fuga în Cornwall sau în Scoția pentru a face o anchetă. Că nu voi provoca un scandal. Demonstrația asta necesită timp. Nu pot să spun pur și simplu că voi fi diferit și să mă aștept să mă creadă.

– Zici că ești un cavaler în aventură.

– Poate că sunt, râse Con. Trebuie să omor un dragon. Numai că dragonul pe care trebuie să-l omor sunt eu.

– Con... Alex se încruntă. Nu ar trebui să te schimbi pentru a-i câștiga dragostea. Dacă ea te iubește cu adevărat...

– Omul *trebuie* să se schimbe. Este inevitabil. Tu ești același bărbat care erai înainte să o cunoști pe Sabrina? Nu trebuie să răspunzi pentru că te asigur că nu ești. Ești mai puternic, mai matur. Ți-ai acceptat abilitatea, ai ajuns chiar să o prețuiești. Dar ai și o nouă vulnerabilitate – îți faci griji pentru altcineva, dorești să o faci pe Sabrina fericită, să o protejezi. Dragostea schimbă întotdeauna o persoană. Singura întrebare este dacă în bine sau în rău.

Fratele lui geamăn îl privi uimit.

– Cum e posibil ca Lilah să nu realizeze că ești deja serios și că gândirea ta e una sănătoasă? Con, vorbește cu Lilah. Spune-i toate astea. Ce simți pentru ea, ce gândești. Cere-i să se căsătorească cu tine. O cerere tradițională ar putea ajuta în mare măsură să o facă să creadă că știi ce este potrivit.

– Nu pot. Nu încă. Con simți un nod în piept. Dacă ea spune nu? S-ar termina totul. Nu putem continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu pot risca asta. Trebuie să aștept până sunt sigur.

– Când ți-a fost vreodată teamă de un risc? Tu ești băiatul care a mers după bătaușul ăla cu băta ta de crichet. Eu sunt cel care și-a

pierdut prânzul când am găsit un cadavru. Tu te-ai dus după ajutor. Tu ești băiatul care s-a luptat cu un vizitiu, deși era de două ori mai mare decât tine și avea un bici în mână.

– Își bătea calul! Amintindu-și, ochii lui Con străluciră furioși. Ce altceva aș fi putut face? Din câte îmi amintesc, ai alergat să mi te alături. Oricum, a fost diferit. Con oftă. Tot ce am riscat atunci a fost o bătaie. Aceasta este o chestiune cu totul diferită. Dacă o pierd pe Lilah, pierd totul.

Capitolul 37



Lilah se plimba la intrare, în așteptarea lui Con. Plănuiseră să meargă în sat pentru a-l găsi pe avocatul tatălui ei, dar după ce Alex și Sabrina plecaseră, Con dispăruse în grădină. După o clipă, porni pe hol. Mătușa ei era în sufragerie, cu mâinile în poală, privind în gol. Fața îi era palidă și ochii suspect de umflați. Oare plânsese?

Vesta ridică privirea și zâmbi.

– Bună, scumpo! Vino și stai cu mine! Mângâie canapeaua de lângă ea. Sunt destul de leneșă în această dimineață. Nu am dormit bine seara trecută. În timp ce Lilah se așează, Vesta continuă: asta din cauză că sanctuarul mă cheamă. Trebuie să găsim acea cheie. Dacă am putea-o elibera pe Zeiță...

– Ei bine, eliberarea ei este ceea ce nu vrem să facem, sublinie Lilah.

– Da, desigur, scumpo. Ceea ce vreau să spun este să ne conectăm la sanctuar. Vesta tăcu, trecându-și absentă degetul peste brațul scaunului. Fără să ridice privirea, spuse încet: Puterea a ajuns la tine, nu-i așa? Am simțit-o. A fost mult mai puternică în momentul când ai venit lângă mine.

– Nu sunt sigură, ezită Lilah.

Își spuse că era o prostie să se simtă vinovată pentru că primise puterea sanctuarului. Ea i-ar fi dat-o cu plăcere mătușii Vesta dacă ar fi putut. Totuși, nu se putea abține să nu-i fie milă pentru mătușa ei.

– Întotdeauna am crezut că mă favorizează. Că mă hrănește. M-am gândit că dacă mă întorc, puterea mi-ar reveni. Chipul Vestei era trist, lucru pe care Lilah îl văzuse rar la mătușa ei.

– Acordă-i timp, mătușă Vesta!

– Este drăguț din partea ta să spui asta. Ai fost întotdeauna o fetiță atât de bună. Vesta se îndreptă de spate și se forță să zâmbescă. A fost mult mai puternică, nu-i așa, când eram împreună?

– Da, a fost.

– Asta este bine. Ai dreptate, ar trebui să-i acord mai mult timp. Zâmbetul Vestei deveni mai natural. Acum, ce faceți azi, tu și tânărul tău? Ați făcut progrese în găsirea cheii?

Lilah era bucuroasă să schimbe subiectul. Se lansă într-o descriere a vizitei lor de cu o zi în urmă la valetul tatălui ei, terminând cu dezvăluirea despre scrisoare lăsată avocatului.

– Crezi că domnul Cunningham a luat scrisoarea? Vai! Întotdeauna a părut un bărbat atât de drăguț.

– Presupun că ar putea fi o greșală. Eu și Con mergem la biroul lui în această dimineață. Fiul lui a continuat să se ocupe de afacere, nu-i așa?

– Cred că da.

– S-ar putea să-i fi scăpat pur și simplu domnului Cunningham. Dacă nu, Con plănuiește să-i dea de urmă în Bath și să-l interogheze.

– Dar mai avem atât de puțin timp...

– Știu. Dar sigur că tata mi-a spus unde se află cheia. Era mult mai direct decât pare să fi fost bunicul.

– Este adevărat. Virgil nu ar fi fost atât de criptic cu tine. Mătușa Vesta se însufleți. Poate că norocul nostru s-a întors. Scrisoarea aceea stă în dosarele lui, adunând praf. Privi peste umărul lui Lilah. Ah, iată-te, dragule. Lilah mi-a povestit despre aventurile voastre.

Lilah se întoarse și-l văzu pe Con stând în prag. Reuși rapid să o scoată din ghearele conversație mătușii Vesta – Lilah și-ar fi dorit să fie la fel de pricepută ca el – și plecă spre trăsură care îi aștepta în curte. Părea mai tăcut ca de obicei, chiar gânditor. Când se așezară în trăsură, ea întinse mâna și i-o așeză pe braț.

– S-a întâmplat ceva?

Se uită la ea, uimit, apoi zâmbi, și orice gând negru dispăru.

– Nu. Își puse mâna peste a ei. Mă gândeam doar – întâmplare ciudată, știu.

Ea se strâmbă, dar se așeză comod, simțindu-se liniștită.

– Am vorbit cu grădinarul-șef azi-dimineață, continuă Con.

– Grădinarul? Pentru ce? Sper că nu ești pe cale să-mi spui că grădina a fost lăsată în paragină.

– Nu, râse el. Spre deosebire de Sir Jasper, am puține opinii despre grădini. Am vorbit cu Harvey pentru că i-am cerut să-și ciulească urechile pentru mine. Sora lui este căsătorită cu brutarul, iar vărul lui se ocupă de berăria din tavernă, așa că este la curent cu toate știrile.

– Con Moreland. Cum naiba știi toate astea?

El ridică din umeri.

– Stau de vorbă cu servitorii. Îmi place să știu lucruri.

– Deci ți-ai format un cerc de spioni?

– Nu le-aș spune spioni. Mai degrabă informatori. Am învățat de la Megan. Cunoașterea oamenilor – și câștigarea încrederii lor – este foarte importantă în jurnalism.

– Se pare că și în investigații.

– În plus, am o curiozitate înnăscută.

– Deci, ce ți-au spus „informatorii” tăi?

– Că Niles Dearborn a fost în tavernă.

– S-a întors?

– Așa se pare. Nu sunt sigur ce pune la cale. Punea întrebări despre tine și despre mine. Potrivit lui Harvey, toată lumea a fost foarte secreteasă.

– Ce crezi că vrea?

– Nu știu. Dar i-am pus pe grădinari și îngrijitorii de cai să fie în alertă în ce-l privește. N-aș fi surprins dacă ar veni să dea târcoale pe la moșie.

Lilah se gândi că el îi rezolva problemele. Fusesse foarte enervant când Sir Jasper făcuse asta; Con însă nu o deranja deloc. De fapt, în mod ciudat, o făcea să simtă o căldură în suflet.

Când ajunseră în sat, descoperiră că biroul de avocatură rămăsese într-adevăr în mâinile fiului domnului Cunningham, care se grăbi să-i întâmpine, zâmbind larg. Cu toate acestea, voia bună dispăru când Lilah îl întrebă despre scrisoarea care nu îi fusese niciodată înmănată.

Pe un ton șocat, Cunningham îi asigură că tatăl său nu ar fi abdicat niciodată de la datoria lui. Pentru a dovedi acest lucru, își puse

funcționarul să scoată cutiile cu dosarele vechi ale tatălui său și să scotocească printre ele, ajungând în cele din urmă cu un teanc gros cu eticheta Holcutt.

– Da, aici este. Arată spre o hârtie de deasupra dosarului. Era o listă de date, cu notițe lângă fiecare dată. Vedeți? „17 aug. 1891 Scris., priv., Sir V. Holcutt, de la 17 august, D. Holcutt“. El a înregistrat livrarea unei scrisori private către D. Holcutt – adică dumneavoastră, domnișoară – în ziua aceea, anul trecut. Acestea sunt inițialele sale, care arată că a îndeplinit cu succes sarcina. Le aruncă un zâmbet victorios. Tata a fost întotdeauna foarte atent cu dosarele lui. La fel și eu.

Lilah se gândi că o sarcină bifată pe o bucată de hârtie nu era o dovadă a adevărului afirmației. Când se întorceau spre acasă, ea spuse categoric:

– Nu este adevărat. Nu mi-a trimis-o, darămite să mi-o și livreze. N-aș fi uitat.

– Sigur că nu. Ceva s-a întâmplat. Domnul Cunningham senior nu a fost atât de atent pe cât și-ar dori fiul său să ne facă să credem – sau nu a fost atât de sincer. Fie a citit el însuși scrisoarea, fie a dat-o altcuiva. Ai observat înregistrarea din registrul de deasupra ta?

– Nu. Ce era?

– O întâlnire cu Jasper Holcutt. Nu numai atât, dar data era aceeași cu presupusa livrare către tine.

Discutară pe această temă tot restul drumului spre casă, dar mătușa Vesta îi întâmpină nerăbdătoare cu întrebări, așa că Lilah și Con se așezară lângă ea și reluară totul.

– Sir Jasper? Întrebă mătușa Vesta șovăielnic când terminară. Pare mult prea plictisitor, nu-i așa? Este mai probabil că Niles joacă un joc mai complicat, încercând să ne obțină cheia făcându-ne să credem că și-a pierdut-o pe a lui.

– Pare o coincidență prea mare întâlnirea lui Cunningham cu Sir Jasper în aceeași zi cu trimiterea scrisorii către mine, sublinie Lilah. Nu am înțeles niciodată, dar Sir Jasper a început să mă curteze câteva luni mai târziu.

– Crezi că l-a plătit pe domnul Cunningham să-i dea lui scrisoarea în schimb?

– Intenționez să aflu, răspunse Con. Este posibil ca Sir Jasper să nu fi trebuit să-l plătească. Poate că Sir Jasper s-a oferit să preia sarcina de la Cunningham și să-i dea el însuși scrisoarea lui Lilah. Ar fi fost lipsit de etică, desigur, dar nu ar fi prima dată când un avocat predă afacerile unei femei rudei sale celei mai apropiate.

– Este adevărat. Domnul Cunningham era destul de demodat. Mătușa Vesta clătină din cap în semn de dezaprobare. Părea gânditoare. Presupun că ar explica și de ce Sir Jasper a continuat să-și bage nasul peste tot când era aici. Mi-a pus o serie de întrebări pe care le consideram destul de nepoliticoase, într-adevăr.

– Ce fel de întrebări? întrebă Con, cu privirea ațintită pe chipul Vestei.

– O, nu-mi amintesc exact... lucruri despre biroul tatei. Și camera cu ceasuri, desigur. Era foarte interesat de asta. Păi, odată am ieșit din camera mea și l-am văzut stând în dormitorul lui Virgil – vă puteți imagina tupeul bărbatului? De parcă ar fi evaluat dormitorul principal pentru bunurile sale. Făcuse chiar și o listă.

– O listă? întrebă Lilah, schimbând o privire cu Con. Ce fel de listă?

– Nota lucrurile? adăugă Con.

– Ei bine, spuse Vesta vag, întorcându-și privirea în sus, de parcă răspunsurile ar fi fost scrise pe tavan. Nu știu dacă era chiar o listă. Era doar o bucată de hârtie. Ea trase aer în piept și se uită la Con. Ah! Crezi că era scrisoarea. O folosea pentru a-l ajuta să găsească cheia.

– Cred că merită aruncată o privire.

Con se ridică, întinzându-i o mână lui Lilah și părăsind încăperea. Mătușa Vesta veni în urma lor în timp ce urcau scările și se îndreptau pe hol spre dormitorul în care dormise Sir Jasper în timpul scurtei sale șederi. Ritmul pașilor lor era tot mai alert cu fiecare clipă, iar inima lui Lilah bătea mai repede anticipând ceva.

– N-ar fi lăsat-o aici, pur și simplu, spuse Lilah, încercând să-și tempereze speranțele.

Con deschise ușa și aruncă o privire în camera dezamăgitor de ordonată. Lenjeria fusese scoasă, blatul dulapului era gol, podeaua fusese măturată.

Lilah scoase un oftat. Dacă ceva fusese scăpat aici, cu siguranță fusese luat și aruncat. Cu toate acestea, începu să scoată sertarele comodei și să se uite în interiorul lor. Con se duse la dulap și deschise ușile, căutând apoi lângă lavoar și pat.

– Nimic, spuse Lilah dezgustată.

Se întoarse de la dulap și îl văzu pe Con întins pe podea, uitându-se sub pat.

– Așteaptă!

Vocea lui Con era înăbușită și avea capul parțial sub pat. Se trase repede înapoi și se ridică în picioare. Pe față avea o dâră de praf.

– Se pare că femeile de serviciu sunt mai puțin meticuloase în locurile mai puțin vizibile, comentă el. Se urcă pe pat, întinse mâna printre tijele tăbliei și pipăi în jos. Este ceva aici. Ha!

Își trase mâna și se întoarse către Lilah, cu un rânjet triumfător pe față. Întinse mâna către Lilah, oferindu-i o bucată de hârtie împăturită.

Ea se simți de parcă fiecare picătură de sânge din corp i se scurse în picioare.

– Ai găsit scrisoarea.

Capitolul 38



Lilah privi îngrozită hârtia cu notițe de parcă Con i-ar fi întins un șarpe.

– Ia-o! Con flutură hârtia. Când ea încă ezita, spuse: Ai prefera să o citești singură? Pot pleca.

Stând în prag, mătușa Vesta scoase un mic țipăt de consternare. Sunetul păru să rupă starea de blocaj a lui Lilah, care clătină din cap, întinzând mâna să ia scrisoarea de la el.

– Nu, aș prefera să fii aici. Zâmbi. Deși a fost o ofertă frumoasă, trebuie să recunosc, având în vedere curiozitatea ta.

– Poate că am deschis o nouă pagină, răspunse el ușor. Mă bucur că vrei să rămân.

Lilah rupse sigiliul și începu să citească cu voce tare.

Draga mea Lilah,

Nu am fost niciodată tatăl care ar fi trebuit să fiu. Am ajuns să realizez cât de mult am irosit din viața mea cu lucruri pe care nu le-am putut schimba, în loc să cresc ființa minunată pe care mi-a încredințat-o Domnul. Nu pot decât să îți cer iertare și să te rog să citești această scrisoare fără idei preconcepute și o inimă iertătoare.

Lilah se înecă și se opri, împreunându-și buzele pentru o clipă.

Oricât ai vrea să negi asta, ai în tine o putere foarte mare.

Cu mulți ani în urmă, tatăl meu și prietenii lui au descoperit un tunel sub turn. I-a condus la o peșteră străveche de o frumusețe uimitoare, încărcată de o putere magică. Nu știu ce forță a cauzat acest lucru sau de ce i s-a dezvăluit tatălui meu, dar el l-a recunoscut ca fiind un loc sfânt. L-au folosit spre propriul lor avantaj, primind binecuvântări speciale și păzindu-l în mare taină.

Piatra de temelie a Frăției este echilibrul etern al celor Trei. Sanctuarul necesită trei chei pentru a fi deschis, iar fiecare dintre Frați deține una dintre chei. Îți predau cheia, bazându-mă pe caracterul tău pentru a o folosi cu înțelepciune. Am lăsat cheia în casa ta, acolo unde te-ai uita numai tu.

– „Am lăsat cheia în casa ta?” exclamă Lilah, ridicând indignată privirea din scrisoare. Asta este tot ce îmi spune? A ascuns cheia undeva în casă?

– Nu prea restrânge cercul, recunosc Con.

– Nu ne este de nici un folos. Ea flutură pagina. Exact stilul tatei!

– Nu știi ce vrea să spună? Vesta părea abătută și își trăda vârsta.

Am crezut, am sperat...

Întorcându-se, părăsi camera.

Lilah se uită după ea.

– Biata mătușă Vesta. Nu o pot ajuta.

– Poate că Sir Virgil a spus ceva mai mult despre asta. Con făcu un semn din cap către scrisoare.

– Da, ai dreptate.

Lilah reluă lectura.

În fiecare dintre cei Trei aleși, trebuie să existe un echilibru între bine și rău. Ni s-au acordat abilități în domeniile cele mai dragi nouă, dar ni s-au oferit și opusul acestor calități în aceeași amplasare.

Darul avuției familiei Dearborn este contracarat de o creștere a lăcomiei lor. Înțelepciunea lui Hamilton a fost echilibrată de durerile de cap teribile care l-au afectat toată viața. Tatăl meu nu putea fi scos din visurile și viziunile lui. M-am agățat atât de strâns de legătura mea cu Viața de Apoi, încât am pierdut dragostea persoanei celei mai apropiate.

Odată cu moartea lui Hamilton, echilibrul sacru al celor Trei a fost distrus. Abilitățile celor care au rămas s-au diminuat. Niles a avut un declin mai vizibil al talentelor sale, deoarece a început să piardă bani într-un ritm rapid. Dar și eu am început să simt că legătura mea cu Spiritul se estompează, legăturile mele cu iubita mea Eva și Lumea Cealaltă îmi alunecau printre degete.

Dându-mi seama de problemă, mi-am pus cheia deoparte și am refuzat să deschid Sanctuarul până când cei Trei vor putea fi reînnoiți.

– Cearta dintre el și Dearborn pe care Roberts a auzit-o, inter-veni Con.

– Îmi imaginez că da, aprobă Lilah din cap și continuă.

De atunci însă, am meditat mult asupra echilibrului. Nimic din ce facem nu vine fără consecințe și nimic nu ne este dat fără un sacrificiu în schimb. Mi-am dat seama că era nevoie de un sacrificiu din partea Frăției. Deși cred că au făcut-o înconștient, au luat din propriile forțe de viață pentru a oferi viață Sanctuarului.

Cei trei Frați inițiali au încheiat prea repede socotelile cu viața. Hamilton a părăsit, de asemenea, această lume prea devreme. În mod clar, excesul de daruri a cauzat modul în care au murit. Nu am nici o îndoială că eu și Niles vom avea aceeași soartă. Nu mă tem de asta, căci sunt dornic să mă alătur iubitei

mele, dar mă tem pentru tine, Delilah, și pentru Sabrina și Peter, că vi se poate scurta viața.

Îmi dau seama acum că Sanctuarul nu ar fi trebuit niciodată deschis. Cred că ar trebui să fie închis pentru totdeauna. Am vrut să distrug cheia, dar am fost prea slab. Las decizia legată de Sanctuar în mâinile tale capabile. Ești mai potrivită decât mine să alegi calea cea bună. Rogu-te, iartă-mă pentru că am pus această povară din urmă pe umerii tăi.

Tatăl tău iubit!

Lilah lăsă scrisoarea jos și se uită consternată la Con.

– Am avut dreptate. Sanctuarul i-a făcut pe membrii celor trei familii să moară de tineri. Eu și Sabrina vom...

– Nu! spuse Con cu înverșunare. Voi nu veți muri tinere. Nu știm că vă va afecta pe tine și pe Sabrina. Voi două nu ați fost niciodată în sanctuar. Nu ați luat niciodată nici un dar din el. Nici una dintre voi nu v-ați trăit toată viața aici. Poate că, oprindu-le vizitele, tatăl tău anulasese deja obligația.

– Puterea este încă acolo. Îi simt atracția, energia. Sunt sigură că trebuie să facem ceva mai mult.

– Atunci o vom face.

– Cum?

– Nu știu. Dar nu te voi lăsa să mori.

Reacția lui Alex la întoarcerea de la Carmoor fu în mod predictibil asemănătoare cu a lui Con. Își strânse pumnii, uitându-se la fratele său.

– Sabrina nu va muri.

– Nu te mai încrunta, Alex! Nu este vina lui Con, spuse Sabrina calm. După cum a spus Con, eu și Lilah nu am mai locuit aici de mai bine de jumătate din viața noastră. Cred că e nevoie de proximitate, nu crezi? În cel mai rău caz, nu vom locui la Carmoor.

– Ai dreptate, desigur. Scuze. Alex oftă și se așeză. Nu i se pare nimănui că e destul de convenabil că acest lucru a căzut ca mana din cer? După toate căutările, dintr-odată e acolo, așteptându-vă.

– Da, pare suspect. Dar Lilah spune că acesta este scrisul de mână al tatălui ei.

– Este. Iar formularea și stilul sunt la fel ca ale lui. Cred că scrisoarea trebuie să fie reală, adăugă Lilah.

– Dar de ce ar lăsa vărul tău ceva atât de incriminator în camera lui? Asta mă face să mă simt confuz.

– Neglijența le-a pus capăt multor criminali, spuse Con. Și omul a plecat în grabă, după ce Lilah l-a refuzat. S-ar putea să-i fi căzut dintr-un buzunar și să fi trecut neobservată.

Con ridică din umeri.

– De acord, este surprinzător și suntem norocoși. Dar este și mai ciudat că ar fi lăsat asta aici în mod deliberat. După cum ai spus, îl incriminează.

– Poate că asta s-a intenționat, sugeră Lilah.

– Vrei să spui că adevăratul hoț încearcă să ne îndepărteze de pe urma lui? întrebă Sabrina. Să ne facă să-l bănuim pe Sir Jasper?

– Da. Seamănă cu stilul lui Dearborn, insistă Alex.

– N-aș crede că Dearborn ne-ar oferi exact ceea ce căutăm doar pentru a-l implica pe Jasper, spuse Sabrina.

– Dar nu este chiar ceea ce căutăm, nu-i așa? sublinie Alex. Această scrisoare ne-a spus lucruri despre Frăție și despre obiectul pe care îl căutăm, dar nu ne este deloc utilă pentru a găsi cheia. A lăsat-o în casă? Ce ajutor este asta?

– Poate că este un cod, sugeră Con.

– Și poate că tatăl meu a crezut că-i pot citi gândurile, spuse Lilah cu asprime. Este genul de lucru pe care l-ar face. Ideea este că, indiferent dacă Sir Jasper a lăsat asta din greșală sau Dearborn a pus-o acolo pentru a-l incrimina, tot nu suntem mai aproape de scopul nostru. Tot ce am aflat, de fapt, este acest avertisment pe care tata ni l-a dat despre efectele nefaste ale „binecuvântării”.

– Poate că există un fel de indiciu în asta. Ce a vrut să spună cu „excesul de daruri a cauzat felul morții lor”? Ar putea fi asta un indiciu?

– Din păcate, așa scria tatăl meu... totul era formal, filosofic. Cred că a vrut să spună că toți bărbații au murit din cauza unei boli legată de sfera lor – tatăl meu reprezenta spiritul sau inima și a murit de un atac de cord.

– Și al meu de apoplexie, adăugă Sabrina. Bunicul meu a murit de o tumoare pe creier. Ei reprezentau capul.

– Nu știu cum a murit tatăl lui Niles.

– Știu eu, spuse Sabrina. Am auzit-o odată pe doamna Dearborn spunând că jocurile de noroc i-au adus moartea. Iar domnul Dearborn a ripostat: „Doar pentru că tata a murit la masa de joc nu înseamnă că voi muri și eu la fel”.

– Practic, au fost uciși de darurile lor, spuse Lilah.

– De aceea cred că trebuie să închidem sanctuarul, să-l dezactivăm, nu doar să-l ignorăm.

– O vom face. Poate că dacă am iniția opusul ceremoniei lor – trecând prin aceiași pași, cerându-i însă să plece, sau să se întoarcă de unde a venit, sau să-i înapoiem darurile, sugerează Sabrina.

– Mai întâi, trebuie să găsim cheia, spuse Alex.

– Și pe celelalte două, adăugă Lilah.

– Le vom obține pe celelalte două, spuse Con sumbru. Într-un fel sau altul.

– În acest moment, tot ce putem face este să continuăm să căutăm cheia, spuse Alex.

– Cel puțin acum știm că ne uităm după o ascunzătoare mică, mai degrabă decât o ușă sau o scară secretă, sublinie Con.

Lilah gemu.

– Din păcate, asta nu face decât să facă sarcina mai grea.

Con zâmbi.

– Întotdeauna mi-au plăcut provocările.

În dimineața următoare, cele două cupluri se separară. Con și Alex căutau cheia în aripa originală, iar Lilah și Sabrina în cea adăugată recent. Cele două femei meraseră mai întâi la vechea capelă, aflată în capătul cel mai îndepărtat al clădirii. Sabrina aruncă o privire în încăpere și oftă.

– Este o perspectivă descurajantă.

– Știu, încuviință Lilah. Tot mă gândesc că îmi scapă ceva, că trebuie să fi existat un indiciu în scrisoarea tatei, dar habar n-am care. Con și-a petrecut toată seara trecută încercând să găsească un cod în ea.

Ea zâmbi duios amintindu-și cum stătea aplecat asupra scrisorii, mângâind într-un carnet de notițe, cu părul ținut în toate direcțiile de cât trăsese de el când era cufundat în gânduri.

Aruncându-i o privire Sabine, Lilah observă că o privea cu subînțeles. Avu senzația că tocmai se dăduse de gol.

- Știam eu! spuse Sabrina. Se întâmplă ceva între voi doi.

- Nu fi prostuță! Lilah se întoarse, conștientă că vocea îi era ridicată și sugrumată. Nu îmi pot imagina de ce ai crede asta.

- Pentru că se vede cu ochiul liber? Nu v-ați certat o dată de când am ajuns aici.

- Am învățat să lăsăm deoparte diferențele și să lucrăm împreună.

- Mmm-hmm. Sabrina părea sceptică. Aș spune că ați făcut mult mai multe decât să „lucrați împreună”. Hai, Lilah, spune-mi! Începu ea să gesticuleze. Tot. Ce s-a întâmplat?

Lilah se împotrivi pentru o clipă. Apoi scoase un oftat și se lăsă pe una dintre stranele de lemn tare.

- O, Sabrina. Nu știu ce voi face. Cred că... mă tem că m-am îndrăgostit de Con.

Capitolul 39



- I-am spus lui Alex că îl iubești. Sabrina își îmbrățișă prietena, apoi se trase înapoi, privind-o critic. Acest lucru ar trebui să te facă fericită, nu tristă.

- Sunt. Sunt foarte fericită. Dar... totul este teribil de confuz. Mă simt atât de bine când sunt cu Con. A fost amabil cu mătușa Vesta și știi ce dificilă poate fi. Cred că îi plac cu adevărat oamenii, slăbiciunile lor și toate celelalte. Tachinează pe toată lumea, dar odată ce m-am obișnuit, am înțeles că nu este nepoliticos. Și cumva mă face mereu să râd.

- Pari îndrăgostită. Sabrina făcu o pauză, apoi continuă cu delicatețe: Este... crezi că nu-ți întoarce afecțiunea? El pare foarte... atent cu tine. Se uită la tine, ei bine, așa cum se uită Alex la mine.

- Cred că are sentimente pentru mine. Se simte atras de mine.

- Așa cum ești tu de el.

- Da. O, da. Lilah nu reuși să o privească în ochi pe Sabrina în timp ce continuă. Am... mă tem că te voi șoca, dar am... ăăă, avut relații intime. Se înroși până la rădăcinile părului. Te rog, nu-ți face o părere proastă despre mine.

– Mă șochează puțin pentru că știu cât de corectă ai fost întotdeauna, dar n-o să-mi fac o părere proastă. Ar fi cel mai ipocrit lucru venind din partea mea, având în vedere că și eu și Alex am făcut la fel.

Lilah făcu ochii mari.

– Vrei să spui că te-ai culcat cu Alex înainte de a te căsători! De ce nu mi-ai spus? Habar n-aveam.

– Ei bine, așa cum am spus, ești foarte corectă și nu am vrut ca tu să-ți faci o părere proastă despre mine.

– Eram chiar atât de îngâmfată cum crede toată lumea? Nu m-ai fi dezamăgit. Am fost conformistă, dar sper că nu i-am judecat pe alții. Simțeam că trebuie să respect regulile. Și acum... bine, evident că am renunțat chiar și la asta. Am fost absolut nerușinată.

– Deci suntem amândouă femei imorale. Sabrina râse ușor. Dar încă nu sunt sigură ce te supără. Trase aer în piept. Ești însărcinată?

– Nu. Cel puțin, nu cred. Lilah oftă. Poate că mi-aș dori să fiu, pentru că cel puțin atunci știu că se va căsători cu mine. Treaba s-ar rezolva de la sine.

– Înțeleg. Crezi că el nu te iubește. Că nu s-ar căsători cu tine decât dacă ar fi nevoit.

Lilah dădu din cap.

– Nu mi-a spus niciodată un cuvânt de dragoste. Adică, uneori îmi spune „Lilah, iubirea mea”, dar acesta e doar un mod de a vorbi. Îmi spune că sunt frumoasă și... Roșeața îi reveni puțin. Mă face să simt că mă iubește.

– Dar nu o spune, termină Sabrina pentru ea. Cred că este greu pentru bărbați să spună astfel de lucruri, să fie romantici.

Lilah ridică o sprânceană.

– Când a ezitat Con vreodată dacă a vrut să spună ceva? Sabrina râse.

– Este adevărat. Dar poate e diferit atunci când ești îndrăgostit.

– Poate. Lilah ridică din umeri. Dar dacă i-ai fi putut vedea fața când a spus că se va căsători cu mine... Era clar că s-ar fi forțat să facă ceea ce se cuvenea, dar era la fel de evident că nu o dorea.

– Când a făcut asta?

– După ce am fost prima dată împreună. Se simțea obligat.

– Asta a fost acum ceva timp.

– Nu chiar atât de mult.

– Ești sigură că încă simte la fel?

Lilah ridică din umeri.

– Noi două știm că nu sunt genul de femeie cu care ar trebui să se căsătorească el. Mi-a spus cât de puțin îmi prețuiește calitățile. Ceea ce simte pentru mine – dorință sau afecțiune – vine împotriva judecății sale. Mă consideră rigidă și infatuată – mie îmi plac regulile. Lui nu. Sunt sceptică, iar el este deschis la aventură. Eu am indoieli. El are încredere. Este cald, demonstrativ, afectuos. Eu nu am nici una dintre aceste calități. Nu îmi fac prieteni ușor. Tu ești singura de care sunt cu adevărat apropiată.

– Un soț și o soție nu trebuie să fie la fel. Eu și Alex suntem diferiți.

– Dar diferențele nu sunt atât de mari, atât de puternice.

Sabrina păru gânditoare.

– Foarte bine. Dar te-ai gândit vreodată că poate lucrul de care are nevoie Con, pe care-l dorește, nu este de fapt aprobarea, ci echilibrul.

– Nu din nou „echilibrul”. Lilah făcu o mutră comică. Acum vorbești ca tata.

– Con și Alex au fost așa toată viața. Sabrina ridică două degete, încrucișate. Ei au multe lucruri în comun, dar sunt diferiți sub multe aspecte. Con este mai impulsiv, Alex gândește înainte. Con este mai sensibil, Alex mai detașat. Poate că prin felul lui de a fi, Con are nevoie de cineva care să-l echilibreze. Nu-i place să respecte regulile, dar uneori trebuie să o faci.

– S-ar putea să-i fiu de folos în acest fel, dar nu i-ar plăcea.

– Nu știi asta.

– Ne-am certa în mod constant.

– Câte certuri ai avut cu el de când ai ajuns aici?

– Nu sunt sigur – chiar nu mă pot gândi la vreuna.

Când Sabrina își arcui semnificativ sprâncenele, Lilah spuse:

– Dar el mă vrea acum. I se pare amuzant. Dar mai târziu, odată ce se obișnuiește cu mine? Când nu-l mai împinge dorința?

– Ești sigură că asta se va întâmpla? Lilah, nu e vorba doar de a fi de folos, ci de a vă potrivi. Asemenea pieselor de puzzle: nu sunt la fel, dar merg împreună pentru a forma un întreg. Sabrina se lăsă pe spate, studiind-o pe Lilah. Ești convinsă că el este cel reticent să se căsătorească?

Lilah ridică privirea, speriată.

– Ce vrei să spui? Tocmai ți-am spus că îl iubesc.

– Totuși, aduci în discuție toate aceste obiecții. Ești sigură că nu cauți obstacole?

– Prostii. De ce aș face asta?

– Nu știu. Dar contrazici orice argument atât de repede, negi orice indiciu că te iubește. Poate că nu simți confuzie, ci teamă.

– Teamă de ce? Că îl voi iubi prea mult? Că voi deveni obsedată de el așa cum a fost tatăl meu cu mama mea?

Lilah sări în picioare și începu să umble fără țință prin încăpere, cuprinsă de emoții.

Sabrina o urmă.

– Voiam să spun teama de a nu fi rănită. Dar pare grăitor, nu-i așa, că te-ai dus cu gândul că-l iubești prea mult?

Lilah se întoarse.

– Sigur că mi-e teamă să nu fiu rănită. Și să-l iubesc prea mult. Ele merg mână în mână. Nu am văzut nimic în dragostea tatălui meu decât durerea.

Vocea i se sugrumă.

– Lilah... nu trebuie să fie la fel.

– Poate că asta este adevărat pentru alții, dar familia mea pare să nu dorească sau să nu reușească să renunțe la ceea ce îi este drag. Centrul vieții tatei a fost dragostea lui pentru mama. Se pare că centrul bunicului meu era dragostea lui pentru această religie nebună. Au fost sfâșiați de dragostea lor.

– Tu nu ești ca ei.

– Și dacă sunt ca ei? Poate că nu mi-am întâlnit slăbiciunea până acum. Dacă mă îndrăgostesc atât de profund de Con, încât nu voi putea fi niciodată fericită fără el? Ce voi face dacă nu îmi întoarce dragostea? Cum voi suporta asta? Mă simt de parcă stau pe marginea unei prăpăstii și un singur pas greșit m-ar putea face să mă prăbușesc în osânda mea.

– Și dacă în schimb te prăbușești în fericire? Dacă în schimb Con te iubește?

– Nu știu dacă pot să-mi asum acest risc.

– Poate că trebuie. Deja îl iubești. Tot ce faci este să încerci să eviți. Să te eschivezi.

– Deci ar trebui să mă opresc și să încasez lovitura direct? întrebă Lilah.

– Dacă îți reprimi toate sentimentele, dacă te protejezi de iubire, deja te condamni la o viață deșartă.

Lilah își ținu răsuflarea, străpunsă de cuvintele prietenei ei.

– Îmi pare rău. Chipul Sabine era cuprins de remușcare. Nu am vrut – nu ar fi trebuit să spun asta.

– Nici măcar dacă e adevărat?

– Nu m-am gândit bine. Am fost... luată pe sus de argumentul meu. Bineînțeles că vei fi fericită. Viitorul tău nu depinde de Con.

– Nu. Depinde de mine. Dar trebuie să am curajul să-l înfrunt.

Sabrina și Lilah se întoarseră la treaba lor, dar nu aflară nimic semnificativ. Când îi întâlniră din nou pe Con și Alex, descoperiră că nici bărbații nu veniseră cu nimic în plus – deși, din cauza aspectului lor dezordonat și prăfuit și a zâmbetelor vesele, se pare că se bucuraseră mai mult de căutarea lor. De vreme ce era timpul pentru ceai, Con și Alex urcară la etaj să se spele, iar Lilah și mătușa Vesta se așezară în sufragerie.

Vesta părea aproape la fel de îmbujorată și de veselă ca bărbații.

– Mă bucur că suntem doar noi trei, fetele, pentru moment. Am o idee.

– Ce idee? întrebă Lilah îngrijorată.

– Am vizitat din nou sanctuarul.

– Ce vrei să spui? Nu avem chei.

– Nu în interior. Am stat în afara ușii în tunel și am comunicat cu el. E atât de puternic, știi.

– Nu ar trebui să te duci singură acolo, mătușă Vesta, îi spuse Lilah alarmată. E periculos. Dacă s-ar prăbuși tunelul? Habar n-am fi avut unde ești sau ce s-a întâmplat.

– Sanctuarul nu ne-ar răni niciodată pe nici una dintre noi. Oricum, important este că mi-a dat o idee.

Lilah își înăbuși un oftat. De îndată ce simțise că puterea curgea între ei noaptea trecută, știuse că mătușa Vesta avea să fie o problemă.

– Marea Zeiță veghează peste noi toți, desigur, din moment ce familiile noastre au străpuns vâlul către lumea de dincolo spuse mătușa Vesta. Ea i-a binecuvântat pe bărbați, dar gândește-te... cât de

bine ar fi dacă ar fi o comunitate de surori! Am citit că tripla spirală reprezintă nu numai renașterea, ci și puterea divină feminină. Zeul ar fi mai fericit dacă noi am conduce ceremonia darurilor.

– Noi? întrebă Lilah, deși era sigură unde bătea mătusa ei.

– Desigur, noi trei. Tu, eu și Sabrina.

– Mătușă Vesta, nu...

– Dar ar trebui să fie una din fiecare dintre cele trei familii, sublinie Sabrina. Ar fi lipsit de echilibru.

– Zici? Asta era doar presupunerea lui Virgil. Și dacă adevăratul motiv ar fi pentru că Zeița știe că există femei care să facă ceremonia acum? Poate că s-a săturat să aibă de-a face cu bărbații. De aceea era nemulțumită. Ea dădu din cap, de parcă și-ar fi dovedit punctul de vedere. Tata credea că Sanctuarul aparține celor trei Matres. Tu singură ai spus asta, Lilah. Trei femei. Ea făcu o pauză pentru a accentua. *Bătrâna*. Își duse o mână pe piept. *Femeia căsătorită*. Făcu un semn către Sabrina. Și *domnișoara*. Ea flutură din mână către Lilah. Este perfect. Ai simțit puterea pe care noi trei am scos-o aseară.

Se așază pe spate, radiind.

– Nu are rost să vorbim despre o ceremonie, spuse Lilah. Nu voia să aibă această discuție cu Vesta acum. Încă trebuie să găsim cheia și trebuie să le obținem și pe celelalte două.

– O vei găsi, spuse Vesta, mulțumită. Sunt sigură de asta. Așa este menit să fie.

Din fericire, au fost salvate de la orice alte discuții de intrarea celor doi bărbați, urmați la scurt timp după aceea de majordom cu căruciorul de ceai. Dar după ceai, de îndată ce mătusa Vesta părăsi camera pentru somnul de după-amiază, Lilah se întoarse către Con și spuse:

– Ce să mă fac cu mătusa Vesta? O să fie teribil de supărată când vom închide sanctuarul. Dacă îl putem închide.

– Va trebui să-l deschidem mai întâi, adăugă Sabrina. Mai sunt doar patru zile până la solstițiul de vară. Trebuie să reinnoim sanctuarul înainte de acea dată. Indiferent de distrugerea pe care Dearborn consideră că acest lucru o va provoca, îl cred. Energia pe care am simțit-o aseară a fost enormă și asta a fost printr-un perete de piatră și o ușă grea. Se uită la prietena ei. Nu îmi pot imagina cât de puternică ar fi dacă ar fi eliberată.

– Ar fi o prostie să negăm puterea sanctuarului, aprobă Lilah. Ar putea provoca o distrugere în masă. Nu ne permitem să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

– Eu și Alex am plănuit să ne mutăm la Carmoor mâine. Dar încă putem veni aici în timpul zilei pentru a ajuta să căutăm. Sau poate ar trebui să stăm mai mult. Ne-ar oferi timp suplimentar să căutăm.

– Nu știu dacă ar fi suficient, spuse Alex. Ar putea dura săptămâni să o găsim și, chiar dacă o facem, există problema celorlalte chei. Mă gândeam că poate ar trebui să ne mutăm cu toții la Carmoor dacă nu putem găsi cheile înainte de solstițiu. Măcar am fi la o oarecare distanță.

– Dar nu știm ce poate face. Consecințele ar putea fi mult mai vaste decât distrugerea acestei case. Lilah întrebă: Dacă este un fel de boală sau un rău care îi infectează pe oameni? Nu putem lăsa lumea să fie expusă.

– M-am gândit și eu, luă Con cuvântul. Sunt alte moduri de a deschide o ușă. Dinamita, de exemplu.

– Dinamită! exclamă Lilah. O să-l arunci în aer? Asta este soluția ta? Vei demola casa în urechile noastre.

– Nu neapărat. Ideea lui s-ar putea să funcționeze. Ochii lui Alex începură să strălucească. Exploziile pot fi controlate. Sub această casă este piatră. Dacă ai aduce un expert, ar putea-o plasa astfel încât cea mai mare parte a pagubelor să se răsfrângă asupra ușii. O parte din peretele din jurul ei s-ar putea prăbuși, dar nu cred că ar dăuna casei.

– În plus, continuă Con argumentarea, sanctuarul nu este sub casă. Tunelul începe de acolo, dar sunt sigur că sanctuarul însuși se află între labirint și casă. Este un teren deschis deasupra lui. Chiar dacă s-ar prăbuși ar deteriora doar gazonul, nu casa.

– Și cum rămâne cu această reînnoire pe care trebuie să o facem?

– Dacă este distrusă doar ușa, vei putea să intri și să faci orice ceremonie de care ai nevoie. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva mătușa ta are dreptate și trei femei ar fi mai bune, dar dacă ai prefera să mergi pe calea descendenților bărbaților inițialii, îl vom lua pe Peter. Dacă tatăl lui pândește aici, știi că și Peter o face.

– Dar chiar dacă nu se prăbușește casa, s-ar putea cufunda în sanctuar, sublinie Lilah.

Con ridică din umeri.

– Cu puțin noroc, dacă ușa va fi distrusă, problema va fi rezolvată. Forța ar fi îngropată acolo de unde nu ar putea ieși. Oricum, aceasta este doar o soluție în caz de urgență. Vom căuta în continuare cheia. După cum a spus Sabrina, bărbații pot veni să ne ajute să căutăm.

– Îi voi găsi pe Dearborn și pe Peter, spuse Alex. Apoi îi voi forța să accepte ceremonia și să aducă celelalte două chei. Dacă nu funcționează nimic, cel puțin știm că banii îl vor atrage pe Niles Dearborn.

– Și dacă cheile sunt la Sir Jasper? întrebă Sabrina. E la Londra. Sau poate chiar în Yorkshire.

– Atunci va trebui să ne bazăm pe metoda lui Con.

– Deci... Con se ridică și începu să se plimbe. Iată planul meu: Alex și Sabrina vor merge mâine la Carmoor, conform planului, și se vor pregăti să primească trei oaspeți. De asemenea, Alex îi va urmări pe Niles și pe Peter Dearborn. Eu și Lilah vom merge la Wells și vom lua dinamită, precum și un expert care să o declanșeze. Vom continua să căutăm cheia între timp, dar dacă nu o găsim, venim în ajunul solstițiului și aruncăm ușa în aer.

Capitolul 40



Planul lui Con nu luase în considerare faptul că Lilah se trezi în dimineața următoare cu o durere de cap puternică și un gât iritat. Gândul de a merge la Wells – de fapt, de a face orice în afară de a petrece ziua în pat – nu o atrăgea.

Când îi spuse lui Con, el răspunse lejer:

– Atunci vom rămâne aici.

Se așeză lângă ea, punându-i mâna pe frunte.

– Nu, este drăguț să spui asta. Dar ar trebui să mergi la Wells fără mine. Nu avem timp de pierdut. Au mai rămas doar trei zile.

– Nu-mi place să te las aici singură, se încruntă Con. Alex și Sabrina erau deja plecați când Cuddington ne-a spus că te simți rău, dar așa putea trimite pe cineva să o aducă înapoi pe Sabrina.

- Nu. Las-o să se bucure de instalarea în propria ei casă, spuse Lilah. Și nu sunt singură. Mătușa Vesta este aici. Neîncrederea lui Con la auzul declarației o făcu să chicotească în ciuda stării ei. Serios, Cuddington va avea grijă de mine. Îmi aduce niște apă caldă cu lămâie și miere pentru gât, iar bucătăreasa se ocupă să îmi prepare nu știu ce remediu grețos pentru febra mea. O să dorm, pur și simplu. Probabil că mă voi simți mult mai bine când te vei întoarce.

După plecarea lui Con, își petrecu dimineața în pat, iar când se trezi în după-amiaza aceea, se simțea destul de bine, astfel că se îmbracă și coborî, gândindu-se că măcar ar putea fi de folos căutând cheia.

Casa părea foarte goală fără Con. Ce va face când va pleca? Lilah alungă acest gând și se așează în bibliotecă. Ar trebui să facă o listă, gândi ea, cu locurile în care tatăl ei s-ar fi putut gândi că va căuta o cheie.

Din păcate, mătușa Vesta hotărâse să-i țină companie. Vorbăria ei nu era propice pentru gândire și, după un timp, Lilah renunță la listă. Poate coborâse prea devreme. Se gândi să se întoarcă în camera ei, dar i se păru prea greu, așa că se așează pe unul dintre scaunele confortabile cu spătar, lăsând capul pe spate și închizând ochii. Unde ar fi ascuns tatăl ei cheia? Ce loc credea că este special pentru ea?

Mătușa Vesta, desigur, era destul de capabilă să poarte singură o conversație. Ea varie de la remediile ei preferate pentru o durere în gât la minunățiile apelor de la Wiesbaden și până la propriul caz de febră, aparent îngrozitor, de când avusese șapte ani.

- Tata s-a dus în Wells să ia un doctor mai bun, era atât de îngrijorat... și nu era genul de om care să se îngrijoreze pentru fiecare caz mic de furnăială sau degete tăiate. Nu ca Virgil. Îți amintești cât de înnebunit era de fiecare dată când erai bolnav?

Lilah murmură indiferentă. Oare mătușa ei avea dreptate? Oare tatăl ei își făcuse griji pentru fiecare boală a ei? Oare acei ultimi ani de viață separată de el îi influențaseră amintirile?

- Îmi amintesc când am avut rujeolă, spuse Lilah. Mi-a dat casa de păpuși. Zâmbi ușor. Ar fi trebuit să o primesc de ziua mea, dar mi-a dat-o mai devreme pentru că mă plictiseam să stau în pat.

- Virgil nu s-a priceput niciodată să păstreze secretele.

Îi plăcuse acea casă de păpuși. Fusesse atât de drăguță, normală, ordonată și pătrată, în stil georgian. Nu se compara deloc cu propria casă nebună, întinsă...

Lilah deschise ochii.

– Casa de păpuși!

Sări în picioare, surprinzându-și mătușa.

– Lilah, dragă, orice...

Dar Lilah plecase deja, alergând pe hol și urcând scările. Acum era încărcată de energie, moleșeala bolii pălind în fața entuziasmului ei. Cum de nu își dăduse seama? Scrisoarea tatălui chiar avusese un indiciu pe care numai Lilah l-ar fi găsit. Nu spusese „Barrow House” sau casa „mea” sau casa „noastră”. În biletul lui scria – casa „ta”.

Se grăbi spre camera de joacă din dormitorul ei, împinse deoparte scaunul din fața lui și deschise ușa. Soarele după-amiezii târzii strălucea prin fereastra din acoperiș, aruncând o rază de lumină pe podea. În liniștea profundă, păpușile priveau înainte în gol. Jocuri și jucării stăteau aliniate pe rafturile de sub ele.

Lilah se duse la măsuța pe care se afla o casă de păpuși albă și delicată, cu ferestrele ei arcuite orientate înainte. Peretele din spatele casei de păpuși era deschis, dezvăluind camerele, fiecare decorată cu mobilier în miniatură și populată cu păpușile mici ale unei familii și servitorii ei.

Lilah se așeză în genunchi lângă masă. O auzi pe mătușa Vesta intrând în urma ei, dar nu îi dădu atenție. Cele trei laturi închise arătau fațada unei fundații la baza casei, strâns flancată de un gard viu ornamental jos. Dar de-a lungul spatelui deschis, se afla un spațiu între masă și casă.

Lilah își strecură mâna sub casă, iar vârfurile degetelor ei atinsese catifeaua netedă. Inima îi bătu cu putere când scoase un săculeț de catifea și vâri mâna înăuntru pentru a scoate o cheie mare de aur. În partea de sus a cheii erau gravate linii paralele ondulate, încadrate de un safir albastru-închis.

Lilah o ridică mai sus, studiind-o. Dacă și Con ar fi fost aici! Va fi atât de supărat că a ratat asta. Triumful descoperirii ei se atenuă brusc. Și-ar fi dorit să i-l poată împărtăși lui Con. Nu ar fi trebuit să dea buzna înăuntru. Ar fi trebuit să aștepte ca el să se întoarcă.

— Ai găsit-o, inspiră mătușa Vesta.

— Da.

Aruncă o privire în sus către mătușa ei. Ochii Vestei erau strălucitori, zâmbetul ei vesel. Lilah se uită înapoi la cheia din palmă.

— Acum avem nevoie doar de celelalte două.

— Atunci nu avem noroc că sunt la mine? spuse Vesta.

Lilah simți o durere puternică în ceafă și se prăbuși în întuneric.

Con se îndreptă spre Barrow House. Era aproape de apus, așa cum fusese prima dată când văzuse locul, dar acum casa nu mai părea atât de ciudată, ci mai degrabă familiară. Inima i se încălzi. Ultimii câțiva kilometri i se părură să o veșnicie, atât de dornic era să ajungă acasă.

Găsise explozivul și un bărbat cu experiență în folosirea lui. Tipul urma să vină în ziua următoare cu dinamita, pentru a inspecta ușa din tunel, așa încât incursiunea lui fusese un succes. Dar își dorise tot timpul ca Lilah să fie cu el. Era nerăbdător să-i împărtășească veștile bune, dar mai mult decât atât, Con dorea să o vadă pe Lilah.

În mod ciudat, nici un îngrijitor nu alergă să-i ia calul.

Și mai ciudat decât atât, nici un lacheu nu deschise ușa din față, iar când Con intră, holul era gol, casa era ciudat de tăcută. Un fior de alertă străbătu spatele lui Con.

— Lilah? Intră în hol, pașii lui accelerându-se în liniștea continuă. Lilah, unde ești? Ruggins? Doamnă LeClaire?

— Con! Când ajunse la baza scării, Vesta coborî în fugă, cu fața panicată. Nu te așteptam atât de curând!

— Unde este toată lumea? Lilah e bine? Avusese viziuni cu boala ei transformându-se în pneumonie în orele în care fusese plecat. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, spuse Vesta sălbatic, strângându-și mâinile. Am trimis servitorii să o caute. Vino, trebuie să mă ajuți.

Femeia se prinse de brațul lui și îl trase spre ușa din spate.

— Ce? Unde a dispărut? Con merse cu ea, tot mai alarmat. Ce vreți să spuneți? Era bolnavă, în pat.

— De aceea sunt atât de îngrijorată! Trebuie să o găsim. Mă tem că a coborât la mlaștinile secate.

— La mlaștini! Asta e o nebunie. De ce s-ar duce acolo?

– Tocmai de aceea. E înnebunită – de febră.

– Febră? S-a îmbolnăvit mai tare? Nu ar fi trebuit să plec. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură. Mă tem că are ceva mult mai rău decât o simplă răceală. Așteaptă! Unde te duci? Vesta își ridică vocea agitată când Con își trase brațul din strânsoarea ei și porni pe o altă potecă de grădină. Trebuie să o găsim.

– Am nevoie de lumină. Se va întuneca în curând. Deschise cu o smucitură șopronul micului grădinar și scoase un felinar, băgând și o cutie de chibrituri în buzunar.

Vesta, care se mișca nerăbdătoare de pe un picior pe altul, îl luă de braț într-o strânsoare de fier și îl conduse prin grădină. Pe drum, îi descrie în detalii dramatice cum îi crescuse febra nepoatei și cum se străduise Vesta să i-o scadă.

– Ați trimis după doctor? Întrebă Con.

– Atunci a dispărut! Am ieșit din cameră să trimit un lacheu după doctor, iar când m-am întors, ea nu mai era acolo. Au fost doar câteva minute!

– La naiba! Ar fi trebuit să fiu aici. De ce naiba m-am dus la Wells?

– Nu a fost vina ta, dragule. Cum ai fi putut să știi? Și eram eu acolo să am grijă de ea.

Con avea propriile opinii despre eficiența îngrijirii lui Vesta, dar le păstră pentru el.

– Dar de ce ar merge Lilah la mlaștinile secate? Sunteți sigură?

– Vorbea despre ele mai devreme. În starea ei febrilă. Era... era încântată să meargă să-și vadă bona.

– Bona?

– Da, atunci mi-am dat seama că a înnebunit. Femeia a murit acum doi ani, săraca. Lilah a vrut să o vadă și, desigur, i-am spus că bona a murit, dar a insistat că nu este moartă. Cred că s-a dus să o găsească.

Vesta se lipi de brațul lui în timp ce se grăbeau pe poteca de la deal până la câmpia de dedesubt. Vesta continuă să-și descrie eforturile de a o găsi pe Lilah, trimițând toți servitorii să o caute în timp ce ea percheziționase casa. Con făcu tot posibilul să o ignore, căutând în peisajul din fața lui sclipirea slabă din aer care ar fi indicat

drumul lui Lilah. Cum de nu putea să-l vadă? Drumul ei fusese atât de clar data trecută. Poate că era distragerea constantă a vorbăriei Vestei. Mai rău, Vesta îl încetineea.

– I-ați trimis vorbă lui Alex? îi întrerupse Con debitul verbal.

– Nu. Am trimis câțiva dintre servitori spre Carmoor. O vor găsi dacă a plecat într-acolo. Dar ea este pe câmpie. O pot simți.

– Ar trebui să vă întoarceți, îi spuse Con. Să-i trimiteți vorbă la Alex.

– Nu, băiete dragă, trebuie să te *ajut*. Nu cunoști zona. Canalele și terasamentele – toate sunt atât de asemănătoare. Este ușor să te rătăcești. Și când se lasă ceața seara...

– Voi fi bine. Am felinar. Con se opri și îi desprinsе brațul de al lui. Am nevoie să vă întoarceți în casă. Ar trebui să fie cineva acolo în cazul în care Lilah se întoarce. Mergeți, îi spuse el ferm. Este aproape întuneric și ceața începe să coboare.

– Dacă ești sigur...

Con se întoarce și se îndepărtă înainte ca ea să poată continua. Dar tot nu putea distinge urma lui Lilah. Numeroasele canale scurte îngreunau menținerea cursului, întrerupându-l și forțându-l să se întoarcă sau să se rotească între ele.

Întunericul se lăsa cu repeziciune și smocuri de păclă coborau agale, făcând peisajul tot mai obscur. Se opri să aprindă felinarul. Cu cât mergea mai mult, cu atât îndoiala îl rodea mai mult.

Oare chiar venise pe aici? Poate că ceața acoperise licărirea.

Ceva foșni în spatele lui, iar el se învârti, privind în întuneric.

– Lilah? Hei? Lilah? Mă auzi?

Nu era nimic decât tăcere. Porni mai departe. Ceața era din ce în ce mai densă, învăluind pământul, încât părea că merge prin zăpadă. Era ușor să te împiedici de un canal. Putea simți unul acum, dar nu era sigur de locația lui. Pașii lui încetiniră.

Cu coada ochiului, surprinse un crâmpoi de mișcare și dădu să se întoarcă. O siluetă întunecată alergia spre el, fluturând o creangă groasă. Încrămeni de uimire.

– Vesta!

Creanga i se izbi de tâmplă, iar el se clătină, uluit. Ea se balansa din nou, aruncându-l în apă.

Capitolul 41



Pe Lilah o durea capul. Era pierdută într-o ceață monotonă, undeva între somn și stare de conștiență, incapabilă să-și deschidă ochii. Întinse mâna să-și atingă capul și, în mod ciudat, i se părea că avea brațele lipite.

– Gata, gata! Ceva umed și rece îi atinse fruntea, apoi obrazul. E timpul să te trezești acum.

– Mătușă Vesta, mormăi ea.

Amintirile îi reveneau vag. *Mătușă Vesta. Cheia. Deschise ochii.*

– Iată-te, spuse mătușă Vesta și o mângâie pe obraz. Mi-a fost teamă că te-am lovit prea tare. Și nu eram sigură de acea doză de laudanum. A trebuit să te adorm ca să mă pot pregăti, dar m-am gândit că s-ar putea să-ți fi dat prea mult. Știi că nu ți-aș face rău niciodată.

Laudanum. Mai multe amintiri vagi îi reveniră... cineva o ținea de nas și-i turna lichid în gură. Avea încă pe limbă gustul amar. Lilah își ridică capul și lumea se clătină. Se întinse înapoi. Își dădu seama că mâinile îi erau legate.

– De ce? rosti ea șoptit.

– De parcă aș fi vrut, răspunse mătușă ei, simplu. Dar nu te pot lăsa să închizi sanctuarul. Trebuie să înțelegi asta. Nu voi lua toată energia. Am fost dispusă să o împart cu voi. Chiar m-am oferit ca noi trei să o împărțim – Sabrina a mai adăugat un pic de putere, și a fost întotdeauna o fată atât de ascultătoare. Ar fi funcționat bine. Dar tu ai fost atât de irațională. Se încruntă. Nu știu de ce a trebuit să fii mereu atât de încăpățânată.

Lilah își răsuci privirea. Unde era Con? Wells. Da, se dusesese la Wells.

– De ce... nu trebuia să-mi dai laudanum.

– Dar am făcut-o, copilă. A trebuit să fac totul pe moment. N-am putut să-mi fac planuri pentru că habar n-aveam când vei găsi cheia. Începeam să cred că nu o vei face niciodată. În cele din urmă, a trebuit să las scrisoarea aceea prostească pentru ca tu să o găsești – Slavă Domnului că ai descifrat-o.

– Scrisoarea... ce? Tu ai fost? Uimirea, amestecată cu furie, o trezi pe Lilah mai mult. Tu mi-ai furat scrisoarea?

– Nu a fost furt, dragă. Omul mi-a dat-o. Serios, cred că a fost foarte neglijent din partea lui să mi-o dea mie doar pentru că eram mătușa ta. Și să-mi spună să ți-o dau – de parcă ar fi fost treaba mea. Era responsabilitatea lui, dar asta este ceva tipic bărbătesc. Până și fratele meu, care era într-adevăr un om foarte drăguț, a profitat de mine. Poți vedea asta, nu-i așa? Mi-a încredințat mie toată responsabilitatea de a te crește, pentru ca el să poată visa la soția lui moartă. Nu a fost deloc corect.

– Dar de ce nu mi-ai dat scrisoarea?

– Nu ți-aș fi putut-o preda! N-ai fi crezut nici o secundă. Știam ce trebuie să fie în scrisoare. Am căutat cheia aceea nenorocită un an întreg și nu am reușit să o găsesc. Așa că am deschis-o... foarte atent, vezi tu, ca să ți-o dau dacă nu ar fi fost instrucțiuni despre sanctuar. Dar toate acele lucruri îngrozitoare spuse de Virgil! Știam că nu sunt adevărate. Virgil a fost întotdeauna cel mai pesimist om. Și nici măcar nu a zis unde a pus cheia. A fost cea mai absurdă scrisoare. Dar, slavă Domnului, nu am aruncat-o.

– Ai lăsat-o ca să-l bănuim pe Jasper.

– De parcă prostul acela ar ști ce să facă cu cheia, pufni Vesta. Dar când mi-ai spus că îl bănuiești, a fost perfect. Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a ți-o arăta. Mi-am dat seama că poate știi despre ce vorbea Virgil. Desigur, nu puteam să ți-o dau pur și simplu. Ai fi fost atât de supărată că o deschiseam. Dar apoi, hop, oportunitatea perfectă. Lucrurile deseori se întâmplă așa. Ea zâmbi mulțumită de sine. La fel ca și astăzi. Soarta care lucra, boala ta, plecarea băiatului aceluia drăguț din casă...

– Con..., șopti Lilah. Când Con se va întoarce...

– Nu o va face. Și asta a fost de rău, spus mătușa ei cu regret. Nu am vrut să-l rănesc. Un tânăr atât de fermecător – și unul care înțelege lumea ocultă. M-am gândit că aș putea face totul înainte să ajungă el aici și nu i se va întâmpla nimic. Dar s-a întors prea devreme.

– L-ai rănit pe Con?

Furia crescuse în Lilah, iar ea se împinse pe mâini, luptându-se să se ridice. Picioarele îi erau legate și ele, fiindu-i greu să se ridice.

Nu o ajuta nici faptul că totul se învârtea cu ea. Respiră ușor, lup-tându-se cu greață.

– Mă tem că s-a rătăcit puțin.

Vesta zâmbi în sinea ei în timp ce se ghemui pentru a-i dezlega gleznele lui Lilah.

Con nu se rătăcea niciodată. Teamă lui Lilah se atenuă puțin. Orice ar fi făcut mătușa ei, Con își va găsi drumul înapoi. O va găsi. Trebuia să câștige timp; asta era tot. Lilah își duse mâinile la față. Nu trebuia să se prefacă.

– Mi-e rău.

– Respiră. O să treacă. Chiar ți-am dat prea mult. Buzele Vestei tremurau de iritare. Este atât de greu să judeci aceste lucruri. Ah, ei bine, sunt sigură că vei putea totuși să cobori scările.

– Nu vreau să cobor.

– Nu ai de ales. Acum, vino, Dilly. Mătușa Vesta îi puse ambele mâini sub brațe și trase. Lilah nu făcu nici un efort să o ajute. Încetează! Ridică-te! Lăsă mâna lui Lilah să cadă și scoase o armă din buzunar. Ridică-te! Nu vreau să te împrușc aici, dar o voi face dacă va trebui.

Lui Lilah i se întoarse stomacul pe dos.

– M-ai împrușca? Fără să stai pe gânduri?

– Nu vreau să o fac. Dar acest lucru este prea important. Sanctuarul are nevoie de tine.

– Are nevoie de mine? Nu auzi cum...

Lilah se opri. Poate că nu era o idee bună să-i spui mătușii ei că era o nebunie când aceasta ținea un pistol îndreptat asupra ei.

– Acum ridică-te! Vesta îndreptă pistolul spre ea. Lilah se ridică clătînându-se, cu o mână de ajutor din partea mătușii ei. Se prăbuși de perete, dorindu-și să nu se simtă la fel de tulburată și de nesigură pe cât părea.

– Nu înțeleg.

– N-ai făcut-o niciodată. Vesta oftă și o trase prin dormitor spre hol. Am încercat. Nu poți spune că nu am încercat. Ai refuzat să vezi lumea de dincolo, chiar și atunci când era chiar în fața ochilor tăi. Și acum – acum că o poți vedea – o scutură ea cu putere pe Lilah, făcându-i durerea să iradieze prin cap, vrei să o distrugi!

– Nu vreau... este periculos.

Nu, acesta nu era cuvântul potrivit, nu-i așa? Dacă ar putea gândi mai clar.

– Nu este periculos, spuse Vesta nerăbdătoare. Nu pentru mine. Nu pentru noi. Zeița ne va întâmpina.

– Mătușică, nu poți, zise Lilah revenind la numele cu care o striga în copilărie pe Vesta.

– Nu-mi spune că nu pot! Vesta o smuci înainte, iar Lilah se împiedică în hol. „Nu poți, Vesta, ești doar o fată. N-ai înțelege, Vesta.” Tonul ei se schimbă de la mimetism amar la furie. „Eu nu înțeleg, Niles? Tu ești prostul.” Când a murit Hamilton, era evident că eu ar fi trebuit să-i iau locul. Nici unul dintre ei nu avea talentul pe care îl aveam eu. Le-am spus, dar bineînțeles că au refuzat să mă lase. Până și propriul meu frate. Aveam destulă minte încât să nu îi menționez lui Niles după ce Virgil a murit. Nu m-ar fi lăsat niciodată să mă alătur. Știam că va trebui să fac totul singură. Nu aceasta este soluția întotdeauna?

– Nu, te va ucide. Tata a spus...

Vocea lui Lilah se stinse. Picioarele îi erau moi și lumea plutea în jur. Se prinse de balustrada din vârful scârilor, atârănând.

– Nu! Vesta o târî pe trepte, Lilah se ținu de balustradă cât putea de bine pentru a nu se prăbuși. Virgil s-a înșelat. Ea nu mă va răni. Îmi aparține. Noi suntem un tot. Pur și simplu nu știau – erau bărbați. Dar puterea m-a chemat. Am înțeles în sfârșit că aceasta era sursa capacității mele. Dacă m-aș întoarce, dacă aș intra în sanctuar, Zeița m-ar vindeca. Ea mi-ar restabili puterea. Trebuia să fiu eu singură. Trebuia doar să iau toate cheile.

– Deci tu ai furat cheile de la Niles?

– Numai una era a lui Niles. Cealaltă era a Sabrinei, și *el* o furase. Și nu am furat. Dumnezeu, nu aș ști cum. Dar am întâlnit niște oameni pricepuți de-a lungul anilor. Ea se încruntă. Deși a fost o prostie din partea lui Sid să le spună să pună mâna pe tine când erai la familia Moreland.

– Și tu... Lilah gândea greu. Tu ai fost cea care a încercat să mă răpească?

Lacrimile îi țâșniră din ochi. Chiar și acum trădarea durea.

– Nu am vrut să o fac. Nu trebuiau să te rănească. Le-am spus clar că nu pot să îți fac rău. Nu aș fi fost deloc nevoită să o fac dacă ai fi acceptat invitațiile mele. Am scris de nenumărate ori,

rugându-te să mă vizitezi. Dar ai refuzat să vii. M-ai evitat – după tot acest timp, după tot ce am făcut pentru tine, m-ai ignorat.

– Tot ce ai făcut pentru mine! M-ai folosit. M-ai folosit, apoi m-ai părăsit.

Lilah se smulse din strânsoarea Vestei. Dezechilibrată, ea se clătină și căzu, coborând ultimele câteva trepte și prăbușindu-se tare, rămase fără suflare.

Vesta o smulse pe Lilah în picioare. Se dezechilibrează și se rezează de perete; Lilah se izbi dureros în colțul unui tablou. Amețită și gâfâind după aer, Lilah nu făcu nici un efort când mătușa o cuprinse cu brațul și o trase pe coridor.

– Nenorocită nerecunoscătoare! Vesta fierbea de furie. Ți-am arătat puterea. Te-am lăsat înăuntru, te-am lăsat să o absorbi. Și mi-ai luat-o! Toți acești ani în care am fost plecată, talentul meu s-a scurs de mine, tu ai fost aici, trăgându-l în tine. Ți l-ai însușit.

– Eu niciodată, niciodată...

Unde erau toți? De ce nu venise nimeni, cu tot zgomotul pe care îl făcuseră? Ajunseseră la intrarea din față și Lilah realizează că într-o clipă vor fi afară în curte, unde nimeni nu o va putea auzi. Trăgând disperată aer în piept, ea țipă.

– Tăcere! Vesta o smuci afară pe ușă. Încetează. Nu e nimeni care să te audă. Le-am dat liber tuturor. Nu sunt proasta ușuratică pe care o crezi. Planul meu a funcționat. Proștii ăia au făcut o treabă de mântuială, dar planul meu a funcționat oricum. Te-a adus înapoi aici. Am fost atât de surprinsă când te-am văzut, aproape că am leșinat. Am crezut că îți făcuseră felul, dar apoi iată-te în prag. Ce noroc, m-am gândit, dar apoi mi-am dat seama că nu era noroc. Planul meu funcționase, însă într-un mod diferit decât mi l-am imaginat. Totul se întâmplase așa cum trebuia. Așa cum voia Zeița.

Vesta o împinse pe Lilah prin curte. Pe Lilah o durea peste tot – capul lovit, glezna pe care o luxase când căzuse pe scări, frânghia i se înfigea în încheieturi. Mai rău, își simțea creierul înfășat în vată de bumbac. Știa că trebuie să facă ceva, dar avea probleme să înțeleagă ce se întâmplă, darămite să se gândească la o soluție. Se îndreptau spre tunel. Vesta o împinse prin ușa turnului. Înfipse țeava pistolului și mai adânc.

– Ia un felinar și aprinde-l!

Mai multe felinare stăteau pe podea, unde le lăsaseră Con și Alex, împreună cu chibrituri. Gesturile ei erau lente și stângace; se simțea atât de amortită încât nu trebuia să pretindă prea mult că se mișcă în ritm de melc. La ordinul Vestei, deschise ușa ascunsă în perete și începură să coboare scările, Lilah ținând felinarul în fața ei.

Ar putea folosi felinarul, se gândi ea. Nu exista nici o șansă aici, în spațiul strâmt al scărilor, dar când vor ajunge în tunel, s-ar putea învârti și ar putea-o lovi cu felinarul pe Vesta. Ar putea să facă asta înainte ca mătușa ei să apese pe trăgaci? Părea improbabil. Cu o zi în urmă ar fi spus că mătușa ei nu ar împușca-o dacă s-ar fi ajuns la asta. Acum, cu Vesta captivă în iluziile ei, Lilah nu mai era atât de sigură.

– Care este planul tău? o întrebă pe mătușa ei când pășiră în tunel.

– Să fac ceea ce ție îți este prea teamă să faci. Să o eliberez pe Zeiță. Spre surprinderea lui Lilah, Vesta îi eliberă brațul și apucă lanterna, făcând un pas lung înapoi. Ea ținea pistolul îndreptat spre pieptul lui Lilah. Nu poți scăpa. Stau între tine și singura cale de ieșire. Nu voi ezita să te împușc și de la această distanță nu pot rata. Mergi înainte. Acum!

– Dar de ce? Lilah făcu ce i se spuse, pornind în jos în tunel într-un ritm lent. Unde era Con? Cât îi va lua să o găsească? Și-ar fi dorit să-l poată simți așa cum îl putea simți Sabrina pe Alex. Acum ai toate cheile. Nu ai nevoie de mine.

– Ah, ba am. Trebuie să fac mai mult decât să deschid ușa. M-a pedepsit pentru că am părăsit-o. Ți-a dat ție ceea ce era al meu. Am știut de îndată ce m-ai luat de mână și i-am simțit puterea.

– O poți primi înapoi! Crede-mă, nu o vreau. Ia-o.

– Intenționez, copilă nerecunoscătoare. Nu poți arunca darul pe care ți l-a dat Zeiță. Dar îl poți controla. Am fost disperată când ai spus că vei închide sanctuarul – crezi că nu v-am auzit pe toți patru complotând împotriva mea? Dar apoi am văzut Calea. Am găsit Calea Sacră, așa cum trebuie să facă orice solicitant către Lumea de Dincolo.

Ajunseră la ușa grea a sanctuarului. Lilah simțea puterea vibrând dincolo de ea – curgând în jurul ușii, vibrând în piatră. Firele de păr de pe ceafă i se ridicară; vârfurile degetelor o furnicau; tălpile îi erau

înrădăcinate pe podea. Lilah tânji dintr-odată să simtă acea putere, să deschidă ușa și să o lase să o cuprindă. Să o aibă.

O dorință de libertate îi şuieră prin vene, flămândă și insistență. Lilah își sprijini mâinile de piatra de lângă ușă, împingându-se înapoi împotriva îndemnului. Ea nu ar face asta. Nu ar face-o.

Observă vag cum mătușa lasă felinarul jos și duce mâna la buzunar. Lilah nu se putea mișca. Privi cum Vesta scoate cheile din buzunar cu fața luminată, cu degetele tremurând de entuziasm. Una câte una, ea băgă fiecare cheie în broasca ei. Apoi le întoarse, mai întâi soarele galben de citrin, apoi marea de safir și în sfârșit obsidianul. Cântând cu evlavie crezul Frăției cu răsufierea tăiată, Vesta răsuci cheile în ordine, fiecare mecanism deschizându-se cu un sunet care răsună în camera de piatră. În spatele ei se auzi un zgomot. „Con!” Inima lui Lilah tresări și dădu să se întoarcă. Vesta roti ultima cheie și ușa se descuie cu un pocnet.

Balamalele trosniră cu putere. Vesta o împinse pe Lilah peste prag în întuneric.

– Con! Con!

Vocea fratelui său era stridentă. Insistentă.

Con se răsuci, încercând să scape de vocea lui Alex. „Lasă-mă să dorm.” Dintr-odată, avu apă în gură, pe nas.

– Con, ridică-te. Ieși!

Con se târî, trăgându-se din peștera neagră și adâncă a inconștienței. „Nunta. A întârziat. Cum a putut...”

– Alex?

Deschise ochii. Lumea era albă și moale în jurul lui, iar el era învăluit, tras în jos. Apa îl cuprinse din nou. Ieși la suprafață, tușind și pufnind, luptându-se împotriva curentului neînduplecat. Era ud learcă, greutatea apei din haine și cizme trăgându-l în jos. Înțelese că era pe cale să se înece.

Lovi instinctiv cu mâinile în lateral, răsucindu-se, răsturnându-se, fără să se lupte cu curentul, ci tăindu-l în timp ce acesta îl purta. Auzise asta undeva. Contracurent. Dar acesta nu poate fi oceanul, nu-i așa? Unde naiba era?

Apa de sub el era întunecată, iar aerul de deasupra lui alb. *Lilah!* Gândul la ea i se răspândi în minte. Putea vedea acum pământul întunecat al malului și înotă spre el într-un mod mai coordonat.

Se prinse de mal, încleștându-și mâinile pentru a se cățăra.

Era afară. Con se prăbuși pe pământ, tușind, cu apa lipăind în jurul cizmelor.

– Alex?

Își auzise fratele; știa că o făcuse. Se târî afară din canal și se ridică tremurând. Albul din jurul lui era ceață. Era noapte; ar fi trebuit să fie întuneric, dar tot ce putea vedea în jurul lui era ceață, densă și albă.

Amețit, se trânti jos, trecându-și mâinile pe fața udă și prin păr, storcând apa. Tresări când vârfurile degetelor îi atinseră partea laterală a capului. Simți o umflătură. Fusese lovit la cap.

Lilah. O căuta pe Lilah. Își amintea acum – se plimbase pe lângă apă, strigându-i numele. Auzise un zgomot și dăduse să se întoarcă. Văzuse... ceva. Apoi capul îi explodase și următorul lucru pe care și-l amintea era că plutea în canal.

Vocea lui Alex fusese în capul lui. Nu se îndoia că Alex știa că are probleme; la fel de sigur, Alex avea să înceapă să-l caute. Dar Con nu putea aștepta. Lilah era în pericol. Fața pe care o zărise înainte să-i explodeze capul era a mătușii Vesta.

Desigur. De ce dracu' nu se gândise niciodată la ea? Femeia asta care știa despre Frăție, care crescuse cu bărbatii, al cărei tată începuse toată treaba. Era atât de evident acum. Vesta simțise de mult puterea forței de sub deal. Realizase că nu avea nici o putere departe de Barrow House și se întorsese, dorind să găsească Sursa, pentru a-și reactiva abilitățile.

Dar nu o bănuise. Chiar și atunci când nu reușise „să vadă” urma lăsată de Lilah, nu-i trecuse prin minte că mătușa Vesta îl condusesese intenționat într-o direcție greșită. Căzuse ca un prost în plasa poveștii ei dramatice, o ignorase, considerând-o drept o bătrână credulă și proastă.

Nu avea timp de pierdut, acuzându-se pe sine. Nu știa ce avea de gând să-i facă Vesta lui Lilah, dar nu putea fi de bine. Trebuia să se întoarcă la ea. Orice voia Vesta, s-ar afla la Barrow House; altfel, nu ar fi trebuit să-l ademenească departe.

Con își smulse cizmele și aruncă apa din ele înainte de a le pune la loc, apoi își dezbracă haina și o aruncă pe pământ. Ridicându-se, se întoarse într-un cerc complet. Peste tot în jurul lui era doar ceață.

Nu existau repere; era într-un loc în care nu mai fusese niciodată; și nu putea vedea mai departe de mâna întinsă.

Atinse inelul pe care i-l dăduse Lilah. Pentru prima dată în viața lui, chiar avea nevoie de o busolă. Ce ironie tristă că această busolă, cea pe care o purta mereu acum, nu funcționa. Nu se putea baza pe nimic altceva decât pe capacitatea lui.

Porni, mișcându-se cu pași repezi. Își dorea să fugă, dar se abținu. Graba se putea dovedi dezastruoasă. Ar fi fost ușor să cadă într-una dintre numeroasele căi navigabile, ca să nu mai vorbim de faptul că încă mai existau rămășițe din fosta mlaștină. Și-ar fi dorit să fi avut timp să exploreze zona și să-și stabilească în minte traseele. Și-ar fi dorit să aibă felinarul pe care îl scăpase când Vesta îl lovise în cap.

Dar nu putea lăsa regretele să-i întunece gândurile. Nefiind capabil să vadă cu ochii, trebuia să se concentreze asupra hărții din mintea lui, asupra simțului subtil din piept. Chiar și în ceață, putea să distingă nordul de sud și estul de vest și era sigur în ce direcție se afla casa. Cu toate acestea, o linie dreaptă până la casă nu lua în considerare canalele sau bucățile de mlaștină.

Nu avea idee de lungimea acestui canal sau cât de departe plutise pe el înainte de a ieși la suprafață. Nici nu știa unde căzuse în el. Înainte de a ateriza în apă, își croise drum prin micile canale ca într-o cursă cu obstacole. De unde ar ști cum să se întoarcă? Conștient dorea să poată „să vadă” urmele propriului său traseu plutind în aer, dar se pare că asta nu făcea parte din talentul său.

Continuă, cu simțurile în alertă. Pământul era noroios sub picioare și nu observă că devenea tot mai moale, tot mai adânc, până când piciorul nu-i intra în el și apa năvăli în cizmă. Dăduse peste una dintre bucățile de pământ mlaștinos. Panica îi invadă pieptul și fu nevoit să lupte împotriva fricii primitive.

Își scoase piciorul, deși lăsă cizma în urmă și făcu un pas înapoi. Reuși să găsească marginea carâmbului și să o scoată din noroi. Golind-o de apă, privi în ceață și se gândi. Va trebui să se întoarcă, deși totul îl îndemna înainte; instinctul îi spunea că drumul spre casă îi era drept înainte.

Dar nu putea să fie necugetat; viața lui Lilah depindea de asta. Când dădu să se întoarcă și să meargă înapoi, văzu o rază de lumină pe pământ la mai puțin de un metru de locul unde pășise

în mlaștină. Înghețată. Palidă, dar vizibilă prin ceață, se întrezărea o lumină – nu, nu chiar o lumină, ci o linie de culoarea luminii lunii, care se întindea peste pământ.

– Calea Zânelor, inspiră el, neîndrăznind să creadă. Legendara trecere în siguranță prin mlaștină. Nu e de mirare că fusese cunoscută și sub numele de Calea Argintului, pentru acea culoare palidă și luminoasă.

Nu trebuia să se grăbească. Dar trebuie să aibă credință. Con porni pe potecă. Piciorul i se scufundă în noroi, dar nu foarte mult. Acesta varia în adâncime, dar dedesubt se afla întotdeauna o bază solidă. Auzise de urme străvechi, poteci înguste făcute din bușteni despicăți așezați în brațe în formă de V, dar cum să reziste atât de mult pe pământul umed?

Poteca dispăru, dar pământul era acum ferm sub picioarele lui. Nu mai auzea apa și simți o ridicătură ușoară pe pământ. Grăbi tot mai mult pașii, mâncând pământul, urmând săgeata care îl străbătea, conducându-l mai departe. Ceața deveni mai slabă.

Și iată-l. Dealul se profila deasupra ceții, o masă mai neagră pe cerul întunecat. Con o luă la fugă. Picioarele lui loveau pământul și respirația îi zguduia pieptul în timp ce urca panta, dar i se părea că nimic nu se mișcă, de parcă nu avea să-și atingă ținta niciodată.

Apoi se trezi în vârful dealului. Văzu Barrow House în față. Alerga, fără să îi pese că era întuneric, că se poticnea, nefiind conștient decât de gândul la Lilah, de certitudinea pericolului care vibra în toată ființa lui.

Era mai ușor să o ia de-a lungul potecilor din grădină și până în casă. Nu se obosi să meargă în camera lui Lilah. Putea vedea zumbetul în aer, care-i vorbea despre trecerea ei pe ușa din față. Știa – știuse de la început – unde plecaseră.

Traversă în goană curtea. El și Alex puseseră patru felinare la baza turnului și se rugă să nu le fi mutat nimeni. Lilah trecuse pe aici; sclipirea din aer era groasă, amestecată cu o altă prezență.

Felinarele erau încă la picioarele scărilor, deși acum erau doar trei. Aprinse unul cu degetele tremurânde. Ușa spre scara ascunsă era întredeschisă.

Coborî treptele. Felinarul pâlpâia odată cu mișcarea lui și fu nevoit să-și încetinească pasul pentru a menține flacăra vie, deși inima îi bătea cu putere și stomacul îi zvâcnea de dorința de a se grăbi.

Zări o strălucire în față și speranța răsări în el. Auzi clinchetul metalului pe metal, apoi clinchete și, în cele din urmă, le văzu pe Lilah și pe Vesta, luminate de felinarul de pe pământ. Vesta era la ușă, întorcând cheile în broască, una câte una. Lângă ea, mâinile legate ale lui Lilah erau lipite de zidul de piatră. Ea stătea nefiresc de nemișcată, privind drept înainte.

Ușa se deschise cu un scârțâit. Con înaintă grăbit, iar Lilah se răsuci. Vesta o împinse pe Lilah în golul negru de dincolo de ușă, ridicând felinarul, sărind după ea. Con zări privirea sălbatică din ochii Vestei în timp ce se năpusti pe ușă.

Con lăsă să-i cadă felinarul și se grăbi după ele. Ușa se închise cu o clipă înainte ca el să se izbească de ea.

– Nu! Lovi inutil lemnul gros. Nu! Întoarce-te. Lilah!

Era încuiat pe dinafară. Vesta luase cheile cu ea. Lilah dispăruse.

Capitolul 42



Lilah țipă și sări în picioare, aruncându-se spre Vesta. Vesta balansă felinarul într-un arc larg, forțând-o pe Lilah să se dea înapoi. Apoi îndreptă pistolul spre ea, făcându-i semn înainte.

– Du-te! Hai!

Lilah făcu un pas înapoi.

– Lasă-mă să plec! Te rog, mătușă Vesta. Ai cheile. Ești în sanctuar. Ai ce vrei. Poți să faci ce vrei. Lasă-mă să plec!

– Nu. Continuă să mergi!

– De ce? De ce nu mă lași să plec?

– Pentru că faci parte din asta. Nu simți? Zeița te cheamă. Ea te vrea. Întoarce-te și mergi. Nu am ajuns încă.

Lilah simțea în adâncul oaselor că nu ajunseseră încă în inima puterii. Se întoarse. Se aflau într-o peșteră îngustă, care se deschidea într-o altă peșteră, și abia acolo energia devenea puternică. Adevărul era că Lilah voia să meargă acolo.

– Con...

Își dorea și mai mult să se întoarcă la Con.

– Este un tânăr descurcăreț, spuse Vesta. L-am subestimat. Dar este prea târziu. Nu te poate ajuta acum. Îi vâri pistolul în coastă cu o mână care tremura atât de tare, încât Lilah se temu că ar putea apăsa accidental pe trăgaci. Înainte! Continuă!

Lilah se îndreptă încet spre deschidere. Con va veni. Nu știa cum, dar îl cunoștea pe Con. Va găsi o cale. Trebuie să-și țină mătusa ocupată... și să aștepte o mișcare neglijentă, un moment de neatenție, în caz că el nu va reuși să ajungă la timp. Lilah păși cu prudență pe ușa deschisă. Energia crescuse în ea, atât de puternică și de rapid încât o ameți. Chiar și aerul trosnea din pricina acesteia.

Lilah privi în jurul ei, prea uluită pentru a vorbi sau chiar a se mișca. Camera – peștera? – era aproape perfect rotundă, cu încă două goluri în pereți care duceau în ceea ce păreau a fi alte anticamere. Încă o dată, numărul trei. Un dulap pătrat mic stătea pe un perete. Pe deasupra se aflau câteva artefacte antice, precum și un cuțit decorat cu bijuterii, care părea foarte ascuțit.

Lângă dulap se afla o piatră mare, de formă ovală, scobită de-a lungul secolelor într-o formă ca un castron mare. În ea zăceau obiecte mult mai moderne – brățări, coliere, agrafe, cărți mici, figuri sculptate din fildeș și jad, tot felul de bibelouri, îngrămădite pe suprafața ei. Ofrande oferite de Frăție.

Însă nu acestea erau lucrurile care o încântau. Ci zidurile. Erau decorate peste tot cu scoici. Deși Barrow House se afla la patruzeci și cinci de kilometri de mare, aici se aflau scoici mici, în tot felul de forme și dimensiuni. Se întindeau pe zidurile încăperii în rânduri, tiparul fiind întrerupt în trei locuri de un model în spirală.

Scoicile străluceau în lumina slabă a felinarului, părând aproape umede. Lilah ridică privirea. Chiar și tavanul era împodobit cu scoici, formând o spirală peste centrul exact al peșterii. Sub acea spirală, punctul focal al încăperii, se afla o lespede lungă și joasă de piatră care se ridica de pe podeaua de piatră aproape ca și cum ar fi crescut din stâncă.

– Altarul.

Lilah abia putea respira. Cunoștea acest loc, deși nu-l văzuse niciodată, pentru că trăia în ea, reverbera în ea. Făcu un pas înainte, abia observând că mătusa ei venise lângă ea.

– Da, altarul. Vocea Vestei era plină de uimire. Aici trebuie să îndeplinim sacrificiul.

Mătușa ei se mută pe cealaltă parte a altarului. Aceasta era șansa ei. Lilah știa că ar trebui să alerge înapoi la ușă, însă aceasta era înțepenită în loc și nu putu decât să privească cum Vesta se lăsă în genunchi în fața altarului.

Vesta își sprijini mâinile pe lespedea de piatră. Fața ei strălucea, lumina felinarului de lângă ea de pe podea aruncând asupra ei umbre ciudate. Ea scandă cuvintele crezului pe care Sir Ambrose le scrisese, schimbându-le prin încheierea:

– Doamna mea. Regina mea. Vino la mine!

Puterea o lovi pe Lilah, trecând prin ea ca o furtună și alergând înapoi spre altar. O trase înainte, iar ea făcu un pas în față fără să vrea, luptându-se să dobândească controlul forței primitive care o umplea.

Vesta o privi cu ochi fioroși.

– Vezi? Vezi cum trebuie să fie?

– Mătușă Vesta, nu trebuie să faci asta.

Lilah se duse către ea.

Vesta sări în sus, luând din nou pistolul.

– Nu. Rămâi pe loc!

– Nu înțelegi? Suntem prinse aici. În clipa în care vom ieși, Conne va aștepta.

Vesta zâmbi viclean.

– Nu va conta. Până atunci voi avea atât de multă putere încât nu va putea să mă atingă.

– Nu te voi ajuta, îi spuse Lilah pe un ton categoric.

Vesta părea nepăsătoare la afirmația ei, îndreptându-se spre micul dulap în timp ce își ținea arma îndreptată spre Lilah.

– Puterea va fi a mea, nu a ta. Ochii ei străluciră. La început am fost furioasă. Am crezut că Zeița m-a trădat, că mi-a luat înapoi toată puterea. Atunci mi-am dat seama ce trebuie să fac. Cum trebuie să o recuperez. Zeița cere un sacrificiu. Ea întinse mâna după cuțit.

În acel moment, Lilah înțelese exact ce intenționa să facă mătușa ei. Lilah se repezi spre Vesta, fără să țină seama de pistol. Ea se izbi de Vesta, iar pistolul căzu pe podea, dar Vesta o creștă. Cuțitul îi seceră brațul lui Lilah, făcând o tăietură lungă și sângele ieși. Lilah o apucă pe Vesta de încheietură cu ambele mâini.

Lilah avea avantajul tinereții și al înălțimii față de mătușa ei, dar Vesta era pătrunsă de o furie copleșitoare, iar Lilah era împiedicată

de faptul că mâinile îi erau legate. Vesta o lovi cu piciorul, o zgârie și o lovi pe Lilah cu mâna ei liberă. Se izbiră în castronul de piatră, împrăștiind bijuteriile și figurinele pe jos și se rotiră, luptându-se într-o tăcere aprigă.

Lilah făcu un pas înapoi și călcâiul ei lovi felinarul pe care Vesta îl pusese pe podea, răsturnându-l. Felinarul se rostogoli pe podea într-un zid de piatră. Flacăra pufni și se stinse, lăsându-le în întuneric complet.

Lilah, pierzându-și echilibrul, se împiedică și se lovi puternic de altarul de piatră. Greutatea Vestei o împinse, iar Lilah căzu înapoi pe altar.

Con bătu la ușă, strigând numele lui Lilah, aflat în pragul disperării.

Nu. Nu va accepta că era dusă. Nu putea. Con făcu un pas înapoi, înfingându-și mâinile în păr. „Gândește.” Lilah era în viață. Habar n-avea ce intenționa Vesta să-i facă, dar era în viață. Și avea să o găsească.

Se întoarse și realizează că totul în jurul lui se afla într-o beznă totală. Felinarul lui se stinsese când îl scăpase. Nu conta. Tunelul ducea direct la scară. Bâjbâi până ajunse la peretele de stâncă, apoi porni înainte, cu degetele urmărind linia peretelui.

În timp ce trecea prin tunel, se gândi la opțiunile lui.

Dinamita venea a doua zi, așa că nu putea încă să arunce ușa în aer. De ce naiba nu putuse bătrânul să fi prevăzut să construiască o a doua intrare? La urma urmei, tunelul s-ar fi putut prăbuși și...

Con se opri brusc. Stai puțin! Dacă Ambrose *construise* o a doua intrare? În elucubrațiile sale despre Zeiță, spusese că vorbea cu ea în fiecare zi. Poate că mergea personal; poate că voia să mediteze singur în sanctuar. Chestia se afla chiar acolo, la doar câțiva metri de el. De ce să nu construiască o intrare doar pentru el?

Labirintul. Ar trebui să fie în labirint. Ambrose vizita frecvent labirintul; Vesta spusese că îi plăcea să stea acolo și să mediteze. Și labirintul era la fel de aproape de sanctuar.

Con alergă pe scară. Locul cel mai probabil pentru o intrare ar fi în centrul labirintului. Acel cadran solar trebuia să se miște cumva. Se uitase la asta, dar probabil că nu fusese suficient de atent. Fusese prea sigur că sanctuarul se afla sub casă.

Apucă un alt felinar în capul scării, dar nu pierdu timp să-l aprindă. Putea vedea destul de bine aici, afară. După întunericul total al tunelului, lumina lunii părea strălucitoare. Alergă pe gazon în labirint, făcându-și drum cu ușurință printre culoare, până ajunsese în centru. Stomacul i se strânse în timp ce aprindea felinarul și începu să cerceteze baza cadranului solar, căutând cu disperare vreo linie sau un buton, orice ciudățenie care să indice o deschidere. Nimic.

Con se ridică și își sprijini mâinile pe cadranul solar, luptând cu panica și furia. Ochii îi căzură pe inelul lui, iar lumea se opri pentru o clipă. Inelul. Busola înghețată. Visul lui – acele busolei învârtindu-se inutil în timp ce se lupta să nu eșueze.

Deodată, totul deveni cât se poate de clar. Busola înghețată nu fusese un accident, nici un defect. Acul fusese oprit în mod deliberat, întors astfel încât să se îndrepte doar într-o singură direcție – spre marginea labirintului aflată cel mai aproape de sanctuar. Bolta sub care Lilah fusese atrasă în somn.

Se învârti și porni înapoi prin labirint până în fundătura unde o găsise pe Lilah. Se duse la banca decorativă. Trebuia să fie aici. Tripla spirală decora tabla din spate. Se aplecă instinctiv să-l examineze pe cel din mijloc. Nu se mișcă atunci când împinse sau trase. Dar, descoperi el, în centru se afla o fantă mică.

I se tăie respirația. Con ridică partea de sus a inelului, expunând cadranul solar în miniatură de dedesubt. Mica pană triumghiulară apăru și el o împinse cu grijă în fanta mică. Se potrivea. Îl întoarse.

Cu un zgomot, banca alunecă înapoi, dezvăluind o gaură adâncă și întunecată. Pe lateral era atașată o scară metalică. Ridicându-și felinarul într-o mână, Con se răsuci într-o parte și coborî în groapă.

Lilah se izbi cu capul de piatră, simțind în tot corpul o durere ascuțită. Ametită de lovitură, reuși să se agațe cu disperare de încheietura Vestei, ținând cuțitul la distanță. Greutatea Vestei o ținui. Femeia o împingea în jos, gâfâind de efort.

– Sângele tău trebuie să hrănească altarul. Zeița cere sacrificiu.

Mâinile lui Lilah deveniră alunecoase, sângele curgându-i pe braț din tăietură. Alunecă o clipă, apoi își recăpătă controlul și, opintindu-se, smuci într-o parte mâna Vestei.

Auzi cuțitul zgâriind piatra și greutatea Vestei se mută pe jumătate de pe ea. Se zvârcoli să se elibereze, dar Vesta se rostogoli înapoi, împingând-o în piatră.

Durerea îi pulsa în cap, iar greutatea Vestei o sufoca. Deasupra ei, Vesta începu din nou să mormăie crezul de ceremonie al tatălui ei, adăugând propriile ei cuvinte care o chemau pe Zeiță. Piatra se încălzi sub ea. Puterea explodă în Lilah, umplându-i fiecare centimetru al corpului.

Cu un strigăt puternic, Lilah își împinse mâtușa în sus și o ridică deasupra, punând-o pe Vesta înapoi pe altar. O încălecă, ținându-i mâna în jos și i-o izbi de altar. Cuțitul căzu din strânsoarea Vestei, lovindu-se de piatră.

— Nu! Nu! strigă Vesta. Vino la mine! Zeiță, vino!

Lilah era plină de forță, pulsând de energie, legătura ei cu altarul la fel de solidă ca un lanț de oțel. Durerea o cuprindea, aprinsă și profundă. Simțea durerea, setea, nevoia de libertate. Înțelese.

— Pleacă! țipă ea și vocea îi răsună prin peșteră. Rup lanțurile care te leagă aici. În spatele ei se auzi o zgârietură și o hârșăială, iar lumina străpunse întunericul.

— Lilah!

„Con!” Începu să plângă de bucurie. *Chiar venise. Sigur că găsisese drumul către ea. Îi auzi pașii repezi pe podea și strigă:*

— Nu! Așteaptă!

— Ce...

Se opri. Îi auzea respirația aspră, rapidă în spate, dar nu-i vorbi și nu o atinse.

Felinarul lui Con luminează altarul de sub ea. Vesta se zbătea sălbatic, dar Lilah nu se temea că va scăpa, pentru că puterea care o ținea acolo nu era a lui Lilah.

— Te eliberez! continuă Lilah, cuvintele curgând din ea fără să se gândească. Nu mai ești captivă. Întoarce-te acum la casa ta. Locuiește în pace în lumea de dincolo, fără să mai fii deranjată.

Cu un salt de bucurie, puterea se revărsă din ea, se scufundă intrând în altar, prin podea, în pereții peșterii.

— Nu. Nu.

Mătușa Vesta începu să plângă, clătinându-și capul dintr-o parte în alta.

Lilah rămase fără vlagă, brusc tremurând și slăbită.

— Con...

Se întoarse, întinzând mâna spre el. O trase de pe altar și, apucând cuțitul, tăie frânghia care îi lega încheieturile lui Lilah.

– Doamne, Lilah, sângerezi. Și capul tău!

Începu să tragă de cravată.

– Nu, nu, nu avem timp. Lilah îl apucă de mână. Trebuie să mergem.

– Ce? Dar... El se uită în jur cu uimire. Acest loc.

– Trebuie să plecăm, repetă Lilah, incapabilă să explice, dar sigură că avea dreptate. O ridică pe Vesta în sus. Mătușă, vino. Trebuie să mergem.

Un bubuit profund se auzi în pământ. Podeaua peșterii începu să vibreze.

– Pe aici, spuse Con, apucând felinarul și pornind spre una dintre deschideri.

– Nu, nu, lasă-mă în pace! nu vreau. *Copilă îngrozitoare!*

Vesta o plesni pe Lilah peste braț.

Înjurând, Con se întoarse și o apucă pe Vesta de braț.

– Taci. Vii cu noi, deși Dumnezeu știe de ce te vrea.

O târî pe Vesta prin deschidere, iar Lilah o urmă. Bubuitul deveni mai puternic. Pământul se cutremură sub picioarele lor. Camera părea să nu aibă ieșire, dar Con le direcționează în jurul unei stânci proeminente, care ascundea un gol îngust. Îi întinse felinarul lui Lilah.

– Hai, strecoară-te!

Ea făcu așa cum îi spuse el, strecurându-se printre stânci într-o cameră lungă și îngustă. La celălalt capăt al tunelului, era o scară metalică montată pe perete, iar în capătul acesteia, o lumină foarte slabă. Ieșirea. Zgomotul era din ce în ce mai puternic, vibrațiile din ce în ce mai mari. În spatele ei, Con o împinse pe Vesta prin deschizătură și fugi la Lilah.

– Urcă! Urcă! Se prăbușește. În spatele lor auzeau stâncile prăbușindu-se. Con își puse mâinile pe talia lui Lilah și o ridică.

Lilah începu să urce și aruncă o privire spre mătușa ei. Vesta dispăruse.

– Mătușa Vesta!

Ea porni înapoi, dar Con strigă:

– Nu! Urcă! Nu te opri!

Se întoarse și porni înapoi, dar pământul se cutremură violent, trântindu-l în genunchi. Celălalt capăt al încăperii dispăru într-un morman de pietre și praf.

– Con!

Nu îl putea vedea. Dădu să se întoarcă.

– Fugi, fir-ar să fie, pleacă! răbufni Con din norul de praf.

Lilah își ridică fusta și urcă în grabă scara. Con era chiar în urma ei și pașii lor răsunau pe treptele metalice. În spate, pământul bu-bui și pietrele se prăbușiră. Praful se ridică, umplând aerul. Scara tremura sub mâinile lui Lilah, iar degetele ei alunecară pe o treaptă, dar se ținu strâns cu cealaltă mână, liniștindu-se, și într-o clipă Con era aproape în spatele ei, cu brațele în jurul ei de ambele părți ale scării. Ea începu să urce din nou.

Ajunseră în vârf și urcară afară, târându-se pentru a se prăbuși pe potecă. Con o acoperi cu trupul lui, iar ea se lipi de el. Pământul continuă să vibreze sub ei, dar treptat zgomotul se liniști, apoi se opri. Pământul se liniști.

Lilah simțea nevoia să plângă, să râdă și să țipe, toate deodată, dar era prea obosită pentru a face ceva. Pentru moment îi era suficient să se odihnească în brațele lui Con, ascultându-i respirația încă neregulată, simțindu-i pieptul ridicându-se și coborând peste ea. Ridică privirea la luna de deasupra lor. Cum putea fi încă noapte? Parcă trecuseră zile.

Auzeau voci strigând și prin ramurile gardului viu, Lilah văzu luminile mișcătoare ale felinarelor. Con se ridică în picioare și o trase pe Lilah în sus. Se întoarseră exact când pașii tropăiră în labirint și un bărbat veni în fugă spre ei.

– Con! Slavă Domnului!

– Alex! Con o luă pe Lilah de mână și porniră spre fratele lui geamăn. Lilah a decis să închidă sanctuarul.

Capitolul 43



Ieșiră din labirint împreună cu Alex în timp ce Sabrina alerga să li se alăture, aruncându-și brațele în jurul lui Lilah.

Slujitorii se îngămădiră în jurul lor, holbându-se la amestecul de pământ, stânci și iarbă care se întindea în fața lor ca o ceașcă largă și puțin adâncă în gazon. Un zumzet de voci umplea aerul,

dar Lilah și Con nu erau în stare decât să se țină unul de celălalt și să privească.

După o vreme, începură să povestească dezarticulat și cu răsuflarea întretăiată despre cele întâmplate. Din ce în ce mai uimiți cu fiecare detaliu, Sabrina și Alex relatează apoi propria lor parte a poveștii. Cum Alex se ridicase din scaun mai devreme în acea seară, sigur că fratele lui era pe moarte. Acel sentiment teribil se diminuease, totuși, fuseseră siguri că ceva nu era în regulă. El și Sabrina veniseră călare de la Carmoor, sosind la timp pentru a-i găsi pe slujitorii care umblau în derivă, incapabili să-i găsească pe Con, Lilah sau Vesta.

Atunci se iscase marele zgomot de sub pământ, zdrăngănind până și vasele din dulapurile lor din casă, și toată lumea alergase să vadă că o parte a gazonului era acum scufundată și pământul rupt. Alex, sigur de locația fratelui său, nu băgase în seamă prăbușirea, ci alergase direct spre labirint, iar Sabrina îl urmăse îndeaproape.

– Ce vom spune? șopti Sabrina, întorcându-și privirea către pământul prăbușit.

– Are dreptate. Sigur vor fi întrebări, aprobă Alex.

Lilah era încă prea zguduită pentru a putea gândi; chiar și Con avea dificultăți să vină cu vreo idee coerentă, așa că lăsară pe seama celorlalți doi să creeze povestea unei explorări la miezul nopții în tunelurile subterane care se terminase cu o prăbușire tragică. Oricât de puțin plauzibil ar fi părut, era mai credibil decât adevărul, iar dovezile terenului prăbușit erau incontestabile.

În felul miraculos în care funcționau satele mici, nu luă mult timp până când vestea să se răspândească. Părea că jumătate din localitate se adunase într-o clipită acolo. Doctorul sosi primul în brișca sa și începu să-i îngrijească tăieturile și vânătăile lui Lilah.

Urmă polițistul din sat, urmat de magistrat, cu părul încă ridicat în sus după ce-și scosese în grabă boneta de noapte. Lilah se bucură că simpatia lor îi împiedică să-i pună întrebări, dar îi făcu să se întoarcă spre Con, care era întotdeauna mai desăvârșit în a face ca prostiile să sune a adevăr.

În timp ce îi interogau, un călăreț veni alergând pe alee, urmat de un alt cal la ceva distanță, în spate, care părea că îl urmărește. Toată lumea se întoarse să se uite, cu gurile căscate, în timp ce Niles Dearborn descălecă de pe cal și traversă gazonul, țipând.

Discursul lui fu aproape de neînțeles în mânia lui, cuvintele sale fiind presărate generos cu blesteme, însă intenția lui fu clară când alergă spre Lilah, scuturând pumnul. Con păși în fața lui Lilah, întinzându-și mâinile pentru a-l opri pe bărbat.

– Să te ia naiba! urlă Niles, pornind în jurul lui Con ca să ajungă la Lilah. Băgăcioasă ipocrită...

Con îl reduse la tăcere cu un croșeu de dreapta care îl făcu pe bărbat să se clatine în spate. Niles se prăbuși pe pământ cu un zgomot puternic, dar se grăbi înapoi în sus, fără să acorde atenție sângelui care i se prelingea din nas.

– Ai distrus totul! S-a dus! Totul e pierdut.

Se aruncă din nou înainte, dar Alex venise în spatele lui și îl apucă, ținându-l pe loc. Polițistul, uitându-se la scenă cu gura căscată, își reveni în cele din urmă în fire pentru a-l apucă de braț pe Dearborn. Dearborn se răsuci, delirând ca un nebun și scuipând.

– Du-l pe nebunul ăsta la închisoare, se răsti judecătorul, și alți doi bărbați se apropiară să-l ajute pe polițist să-l ducă de acolo.

Călărețul celui de-al doilea cal sosise și acum alerga spre ei.

– Tată! Peter Dearborn se opri lângă polițist, gâfâind pentru a-și trage răsuflarea. Te rog, nu... nu știe ce face. A înnebunit. Te rog, nu-l închide. O să-l duc departe. Jur. Te rog, lasă-l să plece!

Niles începuse acum să plângă, mormăind și înjurând în timp ce plângea. Agentul ezită, întorcându-se să se uite întrebător la Alex și la Con.

– Pe naiba îl voi lăsa, începu Con. Locul lui este la închisoare. Pentru mulți ani!

Lilah întinse mâna și îi atinse brațul.

– Nu, Con, te rog, să terminăm totul!

Con se strâmbă și mormăi o înjurătură.

– O, foarte bine. Ia-l! Se încruntă la Peter. Asta doar pentru că ar supăra-o pe Lilah. Dar mai bine îl ții închis, oricum putești, sau data viitoare va ajunge în închisoare. Jur!

– O voi face! Îți promit. Vino, tată.

Peter își luă tatăl, care încă mormăia și plângea.

După aceea, magistratul nu mai avu de pus întrebări, iar cei patru se întoarseră în casă. Servitorii pregătiseră o cină târzie cu mezeluri și brânzeturi pe masa de sufragerie. După ce Lilah și Con urcară la etaj să se spele și să-și schimbe hainele, li se alăturară

Sabrinei și lui Alex la masă. În timp ce mâncau, Con și Lilah povestiră coerent și detaliat ce li se întâmplase.

– Încă nu pot să cred că mătușa Vesta a încercat să te omoare! spuse Sabrina când terminară. A fost întotdeauna ciudată, dar inofensivă.

– Era disperată după ce a aflat că plănuim să închidem sanctuarul. Se convinsese pe sine că dacă m-ar sacrifica, ar fi câștigat favoarea Zeiței, care i-ar fi oferit toată puterea mea. Cred că de-a lungul anilor, simțindu-și puterile diminuate, a trăit... obsedată să le recupereze, până când a ajuns la punctul în care nimic altceva nu mai conta. Nici măcar propria ei viață, spuse Lilah cu tristețe.

– Îmi pare rău, zise Con și o strânse de mână pe Lilah. O ținuse de mână de când scăpaseră, chiar și în timpul vizitelor polițistului și doctorului. Nu ar fi trebuit să-i eliberez brațul. N-am bănuț nici odată că se va întoarce așa.

– Nu te învinovăți. Nu ai fi putut face nimic. A vrut să rămână acolo. A vrut să fie cu „zeița” ei. Și acum este. Pentru totdeauna. Poate că e mai fericită.

– De unde ai știut ce să faci? întrebă Sabrina. Ce voia cu adevărat sanctuarul? Sau cum ai știut să o trimiți înapoi în lumea de dincolo?

– Nu pot să explic. Am simțit-o în adâncul ființei. Nici măcar nu a fost un gând conștient. Știam în sufletul meu, se pare, că își dorea libertatea, dar mi-am dat seama că ne-am înșelat când a crezut că va înnebuni și va distruge totul. Voia doar să se întoarcă acolo unde îi era locul.

– Cred că atunci când bunicii tăi au găsit locul și au inițiat ceremonia aceea cu sângele, au invocat de fapt entitatea și au prins-o în acea încăpere, chiar dacă pentru ei a fost o distracție, spuse Alex. Au făcut-o captivă, deși nu cred că aceasta a fost intenția lor. Credeau că onorează ceva și că în schimb li se ofereau binecuvântări.

– Nu este de mirare că darurile au venit cu consecințe negative, comentă Sabrina. Crezi că a dispărut cu adevărat? Și blestemul?

– Nu mai simt energia de sub pământ, spuse Lilah. Sau în mine. Tu?

– Nu.

Lilah zâmbi.

– Cred că suntem în siguranță.

– Măcar atât. Sabrina căscă, acoperindu-și gura delicat. Îmi pare rău. Mi-e teamă că mă ajunge oboseala.

– Ar trebui să petreceți noaptea aici, sugeră Lilah. Nu este nevoie să vă întoarceți acasă.

– Mulțumim. Sabrina dădu din cap. Așa se rezolvă și problema însoțitoare.

– Problema însoțitoare? repetă Con, precaut dintr-odată.
Sabrina dădu din cap.

– Da. Adică, acum că mătușa lui Lilah nu mai este aici. Bineînțeles, acum Con poate rămâne cu noi, ceea ce va face ca lucrurile să rămână respectabile.

Con încremeni.

– Sabrina, spuse Alex pe un ton grijuliu. Asta poate aștepta până mâine.

Sabrina aruncă o privire către ceilalți și roși.

– O! Da. Se ridică de la masă. În regulă, atunci...

– Noi mergem la culcare.

Alex plecă împreună cu ea, urându-le noapte bună. Lilah se ridică și ea, dar Con întinse mâna.

– Lilah. Așteaptă! Te rog, rămâi! Vreau să vorbesc cu tine.

Lilah se întoarse. Încremenise când Sabrina subliniasse că ar fi fost scandalos să rămână singură alături de Con. Se terminase. Con va pleca acum. Asta voia să-i spună.

Cumva, trebuie să-și adune curajul și să-l accepte. Nu va suferi.

– În legătură cu ce a spus Sabrina, începu încet Con.

Lilah se lăsă pe scaun, cu picioarele tremurând prea tare pentru a o susține.

– Presupun că are dreptate, continuă Con, fără să se uite la ea. Ar fi mai respectabil dacă aş rămâne acolo. Ai prefera...

– Dacă asta îți dorești, spuse Lilah cu buzele uscate.

– Nu este vorba despre ceea ce îmi doresc, răspunse el. Nu îmi doresc deloc. Trase aer în piept. Dar nu vreau să fac nimic care ți-ar putea afecta reputația. Știi cât de mult înseamnă pentru tine să nu fii subiect de scandal. O, la naiba!

Con se încruntă și își băgă mâinile în buzunare. Începu să se plimbe prin cameră, pași mari acoperind spațiul și făcând camera să pară mult mai mică decât era. Lilah știa că ar trebui să-i ușureze

decizia lui Con, să-i lase cale liberă pentru a pleca, dar nu putea găsi în ea puterea de a fi atât de grațioasă sau de altruistă. Dacă Con voia să plece, să-și caute cuvintele să o spună.

– Fir-ar să fie! Se roti și se întoarce la ea. Nu intenționez să fac asta.

– Nu. Desigur că nu. Nu te condamn, Con. Gata! Reușise să fie ușor dezinteresată. Știam că ziua asta va veni.

– Serios? Părea surprins. Crezi că sunt nechibzuit. Nu sunt nechibzuit. Gândesc repede. Asta nu înseamnă că gândesc greșit.

– Con, te rog, treci la subiect! Termină cu asta!

– Ai dreptate. O voi face. El se așază într-un genunchi lângă scaunul ei, surprinzând-o. O luă de mână, privind-o cu atenție în ochi. Am vrut să-ți arăt. Aveam de gând să te las să realizezi că m-am schimbat. Dar nu pot aștepta atât de mult. Nu pot suporta.

– Schimbat? Suporta ce? Ce vrei să spui? întrebă Lilah simțindu-se complet în derivă.

– Nu suport gândul de a te pierde. Nu vreau să fiu departe de tine, nici măcar pentru o zi. Abia aștept să te întreb. Te rog, spune-mi că te căsătorești cu mine.

Lilah rămase mută de uimire. Cererea lui era atât de diferită de tot ceea ce crezuse că el era pe cale să spună, încât îi veni greu să accepte.

– Vrei să ce?

– Nu trebuie să iei o decizie chiar acum. Putem aștepta. O să... mă mut la Carmoor dacă preferi. Dar spune-mi că te vei gândi la asta. Spune-mi că îmi vei da o șansă să îți dovedesc.

– Să îmi demonstrezi ce anume? Con, nu înțeleg.

– Să îți demonstrez că pot fi... ei bine, normal, presupun. Nu îți voi distruge reputația. Nu voi provoca nici un scandal. M-am tot gândit. Am decis să renunț la agenție.

– Poftim? făcu Lilah ochii mari.

– I-o voi preda lui Tom. Oricum, el face o mare parte din muncă. Vom lua o casă în Londra, dacă vrei, și... voi merge la petreceri și... toate astea.

– Vorbești serios? Lilah se întinse, cuprinzându-i fața în mâini. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, oftă el. Lilah, nu glumesc. Pe cuvânt. Nu te iau peste picior. Sunt destul de capabil să fiu serios. Și constant.

– Chiar ai face asta pentru mine? Lacrimile îi umplură ochii. De ce?

– De ce? Acum Con era cel care făcu ochii mari. Pentru că te iubesc, de aceea. Vreau să-mi petrec viața cu tine.

– O, Con! Lilah se aplecă și îl sărută blând. Nu ți-aș cere să te schimbi. Îl sărută din nou. Nu vreau să te schimbi. Te iubesc exact așa cum ești.

– Serios?

– Da. Nu mi-ai displicut niciodată. Într-adevăr, cred că m-a speriat că îmi plăceai atât de mult. Împotriva oricărei logici, a tuturor așteptărilor, tu erai bărbatul pe care mi-l doream. Am încercat să nu te plac. Am vrut. Dar nu am reușit niciodată. Cred că... Poate căutam un bărbat care să se potrivească cu altcineva, cu o femeie care m-am străduit din greu să fiu. Dar asta nu este femeia care sunt și pentru mine tu ești bărbatul potrivit.

Con îi cuprinse ceafa în palmă și o sărută mai profund. Aplecându-și fruntea pe a ei, șopti:

– Am fost atât de speriat. Când Vesta a închis ușa, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Știam că dacă nu te am, nu am nimic. O sărută din nou, apoi se ridică din nou în picioare. Atunci, te vei căsători cu mine?

Lilah îi zâmbi privindu-l în ochi, mângâindu-i ușor obraji cu degetul mare.

– Ar trebui să spun că nu. Mă tem că la mine nebunia e o trăsătură de familie.

– Atunci ne vom potrivi perfect. Bun venit în familia nebunilor Moreland!

– Cu o singură condiție, îi spuse Lilah.

– Care este aceea?

Se ridică, trăgând-o cu el.

– Trebuie să păstrezi agenția. Fă-l pe Tom partenerul tău dacă vrei. Dar nu ți-aș cere niciodată să renunți la investigațiile tale.

– Nu sunt sigur că le mai vreau, recunosc Con. M-ar lua de lângă tine.

– Ah, dar intenționez să merg cu tine.

Con râse.

– În acest caz, cu siguranță o voi păstra.

– Atunci, da, mă voi căsători cu tine.

Con o trase spre el pentru un alt sărut.

– În curând, da? Pot obține o licență specială. Știu că este puțin scandalos, dar nu vreau să aștept.

– Nici eu. Obține licența specială și până atunci... Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Consider că nu-mi mai pasă de scandal. Vreau să stai aici cu mine.

– Mereu. Frumoasa mea Delilah.

Se aplecă să o sărute. Lilah nu protestă în nici un fel. Rostit de buzele lui Con, numele ei era frumos.

Epilog



Con stătea liniștit împreună cu Alex la ușa sacristiei și privea în biserică. Toată familia lui se afla acolo, ocupând mai multe strane. Mama lui, regală ca întotdeauna, îi urmărea cu un ochi pe Brigid și Athena. Perechea aceasta năstrușnică, încadrată de ducesa și de mama lor, era pentru moment înfricoșător de angelică. Tatăl său stătea de cealaltă parte a ducesei, cu mâna lipită de a ei, cu capul aparent ridicat în contemplarea statuii sfântului neidentificabil din față. Con bănuia că mintea ducelui era de fapt undeva în Grecia.

Unchiul Bellard, pe de altă parte, era foarte atent, privind peste tot în jurul bisericii joase și excepțional de simple, pe care o lăudase cu o zi în urmă ca fiind unul dintre rarele exemple neatinse de arhitectura religioasă pre-normandă. Măruntul personaj își ocupase fericit timpul vizitând vechile situri britanice din zonă și trecând prin biblioteca de la Barrow House. Începuse restaurarea minuțioasă a jurnalului pe care îl găsiseră în cufărul lui Sir Ambrose. Con avea bănuiala că ar putea rămâne cu ei.

Frații lui Con sosiseră în forță pentru a sărbători nunta, umplând Barrow House cu râsete, discuții și copii. Nu ar fi fost surprins dacă mai multe nepoate și nepoți ar cere să rămână și ei acolo. Barrow House era un loc perfect pentru v-ați ascunselea sau pentru jocuri vechi – și doar doi dintre ei se pierduseră în labirint.

Con aruncă o privire spre fratele său geamăn, care stătea lângă el. Alex zâmbi.

– Parcă numai ieri am făcut asta.

– Cu greu te-am lăsat să mi-o iei înainte.

Ca în orice făcea, Con se grăbea și la căsătorie. Era de asemenea și alegerea lui Lilah, iar ea decretase că nunta mică trebuia să se facă în biserică liniștită de la țară. Con își întoarse privirea spre partea cealaltă a bisericii înguste, unde stătea așezată doamna Summersley. Gemenii Kyriei și fiica cea mare a Oliviei

hotărâseră să-i țină companie din motive cunoscute doar de ei. Mătușa lui Lilah îi aruncă din când în când câte o privire precaută. Con era bucuros că dragostea învinsese conformismul mătușii și al unchiului ei. Lilah avea nevoie de întreaga mică familie pe care o mai avea. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, o plânsese pe mătușa Vesta.

Preotul, palid de entuziasm și emoție în fața atâtor vizitatori importanți, îi dădu un ghiont băiatului de la altar în fața lui Alex și a lui Con și începură procesiunea spre altar.

Alex se întoarse către Con.

— Pregătit?

— Desigur.

Emoția crescuse în pieptul lui Con așa cum se întâmpla în pragul unei descoperiri.

— Nu ești deloc emoționat, nu? spuse Alex cu oarecare invidie.

— Nu. Sunt pe cale să încep cea mai bună parte a vieții mele. Sunt nerăbdător.

Alex chicoti.

— Țta ești tu, în câteva cuvinte.

Cei doi porniră înainte, mergând în același ritm în care o făcuseră întotdeauna. Con se gândi la nunta fratelui său din urmă cu mai puțin de două luni, la singurătatea care îl străpunsese în fața pierderii lui Alex. Aflase în ultimele săptămâni că nu își va pierde niciodată fratele geamăn. Căsătoria lui Alex nu le schimbaseră legătura mai mult decât ar fi schimbat-o a lui Con. De asemenea, găsise o legătură la fel de durabilă, un lanț de zale strălucitoare care îl lega pentru totdeauna de femeia pe care o iubea.

Stând lângă Alex, Con o văzu pe Sabrina venind pe culoar pentru a se așeza în fața lor, cu chipul radiind de bucurie. Dar ochii lui Con trecură pe lângă ea către ușa deschisă, unde Lilah stătea în picioare, lângă unchiul ei. Lumina dimineții strălucea în părul ei blond-roșcat. Culoarea apusului, se gândi Con, așa cum o făcuse prima dată când o văzuse. Era, își dădu el seama, și culoarea zorilor.

Avea să-și petreacă restul vieții cu această femeie. Va avea plăcerea să o descopere în fiecare zi, să învețe fiecare schimbare petrecută în mintea și inima ei. Va fi mereu cu el; avea să-i nască pruncii; va fi stânca de neînlocuit ce îi ancora însuși sufletul.

Fără îndoială că îl va și enerva și dispera într-un fel în care numai ea ar fi putut s-o facă. Abia aștepta.

Lilah porni pe culoar la brațul unchiului ei, cu ochii îndreptându-se spre Con. El zâmbi, stând lângă fratele său, privind cum noua lui viață venea spre el.